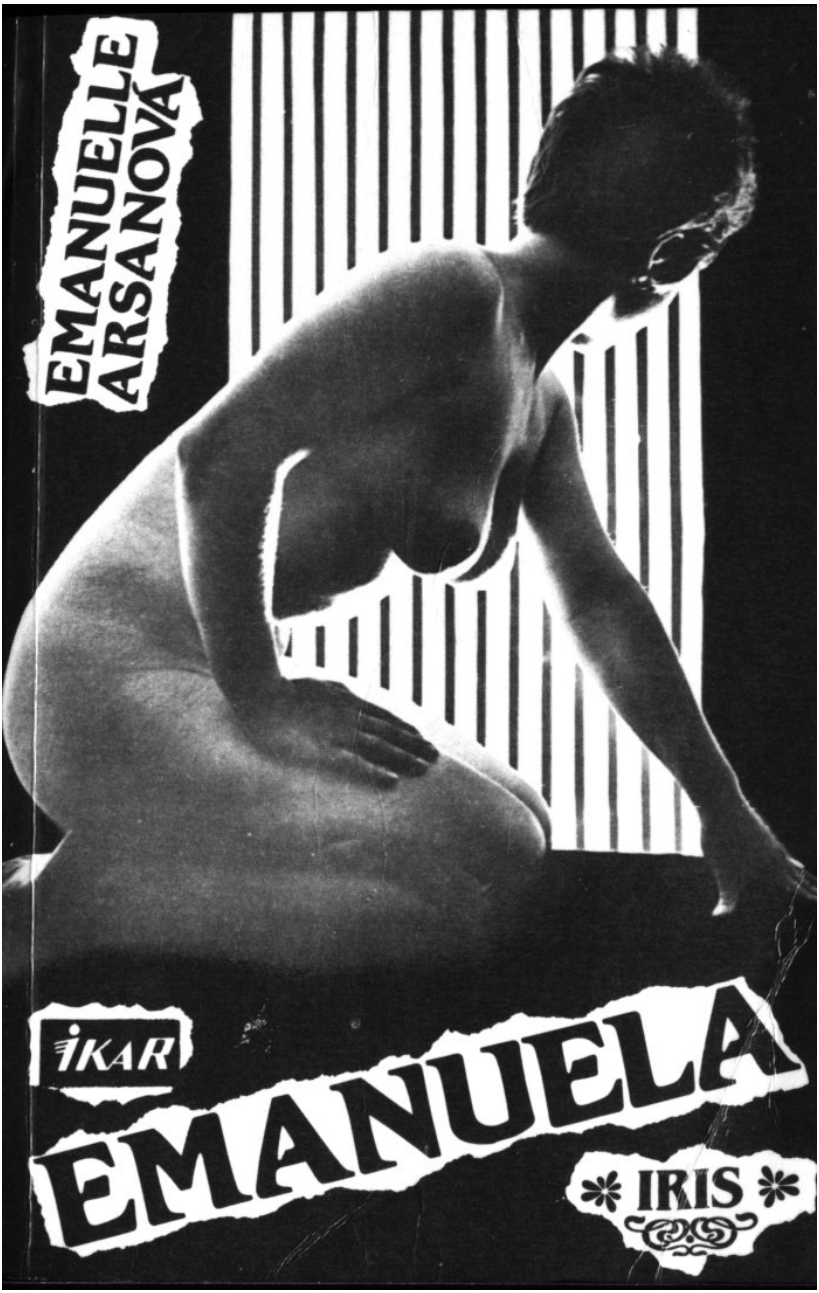
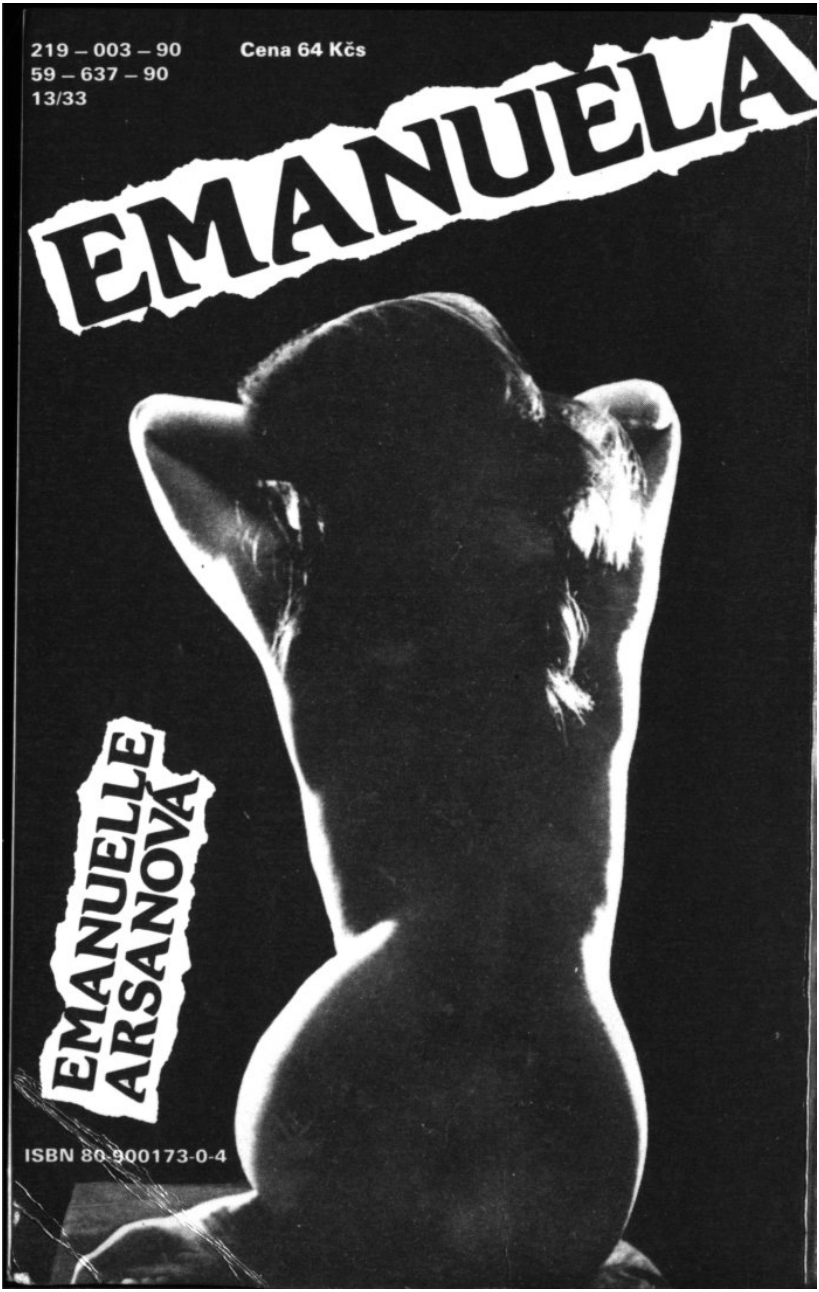

EMANUELLE ARSANOVÁ
IKAR
EMANUELA
IRIS

219 – 003 – 90
59 – 637 – 90
13/33

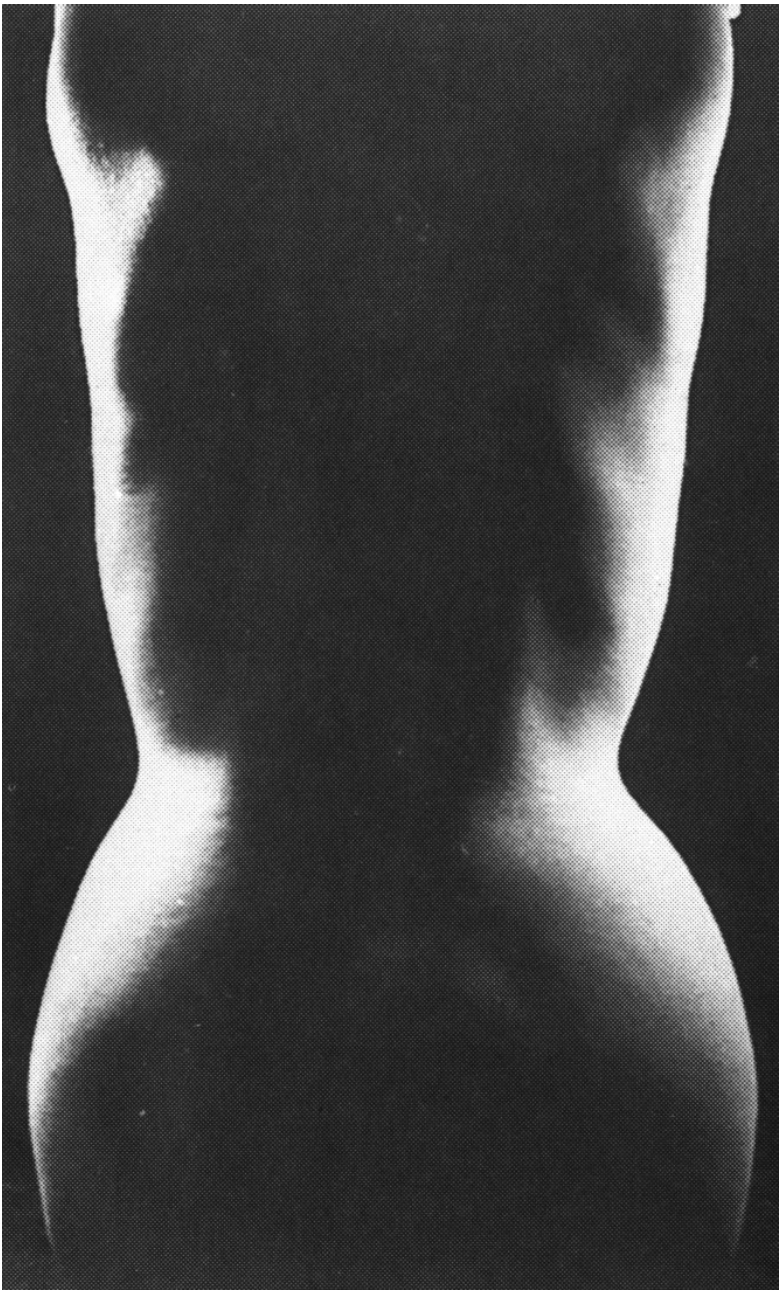
Cena 64 Kčs

EMANUELA

EMANUELLE ARSANOVÁ

ISBN 80-900173-0-4

EMANUELLE ARSANOVÁ

EMANUELA

Přeložil Zdeněk Abé

NAKLADATELSTVÍ
IKAR BRATISLAVA

NAKLADATELSTVÍ
IRIS PRAHA

1990

ISBN 80-900 173-0-4

© Edition R. Laffond S. A., Paris 1988

P. L. THIRARD - GIOVANE CRITICA, ŘÍJEN 1966.

Je to kniha, kterou neseženete. Vyšla ve Francii před třemi léty bez zmínky o vydavateli. Z právního hlediska je tato kniha ilegálním tiskem. Patří do produkce, šířené „pod pultem", mezi pornografii, kterou zákon pronásleduje. Pokud jde o styl, je to popisný realismus, který by nepochybné otřásl kterýmkoliv ministerstvem kultury. Tím však také končí příbuznost této knihy s běžnou pornografií. Budeme-li chtít najít její příbuzné, bude to spíše někde u zakázaných děl Appolinairových (Jedenáct tisíc prutů) nebo u některých textů, které jsou sice podepsány pseudonymem, ale jsou velmi blízké produkci Andrého Pieyrea de Mandiargues. Nebo ještě spíše u některých bezuzdných filozofických děl XVIII. století.

Text knihy připomíná autobiografii. Mladá žena Emanuela líčí své zkušenosti. Je jí dvacet když přijede do Bangkoku za svým manželem, který je tam jako inženýr. V evropské i americké společnosti v Bangkoku naváže četné milostné vztahy s osobami obého pohlaví, aniž přitom zanedbává domorodce. A tyto vztahy se neomezují pouze na dvě osoby. Až potud je to banální historie. Méně banální však je, že Emanuela, když toto o sobě vypráví, ukazuje cestu, kterou prošla za stále větší a větší rozkoší pod vedením italského průvodce jménem Mario, líčí překážky, které musela překonat, aby od vrozené sexuality dospěla k hlubšímu vědomému a metafyzickému postoji (termín metafyzický zde není přeháněním). Podle nejlepších pravidel tohoto žánru je tudíž tento autobiografický román současně i „románem o zaučováni". Celek je pak velmi vážně ovlivněn pojetím světa, které mi již při četbě první knihy připomnělo ctihodného otce Teilharda de Chardin, a to plným právem, protože druhý svazek se již jasně myšlenek tohoto jezuity dovolává. Lidstvo kráčí cestou vývoje a po „biosféře" (vesmír života) a „noosféře" (vesmír vědomí), po teilhardské etapě vývoje k bohu, bodu omega, vstupuje Emanuela do erosféry,

vesmíru totální lásky, maximální fyzické rozkoše, která ovšem může vrcholu dosáhnout jen při vyvážené účasti ducha uspokojivým rozvinutím předcházející sféry. Nová morální pravidla, která vyplývají z těchto perspektiv, jsou stejné přesná jako nečekaná a Mario je ochotné vysvětluje v dlouhých tirádách (tyto pasáže jistě s netrpělivostí přeskočí ti čtenáři, kteří si knihu koupi pouze pro její erotický obsah. Ale i oni toho najdou ve zbývajících pasážích tolik, že se nemusí cítit okradeni).

Příklady knih prodávaných tajně, které však nepochybně tvoří součást světového literárního bohatství (některé jsem výše citoval), pomohou lépe pochopit hlubokou originalitu Emanuelina vyprávění. U Appolinaira jsme nadchnuti vervou a neodolatelným humorem této části jeho tvorby. V dílech přičítaných Mandiargovi je to pochmurná fascinace, sepětí sexu a smrti, v chmurné poezii markýze de Sade slyšíme pekelné varhany, Emanuela nám nabízí mohlo by se říci selanku, utopii, růžový román, plný překvapivé optimistické víry v lidskou přirozenost, v lidský osud. Osoby jsou dobré, sympatické, kladné jako v sovětských románech ze starých dobrých časů. A proč si nepřiznat, že toto upřímné, posilující zdraví obohacuje vaši rozkoš? Napsat takové dílo takto, s tak jasnou absencí jakéhokoliv pocitu „chyby"! A tato rozkoš je pak ještě přikořeněna zřejmým kontrastem. Emanuela však tento kontrast vnímá a aniž tím znevažuje své ideje, sama se baví tím, že některé Mariovy tirády ironicky podtrhuje.

Máme tedy před sebou tajnou bibli člověka zítřka? To jistě ne. Povzbuzující a osvobozovací schopnost Emanuely je omezená. Tak jako v klasické tragédii, kde vášně vystupují výrazněji, poněvadž osobami tragédií byli princové a princezny, kteří jinak neměli co na práci, je Emanuelinym prostředím svět zahalečů a když již někdo pracuje, pak je tato trapná a ponižující nezbytnost co nejvíce kamuflována a ti, kdo nejsou povaleči, jsou ukazováni jen v okamžicích své rozkoše.

Pochopitelně jsme i nadále proti všem opěvovatelům „krásy práce", ale Emanuela a její přátelé jsou přece jen mimo obvyklý svět. Jsou také „kolonialisty", nebo lépe řečeno „neokolonialisty", privilegovanou skupinou, která má mnohem vyšší životní úroveň než průměr obyvatelstva. V knize se nevyskytuje žádný realismus, ale již samotná pravděpodobnost si vymezuje určité sociální roztřídění. Skotačení Emanuely a jejích přátel jen velmi zřídka zahrnuje lidi z nižších vrstev. A když k tomu dojde, je třeba přiznat, že vypravěčka velmi silně pociťuje nemorálnost takové situace, řekl bych, že se stydí, kdyby toto slovo v takové souvislosti nebylo bizarní, když při každé příležitosti tak barvitě líčí množství detailů. Emanuelu sice nelze pro tento postoj považovat za reakcionářku, dodává jí to však nereálný, utopistický charakter. Konečně, což nebyli utopisté bezprostředními předchůdci vědeckého socialismu?

Jde tedy o dílo, které nemá legální existenci, o kterém se doposud v tisku neobjevila jediná recenze s výjimkou pochvalného textu od A. Pieyrea de Mandiargues, a jehož autora neznáme. Existence tohoto díla je tak nejistá, že distributoři prodávající „pod pultem" odpovídají, že je rozprodané a v antikvariátech dosahují tyto dva svazky pohádkové ceny.

Můžeme jen doufat, že toto dílo zachrání před zapomenutím, před nicotou a před neexistencí jen jeho kvalita, jeho osvoboditelská hodnota. Nechť bohové otce Teilharda, tohoto velkého asijského objevitele, vyslyší tuto zbožnou prosbu.

P. L. Thirard

PRVNÍ KNIHA

KAPITOLA I.

LETÍCÍ JEDNOROŽEC

Venuše zná tisíc způsobů, jak skotačit, ale nejjednodušší a nejméně namáhavý je, když leží v předklonu na pravém boku.

Ovidius: Ars amandi.

Emanuela nasedla v Londýně do letadla, které ji mělo dopravit do Bangkoku. Vůně nové kůže, podobná vůni, kterou si i po létech uchovávají anglická auta, tlustý kovral tlumící zvuk, osvětlení jako z jiného světa — to je zatím vše, co je schopna vnímat z tohoto nového prostředí, ve kterém se ocitla poprvé v životě.

Nerozumí, co jí říká usmívající se muž, který ji doprovází, nijak se však neznepokojuje. Možná že jí tluče trochu rychleji srdce, nikoliv však ze strachu, nanejvýše z cestovní horečky. Modrá uniforma, projevená pozornost, autoritativní chování personálu, připraveného přijmout cestující a podat jim potřebné informace, vše to napomáhá vytvářet pocit bezpečnosti a uvolněnosti. Chápe, že rituály, které musí splnit u přepážek a jejichž tajemství se ani nepokusila odhalit, jí otevřou přístup do světa, ve kterém bude trávit dvanáct příštích hodin svého života: je to samostatný vesmír se svými zákony, odlišnými od známých kodexů, zákony sice přísnějšími, ale tím možná i příjemnějšími. Tato architektura okřídleného kovu, tyčící se ve svých uzavřených křivkách v jasném, slunečném anglickém letním odpoledni, ukazuje své obrysy, současně běžné i neobvyklé. Po životě v naprosté svobodě následuje pohodlí a duševní klid v podřízenosti.

Ukáží jí její sedadlo: to nejbližší k uličce. Mezi sedadly

monotónně visí velurové závěsy, oddělující jednotlivé řady. Okénko zde není a cestující nebude vidět nic kromě těchto příjemných hedvábných stěn. Co však na tom záleží!Nemá zájem na ničem jiném, než vydat se zcela na milost tomuto hlubokému křeslu, složit se mezi jeho vycpaná opěradla, opřít si hlavu a natáhnout pohodlně nohy.

Zatím však nemá odvahu natáhnout se tak, jak ji k tomu zve steward. Ukazuje jí páky, kterými lze sklopit opěradlo. Stlačil knoflík a úzký paprsek jí na kolenou vykreslil elipsu.

Přichází letuška, do přihrádky nad sedadly vkládá kožený kufřík medové barvy, který si Emanuela vzala s sebou. Neměla v úmyslu během cesty se ani převléknout, ani psát nebo číst. Letuška mluví francouzsky a tak rychle mizí dojem poloomámení, který pociťuje Emanuela již po dva dny, od té doby, co jako cizinka přijela do Londýna.

Dívka se nad ní naklání a její plavé vlasy jen zdůrazňují tmavost Emanueliných vlasů. Obě jsou oblečeny podobně: tmavomodrá sukně s bílou halenkou a úzká sukně z přírodního hedvábí se šantungovou bluzičkou. Rozdíl je znatelný pouze v tom, že podprsenka, která se rýsuje Angličance pod halenkou, stačí — i když je zcela lehoučká, zbavit její siluetu oné živé pohyblivosti, podle které lze snadno poznat, že je Emanuela pod halenkou zcela nahá. A zatímco strohý předpis letecké společnosti nutí jednu, aby se spokojila s nepatrným, téměř zcela uzavřeným výstřihem, je výstřih druhé tak hluboký a pootevřený, že dík vhodnému pohybu nebo spoluvinou závanu větru může pozorný divák snadno zahlédnout profil ňadra.

Emanuela je šťastná, že je letuška mladá a že má podobné oči jako ona sama — jakoby v nich zářily jemné zlaté tečky. Letuška vysvětluje, že tato kabina je poslední v letadle, je nejblíž k ocasním plochám. V každém jiném letadle by byla Emanuela na takovém místě vystavena otřesům a nárazům, zde však (a hlas dívky dostane hrdý přízvuk) na palubě Letícího jednorožce jsou všechna sedadla stejně pohodlná — alespoň v

kabinách luxusní třídy, protože pochopitelně cestující v turistické třídě nemají ani tolik prostoru kolem sebe, ani tak měkká křesla, ani se netěší intimitě velurových závěsů mezi jednotlivými řadami sedadel.

Emanuela se za tato privilegia nikterak nestydí, ani za celé to jmění, které bylo třeba vynaložit na to, aby jich mohla využít. Naopak, má pocit téměř fyzického blaha, když si uvědomí přemíru ohledů a péče, jichž je objektem.

Letuška nyní vychvaluje vybavení toalet, které své pasažérce ochotně předvede, jakmile vzlétnou. Je jich po celém letadle dostatečný počet, takže se Emanuela nemusí obávat, že by ji tam obtěžovali ostatní cestující. Nepřeje-li si, nemusí se vůbec setkat s nikým jiným než se třemi dalšími cestujícími, se kterými bude sdílet toto oddělení. Jestliže by však naopak dala přednost společnosti, snadno může navazovat známosti s ostatními cestujícími při procházce chodbičkami mezi sedadly nebo posadí-li se do palubního baru. Přeje si něco ke čtení?

- Ne, děkuji vám, odpoví Emanuela, jste velmi laskavá. Zatím se mi nechce číst.

A přemýšlí, na co by se mohla zeptat, aby udělala letušce radost. Zajímat se o letadlo, jakou rychlostí letí?

- Přes tisíc kilometrů v hodině. A jeho dolet umožňuje, aby přistálo jen jednou za šest hodin. S jediným mezipřistáním potrvá Emanuelinin let jen o málo více než půl dne. Protože však bude zdánlivě ztrácet čas, když poletí stejným směrem jako se otáčí země, přiletí do Bangkoku až po deváté hodině ráno místního času. V celku lze říci, že jí čas postačí jen na to, aby se navečeřela, aby usnula a ráno se probudila.

Dvě děti, chlapec a děvčátko, tolik si podobní že to musela být dvojčata, rozhrnuly závěs. Koutkem oka zaznamenala Emanuela jejich konvenční nevzhledné oblečení anglických školáků, jejich téměř rusé vlasy, jejich výraz chladné afektovanosti i povznesenost, s jakou stručně se sevřenými rty oslovovali zaměstnance společnosti. Ačkoliv jim nemohlo být

více než dvanáct, třináct let, jistota v jejich chování jim zajišťovala od zaměstnanců odstup, který se tito ani nesnažili zmenšit. Uvelebili se okázale v křeslech na druhé straně uličky. Dříve než si je mohla podrobně prohlédnout, vstoupil poslední ze čtveřice cestujících této kabiny a pozornost mladé ženy se obrátila k němu.

Byl nejméně o hlavu větší než ona, měl energickou bradu a nos, černý knír, černé vlasy. Usmál se na Emanuelu a zlehka se nad ni naklonil, aby uložil svou aktovku z jemné, tmavé, příjemně vonící kůže. Emanuele se líbil jeho béžový oblek, jantarová košile. Usoudila, že je elegantní a že má dobré chování, což je v podstatě vše, co člověk očekává od souseda v kabině.

Pokusila se odhadnout jeho stáří: čtyřicet, padesát? Soudíc podle shovívavých vrásek v koutcích očí měl asi za sebou příjemný život... Jeho přítomnost je určitě příjemnější než těch nafoukaných malých sousedů, pomyslela si. Ale okamžitě se sama sobě vysmála za tuto zbrklou sympatii a averzi. Co to také má za smysl — pro jedinou noc! Znovu upadá do své lhostejnosti.

Lépe řečeno, zapomíná zcela na děti i na souseda, aby se ponořila do pocitu vzrušení, který se již po určitou chvíli vzdouval v jejím podvědomí a kazil jí radost z odletu. Letuška využila příchodu dětí a odešla z kabiny. Pootevřeným závěsem viděla Emanuela, jak se modrým bokem tiskne k nějakému cestujícímu, na kterého neviděla. Sama na sebe se mrzela pro svou žárlivost a pokusila se odvrátit zrak. V hlavně jí smutně zněla věta, o které nevěděla odkud se vzala: „V samotě a odevzdání..." Jako posedlá tou myšlenkou se celá otřásla, až jí černé vlasy zahalily obličej... Mladá Angličanka se však obrátila, přešla dozadu a znovu se objevila mezi závěsy, které rozhrnula oběma rukama. Je znovu u Emanuely.

- Dovolíte, abych vám představila vaše spolucestující? zeptala se. A aniž vyčkala odpovědi, pronesla jméno muže.

Emanuele se zdá, že slyší „Eisenhower", což ji tak rozveselí, že zcela přeslechne jméno dvojčat.

Nyní mluví muž. Jak může rozumět tomu, co říká? Letuška zpozoruje Emanueliny rozpaky, ptá se něco svých krajanů, směje se a ukazuje špičku jazyka.

- To je ale hloupé, žádný z těchto tří neumí ani slovo francouzsky. Je to pro vás pěkná příležitost jak osvěžit vaši angličtinu!

Emanuela chce odporovat, ale dívka již udělala piruetu, pokynula půvabným neosobním gestem a odchází. Emanuela znovu upadá do pocitu opuštěnosti, je rozmrzelá, nejraději by se na vše vykašlala.

Její soused však je odhodlán pokračovat, snaží se přizpůsobit, slabikuje věty a ona se musí nad marností této dobré vůle usmívat. Nasadí lítostivý výraz a přizná se dětským hláskem: „Nerozumím ani slovo". Soused rezignuje, odmlčí se.

Amplion, skrytý v některém záhybu čalounění, počne mluvit. Když umlkne anglické hlášení, Emanuela poznává svou francouzsky mluvící letušku (mluví jen pro mne, říká si), její hlas je v amplionu jen nepatrně zkreslen. Vítá cestující na palubě Jednorožce, udává přesný čas, jména členů posádky, upozorní, že letadlo v několika minutách odstartuje, že bezpečnostní pásy musí být zapnuty (v tom okamžiku se objevil steward, aby sám upravil Emanuelin pás) a že se cestující žádají, aby nekouřili a neopouštěli svá sedadla, pokud bude svítit červené světlo.

Tlumený zvuk, chvění odzvučněných přepážek naznačují, že se probudily motory. Emanuela ani nepozoruje, že letadlo roluje podél startovací dráhy. A trvá jí dost dlouho, než pochopí, že již jsou ve vzduchu.

Zjistí to teprve tehdy, když zhasne červený signál a když jí muž, který povstal, nabídl, že jí uloží plášť, který si ponechala, aniž věděla proč na kolenou. S díkem mu plášť podala, muž se ještě pousmál a pak otevřel knihu — již se na ni nepodíval. Pak

se již objevil steward s tácem plným sklenic. Emanuela si vybrala koktejl, který se jí podle barvy zdál známý, ale nebyl to ten, který myslela. Byl silnější.

To, co za čalouněnými stěnami mělo být odpolednem, uplynulo, aniž měla Emanuela čas na cokoliv jiného než na chroupání cukroví, pití čaje, prolistování časopisu, který jí půjčila letuška (druhý časopis pak odmítla, aby nebyla rušena v pocitu pro ni novém, že letí).

Trochu později před ni připevnili malý stolek a v nádobkách neobvyklých tvarů jí naservírovali četná jídla, která nedokázala rozeznat. Ve vybrání stolku byla zasazena láhev se sektem — Emanuela si z ní posloužila několika vrchovatými miniaturními skleničkami. Zdálo se jí, že tato večeře trvá celé hodiny, nepospíchala však, tolik ji tato nová hra bavila. Byly tam nejrůznější zákusky, káva v miniaturních kofličkách jako pro panenky a likéry v obřích číších. Konečně pak stoleček odnesli a Emanuela měla pocit, že toho dobrodružství dobře využila a vychutnala tak novou sladkost života.

Cítila se lehce, byla trochu ospalá. Cítila dokonce, že ztratila i své výhrady proti dvojčatům. Letuška přicházela a odcházela a vždy ji srdečně oslovila. Když nebyla v dohledu, nebyla Emanuela nikterak netrpělivá.

Přemýšlela, kolik může být hodin a zda je již čas jít spát. Ale cožpak si každý nemohl spát jak chtěl v této okřídlené kolébce, tak vzdálené od povrchu země, že již dosáhla té části prostoru, kde není vítr ani oblaka a Emanuela si nebyla zcela jista, zda tam ještě existuje den nebo noc.

V zlatém světle linoucím se z lampiček svítí Emanuelina holá kolena. Sukně je vyhrnuta, muž nespouští z jejích kolen zrak.

Emanuela si nejasně uvědomuje, že se jí kolena pozvedla vstříc tomuto pohledu, aby z nich měl plné potěšení. Ale cožpak může jednat tak směšně, aby je zakryla — a potom, jak by to dokázala? Sukni již níže stáhnout nemůže. A ostatně,

proč by se najednou měla za svá kolena stydět? Právě ona, která je obvykle ráda nechává vyčnívat ze sukně. Pod průhledným nylonem vyvolává pohyb jamek na opálené barvě čilou hru stínů. Uvědomuje si, jaké vzrušení tím může vyvolat. Musí se na ně sama dívat, vyhlížejí jako zcela nahá, tak jak je tiskne k sobě, jako kdyby v záři reflektorů vystupovala z půlnoční lázně. Emanuela cítí, jak jí ve spáncích rychleji pulsuje krev, jak se jí rty nalévají. Pak jí víčka poklesnou a Emanuela má pocit, že není nahá jenom částečně, ale celá, že je zcela vydána na pospas tomuto narcistickému rozjímání, před kterým bude opět jednou zcela bezbranná.

Snažila se tomu vzdorovat, ale jen proto, aby postupně ještě lépe vychutnala rozkoš oddání se. Rozkoš se ohlašovala šířící se ochablostí, jakýmsi vlahým uvědomováním si celého těla, touhou po uvolnění, po otevření, po naplnění, ještě zatím bez přesné, konkrétní tužby, bez určitého definovatelného vzrušení. Bylo to něco, co se nelišilo příliš od fyzického ukojení, které by pocítila, kdyby se na slunci rozložila v teplém písku nějaké pláže. A potom postupně, tak jak pokožka jejích rtů se napínala, jak se jí nalévala ňadra a jak se jí nohy napínaly, připravené reagovat na sebemenší dotek, si její mozek začal vybavovat představy, zpočátku téměř beztvaré, dlouho bez vzájemné souvislosti, které však stačily k tomu, aby jí zvlhly sliznice a prohnula se bedra. Téměř nepozorovatelné, ale neustálé vibrace kovového trupu letadla přizpůsobovaly Emanuelu neznatelně na svou frekvenci, hledaly souzvuk v rytmech jejího těla. Podél nohou jí stoupalo vlnění, vycházející z kolen, která se stala epicentrem toho chimérického zemětřesení. Vlnění neúprosně rezonovalo po povrchu stehen stále výš, až se náhle Emanuela otřásla zamrazením. Potom se objevovaly vtíravé představy: rty, které se dotýkaly její pokožky, orgány mužů a žen, jejichž tváře zůstávaly nejasné; mužské údy, které se jí naléhavě dotýkaly, které se o ni otíraly a snažily se jí proniknout mezi kolena, rozevíraly její nohy, její

pohlaví, do kterého pronikaly a s úsilím, námahou je naplňovaly. Pohybovaly se v nepřetržitém dopředném pohybu, nevracely se zpět. Jeden po druhém se vnořovaly do neznámých končin Emanuelina těla úzkou cestou, která, jak se jí zdálo, neměla nikde konce, bez omezení putovaly jejím nitrem, sytily ji svým masem a bez přestání do ní vyprazdňovaly své šťávy.

Letuška myslela, že Emanuela usnula. Opatrně sklopila opěradlo a přeměnila tak křeslo v lehátko. Přes dlouhé malátné nohy, které se sklopením opěradla odhalily až do poloviny stehen, přetáhla kašmírovou přikrývku. Muž se na to zdvihl, sám nastavil své křeslo do stejné polohy. Děti usnuly. Letuška popřála do závěsů dobrou noc a zhasla světla na stropě. Jen dvě tlumené noční lampičky zabraňovaly věcem i lidem, aby neztratily svůj tvar.

Emanuela se podrobila péči, která jí byla prokázána, aniž otevřela oči. Během těchto pohybů však neztratilo její snění nic na své intenzitě a naléhavosti. Její pravá ruka se nyní sunula pomaloučku, opatrně po břichu, až dospěla na úroveň jejího klínu. Postup ruky sice nadzdvihoval lehkou přikrývku, ale kdo to mohl v té temnotě vidět? Prsty zkoumaly svými konečky jemné hedvábí sukně, stlačovaly je. Úzký střih zabraňoval nohám, by se pootevřely. V úsilí roztáhnout se napínaly nohy látku a podařilo se jim to natolik, že prsty přes jemnou tkaninu mohly nahmatat to, co hledaly — naběhlý pasitý pupen, na který se přitiskly.

Emanuela vyčkala několik vteřin, až se vzrušení jejího těla poněkud uklidnilo — pokoušela se oddálit co nejvíce konečný výsledek. Brzy to však již nemohla vydržet a s tlumeným zasténáním počala dodávat svému prostředníčku jemné nepatrné impulsy, které ji měly přivést k orgasmu. Téměř v tomtéž okamžiku se mužova ruka položila na její.

Emanuela cítila, že jí to vyrazilo dech, svaly a nervy se jí napjaly, jako kdyby její břicho bičoval proud studené vody.

Znehybněla, ne snad že by zmizely její pocity, ale jako kdyby všechny pocity a myšlenky strnuly podobně, jako když se v promítačce zastaví film, aniž zhasne obraz. Neměla však ani pocit strachu, ani tím nebyla opravdu šokována. A neměla také pocit, že by byla přistižena při něčem nepatřičném. Nebyla v tomto okamžiku schopna formulovat svůj úsudek ani o mužově gestu, ani o svém vlastním chování. Pouze zaregistrovala, co se stalo, potom její vědomí strnulo. Nyní jen pasivně vyčkávala, jaké bude pokračování jejího zhrouceného snění.

Ruka muže ležela bez pohybu. Nebyla však nečinná. Pouhou svou váhou vykonávala tlak na klitoris prostřednictvím Emanueliny ruky, která na něm spočívala. Po dlouhou dobu se nedělo nic jiného.

Potom ucítila Emanuela, jak se zdvihá druhá mužova ruka a vyhrnuje přikrývku, drze se chápe jednoho kolena a ohmatává jeho tvar. Nezdržela se tam však dlouho a pomalu se sunula nahoru podle stehna a brzo dosáhla lemu punčochy. Jakmile se ruka dotkla poprvé její nahé pokožky, poprvé se Emanuela otřásla a snažila se uniknout omamnému kouzlu. Avšak částečně proto, že sama přesně nevěděla, co chce sama udělat, částečně proto, že se jí obě mužovy ruce zdály příliš silné, než aby měla nejmenší naději uniknout jejich zajetí, pouze nemotorně pozdvihla svou hruď a posunula svou volnou ruku k břichu, jako by se chtěla bránit, a pootočila se napůl na bok. Uvědomila si, že tak bude moci snadněji stisknout k sobě nohy, ale aniž by sama mohla vysvětlit proč, připadalo jí takové gesto najednou tak nevhodné a směšné, že se je neodvážila učinit a nakonec se zcela prostě vzdala situaci, která ji uvedla do tohoto zmatku. Znovu se poddala ochromení, které tak dokázala překonat jen na krátký okamžik a to ještě dosti směšným způsobem.

Jako kdyby chtěly z toho marného Emanuelina pokusu vyvodit výchovný důsledek, mužovy ruce se jí náhle přestaly dotýkat. Než však měla čas uvědomit si, co tato náhlá změna

může znamenat, ucítila ruce znovu, tentokrát na úrovni pasu. Rozeply jí zip sukně a stáhly sukni přes boky až ke kolenům. Potom opět se vysunuly nahoru a jedna z nich pronikla pod Emanueliny kalhotky, lehoučké a průsvitné jako všechno prádlo, které byla zvyklá nosit. Nebylo toho po pravdě mnoho: podvazkový pás, někdy spodnička pod širokou sukni, nikdy podprsenka, ačkoliv v obchodě ve čtvrti Saint Honoré, kde kupovala své prádlo, si i podprsenky nechávala vyzkoušet tou či onou prodavačkou, blondýnkou nebo brunetou. Všechny byly krásné až trochu neskutečně, poklekaly u jejích nohou a samy tak odhalovaly své dlouhé nohy, když jí zkoušely nesčetné modely podprsenek, podprsenek s polovičními košíčky, kalhotek a bikinek, které půvabné prsty prodavaček navlékaly na její ňadra nebo stehna. Trpělivě se nechala laskat jejich opětovnými obratnými gesty, až se jí zavřely rozkoší oči, podlomila kolena a Emanuela se měkce sesula na podlahu postlanou nylonovými nicůtkami jako závoj, který se volně snáší a vydává se dokonalé a nenasystné dovednosti rukou a rtů.

Emanuelino tělo nyní opět spočinulo v poloze, ze které je na okamžik vytrhl nástin jejího odporu. Muž laskal něžně dlaní její ploché a svalnaté břicho těsně nad vysoko vzedmutým ohambím, tak jako jezdec hladí jemně šíji plnokrevníka. Jeho prsty běžely podle záhybů slabin, potom těsně nad okrajem rouna, jako kdyby vyhmatávaly strany trojúhelníku a oceňovaly jeho plochu. Spodní úhel trojúhelníku byl neobvykle rozevřený, což se vyskytuje zřídka, i když je to obvyklé u řeckých soch.

Když se ruka, která kroužila po Emanuelině břichu, přesvědčila o jeho proporcích, nutila stehna, aby se ještě více roztáhla. Sukně shrnutá kolem kolen bránila však jejich pohybu. Přesto ale se stehna poddala a rozevřela se, jak jen to bylo možné. Dlaň se přimkla k teplému a naběhlému pohlaví, hladila je, jako by je chtěla utišit, bez spěchu, pohybem, který

sledoval brázdu mezi pysky, ponořovala se — zpočátku zcela lehce — mezi ně, aby znovu zamířila k vzpřímenému poštěváčku a pak spočinula na hustých kučerách ohambí. A potom, při každém novém nájezdu mezi nohy, které stlačovaly sukni a stále více se rozevíraly, se mužovy prsty odvažovaly stále dál, dozadu, zahořovaly se neustále hlouběji mezi vlhké sliznice, zpomalovaly své pronikání, zdálo se, že váhají tou měrou, jak narůstalo Emanuelino napětí. Kousala se do rtů, aby potlačila vzlyky, které se jí draly ze rtů, vzpínala bedra a supěla touhou po křeči, ke které ji muž snažil přiblížit, ale tak, aby ji nikdy plně nedosáhla.

Jedinou rukou si hrál s jejím tělem v rytmu a tónině, která jemu vyhovovala a která opomíjela prsa i ústa. Zdálo se, že nebaží ani po polibcích, ani po objetí a že setrvává uprostřed rozkoše, kterou jí poskytoval, zcela nezaujatý, rezervovaný. Emanuela zmítala hlavou ze strany na stranu, její rty propustily několik tlumených zaúpění, podobných úpěnlivé prosbě. Pootevřela oči a hledala mužův obličej. Počaly se jí v nich lesknout slzy.

Tehdy mužova ruka znehybněla a nehnutě svírala tu část Emanuelina těla, kterou tak rozpálila. Muž se nad ní poněkud nahnul, do druhé ruky vzal její ruku, přitáhl ji k sobě a vsunul ji dovnitř svého obleku. Pomohl jí sevřít dlaň na tuhém údu a vedl její pohyby, řídil jejich amplitudu a kadenci podle své chuti, zpomaloval nebo urychloval podle stupně svého rozrušení, až se přesvědčil, že může počítat s Emanuelinou intuicí a snahou dobře splnit úkol, že jí může přenechat, aby sama dokončila to, čemu se zpočátku jen podvědomě s dětskou poslušností podrobovala, ale co potom s nečekanou pílí rychle zdokonalovala.

Emanuela se k němu přiklonila tak, aby její paže mohla lépe plnit svůj úkol, a také muž se přisunul, aby ji mohl orosit semenem, které cítil prýštit z hloubi svých žláz. Ještě dlouho se mu však dařilo držet se na uzdě, zatímco Emanueliny sevřené

prsty stoupaly a klesaly, stále odvážnější, jak se mazleni prodlužovalo. Neomezovaly se již jen na základní pohyb sem a tam, ale jako by najednou získaly zkušenost, pootevíraly se, klouzaly podél tlusté, naběhlé žíly, po vydutí žaludu, ponořovaly se co nejhlouběji, škrábaly lehounce pokožku svými okrouhlými nehty, pronikaly tak těsně k varlatům, jak jen to těsné kalhoty dovolovaly, pak se vracely aby krouživým pohybem přetáhly záhyby pohyblivé pokožky, sevřené její vlhkou dlaní, přes hlavu údu, ačkoliv se zdálo, že se to nemůže podařit — tak žalud naběhl. A tam se dlaň znovu pevně sevřela a vrátila se k patě žerdě, stahujíc zpět předkožku, střídavě svírajíc naběhlé maso a uvolňujíc své sevření.

Jemně třela sliznici a hned ji zase dráždila, velkými pohyby zápěstí hnětla celý úd a pak zase jej nemilosrdně bičovala drobnými údery prstů. Žalud narostl do dvojnásobného objemu, nalil se k prasknutí a zdálo se, že každou chvíli musí explodovat.

Emanuela přijala v podivném vytržení dlouhé bílé a vonící výstřiky, kterými konečně ukojený úd překypěl, na své paže, na své nahé břicho, na hruď, na obličej, na ústa i do vlasů. Zdálo se, že tato bystřina nikdy nevyschne. Měla dojem, že cítí sperma protékat svým hrdlem, že je polyká ... Upadla do jakéhosi dosud nepoznaného omámení, propadla do slasti beze stop studu. Když nechala svou paži poklesnout, muž uchopil do konečků svých prstů její klitoris a přivodil jí v zápětí orgasmus.

Bzučení ohlásilo, že je zapnutý amplión. Hlas letušky, přitlumený úmyslně tak, aby cestující neprocitli příliš náhle, oznámil, že letadlo přistane za dvacet minut v Bahreinu. Na další cestu odstartuje o půlnoci místního času. Na letišti bude podána přesnídávka.

V kabině se svítidla pomalu rozhořívala, jako kdyby svítalo. Emanuela použila přikrývky, která jí sklouzla k nohám, aby setřela sperma, kterým byla potřísněná. Natáhla si opět sukni a zakryla nohy. Když letuška vstoupila, pokoušela se Emanuela,

sedíc na křesle, jehož opěradlo zatím nezdvihla, uvést do pořádku svou toaletu.

- Vyspala jste se dobře? zeptala se zvesela letuška. Emanuele se právě podařilo zapnout sukni.

- Mám halenku celou zmačkanou, odpověděla. Dívala se na vlhké skvrny po obou stranách výstřihu. Zahnula okraje halenky, ale přitom odhalila temně růžovou bradavku jednoho ze svých prsů. Výstřih byl zcela rozhalený a zraky čtyř Angličanů spočívaly na profilu nahého ňadra.

- Nemáte nic na převléknutí? zeptala se letuška.

- Nemám, řekla Emanuela.

Sešpulila ústa, jako kdyby zadržovala smích. Oči obou žen se setkaly a přiznaly své spoluúčastenství. Obě byly stejně vzrušené. Muž je beze slova pozoroval. Na jeho obleku nebyl jediný nesprávný záhyb, jeho košile byla bez poskvrny jako při odletu, vázanka byla přesně na svém místě.

- Pojďte se mnou, rozhodla letuška.

Emanuela povstala, obešla souseda (místa k tomu bylo dost) a odešla za Angličankou na toaletu, obloženou zrcadly, se stěnami a sedátky potaženými bílou kůží, se stolky obloženými křišťálovými lahvičkami a flakony.

- Počkejte zde okamžik!

Letuška zmizela a za několik minut byla zpět s malým kufříkem. Otevřela jeho víko z umělé kůže, z malé přihrádky vytáhla červený svetřík, upletený ze směsi orionu, vlny a hedvábí a tak lehký, že se jí celý vešel do sevřené dlaně. Když ho roztřásla, zdálo se, že se náhle nafoukl jako gumový balónek a Emanuela překvapením zatleskala.

- Půjčíte mi ho? zeptala se.

- Nikoliv, je to můj dárek pro vás. Jsem si jista, že vám výborně padne. Je to přesně to, co vám bude slušet.

- Ale...

Letuška jí položila prst na rty, které se našpulily a prozradily Emanuelin zmatek. Oči letušky něžně světélkovaly a Emanuela

z nich nemohla spustit zrak. Přiblížila k nim svůj obličej. Letuška se však rychle odvrátila a podávala jí kolínskou vodu:

- Potřete se tím, je to dárek!

Emanuela si osvěžila obličej, paže a hrdlo a kouskem vaty, navlhčenými vonící tekutinou, zajela mezi své prsy. Potom se náhle rozhodla a rychle rozepnula poslední knoflíčky své halenky.

Z paží natažených dozadu jí sklouzla na bílý koberec hedvábná halenka. Emanuela se zhluboka nadechla, omámená svou náhlou polonahotou. Obrátila se k letušce a rozjařeně na ni upřela svůj upřímný zrak. Ta se sehnula, sebrala zmačkanou halenku a přitiskla ji k obličeji.

- Ach, jak to krásně voní! zvolala se šelmovským smíchem. Emanuela zcela ztratila rozvahu. Připomínka neuvěřitelné scény, kterou prožila v uplynulé hodině, se jí v tomto okamžiku zdála nemístná. Jediná myšlenka, která jí trčela v hlavě jako v kleci, bylo stáhnout sukni, punčochy a být zcela nahá jen pro tuto krásnou blondýnku. Její prsty již spočinuly na závěru sukně.

- Jak husté a černé jsou vaše vlasy! nadšeně zvolala letuška bavila se tím, že pročesávala kartáčem vlnité vlasy, které Emanuele po nahých zádech splývaly až k pasu. Jak se lesknou! Jsou jako hedvábné! Taky bych chtěla mít tak krásné vlasy!

- Ale mně se líbí právě vaše! tvrdila Emanuela.

Ach, kdyby se jen chtěla její společnice také svléci! Tolik si to přála, že se jí až pohnutím zachvěl hlas. Poprosila:

- Je možno se v letadle vykoupat?

- Jistě, ale bude lépe, počkáte-li. Koupelny na letišti, kde přistaneme, jsou ještě lépe vybaveny. Neměla byste na to ostatně dost času, za pět minut přistáváme.

Emanuela se nemohla odhodlat k tomu, aby rezignovala. Zatáhla za zip své sukně.

- Pospěšte si, vezměte si můj svetřík, naléhala s důrazem

mladá Angličanka a podávala jej Emanuele. Pomohla jí přetáhnout úzký výstřih přes hlavu. Elastické triko bylo tak přiléhavé a tak tenké, že hroty ňader se rýsovaly tak zřetelně, jako kdyby nebyly kryty svetříkem, ale jen namalovány na červeno. Zdálo se, že si jich konečně letuška povšimla.

- Jak jste svůdná! zvolala.

A přitiskla špičku ukazováčku se smíchem na jedno ze špičatých ňader, trochu jako kdyby tiskla knoflík zvonku.

Emanuele zajiskřily oči:

- Je to pravda, že všechny letušky jsou panny?

Dívka vypukla v nezadržitelný smích a potom dříve, než mohla Emanuela něco udělat, otevřela dveře a vytlačila ji ven.

- Rychle! Vraťte se na své místo, svítí červené světlo, přistáváme.

Emanuela se zatvářila kysele. Neměla nejmenší chuť jít si sednout vedle svého souseda.

Mezipřistání jí připadalo nudné. K čemu je to dobré, že ví, že je v arabské poušti, když z ní nic nevidí? Aseptické, pochromované, ostře osvětlené, uměle chlazené a bezhlučné letiště se prostě podobalo vnitřku umělé družice, jakou právě v tomto okamžiku ukazovaly televizní noviny na obrazovce v salónu, kde cestující čekali. Emanuela se mrzutě vykoupala, napila se čaje, schroupala několik zákusků ve společnosti čtyř nebo pěti cestujících, mezi kterými byl i „ten její".

Prohlížela si ho s údivem a pokoušela se pochopit, co se to vlastně mezi nimi před hodinou odehrálo. Tato epizoda nijak neladila s ostatním Emanueliným životem. Byla si jista, že k tomu vůbec došlo? Ale myslet na to bylo příliš složité. A také příliš riskantní. Nejjednodušší a nejmoudřejší bude, když si zakáže vůbec na to myslet. Vynasnažil se, aby vyprázdnila celou tu část svého mozku, kde jí stále vyvstávaly takové otázky.

V okamžiku, kdy jí spíše odchod ostatních než nesrozumitelný hlas ampliónu naznačil, že je třeba vrátit se na

palubu, podařilo se jí, že již ani dobře nevěděla, na co se vlastně tolik snaží zapomenout.

Když se cestující vrátili do letadla, poznali, že se zde čistilo, uklízelo a větralo. V kabinách byla rozprášena osvěžující vůně. Lehátka byla vybavena novými přikrývkami. Tlusté bělostné polštáře s prachovým peřím činily ještě lákavějším tmavomodrý samet, na který byly položeny. Přišel steward a tázal se, zda si někdo přeje něco k pití. Ne? Dobře, tedy dobrou noc! Také letuška přišla popřát Emanuele příjemný spánek. Celý tento ceremoniál znovu Emanuelu uchvátil. Cítila se opět šťastnou, jaksi pozitivně, s elánem a jistotou. Přála si, aby svět byl právě takový, jaký byl. Všechno na zemi bylo definitivně skvělé.

Natáhla se na lehátko. Tentokrát neměla strach ukázat své nohy a dostala chuť si je trochu protáhnout. Zvedla je jednu po druhé, skrčila a natáhla je v kolenou, dala zahrát svalstvu stehen a za jemného šustotu nylonu třela kotníky o sebe. Důkladně vychutnávala fyzické blaho, které pociťovala z tohoto procvičování údů. Aby se mohla lépe hýbat, vytáhla si zcela bez ostychu a nezakrytě sukni co nejvýše tak, že oběma rukama táhla za její látku.

„Konečně, řekla si, nejsou to jen kolena, která stojí za podívanou, ale celé nohy. Každý musí uznat, že jsou skutečně pěkné. Mohlo by se říci, že to jsou dva potůčky pokryté padlým listím a nadechnuté radostí z toho, jak se spolu mazlí. A to není jediná věc, která je na mně dobrá. Mám také ráda svou pokožku, kterou slunce zlatí jako zrnka kukuřice aniž kdy při opálení zčervená. Mám ráda také své boky. A také ty docela maličké jahůdky na špičkách prsů s jejich karmínovým límečkem. Tak bych si přála, bych si je mohla olíznout!"

Světla na stropě pomalu zhasínala a Emanuela na sebe přetáhla s blaženým povzdechem pokrývku, impregnovanou lesní vůní, kterou jí letecká společnost nabídla k ochraně snů.

Když již zůstala svítit jen malá noční světélka, otočila se na

bok a snažila se rozeznat svého společníka, na kterého se neodvážila přímo pohlédnout od okamžiku, kdy se opět vedle něj položila. K svému překvapení se setkala s jeho přímým pohledem, který na ní ulpíval. Přes téměř úplnou temnotu viděla, že má v očích vyčkávání. Chvilku tak setrvali, zraky upřené na sebe s naprosto klidným výrazem. Emanuela v jeho očích viděla jiskérku náklonnosti, trochu pobavené, trochu protektorské, právě takové, které si všimla již při prvním setkání (kdy vlastně? je možné, že to bylo před necelými sedmi hodinami?) a uvědomila si, že právě jeho pohled se jí na něm nejvíc líbil.

Poněvadž se jí toto sousedství stalo zcela nečekaně tak příjemným, usmála se a zavřela oči. Měla zmatený pocit, že má na něco chuť, nevěděla však na co. Nenacházela jiné východisko, než že se znovu začala radovat z toho, jak je krásná: její myslí putoval její vlastní obraz jako oblíbený refrén. S tlukoucím srdcem hledala v myšlenkách neviditelnou zátoku, o které věděla, že se ukrývá pod mysem porostlým černým mechem, na soutoku dvou řek; cítila, jak jejich proud omývá břehy zátoky. Když se muž opřel o loket a nahnul se nad ni, zvedla víčka a nechala se políbit. Jeho rty, přitisknuté na její, měly osvěžující příchuť mořské soli.

Nadzdvihla hruď a vztáhla paže, aby mu ulehčila práci, když jí stahoval svetřík. Vychutnávala rozkošný zmatek z toho, jak zpod červené vlny vytryskly její prsy, které se v tom soumraku zdály být ještě kulatější a plnější, než v denním světle. Aby mu poskytla plnou rozkoš ze svlékání, nepomohla mu, když hledal zapínání její sukně. Prohnula se však v bedrech, aby jí sukni mohl bez námahy stáhnout. Úzké pouzdro nezůstalo tentokrát namotáno kolem kolen, byla ho zbavena úplně.

Čilé mužovy ruce jí také stáhly miniaturní kalhotky, potom rozeply i podvazkový pás a Emanuela sama pak srolovala punčochy a poslala je za sukní a svetrem k nohám lehátka.

Teprve když ji takto zcela svlékl, přitiskl ji k sobě a počal ji laskat od vlasů ke kotníkům a na nic nezapomněl. Měla nyní takovou chuť na milování, že ji až bolelo u srdce a hrdlo se jí svíralo. Myslela, že se již nikdy zplna nenadechne, neprobudí. Dostala strach, byla by chtěla volat, ale muž ji držel příliš pevně, jednou rukou v brázdě mezi jejími hýžděmi roztahoval chvějící se jeskyňku, ve které byl pohlcen jeden celý jeho prst. Přitom ji lačně objímal, líbal její jazyk, vysával její sliny.

Jemně naříkala, ačkoliv nevěděla proč, zda ji působí bolest prst, který se do ní zarýval, tak daleko a tak hluboko do jejích beder, nebo zda ji mučí ústa, která ji hltala a dusila každé zasténání, každý vzlyk, nebo zda ji k naříkání nutí bouře touhy nebo pocit studu z jeho vášnivé chlípnosti. Pronásledovala ji vzpomínka na dlouhý vypnutý tvar, který držela v dlani a který byl tak nádherně vztyčený, naběhlý, tvrdý, tmavorudý a žhavý — nemohla to déle vydržet. Zasténala tak hlasitě, že se muž slitoval: ucítila konečně jeho nahý úd, právě tak silný jako očekávala, jak se vzpíná proti jejímu břichu. Přitiskla se k němu celou sladkostí svého těla.

Dlouhou dobu tak zůstali bez pohybu, potom se muž, jak se zdálo, náhle rozhodl, zvedl ji v pažích a přesunul přes sebe tak, že nyní spočívala na lehátku, které bylo vedle něj směrem k uličce. Necelý metr ji dělil od anglických dětí.

Úplně zapomněla na jejich přítomnost. Nyní si náhle uvědomila, že děti nespí a že se na ni dívají. Chlapec byl blíže, ale dívka se nahýbala přes něj, aby lépe viděla. Nehýbali se, zadržovali dech a jen se na Emanuelu dívali s rozšířenými zornicemi, ve kterých mohla číst pouze fascinovanou zvědavost. Při myšlence, že se jí muž zmocní před nimi, že ona, Emanuela, se sama vydá na pospas tomuto výstřelku prostopášnosti, se jí až roztočila hlava. Současně však se již nemohla dočkat, aby k tomu konečně došlo a aby to děti mohly vidět.

Ležela na pravém boku a s přitaženými stehny a skrčenými

koleny nabízela svá bedra. Muž ji držel zezadu za kyčle, vsunul jednu nohu mezi Emanueliny nohy a jediným přímočarým strkem do ní nesmlouvavě a nemilosrdně pronikl, což mu umožnila absolutní tuhost jeho údu stejně jako vlhkost Emanueliných sliznic. Když dosáhl nejhlubšího bodu její pochvy, na chvíli se tam zastavil, aby se mohl dosyta nadechnout, a pak počal pravidelnými dlouhými strky svůj úd vytahovat a znovu zasouvat.

Emanuela, která se zbavila své úzkosti, supěla, byla každým zaražením penisu mokřejší a rozohněnější. A jako kdyby se z ní živil, úd rostl a zvětšovala se i amplituda jeho pohybu. Přes růžovou mlhu svého šťastného oblouznění pocítila Emanuela údiv nad tím, že může být běh tohoto bidla jejím břichem tak dlouhý. Měla radost, že její orgány nikterak neatrofovaly, nesmrštily se za ty dlouhé měsíce, kdy nebyly povzbuzovány mužským žihadlem. Když nyní tuto rozkoš opět nalezla, přála si ji využít co nejdokonaleji, aby trvala co nejdéle.

Nezdálo se, že by se soused vrtáním do Emanuelina těla příliš unavoval. Přišel okamžik, kdy by byla ráda věděla, jak dlouho již v ní je, nemohla to však odhadnout, protože neměla výchozí bod, podle kterého by se řídila.

Zadržovala rozkoš a oddalovala svůj orgasmus, k čemuž nepotřebovala zvláštního úsilí ani námahy, protože byla již od dětství vytrénovaná prodlužovat rozkoš vyčkávání. Více než konečnou křeč oceňovala onen narůstající rozruch, postupné vrcholení napětí, které si dovedla tak nádherně sama opatřit, když svými prsty po celé hodiny lehounce dráždila třesoucí se dřík svého klitoris a odolávala úpěnlivé žádosti vlastního těla, až se nakonec dala pod naléháním vlastní smyslnosti strhnout do hrozného, křeče připomínajícího tornáda, z něhož se však za chvíli probudila ještě čilejší a ochotnější k rozkoši.

Pohlédla na děti. Jejich tváře ztratily mrtvolný vzhled, staly se lidské. Nebyly vůbec vzrušené, ani uštěpačné, nýbrž pozorné a téměř se v nich odrážel jakýsi respekt. Pokusila si

představit, co se asi odehrává v jejich hlavách, zmatek, do kterého je asi uvedla událost, jejímiž svědky se staly, ale myšlenky se jí rozběhly, jejím mozkem se šířilo oblouznění, byla Příliš šťastna, než aby se mohla opravdu starat o problémy druhých.

Když pochopila podle zrychlených pohybů svého partnera, ze sevření jeho rukou, kterými jí hnětl hýždě, a také z náhlého naběhnutí a pulsace orgánu, který jí probíhal hluboko do těla, že se její partner chystá k výstřiku, nechala se strhnout i ona. Ostrý proud spermatu vynesl její rozkoš na nejvyšší vrchol. Po celou tu dobu, co se do ní vyprazdňoval, zůstával muž velmi hluboko zasazen až na dně její pochvy a i ve své křeči tiskl hrot svého nástroje do hrdla dělohy. Emanuela si uchovala jasnou mysl natolik, že vrcholnou křečí se otřásla v okamžiku, kdy si představila svůj průchod překypující smetanovou záplavou, kterou vsával podlouhlý otvor její dělohy, aktivní a labužnický jako ústa.

Muž dokončil svůj orgasmus, také Emanuela se uklidnila, zaplavena blahem bez jakýchkoliv výčitek svědomí, ke kterému přispívaly i takové drobnosti jako jemné klouzání jeho údu, když jej z ní vytahoval, dotek pokrývky, kterou na ni rozprostíral, pohodlí lehátka a vlažná, mléčná vlna spánku, která ji sladce zahalovala.

Letadlo překonalo noc jako most nad indickými pouštěmi, zálivy, ústími řek, rýžovišti. Když otevřela Emanuela oči, svítání, které nemohla vidět, zlatilo vrcholky Barmského pohoří. Uvnitř kabiny ve fialovém přítmí nočních lampiček nebylo možno rozeznat, ani kolik zemí již přeletěli, ani jaká je denní doba.

Bílá přikrývka spadla s lehátka a Emanuela zde ležela zcela nahá, na levém boku, svinutá do klubíčka jako zimomřivé dítě. Její přemožitel spal.

Pomalu se probouzela a nehýbala se. Na obličeji jí nebylo poznat, o čem asi přemýšlí. Po dosti dlouhé době protáhla

nohy, prohnula se v kříži, obrátila se na záda a tápala rukou, aby se přikryla. Své gesto však nedokončila — v chodbičce stál muž a díval se na ni.

V pozici, kterou vůči ní zaujímal, připadal jí neznámý jako obr a musela si přiznat, že je neuvěřitelně krásný. A byla to nepochybně tato jeho krása, která způsobila, že zcela zapomněla na svou nahotu, nebo ji nahota alespoň nepřiváděla do rozpaků. Myslela si: je to řecká socha. Takové mistrovské dílo nemůže být živé. Hlavou jí proběhl verš, který nebyl řecký:

„Božský chrám v ruinách ..." Byla by si přála, aby u nohou boha bylo moře prvosenek, žlutého kvítí, aby zelený břečťan obtáčel jeho podstavec a aby jemný vánek cuchal jeho jehněčí vlasy, které svými kadeřemi lemovaly uši a čelo. Emanuelin pohled sklouzl z přímého řeckého nosu na výrazně obroubené rty, na mramorovou bradu. Dvě pevné šlachy rýsovaly kontury krku až k rozhalené košili, odkrývající hruď bez rouna. Její oči pokračovaly v prohlídce. Nesmírný výstupek napínal bílé flanelové kalhoty těsně u Emanuelina obličeje.

Zjev se sehnul, sebral z podlahy sukni a pulover, sebral i kalhotky a podvazkový pás, punčochy a pohozené střevíce, pak se vzpřímil a řekl:

- Pojďte!

Emanuela se na lehátku posadila, položila chodidla na koberec, chopila se podané ruky. Rázem se pak postavila a šla, zcela nahá, jako kdyby ji výška a noc přenesly do zcela jiného světa.

Neznámý ji odvedl do toaletního salónku, kde již předtím byla s letuškou. Opřel se zády o čalouněnou přepážku a postavil Emanuelu tak, aby k němu byla obrácená tváří. Málem by byla vykřikla, když spatřila herkulovského plaza, který se před ní vzpřímeně tyčil ze zlatistého houští. Poněvadž byla značně menší než muž, dosahoval jí jeho oblý trojúhelníkovitý žalud až mezi ňadra. Hrdina uchopil Emanuelu v bocích a bez

námahy ji vyzvedl. Žena objala zkříženými pažemi chlapskou šíji, jejíž svaly se pod jejími dlaněmi vypjaly, a roztáhla nohy, aby jí mohl proniknout tmavorudý úd, na který ji její uchvatitel nasadil. Po tváři jí tekly slzy, když do ní muž opatrně vstupoval, aby ji neroztrhl. Koleny se Emanuela opírala o stěnu a o boky svého partnera a co nejlépe pomáhala bujnému plazu pronikat do hlubin svého těla. Kroutila se, škrábala krk, na kterém visela, vzlykala, chroptěla, vykřikovala nesrozumitelná slova. Ani si ve svém poblouznění neuvědomila, že muž stříká, rychle a s tak divokým přirážením své pánve, že se zdálo, že si chce skutečně prorazit cestu napříč Emanueliným tělem až k jejímu srdci. Když se s lesknoucím obličejem stáhl zpět, podržel ji vztyčenou a přitisknutou na sebe. Mokrý úd osvěžoval Emanuelinu zmučenou pokožku.

- Byla jsi hotova? zeptal se.

Emanuela přitiskla tvář na jeho hruď. Cítila, jak se v ní jeho sémě pohybuje.

- Miluji vás, zamumlala. A potom:

- Chcete si mne vzít ještě jednou? Usmál se:

- Až později, řekl. Vrátím se. Zatím se oblékni.

Sehnul se, vtiskl jí do vlasů tak cudný polibek, že se již neodvážila nic říci. A ještě než stačila pochopit, že ji opouští, zůstala sama.

Se zpomalenými pohyby, jako kdyby šlo o nějakou ceremonii (nebo proto, že se ještě zcela nevrátila do skutečnosti), nechala po sobě stékat ze sprchy proud vody, pokryla své tělo mýdlovou pěnou, pečlivě se opláchla, vytřela si pokožku teplými, voňavými ručníky, které vytáhla z elektrického automatu, rozprášila si po šíji, na hrdlo, do podpaží a na kučeravý porost klínu parfém, připomínající vůni lesního podrostu, vykartáčovala si vlasy. Dlouhá zrcadla jí ze tří stran vracela její obraz, zdálo se jí, že nikdy nebyla tak svěží, nikdy tak neoplývala krásou. Vrátí se neznámý, jak slíbil?

Počkala, až amplión oznámil, že se přibližují k Bangkoku. Potom se znechuceným výrazem a s rozhořčeným srdcem rychle oblékla šaty a vrátila se do kabiny. Ze síťky na zavazadla sňala tašku a kabátek. Sedla si do křesla, jehož tvar znovu upravila předvídavá ruka, na kolena si položila své věci. Na stolečku před ní se objevil šálek čaje a talířek s brioškami.

Její soused, na kterého vrhla roztržitý pohled, se tvářil překvapeně.

- But... aren't you going to Tokio? vyzvídal s přízvukem nespokojenosti v hlase.

Poměrně snadno uhádla Emanuela, co chce říci a zatřásla záporně hlavou. Mužův obličej se zachmuřil. Položil další otázku, které nerozuměla, a konečně neměla ani náladu na to, aby mu odpověděla. Rozmrzele se dívala přímo před sebe.

Soused vytáhl notýsek a podal jej Emanuele, naznačil, že tam má něco napsat. Nepochybně chtěl, aby mu nechala své jméno a adresu, na které by ji mohl nalézt. Odmítla však se svéhlavým výrazem novým zakroucením hlavy. Byla zvědava, zda neznámý s obličejem lemovaným břečťanem a s vůní teplého kamene, zda ten fantastický génius z chrámových ruin opustí letadlo společně s ní v Bangkoku, nebo zda poletí dále do Japonska. Ale i v tom případě jej spatří alespoň při přistání...

Očima jej hledala mezi cestujícími, kteří po výstupu z letadla čekali ve skupinkách ve stínu křídel, až je odvedou do budovy z betonu a ze skla, jejíž futuristická silueta se rýsovala proti nebi, rozpálenému již do běla. Neviděla však nikoho takové postavy a takových vlasů barvy podzimního listí. Letuška se na ni usmívala — sotva jí však věnovala pohled. A již ji postrčili ke mřížím celnice. Někdo prošel závěrou, ukázal propustku a zavolal na Emanuelu. Rozběhla se vpřed a s výkřikem radosti se vrhla do rozpřaženého náručí svého manžela.

KAPITOLA II.

ZELENÝ RÁJ

Cožpak vám radím ubíjet své smysly?
Radím vám nevinnost smyslů.

NlETZSCHE: TAK PRAVIL ZARATHUŠTRA

Bazén vyložený černou mozaikou, naplněný růžovou vodou, ve které tancují Emanueliny kotníky, patří Královskému bangkogskému sportovnímu klubu. Manželky a dcery, kterým byl povolen vstup do tohoto jinak mužského kruhu, sem přicházely každou sobotu a neděli odpoledne, aby zde předvedly své nohy a svá prsa zakrytá průsvitnými róbami při vážení na dostihovém závodišti, a v ostatním dnech týdne předváděly totéž ještě více odhalené na ochozu kolem bazénu.

S obličejem skrytým mezi zkříženými pažemi, natažená tak těsně vedle Emanuely, že tato chvílemi cítí na boku svého stehna mazlivý dotek jejích vlasů, mluví nyní mladá žena s tělem klisničky, s hrajícími svaly pod pokožkou opálenou do bronzova. Její šťastný smích se rozléhá nad hladinou, její příjemný hlas jen podtrhuje důvěrnost jejích slov.

- Gilbert myslí, že bonton vyžaduje, aby hrál roli uraženého od té doby, co se zde zastavil Bukanýr. Vytýká mi ty tři noci, na které jsem mu zmizela. Ale jen bůh ví, jestli jsem přišla počestně domů té čtvrté noci, když již Bukanýr odplul.

Emanuela již ví, že toto je Ariana, manželka hraběte de Saynes, rady francouzského velvyslanectví, a že jí je šestadvacet let.

- To tvého manžela kousla nějaká moucha? zeptala se druhá, která na lehátku z rudého plátna česala blaseovanou fenu,

nesoucí jméno O. Cožpak již upustil od svých zásad?

- Jemu se nelíbilo ne snad to, že jsem své noci trávila v kabině velitele, ale že jsem mu to neřekla. Myslí si, že se zesměšnil tím, jak mne všude hledal, i na policii.

Děvčata štěbetala. Rozložena v zmámené malátnosti po rozpálených dlaždicích (byla tak vytrénovaná, že snášela dobře takové opékání), tvořila kolem Ariany ležící na břichu a kolem sedící Emanuely hvězdici rozpáleného masa. Emanuela je více poslouchala než pozorovala, protože blýskavé zrcadlení vlažné vody kolem jejích nohou ji v tomto okamžiku přitahovalo víc než podívaná na jejich smažící se těla.

- Kde myslel, že jsi? To přece nemusel být jasnovidcem, aby to uhodl.

- Když tato země poskytuje tolik možností zábavy!

- Tím spíše, když — jak sám tvrdí — mne viděl naposled ke konci té slavnosti na palubě zcela bezbrannou mezi dvěma námořními zajíci, kteří se zřejmě chystali rozdělit se o mou staženou kůži.

- A udělali to?

- Copak si to pamatuji?

Nadzdvihla se a obrátila se k Emanuele. Ta nedokázala potlačit svůj obdiv nad nenuceností a prohnaností, se kterou si tyto porcelánové panenky rozpínaly na zádech sponu podprsenky pod záminkou, aby jejich opálení nepřerušoval bílý proužek, ve skutečnosti však proto, aby využily ve prospěch své siluety zákonů tíže, když se zdánlivě zcela nevinně nadzdvihovaly na lokte, aby pozdravily přítele, který šel kolem.

- Drahoušku, prohlásila Ariana, promeškala jste příležitost století, protože tak, jak řekla Chouffie, taková věc se v Bangkoku nestane než jednou za sto let. Docela maličká válečná lodička se přijela omočit o minulém víkendu do naší řeky pod záminkou, že musí prokázat nevím jakou poctu siamskému námořnictvu. Byla bych si přála, abyste to viděla:

celá posádka samí pěkní zajíci a velitel — úplný prostopášník! A po celé tři dny jen koktejly, večeře, tanec — a to ostatní.

Indiskrétnost, nenucený tón a uštěpačný smích mladých Francouzek, které ji obklopovaly, to vše nahánělo Emanuele poněkud strach: překvapilo ji, že jí byly v této výstřední společnosti její zkušenosti rodilé Pařížanky tak málo platné. Zahálčivost a přepych těchto žen, které byly tak daleko od vlasti, jí připadaly mnohem výstřednější než nejpromarněnější čas, nejzbytečněji utracené peníze v Auteil nebo v ulici Passy. I tu zahálčivost prožívaly intenzívně, bez oddechu, s veškerou parádou, bez improvizace. A vše nasvědčovalo tomu, že po celé dny neměly žádnou jinou starost, než svádět a nechat se svádět, až již byly kdekoliv, nechť byly jakéhokoliv stáří, jakéhokoliv vzhledu nebo v jakékoliv kondici.

Jedna z nich, jejíž plavá hříva jí jako oblak spadala na ramena a až do pasu, se nedbale zvedla a šla na obrubu bazénu, kde zůstala stát s rozkročenýma nohama a počala se protahovat a zívat. Její bikinky byly v rozkroku tak úzké jako tkanička, kolem které se na obě strany vydouvaly oblé římsy s porostem plavého, sluncem prozářeného chmýří. Emanuele zpozorněly oči, když rozeznala masitou puklinu jejího pohlaví: bylo to silné, vycvičené pohlaví, jehož nestoudnost byla jen zdůrazněna jemnými rysy a čistou tváří dívky.

- Jean není tak hloupý, prohlásila. Dobře se informoval, kdy Bukanýr odpluje a pak teprve nechal přiletět svou ženu.

- Škoda, konstatovala Ariana tónem, ve kterém zaznělo skutečné politování. Byla by tam měla šílený úspěch.

- Já si ale nedovedu představit, že by mohl předpokládat, že je Emanuela bezpečnější v Paříži — prohlásila ironicky jedna z polonahých dívek. Určitě tam nebyla zanedbávána!

Ariana pohlédla na Emanuelu se zvýšeným zájmem. Jedna z dívek poznamenala flegmaticky:

- To je pravda. Asi není její manžel žárlivý, když ji tam nechal celý rok samotnou.

- To nebyl rok, jen šest měsíců! opravila ji Emanuela. Pozorně si prohlížela reliéf vulvy, kterou měla před sebou tak blízko, že se jí mohla dotknout rty, kdyby se jen trochu nahnula.

- Myslím, že udělal docela dobře, že vás nepožádal, abyste přijela hned zároveň s ním, zasáhla do rozhovoru panička fenky O. Skoro celé minulé léto trávil na severu, neměl zde ještě dům a musel bydlet v hotelu pokaždé, když byl v Bangkoku. To by pro vás nebyl žádný život.

A hned dodala:

- Jak se vám líbí vaše vila? Slyšela jsem, že je úchvatná,

- Ach, je sotva dokončená, chybí nám ještě nějaký nábytek, Hlavně se mi líbí zahrada s těmi vysokými stromy. Musíte se k nám přijít podívat, zakončila konvenčně Emanuela.

- A nebudete přece jenom v Bangkoku sama po tři čtvrtiny roku? zeptala se jedna z Arianina doprovodu.

Ale ne, odpověděla poněkud zmatená Emanuela. Teď, když nastoupili inženýři, nemusí již Jean jezdit do Yarn Hee. Bude mít dost co dělat v centrále. A tak se mnou zůstane stá-

- No jistě! prohlásila komtesa se smíchem, město je veliké. A protože Emanuela nevypadala tak, že by chápala, k čemu tato poznámka směřuje, připojila Ariana vysvětlení.

- Kancelář mu zabere největší část jeho času, uvidíte. Budete mít spoustu prostoru k tomu, abyste manipulovala svými nápadníky. Ještě štěstí, že všichni mužové v této zemi, kteří za něco stojí, nejsou tak zaměstnáni jako naši manželé. Řídíte sama vůz?

- Ano, ale zatím se neodvažuji pustit se do zdejšího labyrintu těch nemožných ulic. Jean mi dává řidiče, než se zde vyznám.

- To hlavní se rychle naučíte. A já s vámi budu jezdit.

- Tak to znamená, že si bere Ariana za úkol svést vás!

- Vy jste ale jedovatá! K tomu mne přece Emanuela vůbec nepotřebuje. Spíš mám chuť na to, aby mi vyprávěla, co sama

vyváděla v Paříži. Mineta má pravdu: pouze v Paříži je možný skutečně nevázaný život.

- Ale já opravdu nemám co vyprávět, namítla Emanuela. Najednou měla pocit, že je z toho všeho téměř nešťastná.

- Jen buďte úplně klidná, pospíšila si ta, která se zdála být nejvíce zvědavá na její tajemství. Můžete se nám klidně svěřit i s těmi nejchoulostivějšími tajnostmi. Umíme mlčet jako hrob!

- A co byste chtěly, abych vám řekla? Po celou dobu, kdy jsem zůstala ve Francii sama, jsem svému manželovi nebyla nevěrná, prohlásila Emanuela s náhlým důrazem a vážností.

Mezi ženami zavládlo na chvíli mlčení. Zdálo se, že hodnotí dosah tohoto prohlášení. Emanuelin vážný přízvuk na ně zapůsobil. Komtesa pohlížela na novou příchozí poněkud s despektem. Snad není ta maličká prudérní, stydlivá? Vždyť soudíc podle jejích plavek...

- Jak dlouho jste již vdaná? zeptala se.

- Skoro rok, odpověděla Emanuela. A dodala, aby v nich svým mládím vzbudila žárlivost:

- Provdala jsem se, když mi bylo osmnáct.

A aby jim neposkytla žádnou příležitost dobírat si ji, rychle ještě dodala:

- Rok manželství a z toho polovinu sama! Můžete si představit, jak jsem šťastna, že jsem opět u Jeana.

Oči se jí k jejímu vlastnímu překvapení zamžily, dříve, než je mohla odvrátit.

Její mladé společnice potřásaly hlavami, jako by jí chtěly vyjádřit své sympatie. Ve skutečnosti si však myslely: „Ta ještě asi do našeho tábora nepatří."

- Nešla byste se se mnou dovnitř napít mléka? Dosud si Emanuela nevšimla dívky, která právě vyskočila.

Hned se jí ale zalíbila její energická tvář, téměř protektorský vzhled nového obličeje — protože to byl současně obličej malé dívenky.

Tak docela malé nikoliv, hned se opravila, zatímco

dospívající dívka se uvelebila rozhodnuta, jak se zdálo, vzít si ji pod svou ochranu. Se svými třinácti léty byla téměř stejně veliká jako Emanuela. Rozdíl byl ve zralosti jejich těl: toto bylo ještě nehotové, syrové, nekompletní. Možná však, že je to způsobeno strukturou její pokožky, která je podobná pokožce malého dítěte, na kterou nechytá slunce a která nemá onen teplý civilizovaný a elegantní tón jako Arianina. Na první pohled se dokonce Emanuele zdá, že je trochu vrásčitá... Ale ne, připomíná spíše velmi jemnou husí kůži, zejména na pažích. Na nohou se zdá jemnější. Jsou to velmi hezké chlapecké nohy se šlachovitými kotníky a koleny, s tvrdými lýtky, s nervózními stehny. Příjemné na pohled spíše pro své zdařilé tvary a svou utajenou sílu, než pro poněkud vzrušující dojem, který vyvolávají nohy žen. Tyto nohy si Emanuela spíše dovede představit, jak běží po písku nebo se napínají na skokanském můstku, než jak se rozevírají pod laskáním jiné ruky, jež by se snažila někomu netrpělivému rozevřít bránu do poddávajícího se těla.

Podobným dojmem na ni působí i sportovní vpadlé břicho, živě se zatahující, chvějící se jako srdce, i smršťování jejích protáhlých svalů i to, že nepatrný látkový trojúhelník, ne větší než nosí na jevišti jinak zcela nahé tanečnice, zde nepůsobí nijak necudně.

Tento dojem podporují i dvě maličká, špičatá ňadra, přesto že se je snaží zvýraznit symbolickou páskou podprsenky. „Je to hezoučké", myslí si Emanuela, „ale opravdu, proč si nenechá hruď nahou, bylo by to tak ještě hezčí a jsem si jista, že by si o tom nikdo nemyslel nic špatného." Když však o tom uvažuje ještě dále, není si již tak jista. Přemýšlí, jak asi mohou být tak mladičká prsa citlivá. Pak si však vzpomene na svá prsa a na rozkoš, jakou jí skýtala, sotva se počala rýsovat a ještě zdaleka nebyla ani tak veliká, jako tato — čím více se na ně dívá, tím méně se jí zdají zanedbatelná. Je možné, že její první dojem ovlivnilo porovnání s Arianiným poprsím, nebo štíhlé boky,

úzký pás školačky...

Nebo snad dlouhé tlusté copy, spadající na narůžovělou hruď. A právě pro ty copy je Emanuela nadšena. Nikdy ještě neviděla takové vlasy. Tak plavé, tak jemné, že jsou téměř neviditelné — nemají barvu slámy, ani lnu, ani písku, ani zlata, ani platiny, ani stříbra, ani popele... K čemu by je bylo možno přirovnat? Snad k přadenu přírodního hedvábí, nikoliv zcela bílého, jakého se používá k háčkování. Nebo k jitřnímu nebi, nebo ke kožichu sněžného rysa... Vtom se Emanuelin zrak střetne se zelenýma očima — a hned Emanuela na vše zapomene.

Šikmo položené, protáhlé a ke spánkům se zvedající oči tak vzácného tvaru, že by člověk řekl, že musely na tuto tvář Evropanky zabloudit, ale přitom tak zelené, tak zářící! Emanuela vidí, že podobně jako se vynořuje a otáčí svazek paprsků majáku, se v těchto očích objevují a mizí záblesky ironie, vážnosti, rozumu, mimořádné autority a potom náhle i starosti a péče, vášně, pak zase výsměšné uštěpačnosti, fantazie, upřímnosti, a zase uhrančivé ohníčky.

- Jmenuji se Marie-Anna.

A zřejmě proto, že Emanuela je tak zaměstnána pohledem na ni, že jí zapomněla odpovědět, opakuje své pozvání:

- Půjdete se mnou?

Nyní se ni Emanuela usměje a také vstane. Vysvětlí, že dnes nemůže pozvání přijmout, protože Jean se pro ni v klubu zastaví a že půjdou vykonat několik návštěv. Domů se vrátí dosti pozdě. Ale byla by velmi šťastna, kdyby ji Marie-Anna zítra navštívila. Ví, kde bydlí?

- Ano, odpověděl krátce Marie-Anna. Souhlasím, zítra odpoledne na shledanou.

Emanuela toho využije k tomu, aby zvědavému houfu unikla. Předstírá, že nechce manžela nechat čekat, a pospíchá do své kabiny.

- Myslíš, že můžeme dát pohostinský pokoj v několika

dnech do pořádku? ptá se manžel Emanuely, když se setkali u stolu.

Shrnovací stěny, nyní složené, skýtaly pohled na obdélník vody, kde lotusy, ráno růžové, fialové, bílé nebo modré, kývaly svými zavřenými kalichy.

- Může se používat hned, chceš-li. Chybějí tam jen záclony a barevné polštáře, které chci dát na lehátko. Ach, a ještě také nějaká lampa.

- Rád bych, aby to bylo vše v pořádku v neděli v osm hodin.

- To určitě bude, nepotřebujeme přece na to deset dnů. Ale co chceš s tím pokojem? Někdo má přijet?

- Ano, Christopher. Víš, ten, co má Malajsii. Už měsíc. Pozval jsem ho, ještě než jsi přijela. Právě přišla odpověď. Vše dopadlo dobře, sama firma ho posílá, aby objel Thajsko. Bude tak s námi moci strávit několik týdnů. Je to prima chlapík, uvidíš. Neviděl jsem ho už tři léta.

- To je ten, co s tebou zůstal v Assuanu po stavbě přehrady?

- Ano, jediný, který se tehdy nevypařil.

- Teď si vzpomínám, vyprávěl jsi mi, jak je vážný... Jean se směje pohrdavému tónu své ženy.

- Vážný je, ale to vůbec neznamená, že by byl nesnesitelný. Mám ho moc rád a určitě se ti bude líbit.

- Kolik mu je let?

- Je o šest nebo sedm let mladší než já. Sotva tehdy dokončil Oxford.

- On je Angličan?

- Ale ne, vlastně ano, z poloviny. Jeho matka byla Angličanka. Jeho otec je však jedním ze zakladatelů společnosti. Ale nepředstavuj si, že je to něco jako syn svého otce. Naopak, je zcela prostý. A lze mu důvěřovat.

Emanuela byla poněkud zklamána tím, že se již má zase s někým dělit o sotva získanou intimitu. Přesto však se okamžitě rozhodla, že návštěvníka uvítá co nejlépe, když je tak drahý Jeanovi. Vzpomněla si na fotografie, na kterých Christopher

vypadal jako atletický, usmívající se opálený badatel

Řekla si, že je lépe mít za hosta jeho než nějakého starého inspektora s tlustým břichem, kterému by pak určitě musela dělat průvodce po pamětihodnostech města a chránit jej před úpalem a proti komárům.

Vyzvídala další podrobnosti, zvědavá na události z oněch nebezpečných let, kdy ještě Jeana neznala. Kdyby ho tehdy byli zabili, nikdy by se nebyla stala jeho ženou. Srdce se jí při té myšlence sevřelo. A ani nemohla dál jíst.

Sluha chodil kolem stolu, přinášel kokosové ořechy plněné vaječným karamelovým pudinkem, potom mraženou rýži a pěnový nákyp, všechna ta jídla, která stará kuchařka s červenými zuby po celé tři dny připravovala na počest nové paní. Sluha chodil po špičkách, vždy připraven přiskočit. Emanuela z něj měla trochu strach. Dělal příliš málo hluku, byl příliš silný a pružný, příliš poddajný, příliš dobře upravený, příliš přítomný, příliš připomínal kočku.

Marie-Anna přijela v bílém americkém automobilu, který řídil indický řidič v turbanu, s černým plnovousem. Jakmile vystoupila, ihned zase odjel.

- Budeš mne moci potom hodit domů? zeptala se Marie-Anna.

Emanuelu to tykání dojalo. Všimla si také lépe než včera, jak je její hlas v souladu s copy a pokožkou. Pocítila náhle touhu políbit to dítě na obě tváře, ale něco ji zadrželo. Snad to byly špičaté malé prsy pod modrou halenkou? Vždyť to bylo absurdní! Marie-Anna stála těsně u ní.

- Nevšímej si toho, co říkají ty idiotky, ve skutečnosti se neodváží dělat ani desetinu z toho, co předstírají.

- Jistě, přisvědčila Emanuela po vteřince zaváhání: Marie-Anna zřejmě mluvila o svých starších družkách z koupaliště.

- Chcete si zajít na terasu?

Ihned litovala toho vykání, kterého užila zcela bezděčně. Marie-Anna přijala nabídku pokynutím hlavy. Vystoupily do

poschodí. Když procházela kolem dveří své ložnice, vzpomněla si Emanuela na svoji velikou fotografii — akt, kterou měl Jean nad lůžkem, a měla strach, aby to návštěvnice nezahlédla. Zrychlila krok, Marie-Anna se však zastavila před moskytiérou, která místnost oddělovala od chodby.

- To je tvůj pokoj? zeptala se. Mohu se tam podívat? Odsunula závěs a aniž vyčkala na odpověď, vstoupila, sledována Emanuelou. Návštěvnice vypukla ve smích.

- Jaká je to obrovská postel! Kolik vás v ní bývá? Emanuela se začervenala.

- Jsou to manželské postele, jsou přistrčené k sobě. Marie-Anna se podívala na fotografii.

- Jsi krásná. Kdo tě to fotografoval?

Emanuela chtěla zalhat a říci, že to byl Jean, ale nedokázala to.

- Umělec, přítel mého muže, řekla.

- Máš i jiné fotografie? Určitě neudělal jen tuto. Nemáš takové, na kterých se právě miluješ?

Emanuela k ní pootočila hlavu. Co je to za děvče, dívá se na ni svýma velkými očima, se svěžím úsměvem a přitom jí kamarádským hlasem bez zjevného vzrušení klade tak překvapivé otázky? A nejhorší bylo, že snad právě pro ten pohled nemohla Emanuela udělat nic jiného, než říci pravdu a že toto dítě mělo moc vyrvat jí, kdyby chtělo, i ta nejtajnější doznání. Prudce otevřela dveře, jako kdyby ji to gesto mohlo zachránit.

- Půjdeme? zeptala se.

Marie-Anna se krátce pousmála. Vyšly na terasu, kterou stínila plátěná, žlutobíle pruhovaná stříška před slunečními paprsky. Od blízké řeky vanul vlažný vánek. Marie-Anna zvolala:

- Jaké to máš štěstí! v Bangkoku neexistuje druhý dům, který by měl takové okolí. Jak nádherný rozhled a jak se zde člověk cítí skvěle!

Na chvíli zůstala stát a tiše pohlížela na krajinu plnou kokosových palem, mezi kterými probleskovala voda. Potom zcela přirozeným pohybem rozepjala svůj široký jutový opasek a pohodila jej na jedno z rákosových křesel. Hned nato rozepnula zdrhovadlo své strakaté sukně, která jí spadla k nohám. Vyskočila z kruhu, který látka vytvořila na dlaždičkách. Bluzička jí spadala na bocích až pod kratičké kalhotky, ze kterých tak bylo vpředu i vzadu vidět jen rudý svislý pásek, lemovaný krajkou. Svalila se na lehátko a bez ztráty času se zmocnila jednoho z časopisů.

- Už dlouho jsem neměla francouzské žurnály. Odkud je máš?

Pohodlně se položila, nohy způsobně vedle sebe. Emanuela povzdechla, zahnala zmatené myšlenky, které jí běžely hlavou a lehla si proti Marii-Anně. Ta vypukla ve smích.

- Co je to za historku, ten „Soví olej"? Nezlobíš se, že čtu?

- Ale ne, Marie-Anno.

Ponořila se do četby. Otevřený sešit jí kryl tvář. Nezůstala dlouho bez pohybu. Její tělo se otřásalo, jako když se vzpíná mladý kůň. Zvedla koleno a její levé stehno opustilo původní decentní polohu, kdy bylo přitištěno k druhému, a měkce se opřelo o loketní podpěru lehátka. Emanuela se pokusila nahlédnout do poodhalených kalhotek. Jedna ruka Marie-Anny opustila časopis a bez zaváhání se přesunula mezi rozevřené nohy, odtáhla stranou jemný nylon a hledala hodně nízko bod, který pak zřejmě nalezla a na kterém okamžik spočinula. Potom se opět posunula vzhůru a odhalila štěrbinu obroubenou záhyby. Pohrála si s pahrbkem, napínajícím tkaninu kalhotek, znovu se sunula dolů, vklouzla pod hýždě a pak znovu zahájila své putování. Tentokrát však přitiskla jen prostředníček a ostatní prsty graciézně nadzvihla jako rozevřené krovky: prostředníčkem se hladila, až pak její ostře ohnuté zápěstí klidně spočinulo v klínu. Emanuela cítila, že jí srdce tluče tak silně, že se obávala, že to někdo zaslechne. Špičkou jazyka si

zajela mezi rty.

Marie-Anna pokračovala ve své hře. Prostředníček se tiskl hlouběji a rozhrnoval maso. Znovu se zastavil, opsal kruh, zaváhal, zatápal a téměř neviditelným pohybem zavibroval. Nekontrolovaný zvuk unikl Emanuele z hrdla. Marie-Anna sklopila časopis a usmála se na ni.

- Ty si nehraješ? podivila se. S prohnaným přihmouřením očí sklonila hlavu k rameni. Já si takto hraji vždy, když čtu.

Emanuela přikývla hlavou, neschopna promluvit. Marie-Anna odložila časopis, prohnula se v bedrech, položila ruce na boky a živým pohybem si stáhla červené kalhotky na stehna. Zamávala nohama ve vzduchu, až se kalhotek zcela zbavila. Pak se uvolněně natáhla, zavřela oči a dvěma prsty od sebe oddělila sliznici pysků.

- Je to prima, tady na tom místě, nemyslíš?

Emanuela znovu jen přikývla na souhlas. Marie-Anna všedním tónem prohlásila:

- Ráda si tak hraji hodně dlouho. Proto také se nedotýkám tady nahoře — lépe je jezdit sem a tam ve štěrbině.

A gestem naznačila, jak. Nakonec se v bedrech prohnula do oblouku a z jejích rtů se ozvalo slabé zasténání.

- Ach! řekla, už se tomu nedokážu ubránit! Její prst se jako vážka zatřepal na poštěváčku. Sténání pře-

šlo ve výkřik, stehna se jí prudce rozevřela a znovu rychle sevřela tak, že uvěznila ruku v rozkroku. Vzlykala dlouho, téměř úpěnlivě a nakonec se supáním sklesla na lehátko. Po několika vteřinách, když opět popadla dech, znovu otevřela oči a ledabyla prohlásila:

- Je to opravdu moc prima! A s hlavou znovu skloněnou k rameni zavedla opatrně, delikátně prostředníček do svého pohlaví. Emanuela si hryzla rty. Když celý prst zmizel uvnitř, Marie-Anna si zhluboka vzdychla. Zářila zdravím, uspokojením, zadostiučiněním ze splněného úkolu.

- Hřej si také, dodávala jí odvahu.

Emanuela váhala, jako kdyby hledala nějaké východisko. Dlouho však její zmatek netrval. Prudce povstala, rozepla své šortky a stáhla je s nohou. Pod šortkami nic nenosila a tak se pod okrajem oranžového tílka zaleskl černý Venušin pahorek.

Když se Emanuela znovu natáhla na lehátko, Marie-Anna se jí posadila k nohám na měkké plyšové sedátko. Nyní byly obě oděny stejně — hořejšek těla oblečený, od pasu dolů byly nahé. Úplně zblízka si Marie-Anna prohlížela pohlaví své přítelkyně.

- Jak si to děláš nejraději? zeptala se.

- Ale tak jako všichni! řekla Emanuela. Lehký dotek dechu přítelkyně na jejích stehnách ji uváděl do zmatku. Kdyby na ní spočinula její ruka, byla by ji zbavila citového napětí i rozpaků. Marie-Anna se jí však ani nedotkla.

- Ukaž, jak si to děláš! řekla pouze.

Alespoň masturbace mohla Emanuele poskytnout ihned vytouženou úlevu. Měla pocit, jako by mezi ní a ostatním světem byla rozepjata opona. A tak, jak její prsty plnily mezi nohama své důvěrné poslání, naplňoval ji klid. Tentokrát se nesnažila prodlužovat hodokvas vyčkáváním. Potřebovala rychle nalézt pevnou půdu, známý terén; a neznala nic lepšího než oslňující útulek orgasmu.

- Jak ses naučila si to tak udělat? zeptala se Marie-Anna, když přišla Emanuela opět k sobě.

- Úplně sama. Mé vlastní ruce to samy odhalily, řekla Emanuela se smíchem. Byla ve výborné náladě, ochotná k důvěrnému tlachání.

- A uměla jsi to, když ti bylo třináct? zeptala se Marie-Anna s nádechem nedůvěry.

- Prosím tě! Již dávno před tím — ty ne? Marie-Anna neodpověděla a pokračovala ve výslechu.

- Na kterém místě se laskáš nejraději?

- Ale to je různé. To jsou docela odlišné pocity, tady na špičce, uprostřed nebo docela dole — tady. U tebe to tak není?

Marie-Anna znovu nechala otázku bez povšimnutí. Řekla:

- Hraješ si jenom s poštěváčkem?

- Ale kdepak! Tady ten maličký otvor hned pod tím — víš to je močovod, ten je také velmi citlivý. Stačí, abych se ho dotkla jenom konečky prstů a již jsem hned hotová.

- A co děláš ještě?

- Ráda se hladím uvnitř mezi pysky, tam kde je to tak mokré.

- Svými prsty?

- A také banány (v Emanuelině hlasu zazněla jistá hrdost). Nechám je vniknout až na konec. Napřed je oloupu. Nesmí však být zralé — nejlepší jsou ty dlouhé, zelené, z plovoucího trhu.

Jen myšlenka na tuto rozkoš ji přivedla do vytržení. Tak propadla obrazu svých tajných rozkoší, že téměř zapomněla na přítomnost své družky. Prsty si hnětla pohlaví a byla by si přála, aby se do ní hned teď něco zabořilo. Obrátila se k Marii-Anně na bok, oči měla zavřené a nohy doširoka roztažené. Bezpodmínečně si to musela znovu udělat. Sevřenými prsty třela vnitřní stranu pysků svého pohlaví, dlouhými, pravidelnými a rychlými pohyby po několik minut, než se ukojila.

- Vidíš, mohu si to udělat několikrát hned po sobě.

- Děláš to často?

- Ano.

- Kolikrát denně?

- To záleží na okolnostech. Chápeš, v Paříži jsem byla za dne většinou venku: běhala jsem na fakultu, do obchodů. Ráno jsem si to mohla udělat nejvýše jednou nebo dvakrát: při probuzení a pak při koupeli. Potom až večer dvakrát nebo třikrát, než jsem usnula. A někdy ještě v noci, když jsem se probudila. Ale zde, to budou pořád prázdniny — o prázdninách nemám co dělat a tak si hraji mnohem častěji.

Nakonec se odmlčely. Cítily svou těsnou blízkost a vychutnávaly přátelství, rodící se z jejich otevřenosti.

Emanuela byla šťastna, že o těch věcech mohla klidně mluvit, že překonala svůj ostych. Hlavně byla však šťastna, i když si to nepřiznávala, že si to dělala před touto dívkou, která se ráda dívala a která si to také dovedla udělat. Upírala jí málem všechny klady — a nyní se jí zdá tak hezká! Ty kouzelné oči... A ten kouzelný zářez, který jejímu spodnímu obličeji dodával právě tak výrazný, odměřený a energický rys, jakým se vyznačoval její druhý obličej! A její stehna, rozevřená zcela bez ostychu a vůbec nedbající své nahoty... Zeptala se:

- Na co myslíš, Marie-Anno? Tváříš se tak vážně!

- Myslím na banány, řekla Marie-Anna. Pokrčila nos a obě se bláznivě rozesmály.

- To můžeš dělat, jen když již nejsi pannou. Jinak žádné banány! Do té doby jsem si neuvědomovala, co mi chybí.

- Jak jsi začínala s muži? zeptala se Marie-Anna.

- To Jean mne defloroval, odpověděla Emanuela.

- A to ty jsi před ním neměla nikoho? vykřikla Marie-Anna s tak zřejmým rozhořčením, že Emanuela pokračovala nejistě, s tónem plným omluvy:

- Ne. Vlastně ne opravdově. Chlapci mne pochopitelně objímali a laskali, ale nevěděli moc o tom, jak si mají počínat.

A když pak opět nabyla jistoty, dodala:

- To Jean mi to udělal hned napoprvé. A právě proto jsem si ho zamilovala.

- Hned?

- Ano, hned druhého dne poté, co jsem ho poznala. První den přišel k nám na návštěvu, byl přítelem mých rodičů. Celou dobu se na mne díval s pobaveným výrazem, jako kdyby mne chtěl navztekat. Zařídil to tak, že se mnou zůstal sám a na vše se mne pak vyptal: kolik jsem měla flirtů, jestli jsem se již s někým milovala. Byla jsem v obrovských rozpacích, ale nedokázala jsem mu lhát. Bylo to něco podobného jako s tebou. I on chtěl, abych mu řekla všechny možné podrobnosti. Pozval mne, abych se s ním nazítří odpoledne projela jeho

krásným vozem. Řekl mi, abych si sedla těsně k němu a hned mne začal objímat, ramena, pak prsa, a přitom řídil. Nakonec auto zastavil na opuštěné cestě v lese u Fontainebleau a poprvé mne tam políbil. Řekl mi tónem, který — ač dodnes nevím proč — mne zcela uklidnil pokud šlo o to, co se mělo stát: „Jsi panna a já si tě vezmu." Dlouho jsme tak beze slova zůstali nehybně sedět, přitisknuti k sobě. Mé srdce se poněkud uklidnilo, byla jsem šťastna. Událo se to právě tak, jak jsem si to mohla představit ve snu, i když jsem ve skutečnosti nikdy před tím takový sen neměla. Jean mi řekl, abych si sama stáhla kalhotky a já jsem si pospíšila, abych mu vyhověla, protože jsem při své defloraci chtěla spoluúčinkovat a ne ji jen pasivně strpět. Položil mne na sedadlo auta, jehož střecha byla stažena. Nad sebou jsem viděla zelené koruny stromů. On stál v otevřených dvířkách vozu. Nezačal tím, že by se se mnou napřed mazlil, nýbrž okamžitě do mne pronikl, ale takovým způsobem, že si nepamatuji, že by mi způsobil nějakou bolest. Naopak pocítila jsem takovou vrcholnou rozkoš, že jsem omdlela nebo snad usnula — už nevím. V každém případě si již na nic nepamatuji, až potom na lesní restauraci, kde jsme obědvali. Bylo to skvělé! Jean potom požádal o pokoj a tam jsme pokračovali v milování až do půlnoci. Velmi rychle jsem se vše naučila.

- A co na to řekli tví rodiče?

- Ale nic. Druhého dne jsem všude rozkřičela, že již nejsem panna a že jsem zamilovaná. Zdálo se, že to považovali za zcela normální.

- A Jean tě požádal o ruku?

- Ale kdepak! Ani on, ani já jsme neměli v úmyslu se vzít. Ještě mi nebylo ani sedmnáct, právě jsem za sebou měla maturitu. A byla jsem naprosto spokojena s tím, že mám milence, že jsem milenkou takového muže.

- A proč ses tedy vlastně vdala?

- Jednoho dne mi Jean klidně oznámil — jako vždy —, že

ho jeho firma posílá do Siamu. Myslela jsem, že omdlím steskem a bolestí, neposkytl mi však k tomu dost času a hned bez jakýchkoliv okolků pokračoval: „Než odjedu, tak se vezmeme. Později za mnou přijedeš, až zařídím dům, ve kterém tě ubytuji."

- Jak to na tebe zapůsobilo?

- Zdálo se mi, že je to pohádka, příliš krásná, než aby to mohla být pravda. Smála jsem se jako ztřeštěná. Za měsíc jsme měli svatbu. Moji rodiče sice považovali za zcela přirozené, že jsem se stala Jeanovou milenkou, ale spustili strašný povyk, když oznámil, že si mne vezme. Snažili se mu vysvětlit, že je pro mne moc starý, že já jsem příliš mladá, příliš nevinná. Co tomu říkáš? Ale podařilo se mu přesvědčit je. Ráda bych věděla, co jim asi vlastně řekl. Můj otec prý byl velmi tvrdošíjný — nemohl se smířit s tím, že chci nechat plavat matematickou fakultu.

- Cože? řekla překvapeně Marie-Anna.

- Ale po maturitě jsem začala studovat na matematické fakultě.

- No to je ale nápad. Marie-Anna vyprskla smíchem.

- To byl tatínkův nápad. Jean měl odjet ihned po svatbě, pak se to ale naštěstí protáhlo o půl roku. A tak jsme se nemuseli rozloučit hned, mohla jsem být jeho legitimní manželkou právě tak dlouho, jako jsem byla jeho milenkou. A zjistila jsem, že je to stejně zábavné být vdaná, jako být hříšnicí. Ačkoliv zpočátku mi připadalo směšné milovat se v noci.

- A potom? Jak jsi žila v jeho nepřítomnosti? U rodičů?

- Ale kdepak. V jeho bytě, vlastně v našem bytě v ulici Docteur-Blanche.

- Neměl strach nechat tě jen tak, zcela samotnou?

- Strach? z čeho?

- Ale přece že mu budeš nevěrná! Emanuela vyprskla.

- Nemyslím. Nikdy jsme o tom nemluvili. Myslím, že na něco takového vůbec ani nepomyslil. Ani já ne.

- Ale tys to přece potom udělala?

- A proč? Ne. Celá hejna mužů se kolem mne točila, ale mně se zdáli všichni směšní...

- Tak to nebyl žvást, co jsi řekla těm děvčatům?

- Děvčatům?

- Včera, což si již nevzpomínáš? Prohlásila jsi, že jsi nikdy nespala s jiným mužem, než s manželem.

Zlomek vteřiny Emanuela zaváhala. To postačilo, aby Marie-Anna okamžitě zpozorněla. Otočila se, klesla na kolena, nahnula se přes opěradlo plná podezření:

- Určitě na tom není ani slovo pravdy! prohlásila rezolutně. Stačí se na tebe podívat. Měla bys vidět, jak upřímně při tom vypadáš!

Emanuela se pokusila nepřesvědčivě se z toho vymluvit.

- Vždyť jsem přece nic takového neřekla...

- Co? Že jsi neřekla Arianě, že nepodvádíš manžela? Právě proto jsem s tebou chtěla mluvit. Protože jsem tomu nevěřila. Naštěstí!

Emanuela pokračovala ve výmluvách:

- Ale vždyť nemáš pravdu. A opakuji ti, že jsem to neřekla tak, jak to ty říkáš. Jenom jsem řekla, že jsem Jeanovi byla věrná po celou tu dobu, co jsem byla v Paříži. Tak to bylo.

- Jak tak — a co tedy?

Marie-Anna si pozorně prohlížela Emanuelin obličej. Ta se snažila vyhlížet zcela nenucené. Rázně pak Marie-Anna změnila taktiku. Do svého tónu vložila notnou dávku naivity.

- Konečně proč bys měla být věrná? Neměla jsi přece důvod pro zdrženlivost.

- Já jsem nebyla zdrženlivá: neměla jsem prostě na nikoho chuť.

Marie-Anna se ušklíbla, zapřemýšlela a znovu se zeptala:

- Chceš říci, že kdybys měla na někoho chuť, že bys se s ním vyspala?

- No jistě.

- A čím to chceš dokázat? vyzvala ji Marie-Anna ostrým hláskem jako hádavé dítě.

Emanuela se na ni nerozhodně podívala a potom náhle řekla:

- Taky jsem to udělala.

Jako by to Marii-Annu zelektrizovalo. Vyskočila, znovu si sedla, zkřížila nohy jako Turek a dlaně opřela o kolena.

- Tak vidíš, moralizovala s uraženým výrazem a ublíženým hlasem. A pokoušela ses tvrdit, že ne!

- Ale to jsem neudělala v Paříži, vysvětlila Emanuela trpělivě. V letadle. V letadle, kterým jsem sem letěla. Rozumíš?

- A s kým? naléhala Marie-Anna a zdálo se, že již nemá zájem o nic jiného.

Emanuela chvíli mlčela a pak prozradila:

- Se dvěma muži, jejichž jména neznám.

Jestliže myslela, že tím Marii-Annu překvapí, nepovedlo se jí to. Nijak jí to nepohlo a pokračovala ve výslechu.

- Dodělali se do tebe?

- Ano.

- Byli uvnitř v tobě hluboko?

- Ach ano.

Instinktivně si posunula Emanuela ruku na břicho.

- Hrej si, když mi to vyprávíš, nařídila jí Marie-Anna. Emanuela však zavrtěla hlavou. Jako by najednou ztratila řeč. Marie-Anna na ní spočinula kritickým pohledem.

- Pokračuj! Mluv!

Emanuela poslechla, zpočátku nerada a s rozpaky, potom však, vzrušena svou vlastní příhodou, již mluvila bez doprošování a naopak se snažila, aby nevynechala žádnou podrobnost. Skončila tím, jak ji uchvátila postava řeckého boha. Marie-Anna ji pozorně vyslechla a několikrát přitom změnila svou polohu... Nezdálo se však, že by to na ni nějak zvlášť zapůsobilo.

- Řekla jsi to Jeanovi? zeptala se.

- Ne.

- A setkala ses ještě s těmi dvěma muži?

- Samozřejmě ne!

Zdálo se, že pro tuto chvíli již nemá Marie-Anna nic, na co by se ještě chtěla zeptat.

Emanuela zavolala malou služku — pěkně rostlou, s černými, květy ozdobenými vlasy, s okrovým tělem a šarlatovým sarongem, jako by byla z Gauginova obrazu — aby jim udělala čaj. Natáhla si zase šortky a Marie-Anna kalhotky. Pestrá sukně zůstala na zemi. Marie-Anna pak požádala, aby jí Emanuela ukázala všechny své fotografie, na kterých je nahá, a Emanuela je šla hledat. Marie-Anna se zase vrátila ke kousavému tónu.

- Poslouchej, přece nechceš tvrdit, že jsi nic nedělala s fotografem?

- Ale ne, odporovala Emanuela, ani se mne nedotkl! A dodala ještě jakoby zlostně:

- Neměl ostatně žádnou naději, byl homosexuální. Marie-Anna se ušklíbla. Zřejmě ji Emanuela nepřesvědčila. Znovu si prohlížela fotografie.

- Myslím, řekla, že by se umělec měl vždycky vyspat se svým modelem, než udělá jeho portrét. A ty jsi měla pošetilý nápad, když ses obrátila na někoho, kdo ženy nemiluje.

- Já jsem si ho nevybrala, tvrdila Emanuela, již poněkud rozmrzele. To on sám navrhl, že mne bude fotografovat. Řekla jsem ti přece, že to byl Jeanův přítel.

Marie-Anna udělala gesto, jako by chtěla smést minulost.

- Měla bys se nechat vymalovat nějakým dobrým malířem. Až budeš stará, bude na to pozdě.

Tato slova a myšlenka na možnost své vlastní zchátralosti přiměly Emanuelu k bláznivému výbuchu smíchu.

- Já nerada stojím modelem, i když jde jen o fotografii. A dovedeš si to představit — pro obraz?

- A od té doby, cos přijela, jsi s muži nic neměla?

- Ale ty ses zbláznila! rozhořčila se Emanuela. Marie-Anna vypadala ustaraně.

- Budeš si přece muset jednoho dne najít milence, řekla.

- A je to tolik nezbytné? odpověděla Emanuela pobaveně. Nezdálo se však, že by její přítelkyně měla náladu žertovat. Podrážděně pokrčila rameny.

- Jsi směšná, Emanuelo, řekla. Potom po chvíli ticha dodala:

- Nemáš přece v úmyslu žít pořád jako stará panna? A s jakousi náhlou zlostí opakovala:

- Jsi opravdu směšná.

- Ale já přece nejsem stará panna, vždyť mám muže, odporovala Emanuela zaraženě.

Tentokrát se Marie-Anna spokojila s tím, že jí odpověděla studeným pohledem. Jak se zdálo, tento argument ji docela otrávil. Byla odhodlána dál o tom nediskutovat. Tentokrát to však byla Emanuela, která neměla chuť změnit námět rozhovoru. Snažila se znovu vytvořit dřívější atmosféru.

- Nechceš si stáhnout kalhotky, Marie-Anno? Ta jen zatřásla svými copy.

- Ne, bude třeba, abych již šla. Zvedla se. Doprovodíš mne?

- Tolik pospícháš, polekala se Emanuela.

Pochopila však již, že rozhodnutí Marie-Anny jsou neodvolatelná.

Ve voze na ní dívka spočinula ustaraným pohledem.

- Víš, řekla, nechci, abys si zbytečně pokazila život, jsi příliš krásná. Je to hloupé, že jsi tak počestná.

Emanuela propukla v smích. Marie-Anna však nepřipustila, aby to proměnila v žert.

- Je až neuvěřitelné, že jsi dospěla do svého stáří, aniž jsi prožila něco víc než ta docela bezvýznamná dobrodružství v tom tvém letadle bez oken. Chovala jsi se skutečně jako hlupačka.

A smutně potřásla hlavou.

- Ujišťuji tě, že nejsi normální.

- Marie-Anno ...

- Ach ne! Ostatně nemá smyslu naříkat nad tím, co se stalo. Rozsvítilo se zelené světlo a znovu se rozjely.

- Budeš aspoň teď dělat to, co ti řeknu? -Ale co vlastně?

- Všechno, co ti řeknu.

- Hm, přitakala Emanuela, zcela fascinována.

- Přísaháš?

- Ach, dobře. Máš-li z toho radost.

A dál se smála, ale Marie-Anna se nenechala vytrhnout ze své vážnosti.

- Chceš, abych ti něco poradila?

- Ne, děkuji!

Oko víly ji vážně pozorovalo. Emanuela předstírala nenucenost, aniž si dělala naději na to, že by mohla Marii-Anně vzdorovat. Když se auto zastavilo před budovou banky, kde byl její otec ředitelem, Marie-Anna řekla:

- Dnes večer přesně o půlnoci si to ještě jednou udělej sama. Já si to udělám ve stejný okamžik.

Emanuela sklopila víčka na znamení souhlasu. Naklonila se, aby dívce mohla poslat polibek. Ta na ni ještě zavolala:

- Nezapomeň!

Teprve když odešla, uvědomila si Emanuela, že ona sama nedokázala položit Marii-Anně ani jedinou otázku. Jestliže ta copatá dívenka znala nyní vše o intimním životě své nové přítelkyně, nevěděla o jejím vůbec nic. Dokonce se jí zapomněla zeptat, zda je ještě pannou.

Večer, když se její manžel vysprchoval a vstoupil do pokoje, nalezl Emanuelu, jak na něj čeká zcela nahá, sedíc na kraji velkého, nízkého lůžka. Objala mu boky a do úst vzala jeho úd. Sála mu jej sotva několik vteřin, když již naběhl a vztyčil se jako žerď. Emanuela ji protahovala mezi rty, až zcela ztvrdla. Potom ji po celé délce líbala, přiklánějíc hlavu a tiskla polibky na namodralou žílu, probíhající pod pokožkou, která se

pod jejími polibky nalévala krví. Jean řekl, že vypadá, jako kdyby okusovala klas kukuřice. Aby ještě více zdůraznila tuto podobu, počala jej svými drobnými zoubky jemně kousat. Pak to rychle vyvážila tím, že jemně vsála do úst hedvábnou pokožku váčku, pozvedla rukou varlata, zajela pod ně špičkou jazyka a laskala tam jinou žílu. Zdálo se, že horkou krev, kterou cítila silně tepat pod dotekem svých rtů, přímo loká. Ústy i jazykem prozkoumávala nejintimnější místa, jezdila sem a tam, zajela náhle až na špici a pak si celý úd zarazila do hrdla, tak daleko, že se málem dusila. A tam, aniž jej vytáhla, jej počala pomalými pohyby pumpovat, zatímco její jazyk jej oviíjel a hladil.

Pažemi těsněji a těsněji tiskla manželova bedra a její vášeň narůstala tak, jak jí vzrušení z pravidelného vysávání pyje pronikalo ze rtů a jazyka do prsou a do klína. Cítila, jak jí mezi pevně stisknutými stehny počíná stékat hojná šťáva podobná slinám, kterými ve svých vlahých ústech zaplavovala ztuhlý úd. Aby mohla sténat rozkoší a aby si ulevila částečným orgasmem a mohla pak opět pokračovat ve felaci, nechala si na okamžik penis zcela vyjet ze rtů, aniž však přestala dráždit pootevřený otvor na jeho špičce drobnými tepy svého jazyka. Potom znovu pohltila chvějící se masitý most, který je spojoval.

Jean uchopil do rukou spánky své ženy, nikoliv však proto, aby usměrnil její pohyby, nebo řídil jejich rytmus. Věděl, že je lépe svěřit se jí zcela, aby sama podle své chuti zjemňovala jejich společnou rozkoš. Způsob, jakým to dokázala, ji zcela odlišoval od všech ostatních žen. Někdy se Emanuela při milování chová tak, jako by chtěla manžela zcela zničit: nikde ani chviličku nesetrvá, přelétá jako včelka z jednoho citlivého bodu na druhý, vynucuje z hrdla své oběti sténání, prosby, na které nedá, donutí jej k tomu, aby se zmítal, chvěl, přivádí jej k deliriu, až do okamžiku, kdy posledním přesným a účinným gestem dokončí své dílo. Dnes však mu chce darovat přímější,

jasnější ukojení. A aniž příliš svírá vibrující úd, přidává k sání rtů tlak prstů a pravidelný pohyb dlaně, což vše přispívá k tomu, že je pyj harmonicky zbavován semene a co nejvíc vyprázdněn. Jakmile Jean vybuchne, polyká Emanuela pomalými doušky chutnou šťávu, kterou dokázala donutit k výronu z hlubin jeho těla. Poslední výstřik si však požitkářsky nechá rozplynout na svém mlsném jazyku. Přede přitom jako kočka.

Měla sama přitom již tak blízko k orgasmu, že postačilo, aby jí manžel sevřel svými rty klitoris, aby také jí proběhla celým tělem vrcholná křeč.

- Počkej chvilku, pak si tě vezmu pořádně! řekl.

- Ne, ne! Chci tě ještě jednou vypít. Slib mi to! Slib mi, že mi ho zase dáš do úst. Ach! Budeš mi zase stříkat do úst, slib mi to, prosím! Je to tak dobré! Mám to tak ráda!

- Tvé přítelkyně se s tebou taky tak dobře mazlily jako já, když jsem zde nebyla? zeptala se ho později, když oba odpočívali.

- Prosím tě, co tě to napadlo? Neexistuje žádná žena, která by se s tebou mohla srovnávat.

- Ani Siamky?

- Ani ty.

- Neříkáš to jen proto, abys mi udělal radost?

- Dobře víš, že ne. Kdybys nebyla tou nejlepší milenkou, klidně bych ti to řekl, abys se jí mohla stát. Ale opravdu nevím, co bys se ještě mohla naučit.

Zdá se, že Emanuela přemítá.

- Tak nevím ...

Její řasy poklesnou, zvuk jejího hlasu však nasvědčuje, že její pochybnosti dosud zcela nezmizely.

- V každém případě mám k tomu ještě daleko! Jean hlasitě protestuje.

- A proč si to myslíš?

- Emanuela neodpovídá. Jean naléhá:

- Myslíš, že já to nemohu posoudit?

- Myslím, že ne.

-Tak tedy nejsem dobrý učitel? Mohlo by se tedy říci, že nejsi se svou sexuální výchovou spokojena. Snaží se ho spěšně uklidnit.

- Drahoušku, nikdo na světě mne nemohl lépe vyučit než ty. Je to těžké, abych ti to vysvětlila ... Mám dojem, že musí být v lásce něco důležitějšího, něco inteligentnějšího, než umět to jen dobře dělat.

- Chceš říci oddanost, sympatie, něžnost?

- Ne, to ne! Ta důležitá věc, kterou myslím, jsem si tím jista, musí mít rys fyzické lásky. Ale to neznamená, že by šlo o nějaké další znalosti, ani o větší dovednost, ani o větší vášnivost. Je to spíš jakýsi duševní stav, mentalita.

Povzdechla si.

- V podstatě nevím, zda je to nějaká mez, hranice. Není to naopak otázka zorného úhlu, nazírání?

- Jiný způsob, jak se dívat na lásku?

- Ne jenom na lásku. Na vše!

- Nemůžeš se vyjádřit srozumitelněji?

Sešpulí zmučeně rty a konečky prstů, zdobených perleťovými nehty, si natáčí kučery svého rouna, jako kdyby jí to pomáhalo uvažovat.

- Ne, uzavírá, nemám to v hlavě jasné. Jistě existuje nějaký pokrok, který ještě musím udělat, něco najít, co mi ještě chybí k tomu, abych byla opravdovou ženou, skutečně tvou ženou. Ale nevím, co!

Zarmouceně dodává:

- Myslela jsem si, že toho znám tolik, ale co je to proti tomu, co ještě neznám?

Netrpělivě nakrčí čelo:

- Především je třeba, abych byla inteligentnější. Vidíš, že neznám nic, jsem příliš nevinná. Jsem příliš pannou. Je to hrozné, že právě dnes večer se mohu cítit jako panna! Panna

všude, celá naježená panenstvím, až se za to musím stydět.

- Ach ty můj čistý anděli!

- Ale ne, ne čistý! Vůbec ne. Panna nemusí být nutně čistá.

Ale být pannou, to je nutně pitomé.

Je jí nadšen a žhavě ji políbí. Ona však dál tvrdí: - Je to plné předsudků.

- To je rozkošné. Slyšet tě, jak si naříkáš na svou nevinnost, právě když jsem byl tak rozkošně zchvácen tvými cudnými rty!

Emanuela se usměje, je však přesvědčena?

- Ach, je-li to skutečně tato cesta, kterou do dívek může vstoupit duch rozumu, prohlásí s těžkým povzdechem, potom již nepromeškám ani minutu, abych z tebe ten rozum vysála.

Tato připomínka má na Jeana takový účinek, že to Emanuela okamžitě zpozoruje. Již chce uskutečnit svůj příslib, pozdvihne se a mezi vlhké rty jí vjede nedočkavě špička jazyku ... On ji však zadrží.

- A kdo ti řekl, že je to jenom právě těmito ústy, kudy vstupuje rozum? Pamatuj si, vstupuje kudy chce.

Lehne si na ni a Emanuela má okamžitě právě takovou chuť na to, aby si ji vzal, jako on. Konečky prstů sama rozevře své pohlaví. Zavede tam žalud a pomůže mu, aby se do ní vnořil. Kolena se jí nadzdvihnou a její údy jako rozčtvrcené orámují mužovo tělo, zatímco se jeho ztopořený orgán do jejího břicha zahořuje právě tak, jako se před chvílí nořil do jejího hrdla. Chtěla by ho nejraději současně cítit i v ústech a rozbujelá představivost dává jejím rtům, olizovaným mužovým jazykem, pocítit příchuť spermatu; zdá se jí, že ho vysává, rozkoš jejího břicha jí naplňuje i hrdlo, sténá:

- Vystříkni to do mne!

Cítí, jak se jí otvor dělohy v hloubi pochvy přisál k údu jako přísavka. Touží po tom, aby Jean ejakuoval a s veškerou přesvědčovací schopností svého těla a svého břicha a svých beder se snaží vysát mu jeho šťávu: každým svalem těla se mění v elastického, čistého živočicha, který se upíná k mužovi

a způsobuje, že se ten otřásá rozkoší. Ale Jean nad ní chce zvítězit, chce, aby byla hotova první. Probodává ji krátkými zuřivými nárazy, celou délkou a tloušťkou pyje, bez jakýchkoliv ohledů, se zaťatými zuby, chtivý jejího úpění a křiku, její vůně a jejího tepla, chce vidět, jak se brání, jak se zmítá jako pod ranami bičem, jak mu drápe záda a nakonec křičí, křičí tak hlasitě a dlouho, až již nebude moci a bude lapat po dechu, a pak se náhle uklidní a zmlkne ohlušena, zkrocena, procitlá, sotva ještě vnímající své tělo, ale již znovu toužící, aby se vzrušení opět zrodilo v jejích představách, aby se jí mozek znovu zmítal a otřásal tak, jako před chvilkou její pohlaví.

Nyní si přeje, aby na okamžik ustal v pohybu. Vycítí to a znehybní. Emanuela mumlá:

- Chtěla bych takto usnout, s tebou uvnitř ve mně. Přitiskne svou tvář na její. Záplava černých vlasů mu laská rty. Zůstanou tak ležet a ani si neuvědomují, jak dlouho. Potom uslyší, jak mu dechne do ucha: - Jsem mrtva?

- Ne, žiješ, ze mne.

Sevře ji. Emanuela se otřese.

- Ach, má lásko, opravdu jsme jenom jedno tělo. Jsem jen kousek tvého těla.

Přitiskne své rty na její, vší silou a se vší něžností svých úst ji políbí.

- Vezmi si mne ještě jednou! Hlouběji, rozevři mne, roztrhni mne ... Stříkej až do mého srdce!

Úpěnlivé prosí a přitom se sama svým slovů směje:

- Zbav mne panenství. Ach, jak tě mám ráda! Zbav mne panenství!

Tu se k ní přidá i on:

- Dej mi vše, povol, dej! Podrob se všemu, co chci! Emanuela šeptá: Ano, ano ... opojena svým podrobením.

- Ano, opakuje, dělej vše, na co máš chuť. Neptej se mě, dělej!

Chtěla by se mu odevzdat ještě úplněji, chtěla by si ještě lépe uvědomit, že si ji bere, chtěla by to cítit tak jako on, chtěla by mu být vydána na milost a nemilost. Nechce, aby se jí ptal, aby žádal její souhlas, chce být slabá, poddaná, chce jej být pouze aktivně poslušná a zcela se mu otevřít... Cožpak existuje větší štěstí, než se poddat? přemítá tajně. A tato myšlenka stačí k tomu, aby se dodělala, aby se převážila do orgasmu.

Potom, když zde leží jako poražené zvíře, s polámanou páteří, s mrtvýma nohama, osudem sražena jako šťastná oběť ve stínu ukojeného lovce:

- Myslíš, že jsem takovou ženou, jakou si přeješ? Jean ji v odpověď pouze políbí.

- Ale chci se jí stát ještě víc!

- Každým dnem jsi lepší! - Jsi si tím jist?

Jeho úsměv vyjadřuje přesvědčení. Přestane se vyptávat. Noční vánek jí koluje v žilách, omamuje ji, uzavírá rty. Snaží se bojovat s rozkoší, která jí zamlžuje mysl.

- Musela to být Marie-Anna, která mi nasadila toho brouka do hlavy — slyší se náhle k svému překvapení, protože určitě neměla v úmyslu právě toto svěřovat Jeanovi.

A ten se také podiví:

- Proč Marie-Anna?

- Ale je tak směšně prohnaná.

Emanuela má již dost rozhovoru. Ale ta rostlina v ní dále bují se svými nekonečnými větvemi a kořeny, svou mízou, která je neodbytnější než myšlenka ... Její manžel však naléhá a přitom se v ní počíná znovu lehce hýbat a připravuje se, aby jí odevzdal opět svou šťávu.

- Myslíš si, že právě Marie-Anna ti odhalí tajemství života? - A proč ne?

Ta myšlenka zřejmě Jeana pobavila:

- Máš již nějaké zkušenosti s jejími schopnostmi? Trochu zaváhá a pak předstírá — aniž uvažuje o tom, zda je to neomalené či ne — že je příliš zaměstnaná svými myšlenkami:

- Ne. Potom se usměje nad obrazem, který se jí zjevil na břehu snu, ke kterému směřovala:

- Ale chtěla bych je mít. Jean pocítil závan netrpělivosti:

- Aha, dodá pouze. Začne ji hýčkat.

- Má malá panenka se chce milovat s Marií-Annou, že? A to jí vrtá hlavou?

Emanuela přikývne, důrazně, tak přehnaně, jako to dělá ten, kdo chce být pochopen, aniž by musel otevřít oči.

- Není to sice jen to, ale jistě mi jde i o to, přizná. Něžně se jí vysmívá:

- S takovým děvčátkem!

Emanuela se však zatváří jako uražené dítě a zamumlá jako v polospánku protestujícím hláskem, zaznívajícím jako z hloubi plynoucích vln spánku.

V tom okamžiku do ní Jean vykypí a diví se, kolik jí toho mohl dát, že do ní mohl proniknout tak hluboko a že jeho rozkoš byla tak nezměrná.

Zůstanou ležet vedle sebe a dotýkají se rameny a boky. Emanuela se nehýbá, aby z ní ani kapka nevytekla.

- Spi, říká Jean.

- Počkej...

Ze vzdálené místnosti zaznívají lehké údery zvonku — je půlnoc. Pomalu klesá Emanuelina ruka k břichu, prsty se dotýkají klitoris, pronikají do pohlaví, naplněného až po hrdlo spermatem. Před jejíma zavřenýma očima se rozevírají stehna Marie-Anny. Na každé gesto, které vidí Emanuela ve svém snu, odpovídá stejným laskáním. Když cítí, že to její přítelkyně přichází, křičí rozkoší, křičí silněji, než před chvílí křičela v objetí svého manžela. Ten, opřený o loket, s úsměvem pozoruje, jak se Emanuela svíjí, zářící ve své nahotě, s jednou rukou uvězněnou mezi stehny, druhou přitisknutou na obě ňadra. Ještě dlouho poté, kdy na její čelo, víčka a rty sestoupila sladkost spánku, se jí nohy zachvívají doznívající rozkoší.

KAPITOLA III.

ŇADRA, BOHYNĚ A RŮŽE

Ve svém vlastním objetí jsem se proměnila v jinou bytost.

Paul Valery: Mladá Sudička

Emanuela chtěla jít do klubu, aby si tam zaplavala a ne aby poslouchala klevety. Proto se rozhodla jít tam hned ráno. Přeplavala v pohodlí desetkrát nadél bazén, aniž se starala o čas, který k tomu potřebuje, nebo o pohledy těch několika mužů, kteří tam byli v tak ranní hodině přítomni. Opětovný pohyb paží nad hlavou zavinil, že jí z plavek bez ramínek vyklouzla obě ňadra. Když se obrátila na bok, proudící voda zdůraznila jejich reliéf i jemnost jejich pokožky. Kolem bradavek se vytvořil jemný kruhový zářez. Zdálo se tak, že okraje jejich dvorců vyčnívají a vytvářejí jakýsi atol. Bez této podrobnosti, která jí připomínala zranitelnost bradavek a v ústech vyvolávala šťavnatou příchuť, by jejich křivka byla snad až příliš dokonalá na to, aby vzrušovala. Ňadra by pak příliš připomínala poprsí sochy.

Když se Emanuela, zadýchaná po tomto výkonu, chopila oběma rukama chromovaných schůdků, spatřila, že je výstup hlídán.

Na nalakovaném okraji bazénu stála Ariana de Saynes, nahýbala se nad ni a zplna hrdla se smála.

-Zakázaná cesta! prohlásila. Řekněte heslo!

Emanuela nebyla příliš nadšena tím, že ji našla jedna z těch „idiotek", usmála se však tak, jak dovedla nejlépe.

- Tak si tedy hrajeme na najádu v době, kdy počestné ženy chodí na trh? Copak je to za tajnůstkářství?

- Ale vždyť i vy sama jste zde také, poznamenala Emanuela. Pokusila se z bazénů vystoupit.

Ariana však nepospíchala, aby jí průchod uvolnila.

- Ach, u mne je to něco jiného, a nasadila tajemný výraz. Emanuela však nežádala, aby jí to tajemství vysvětlila.

Komtesa si pozorně prohlížela vnady svého vězně.

- Vy jste ale božsky rostlá! obdivovala se.

Vyhlásila svůj úsudek s tak přesvědčivým přízvukem, že si Emanuela řekla, že to asi koneckonců neříká ze zlomyslnosti. Byl to přízvuk možná trochu zamilovaný, bylo však třeba také přiznat, že byl rezolutní, ujišťující. Emanuela se již nemusela nutit, aby byla milá.

Nakonec se Ariana přece jen pustila schůdků a plavkyně vykročila na obrubu bazénu. Bez spěchu zasunula konečky svých prstů svá ňadra, lépe řečeno jejich spodní polovinu, do plavek (téměř polovina jí i pak vyčnívala) a posadila se vedle Ariany. Dva vysocí chlapci nordického typu se k nim přiblížili a anglicky je oslovili. Komtesa živě odpověděla. Emanuelu ani nemrzelo, že tomu nerozumí. Ariana se na ni náhle obrátila s otázkou:

- Říkají vám něco tihle dva?

Emanuela se ušklíbla a Ariana si vzala za úkol vysvětlit uchazečům nezdar jejich kandidatury. Bez jakékoliv stopy nevůle se oba hlučně rozesmáli, nezdálo se však, že by se zatím měli k odchodu. Emanuele se jejich vzhled zdál neuvěřitelně pošetilý. Po chvíli se však její družka energicky zdvihla, uchopila ji za ruce.

- Nudí nás, řekla. Pojďme na můstek.

Dívky se vyšplhaly osm metrů vysoko a lehly si bok po boku na břicho na plošinu, pokrytou kobercem. Ariana si okamžitě vysvlékla podprsenku i kalhotky.

- Můžete se zde klidně svléci do naha, informovala Emanuelu. Odtud je včas vidět, kdyby někdo chtěl nahoru.

V této chvíli však neměla Emanuela nejmenší chuť být nahá

vedle Ariany. Vybreptla málo přesvědčivou výmluvu, že se její přiléhavé plavky nesnadno svlékají a oblékají, že slunce příliš praží...

- Máte pravdu, připustila Ariana. Bude lépe, když si na ně budete postupně přivykat.

Potom se obě ponořily do jakési poloviční letargie. Nakonec dospěla Emanuela, k názoru, že má komtesa i své dobré stránky. Měla ráda lidi, se kterými mohla být, aniž by musela mluvit. Byla to však ona sama, kdo po chvíli porušil mlčení.

- Je zde také něco jiného než tento bazén, koktejly a večírky u Petra nebo Pavla? Nenudíte se nakonec k smrti?

- Ale co vás vede! Vůbec nám nechybí rozptýlení. Nemluvím o kinech, barech a takových nesmyslech. Můžete však jezdit na koni, hrát golf, tenis, jezdit po řece na vodních lyžích nebo se jen tak projíždět po kanálech, navštěvovat pagody, kterých je zde skoro tisíc. I když budete brát jednu denně, máte jich zde na tři léta. Škoda že moře, myslím opravdové moře, ve kterém se můžete koupat, je sto padesát kilometrů daleko. Stojí to ale za tu cestu, jsou tam nádherné pláže, širokánské, táhnoucí se donekonečna. Lemují je kokosové palmy. Pláže jsou opuštěné, poseté lasturami. Je tam pohádková, fosforeskující voda, v noci v ní světélkují miliardy věciček. Koráte vás lechtají do nohou a žraloci připlouvají a žerou vám z ruky.

- To bych chtěla vidět, vyhrkla Emanuela.

- To vám budou dokonce pět serenády, když se tam pojedete pomilovat. Ve dne na slunci, v masáži horkého písku nebo ve stínu palem. Vždy najdete chlapce, který bude ochoten vás ovívat, zatímco vám váš rytíř bude prokazovat poctu. Nebo v noci vleže na pláži na samotném okraji vln, které vám něžně laskají záda, když vám hvězdy zastiňuje zamilovaný obličej ... ach, pak teprve dokážete ocenit to štěstí, že jste ženou!

- Jestli tomu dobře rozumím, je právě toto nejoblíbenějším sportem v této zemi? zeptala se Emanuela, aniž se nějak

pohoršila.

Ariana se na ni podívala se záhadným úsměvem a odpověděla až po chvíli:

- Řekněte mi, zlatíčko ...

Zmlkla a zdálo se, že přemýšlí nad nějakou záhadou. Emanuela se k ní se smíchem otočila:

- Co byste chtěla, abych vám řekla?

Ariana ještě chvilku přemýšlela a pak se náhle rozhodla, že nově příchozí si zaslouží její důvěru. Z jejího hlasu zmizel výsměšný, afektovaný tón, kterého dosud užívala. Přátelsky se na Emanuelu usmála.

- Jsem si jista, že jste temperamentní. Nejste ta malá svatá netykavka, za kterou se snažíte vydávat. Ostatně díky bohu za to. Abych řekla pravdu, hned jsem o vás měla zájem.

Emanuela příliš nechápala, co si má o takovém prohlášení myslet. Zůstala zatím i když proti své vůli, v defenzívě. Cítila se spíše rozmrzelá než polichocená, protože neměla ráda, když se o její upřímnosti pochybovalo. A co to pořád ta všechna děvčata mají, že ji považují za příliš stydlivou? Zpočátku jí to připadalo směšné, ale nyní ji to začíná zlobit.

- Vy nemáte chuť na to, abyste se zde líbila? pokračovala Ariana takovým tónem, že byl výmluvnější než samotná slova.

- Ale ano, odpověděla Emanuela. Byla si vědoma toho, že se pouští na nebezpečnou cestu, ale ještě více se bála, aby nebyla podezírána z přílišné počestnosti.

Arianin úsměv plný uznání ji však odměnil jen z poloviny.

- Tak pojďte, zlatíčko, někdy večer se mnou. Řeknete manželovi, že máte čistě dámskou večeři. A uvidíte, co pro vás připravím! Na padesát světelných let kolem do kola neexistují tak galantní a tak odvážní a smělí hrdinové, jako jsou Arianini rytíři. Duchaplní, mladí, dobře stavění a šikovní v souboji na kordy i na tělo. Nemusíte se ničeho obávat. Souhlasíte?

- Ale — vytáčela se Emanuela, vždyť mne sotva znáte. A nemyslíte, že...

Ariana pokrčila rameny.

- Znám vás dost. Nemusím vás podrobit dlouhému pozorování, abych poznala, že jste tak krásná, že můžete pobláznit děvčata i hochy. A ti, o kterých jsem mluvila, se v kráse vyznají. Ani by mne nenapadlo seznámit vás s nimi, kdybych si nebyla jista jak jimi, tak vámi. To je vše.

- A... váhavě se tázala Emanuela, a co váš manžel?

- Dobrý manžel je rád, když se plní tužby jeho ženy, řekla.

- Nevím, zda to bude také Jean považovat za zcela normální.

- Tak mu to zkrátka neřeknete, prohlásila Ariana dobromyslně. Přilehla náhle k Emanuele, objala ji kolem pasu a přitiskla k sobě:

- Budete přísahat, že mi řeknete pravdu?

Emanuela sklopila víčka. Pevná, teplá ňadra, přitisknutá na její rameno, způsobila, že se jí trochu zatočila hlava.

- Už se mne nebudete snažit přesvědčit, že jste do tohoto opojného těla nikdy nevpustila nikoho jiného, než svého manžela? Dobře. A vždy jste se mu přiznala?

Emanuela trpěla pravá muka. Znovu je z ní vymáháno přiznání. Ale k čemu by to bylo, aby se bránila? Má být pokládána za ještě naivnější, než je? Zavrtěla v odpověď hlavou a Ariana ji vesele políbila na ucho.

- Tak vidíš! triumfovala. A hrdě na ni pohlížela. Slibuji ti, že svého příchodu do Bangkoku nebudeš litovat!

Tón naznačoval, že Emanuela přistoupila na nějakou dohodu. Pokusila se o únik:

- Ale ne, poslouchejte, je mi to trapné. Náhle si dodala odvahy a řekla:

- Nemyslete si, že je to z přemrštěné stydlivosti nebo z morálních důvodů. To není proto. Jenom .. .nechte mi alespoň dost času, abych si mohla na tu myšlenku zvyknout. Postupně.

- Ale jistě, řekla Ariana, nic nespěchá. Jako s tím sluníčkem... Zdálo se, že dostala okamžitý nápad, na rtech jí probleskl letmý úsměv. Usedla.

- Pojď, lákala. Půjdeme na masáž. Oblékla si své bikinky a potom s nádechem nadřazenosti, tónem, jakým se obracíme k dítěti, dodala:

- Neměj strach, panenko, tam jsou jen ženy. Emanuela nechala své auto v klubu a doprovodila Arianu jejím otevřeným kabrioletem. Jely asi půl hodiny mezi rikši a mototaxi, přeplňujícími ulice lemované čínskými znaky. Zastavily před novou jednoposchodovou budovou, po obou stranách obklopenou obchody s hedvábím, restauracemi a cestovními kancelářemi. Nápis v písmu, které Emanuela neznala, zdobil fasádu. Otevřely dveře z tlustého skla a vstoupily do recepční haly lázní, které se příliš nelišily od evropských zařízení tohoto druhu. Zdvořile je tam přijala Japonka v květovaném kimonu, několikrát se před nimi hluboce poklonila s rukama zkříženýma na prsou a pak je vedla dlouhými chodbami, které byly cítit párou a kolínskou vodou. Emanuela by byla ráda věděla' zda je Japonka němá.

- Můžeš vstoupit sem, všechny masérky jsou stejně dobré. Já půjdu do vedlejší kabiny. Sejdeme se za hodinu, dodala.

Emanuela neočekávala, že ji Ariana zanechá samotnou. Cítila se poněkud opuštěná. Dveřmi, které Japonka pootevřela, vstoupila do malé velmi čisté lázeňské kabiny s velmi nízkým stropem, kde stála mezi vanou a masážním stolem droboučká mladá Asiatka v bílém plášti ošetřovatelky. Měla obličej ptáčete vracejícího se z dlouhé cesty. Také ona se poklonily pronesla několik slov, aniž zřejmě přikládala váhu tomu, zda ji bylo porozuměno či nikoliv, přistoupila k Emanuele a pozornými prsty jí počala rozepínat halenku.

Když byla Emanuela vysvlečená, naznačila jí posunkem, aby vstoupila do vany, kterou naplnila modravou, vonící a teplou vodou. Vlhkým plátnem otřela obličej své klientky, pak jí metodicky namydlila ramena, záda, prsa, břicho. Emanuela se otřásla, když jí houba přetékající pěnou zakroužila mezi nohama.

Když ji vykoupala a do sucha vytřela velkou vlažnou osuškou, pozvala Siamka Emanuelu, aby si lehla na čalouněný stůl. Nejdříve ji pokryla tělo rychlými drobnými údery hran rukou, pak jí štípavými pohyby prstů promasírovala svaly, přitlačila na lýtka a na hýždě, vytáhla články prstů, hnětla dlouze šíji a tepala po její hlavě. Napůl uspána cítila se Emanuela uvolněná, spokojená.

Nakonec vyňala masérka ze skříně dva aparáty velikosti balíčku cigaret, které si připevnila na hřbety obou rukou a které hned počaly vydávat tlumené bzučení. Vibrující dlaně se pomalu plazily po povrchu nahého těla a nesmlouvavě se vnořovaly do všech nabízejících se prohlubní a záhybů, vklouzly na krk pod bradu, do podpaždí, mezi ňadra, do brázdy mezi hýžděmi. Potom hledaly ty nejcitlivější body na vnitřní straně stehen. Emanuela se otřásala po celém těle. Mimovolně roztáhla nohy a nadzdvihla lehce ohambí a s nenapodobitelnou grácií nabídla pysky svého pohlaví tak, jako nabízí dítě své rty k polibku. Ruce se však vzdálily a znovu stoupaly k poprsí, řemeslně postupovaly sem a tam, křižovaly své stopy. Jakmile počala Emanuela sotva slyšitelně úpět, vyšplhaly na prsa, zatočily se na nich, hned polechtaly jejich hroty, pak zase zatlačily bradavky do hloubky prsů. Emanueliným tělem probíhalo od hlavy k bedrům vlnění. Prohnula se, po celé minuty naříkavě sténala. Ruce pokračovaly ve svém díle na všech citlivých bodech jejích prsou, až orgasmus vyvrcholil, pak ponenáhlu dozněl a tělo se uklidnilo, zmalátnělo.

Aniž ztrácela čas, masérka přenesla svou péči na ramena, paže, kotníky. Emanuela se pomalu vzpamatovala. Nakonec s úsměvem otevřela oči. Mladá Siamka opětovala její pohled a pak řekla něco, co znělo jako otázka. Současně posunula své štíhlé prsty směrem k Emanuelinu podbříšku a dívala se na ni se zvednutými řasami, jako kdy by čekala na povolení. Emanuela přikývla. Ruka zatížená vibračním přístrojem prováděla na povrchu a v záhybech pohlaví zkušené pohyby a

věděla, co je třeba v každém okamžiku udělat, aby poskytla co nejvíce rozkoše. Nepostupovala se žádnými zvláštními ohledy, nepřipouštěla žádný oddech, jista si výsledku a k elektrické vibraci přidávala vlastní virtuózní chvění, tření a zaštipování.

Emanuela se snažila zdržovat rozkoš ze všech sil, ale její odpor byl krátký. Znovu podlehla vrcholné křeči, tak prudké, že se dokonce i na tváři masérky projevil náznak úděsu. Ještě dlouho poté, kdy ji opustily její ruce, se Emanuela svíjela, vzlykala a zkroucenými prsty svírala okraje bílého stolu.

- Stěny by zde měly být odzvučeny, řekla Ariana, když se setkaly u východu. Ještě mi někdy můžeš povídat, že dáváš přednost matematice!

Po čtyři odpoledne za sebou přišla Marie-Anna navštívit Emanuelu. Pokaždé ji podrobila ještě přísnějšímu výslechu, vyžadovala — a také obdržela — ještě přesnější informace jak o tom, co vše dělá s manželem, tak o výstřelcích, které prožívá ve svých představách při svém každodenním snění.

- Kdybys se skutečně byla dala všem mužům, se kterými jsi to dělala ve svých představách, byla bys hotovou ženou, poznamenala jednoho dne.

- Chceš říci, že bych byla mrtvá, odpověděla se smíchem Emanuela.

- Jak to myslíš?

- Cožpak myslíš, že by se žena mohla s muži milovat tak často, jak si to dělá sama?

- A proč ne?

- Poslouchej, vždyť je to únavné vyspat se s mužem!

- A tebe to nikdy neunavuje, když si to děláš sama? - Ne.

- Jak často to nyní děláš?

Emanuela se stydlivě pousmála.

- Včera jsem si to udělala mockrát, víš? Myslím, že alespoň patnáctkrát.

- Existují ženy, které to dělají právě tolikrát s muži. Emanuela pohodila hlavou:

- Ano, já vím, řekla. Nezdálo se však, že by ji to lákalo.

- Víš, muži, to není vždy příliš vzrušující, mínila. Je to těžké, je to tvrdé, dokonce to někdy dělá bolest. A muži také někdy neví, jak se to děvčatům líbí nejlíp.

Bylo paradoxní, že existovala jediná důvěrnost, kterou si Emanuela vůči Marii-Anně nedovolila otevřeně. Jen tu a tam na ni dělala neobratně narážky, aniž se jí podařilo vyzvědět, zda to Marie-Anna pochopila či nikoliv. Ani sama sobě nedokázala vysvětlit určitou ostýchavost, pro kterou jí zřejmě svým chováním návštěvnice nikterak nezavdala příčinu. Ihned, jakmile Marie-Anna přišla, vysvlékla se. A nijak se také nezdráhala svléci i poslední kousek prádla, když jí to Emanuela navrhla. A tak trávily obě dívky svou schůzku na terase, obklopené zelení, zcela nahé. Vzrušení, které to v Emanuele vzbudilo, se však promítlo pouze do dalšího laskání, které praktikovala jen na sobě samé. Neodvážila se dotknout své přítelkyně, ani ji vyzvat, aby se ona dotkla jí, ačkoliv po tom toužila tolik, že v noci ani nemohla spát. V její duši se střetával podivný stud se stejně podivnou necudnosti. A sama sebe se ptala, ostatně zcela zmateně a neochotna příliš o tom přemýšlet, zda tato neobvyklá rezervovanost není ve skutečnosti pouze novou vrcholnou rafinovaností, kterou si sama svými smysly vynalezla a zda odříkání se těla Marie-Anny, které si takto proti všem instinktům i proti rozumu ukládala, nemá koneckonců ještě jemnější příchuť, ještě perverznější rys, než by snad mělo fyzické objetí. V každém případě nacházela Emanuela v této situaci, kdy s ní malá dívenka disponovala zcela podle svých choutek, nevídaný zdroj smyslné slasti, ačkoli by jí to normálně mělo působit spíše utrpení.

A podobně, jako se v ní rodila dosud nepoznaná rozkoš z toho, že byla připravena o tu z tělesných tužeb, která se jí vždy zdála nejpřirozenější a které si nejvíce cenila, další erotická hodnota jí vyvstala ve skutečnosti, že její malá přítelkyně v

naprosté tajnosti zachovávala svůj vlastní sexuální život. Když Emanuela poznala, jak snadno se smíří s tím, že o Marii-Anně neví nic nebo téměř vůbec nic, uvědomila si, že pociťuje větší citovou i fyzickou rozkoš, když sama poskytne druhé chlípnou podívanou, než kdyby měla být sama něčeho takového divákem. A jestliže byla každým dnem netrpělivější, aby se již se svou přítelkyní setkala, nebylo to ani tak ze vzrušení z toho, že ji mohla pozorovat nahou nebo že mohla být svědkem jejích lascívních her, jako spíše pro mnohem skandálnější a proto i rozkošnější vzrušení z toho, že se rozložila na lehátku a sama se laskala pod pozorným pohledem přítelkyně. A ani když Marie-Anna odešla, nepominulo toto kouzlo: Emanuela stále v myšlenkách viděla zelené oči upřené na sebe — a pokračovala v masturbaci až do večera.

Ve středu po jejich prvním setkání byla Emanuela pozvána na čaj k matce Marie-Anny. V salónu s náročným nábytkem se setkala s desítkami „dam", které jí všechny připadaly bez výjimky zcela nezajímavé. Již pomalu litovala, že nemůže být sama se svou přítelkyní, která způsobně seděla na koberci a plnila svou úlohu dobře vychované dívenky, když byl její zájem náhle probuzen příchodem mladé, velmi elegantní ženy, která se již na první pohled právě tak málo hodila do této společnosti, jako ona sama.

Nová příchozí připomněla Emanuele pařížské manekýnky, které měla tak ráda. Měla jejich štíhlý pas, nenapodobitelnou nedbalost, zdrženlivost a jejich kamennou tvář. Pootevřená ústa připomínala růžové poupě, černé řasy lemovaly její obrovské oči, něžná křivka obočí dodávala její tváři tak nepravděpodobný rys naivity, že vyhlížela spíše jako když se všemu vysmívá. Emanuela si s jistou dávkou nesnášenlivosti řekla, že je v tomto prostředí jedinou, která má s tímto typem tolik zkušeností, že může pochopit, kolik je skutečné skromnosti v takové absolutní strojenosti, kolik zásluhy v tak náročném pojetí povinnosti být krásná, tolik kouzelné

uhrančivosti a vášně se skrývá za jejím nevšímavým, perleťovým pohledem. Vzpomněla si přitom, že takto odhalila v masce svých pařížských přítelkyň to, co měl na mysli Baudelaire když odsoudil „pohyb, který smazává linie". Absolutní bohyně se proměnily v maso a krev, ale člověk, který věří pouze v nepřístupný ráj a v bezduché bohy, muž, který si uchoval touhu po sochách, vidí ve zbožňovaném mase kámen.

Tato vzpomínka byla nyní pro Emanuelu nabita dvojsmyslnou emocí, kde byla rovným dílem zastoupena její ještě nedávná vzplanutí školačky i její již dospělejší závratě z módních salónů. Myslela si, že ona sama by se ráda stala mistrovským dílem, že přijela do Bangkoku jako beztvará modelářská hlína, která by nyní měla nalézt svůj tvar. Nemyslela tím snad tvary těla, protože neměla žádný důvod, aby právě ty měnila, ale tvar svého ducha, svého myšlení. A i když neměla představu, v čem by tato změna měla spočívat, přála si, aby se jednoho dne stal její život něčím tak drahocenným a zvlášť zdařilým, jak dokonalý byl účes těchto pavučinkových vlasů, a něčím tak triumfálním, jako tyto šedé oči, něčím tak pohrdavým k úsudku davu, jako byl krejčí, jehož střih vyzývavě zdůraznil linie těla a jehož výstřih mohl být udržen uzavřený zřejmě jen za cenu nesnadných gest paží. Bylo lákavé představit si, a to bez jakéhokoliv skrytého významu, jak zimomřivý pohyb v tomto žhavém klimatu může vést k pádu konvencí v suverénní mysli takové ženy.

Dříve, než mohla její matka příchozí představit, zvedla se Marie-Anna a odtáhla Emanuelu do kouta salónu, kde je nikdo nemohl slyšet.

- Mám pro tebe jednoho muže, prohlásila s výrazem uspokojení nad dobře splněným posláním.

Emanuela nedokázala zadržet výbuch smíchu.

- Ale to je mi novinka! A máš ty ale způsob, jak to oznámit! Copak je to vlastně ten „jeden muž pro mne"?

- Je to jeden Ital, je moc krásný. Znám ho už dlouho, ale nebyla jsem si doposud jista, zda je právě takový, jako ty potřebuješ. Ale uvažovala jsem a došla jsem k názoru, že je právě tím, co potřebuješ. Nesmíš ztrácet čas a musíš se s ním seznámit.

Tato naléhavá slova, která přesně odpovídala povaze Marie-Anny, znovu Emanuelu rozveselila. Vůbec si nebyla jista, zda kandidát, ať již byl jakýkoliv, je právě „to co ona potřebuje„, ale nechtěla zklamat svou patronku. Proto se vynasnažila projevit svůj zájem o její návrh, i když jí za její starostlivost nebyla nijak zvlášť vděčná:

- A jak vypadá, ten tvůj krásný muž? zeptala se.

- Je to skutečný markýz z Florencie. Jistě jsi takového ještě nikdy nepotkala. Štíhlý, vysoký, orlí nos, černé hluboké a pronikavé oči, energický obličej...

-No a?

- Co? Jestliže nechceš, nemusíš mi věřit. Jsem si však jista, že se přestaneš tak hloupě smát, až ho uvidíš. Také on se narodil ve znamení lva.

- A kdo ještě?

- Ariana a já.

- No a co?

- On má však vlasy právě tak černé a lesklé, jako ty. A má v nich jen tolik stříbrných nitek, aby to právě bylo šik.

- Šedivé vlasy? Tak on je starý?

- Přirozeně. Má věk odpovídající právě tobě: přesně dvakrát tolik jako ty. A proto ti říkám, že si musíš pospíšit. Příští rok již pro něj budeš moc stará. Ostatně za rok už zde nebude.

- Co dělá v Bangkoku?

- Nic. Je velmi inteligentní. Projíždí se krajinou, zná všechno. Rozkopává ruiny, studuje dobu Budhů. Dokonce našel v muzeu věci, které ten člověk, který muzeum hlídá, nikdy ani neviděl. Myslím, že o tom napsal knihu. Ale jak jsem řekla, hlavně nedělá nic.

Emanuela ji náhle přeruší:

- Řekni, kdo to je tam ta fantastická dívka?

- Fantastická dívka?

- Ano, ta co právě přišla.

- Kam přišla?

- Ale sem přece, Marie-Anno! Copak jsi náhle zpitomněla? Tam, podívej se, přímo před tebou!

- Myslíš Bi?

- Co říkáš?

- Říkám Bi. Myslím, že jsi spíše zpitomněla ty.

- Jmenuje se Bi? To je ale směšné jméno!

- Ach, to není jméno. V angličtině to znamená včela. Píše se to b, dvě e. Já ale raději píšu b, i. Je to jasnější.

- A jak se píše ona?

- Tak, jak jí řeknu.

- Ale prosím tě, Marie-Anno!

- Ty si asi myslíš, že to není její pravé jméno. Skutečně, to já jsem jí je dala. A nyní již všichni zapomněli na to druhé.

- Tak mi ho ale přece řekni.

- A co z toho budeš mít? Stejně bys ho nedokázala opakovat, je to takové nevyslovitelné, tentononc, takové zcela groteskní anglické jméno.

- Ale já jí přece nemohu říkat jen tak Bi?

- Vždyť jí nemusíš říkat nijak!

Emanuela pohlédla na Marii-Annu s údivem, zaváhala a pak se jen zeptala:

- Je to Angličanka?

- Ne, Američanka. Ale buď klidná, mluví francouzsky tak jako ty nebo já. Ani nemá žádný cizí přízvuk, vůbec nemluví legračně.

- Zdá se, že se ti moc nelíbí.

- Ona? Je to má nejlepší přítelkyně.

- No tohle! A pročpak jsi mi tedy o ní ještě nic neřekla?

- Nemohu ti přece povídat o všech děvčatech, které znám.

- Ale jestliže právě tuto tak miluješ, mohla ses mi o tom aspoň zmínit jedním slovem.

- A proč si myslíš, že ji tak miluji? Je to moje přítelkyně a to je vše. Nemusí to být hned někdo, koho miluji.

- Marie-Anno, jak chceš, aby někdo pochopil to, co tu povídáš? Pravdou je, že mi nechceš říci vůbec nic o tom,co se tebe týká. A chceš, abych nepoznala tvé přítelkyně. Jsi žárlivá, nebo co? Máš strach, že ti je vezmu?

- Nechápu, co by na tom pro tebe mohlo být užitečného, kdybys ztrácela čas s celou bandou dívek.

- Dovol, abych se zasmála. Můj čas není tak vzácný. Kdyby tě někdo poslouchal, uvěřil by, že mé dny jsou již sečteny.

- Hm!

Zdálo se, že to Marie-Anna myslí tak vážně, že tím byla Emanuela zmatena. Protestovala:

- Já se ještě necítím tak zchátralá.

- Ach, víš, to přichází velmi rychle.

- A ta Bi, tato Bee — myslím, že je anglický pravopis hezčí, protože to tak aspoň něco znamená — ta je již podle tvých výpočtů také již jednou nohou v hrobě?

- Je jí dvaadvacet let osm měsíců. Emanuela se ještě zeptala:

- A je vdaná? -Ne.

- Tak je tedy ještě starší starou pannou než já? Ta by tě tak měla slyšet!

Marie-Anna na to neodpověděla.

- Tak nemáš v úmyslu mně ji představit, jestliže jsem tě správně pochopila? pokračovala Emanuela.

- Ale vždyť stačí, když se mnou k ní půjdeš! Místo abys zde rozhlašovala takové voloviny.

Marie-Anna dala Bee znamení a ta k nim přišla.

- Tohle je Emanuela, prohlásila Marie-Anna, jako kdyby prozrazovala jméno autora nějakého špatného kousku.

Velké šedé oči vyvolávaly zblízka dojem inteligence a svobody. Bee se zřejmě příliš nesnažila ovládnout druhé a

raději se sama poddávala vůli druhého. Emanuela si pro sebe myslela, že Marie-Anna má s Bee asi nějaký těžký oříšek k rozlousknutí a cítila se opuštěná.

Vyměnily si několik nezávazných banalit. Hlas nové příchozí se hodil k jejímu pohledu, který naznačoval, že není váhavá. Její zjev rozjasňovala jakási vnitřní veselost. Emanuela si řekla, že tato žena vyzařuje jak svou tváří, tak svým hlasem štěstí.

Chtěla vědět, jak Bee tráví své dny. Většinou procházkami po městě, jak se zdálo. Žije v Bangkoku sama? Ne, asi před rokem přijela na návštěvu za svým bratrem, který má funkci námořního ataše na americkém velvyslanectví. Původně zde chtěla zůstat jen měsíc, ale nakonec je stále ještě tady. A nijak nespěchá s odjezdem.

- Až budu mít těch prodloužených prázdnin dost, řekla, vdám se a vrátím se do Států. Nemám chuť pracovat, zbožňuji nicnedělání.

- Jste zasnoubena? zeptala se Emanuela.

Tato otázka jí umožnila poznat, jak se Bee směje. Její smích byl velmi upřímný a příjemný.

- Víte, v mé zemi se zasnubujeme až těsně před svatbou. A ještě den před tím ani nevíme, s kým se budeme zasnubovat. A protože se ještě nechci stáhnout ani zítra ani pozítří, byla bych na velkých rozpacích, kdybych vám měla říci, koho si zvolím.

- Ale vždyť vdát se, to nemusí nezbytně znamenat stáhnout se, rezignovat na život, protestovala Emanuela. Bee se váhavě pousmála. Řekla shovívavě: „Ah?" s nádechem pochyb. Dodala:

- To není nic zlého stáhnout se.

Emanuela se málem zeptala: stáhnout se a vzdát se čeho? Měla však strach, že by ji Bee mohla považovat za příliš indiskrétní. Byla to naopak Bee, která se zeptala:

- A vy jste spokojená, že jste se provdala tak mladá?

- Ale ovšem! řekla Emanuela. Je to určitě to nejlepší, co

jsem v životě udělala.

Bee se znovu usmála. Na Emanuelu zapůsobila dobrosrdečnost, která z Bee vyzařovala. Krása jejího jakoby smaltovaného obličeje (o kterém by se sice na první pohled mohlo říci, že je prost všeho líčidla, ale ve skutečnosti šlo o tak dokonalé napodobení přírody, že si Emanuela uvědomovala, jaké péče, jaké trpělivosti a kolika hodin dovedné práce s krémy a štětečky bylo k tomu třeba) působila svou přehnanou dokonalostí téměř trapně, když touto krásou probleskla veselost jako slunce prozařuje skleněnou tabulí. Pak již člověk neměl chuť říci: jak je tato žena krásná! Ale spíše: jaký má sympatický vzhled! Emanuela však dala přednost ještě jinému úsudku: jak šťastně vyhlíží! Uvědomovala si, že je tento stav sbližuje, protože i ona sama o sobě také věděla, že je šťastná. Neštěstí jí nahánělo strach, protože nebyla schopna opravdu milovat nikoho, kdo trpěl, byl tělesně postižen, chudý nebo utlačený. Někdy se za tento rys své povahy až styděla, i když nebyl známkou tvrdého srdce, nýbrž jakousi plachou vášní nebo posedlostí vůči kráse.

Zatímco se Marie-Anna pustila do rozhovoru s dámami, Emanuela se držela Bee. Nemluvily o ničem významném, obě si však uvědomovaly, že jim působí rozkoš být pospolu. Emanuela byla dokonce spokojena s tím, že ji její malá přítelkyně zanedbává. Když pro ni přijel Jean, litovala, že již musí odejít. Marie-Anna jí řekla při loučení tónem, kterým naznačila přílišnou zaneprázdněnost: „Já ti zatelefonuji." Příliš pozdě si Emanuela uvědomila, že se ona sama měla Bee zeptat na její telefonní číslo. Tím, že na to zapomněla, byla tak rozrušena, že ani neodpovídala na otázky svého manžela.

I když by nemohla vysvětlit proč, Emanuela se obávala znovu se setkat s Arianou. Než aby se vystavila riziku, že se s ní setká ve sportovním klubu, raději se vzdala svého ranního plavání. Svého manžela se zeptala, co si myslí o mladé komtese. Odpověděl jí, že si myslí, že je to velmi hezká dívka.

Líbilo se mu, jak dovede pro něco vzplanout a že není falešná. Emanuela chtěla vědět, zda se s ní miloval. Ne, ale kdyby byl měl k tomu příležitost, byl by to velmi rád udělal. Emanuela, která jinak byla spíše hrdá na to, že její manžel má úspěch u jiných žen, pocítila prudký osten žárlivosti. Proti vší logice, protože právě u Ariany úspěch neměl. Snažila se, aby to na ní Jean nepoznal, ale měla tím otrávený celý den.

Krátce po tomto rozhovoru ji Ariana zavolala. Řekla, že je již zcela zpitomělá z toho deště, který trvá již dva dny, a že má „geniální nápad". Bude Emanuelu učit squash. Co to je? Je to druh tenisu, který se může hrát, i když prší, protože se hraje pod střechou. Emanuele se to určitě bude líbit. Ariana přiveze rakety, míčky a Emanuela si má jen natáhnout šortky, vzít tenisky a za půl hodiny se setkají ve Sportklubu.

Hraběnka zavěsila, dříve než si Emanuela mohla vymyslit nějakou výmluvu. Nakonec si řekla, že třebas ten sport, přestože o něm dosud nic neslyšela, může být docela zábavný a v docela dobré náladě se připravila.

Když se setkaly v klubu, obě ženy zjistily, že se oblékly stejně: žlutý pulover a černé šortky. Obě vyprskly ve smích.

- Nosíte podprsenku? zajímala se Ariana.

- Nikdy, přiznala se Emanuela. A také ani jednu nemám.

- Bravo! nadšeně prohlásila její společnice, uchopila Emanuelu oběma rukama v pase a lehce ji celou udivenou vyzdvihla. Emanuelu ani nenapadlo, že by mohla být Ariana tak silná. Ariana řekla:

- Nevěřte ani slovo všem těm hloupostem, že tenis nebo jízda na koni způsobují poklesnutí prsou, nejsou-li spoutána v těch pitomých pytlíkách. Je to právě naopak — sport je upevňuje a čím se jim život dělá těžším, tím jsou pevnější.

Vyhrnula svůj pulover a na volném prostranství, kde byli ostatní hráči, nebyla Emanuela jedinou, která mohla obdivovat její odkrytá prsa.

Emanuela zjistila, že hřiště pro squash bylo na první pohled

velmi banální: podlaha, čtyři dřevěné stěny — přepážky, a střecha. Z galerie, odkud je poprvé spatřila, jí připomínalo hrob. Sestoupily tam po žebříku, otočném podél horního kloubu. Pera žebřík automaticky sklopila ke stěně, jakmile s něj sestoupily na podlahu. Aby mohly opět vystoupit, musely si žebřík přitáhnout za provaz, který na něm byl připevněn. Ariana vysvětlila, že hra spočívá v tom, že střídavě budou odpalovat gumový míček malými raketami s dlouhou rukojetí proti přepážce.

Malý černý míček létal pod Arianinými smeči tak rychle, že Emanuela musela běhat jako blázen od stěny ke stěně. Smála se a její dlouhé vlasy jí bičovaly obličej. Za půl hodiny již posílala dost brilantně míčky zpět, necítila však již nohy a nemohla popadnout dech. Celá byla spocená. Ariana dala znamení k odpočinku a přitáhla žebřík. Z tašky, kterou pověsila na stěnu, vytáhla dva ručníky. Svlékla svetřík a energicky se otírala. Pak přikročila k Emanuele a druhým, suchým ručníkem jí stírala pot z hrudi a zad. Emanuela jen držela a supěla. Pulover měla srolovaný do podpaží, neměla však odvahu k tomu, aby zdvihla paže a svlékla jej docela. Ariana ji opřela zády o stažený žebřík a Emanuela žertem naznačila, že je na něm ukřižována s roztaženýma rukama i nohama.

Partnerka jí lehce třela prsa a pokračovala v tom, i když již byla prsa suchá. K pocitu upachtěnosti, únavy a žízně hrdlo spalující přistoupil nyní i jakýsi nával krve, který nebyl Emanuele nepříjemný. Ariana náhle upustila ručník, vklouzla rukama Emanuele pod její paže a přitiskla se na ni celým tělem. Emanuela cítila, jak Arianiny bradavky hledají její a jakmile je nalezly, poddala se Emanuela pocitu rozkoše, kterému nedokázala vzdorovat. Pocítila také, jak se Arianino aktivní ohambí tiskne přes dvojí tkaninu šortek k jejímu. Vzhledem k tomu, že byla zády zvrácena na šikmý žebřík, vyrovnal se rozdíl jejich výšky a tak byla jejich ústa přesně proti sobě. Ariana je políbila tak, jak ještě Emanuela nikdy

políbena nebyla: jazykem pronikla velmi hluboko, prozkoumávala jím důkladně její rty, jazyk, všechny záhyby a výstupky úst, patro, zuby tak dlouho, že si Emanuela ani neuvědomovala, zda polibek trval minuty nebo celé hodiny. Již nepociťovala žízeň, která ji ještě před chvílí trápila. Počala se jemně hýbat, aby se její klitoris mohl rozvinout, ztuhnout a opřít se o pevné druhé břicho. Jakmile jí klitoris naběhl natolik, že se Emanuela podobala obrovskému pupenci připravenému k rozpuku, sevřela mezi nohy — aniž to učinila vědomě — jedno Arianino stehno a počala jemným pohybem celé pánve třít o ně své pohlaví. Ariana to několik minut mlčky trpěla, poněvadž si byla vědoma toho, že Emanuela nutně potřebuje odtížit přepětí svých smyslů. Pak náhle uvolnila svá ústa a podívala se na mladší přítelkyni s tím smíchem, kterého často užívala a který dosvědčoval, jakou má radost z povedeného kousku. Emanuele bylo při tomto jejím pohledu trapně. Současně si uvědomila, že Ariana vkládala do svých objetí pramálo citu. Měla chuť, aby byla znovu líbána. A nepřála si, aby ztratila dotek Arianiných ňader. Ta ji však znovu uchopila za boky, tak jako při jejich příchodu do klubu, a jediným pohybem atletických beder ji vyzdvihla na žebřík. Emanueliny podpatky se zachytily na jedné z příček. Myslela, že ji chce Ariana políbit na prsa, ale ta oddálila svou hlavu a nespouštěla svůj vysměvačný zrak z očí své oběti. Dříve než si Emanuela mohla uvědomit, co se s ní děje, vsunula Ariana svou ruku do nohavice jejích šortek a bez otálení se zmocnila jejího vlhkého pohlaví.

Arianiny prsty byly stejně obratné, vycvičené a účinné jako její jazyk. Lehounce si pohrávaly s klitoris, potom se dva prs-ty přitisknuté k sobě rezolutně vnořily co nejhlouběji do Emanuelina masa, roztáhly stěny sliznice, promasírovaly odolný čípek dělohy. Jejich činnost zasluhovala obdiv. Emanuela se bez odporu nechal strhnout do orgasmu a omezila se na to, že všechny své síly soustředila k tomu, aby se co nejvíc vydala na pospas rozkoši, aby se co nejúplněji rozevřela

vstříc ruce, která se do ní zavrtávala. Měla dojem, že z ní vyvěrá láva a že hustá a žhavá stéká po Arianě. Když nakonec zcela omámená sklouzla dolů po žebříku, přítelkyně ji chytila do náručí a náruživě k sobě přitiskla. Kdyby byla Emanuela mohla v tomto okamžiku vidět Arianiny oči, byla by asi s překvapením zjistila, že z nich výsměch zcela zmizel.

Jakmile se však Emanuela vzpamatovala, byla Ariana již opět plna svého obvyklého šibalství a veselosti. Nataženýma pažema ji držela za ramena a tázala se jí se smíchem, ale přívětivě:

- Unesou tě ještě nohy, abys mohla vystoupit po žebříku? Emanuela náhle upadla do velkého zmatku a sklopila oči jako rozdurděné dítě. Ariana ji uchopila za bradu a zvedla jí hlavu. Opět se k ní těsně přiblížila.

- Řekni mi, zašeptala zcela vážně se sevřeným hrdlem, jak ji Emanuela dosud nepoznala, už ti to tak dělaly jiné ženy?

Emanuela sice neprojevila své city, ale její duše byla tak rozhárána, že to sama nedovedla pochopit. Rozhodla se dělat hluchou. Ariana však panovačně a současně nedůvěřivě trvala na svém:

- Odpověz! Ještě jsi se nikdy nemilovala se žádnou ženou?

Emanuela tvrdošíjně mlčela a dávala tak najevou svou nechuť odpovědět, i požadavek, aby Ariana respektovala její vůli. Ta se k ní ještě více přiblížila, až se jejich rty dotkly.

- Pojď ke mně, zašeptala, nechceš? Emanuela zavrtěla hlavou.

Chvíli podržela Ariana vzpurnou bradu ve své ruce, ale již nic neříkala. Když konečně od Emanuely odstoupila, nic v jejím veselém pohledu a na jejím uličnickém úsměvu neprozrazovalo, zda byla Emanuelinyým odmítnutím zklamána a zda jí to zazlívá.

Zalechtala ji na špičce nosu a řekla:

- Polez!

Emanuela se obrátila a vystoupila po žebříku. Ariana lezla

za ní. Emanuela si vyhrnula zpocený pulover vysoko nad pás.

- Ach, zapomněla jsi dole svůj svetřík, poznamenala. A okamžitě nabídla: Mám ti pro něj dojít?

V tom si uvědomila, že poprvé Arianě tyká. Ta však s pohrdavým gestem odvětila:

- Nech to být, nestojí to za to, je s ním stejně amen. Přehodila si přes ramena ručník a ani se nenamáhala zkřížit jej přes ňadra. Když šly spolu ke garáži, houpala v jedné ruce oběma raketami a strakatou taškou. Druhou držela za ruku Emanuelu. Potkávaly skupiny známých a ti je zdravili. Ariana jim pozdravy opětovala a ještě více odhalovala svá nahá ňadra. Emanuela měla náhle dojem, že jí na ně pohlíží celý svět. Byla nesvá studem a pobouřením. Pospíchala, aby se již od Ariany odtrhla a byla rozhodnuta, že se s ní vícekrát nesetká.

Když došly ke svým vozům, Ariana pustila Emanuelinu ruku a otočila se k ní tváří. Konečně svázala na prsou cípy ručníku. Dívala se na ni s výrazem otázky a očekávání a její ironický výraz nepotřeboval slovního doprovodu. Emanuela znovu sklopila hlavu. Její rozpaky ani zmatená mysl nebyly předstírané. Ariana však na ni nikterak nenaléhala, nahnula se lehce a políbila družku na tvář.

- Na brzkou shledanou, kůzle! řekla vesele. Vskočila do auta, rychle se rozjela a zamávala jí ještě na rozloučenou.

Sotva byla pryč, Emanuela náhle litovala, že neudělala nic pro to, aby ji zadržela. Byla by ještě chtěla vidět její ňadra a hlavně by znovu chtěla na sobě cítit jejich hroty. Pojednou měla chuť být nahá, aby vedle ní byla nahá Ariana a aby si na ni lehla celou délkou svého těla, aby obě byly zcela nahé, více nahé než kdy v životě. Měla chuť na to, aby se svými prsy přitiskla k jejím, aby přitiskla své pohlaví k jejímu. Měla chuť na to, aby ji laskaly ženské ruce, ženské nohy, ženské rty, ženské tělo ... Kdyby nyní za ní Ariana přišla, ach, jak vášnivě by se jí celá oddala!

Téhož dne přijel Christopher. Byl mnohem krásnější ve

skutečnosti než na fotografiích, měl otevřené chování a smích anglosaského hráče rugby. Jeho drsné plavé vlasy byl učesány, ale přesto se zdálo, že bojují s mohutným průvanem. Emanuela k němu okamžitě pocítila důvěru jako k velmi dobrému příteli. Když mu ukazovalo zahradu, zavěsila se jednou paží do manžela, druhou do Christophera. Již předem si vymiňovala na Jeanovi Christopherovu společnost:

- Přece nenecháš Christophera pořád pracovat? Chci ho zavést do domorodé čtvrti, ukázat mu zlodějský trh...

- Ale já zde přece nejsem na dovolené, bránil se nadšený Christopher.

Dvojí radost z toho, že se opět setkal s Jeanem a že jej nalezl tak dobře ženatého, mu z dnešního dne udělala opravdový svátek. Neskrýval obdiv, který v něm vzbudila Emanuela.

- Jean, ten pirát, má ale opravdu pořádné štěstí! zvolal a vrhl na svou hostitelku pohled plný obdivu. A ani si to nezasluhuje!

- To mám ale štěstí, žertovala. Měla bych hrůzu ze „zasloužilého" manžela!

Bděli dlouho, hlučně se veselili a šli spát, až když Emanuelu zvládla ospalost natolik, že se jí zavřely oči, jak se tak pohodlně skulila do lenošky na terase v přízemí, stíněné závěsem popínavých rostlin. Nepršelo, žáby umlkly, hvězdy řádily jasem suchého období. Někdy zde i v polovině září trvá toto nejkrásnější roční období.

Emanuela spí nahá, ale ke snídani s Jeanem na širokém balkónu jejich ložnice si obléká krátké noční košilky, kterých si přes svým odjezdem z Paříže nakoupila celou hromadu, hlavně pro radost z jejich zkoušení. Ta, kterou má na sobě dnes, je průhledná, plisovaná a má téměř stejnou barvu jako Emanuelino opálené tělo. Její okraj jí sahá sotva ke slabinám. V pase je sepnuta na tři knoflíky, i sebeslabší vánek ji nadzdvihuje. Emanuela náhle vyprskla v smích.

- Velký bože, úplně jsem zapomněla, že máme hosta. Udělám lépe, když si natáhnu něco, v čem budu vypadat trochu

oblečeně. Zvedá se, aby se převlékla. V tom zasáhne Jean:

- Vyloučeno, rozhoduje. Sluší ti to takto mnohem lépe. Emanuela v podstatě nemá námitek proti tomu, aby se

ukázala v tomto oblečení. Je již dlouho zvyklá ukazovat se docela nahá před nejrůznějšími lidmi. Způsob, jakým k tomu přistupuje její manžel, je jen pokračováním toho, na co byla zvyklá již od dětství. Myšlenku, že by si měla obléci župan, aby se mohla objevit před svými rodiči, by tito byli považovali za právě tak absurdní jako ona sama. Noční košilky si po své svatbě nakupovala z koketnosti, nikoliv ze studu.

Christopher se však cítí méně ve své kůži než jeho hostitelé. Sedí naproti Emanuele a nedokáže spustit své zraky z jejích ňader, která slunce lehounkou tkaninou zřetelně prokresluje. Jejich hroty se mu zavrtávají do mozku jako krvavé skvrny. Když se zdvihne, aby mu podala biskvity, ovoce, med, ranní vánek jí až k pupku rozevře krajkové prádlo a astrachánový trojúhelník se přiblíží tak těsně k jeho obličeji, že může vdechovat jeho konvalinkový parfém.

Neodváží se pozdvihnout šálek s čajem ke rtům ze strachu, že se mu budou třást ruce. Poděšeně uvažuje: „Co se stane, když budu muset vstát? Nebo když přijde někdo stáhnout ubrus?"

Emanuela se na štěstí vrátila do svého pokoje dříve, než oba mužové spolykali své zákusky. Christopher měl tak dost času, aby se uklidnil.

Měli se vrátit až k večeři. Emanuela neměla chuť zůstat po celý den zcela sama. Vzala si vůz a odjela do centra města. Po celou hodinu se bez cíle projížděla, často bloudila, někdy se zastavila, aby si zašla do obchodu, nebo protože ji zděsil pohled na ubožáka, stíženého malomocenstvím: seděl na chodníku a posunoval se pozpátku tak, že se opíral o svá zmrzačená zápěstí a táhl za sebou po špinavé zemi pahýly stehen. Emanuela byla tím pohledem tak rozrušena, že nedokázala znovu nastartovat motor. Zůstala tam jako ochrnutá

a zapomněla, kam vlastně chtěla jít a co má dělat se svýma celýma nohama a se zdravýma křehkýma rukama... Právě v tom okamžiku spatřila, jak z nedalekého čínského obchodu vychází známá postava. Vykřikla a její hlas zazněl jako volání o pomoc:

- Bee!

Dívka se otočila a odpověděla posunkem, vyjadřujícím radostné překvapení. Přiblížila se k autu.

- Hledala jsem vás, řekla Emanuela a teprve potom si uvědomila, že řekla skutečně pravdu.

- To jste ale měla štěstí, že jste mne našla, řekla žertem Bee. Protože sem se dostanu jen zřídka.

„Pochopitelně, nevěří mi," uvědomila si v duchu smutně Emanuela.

- Nechcete, abychom spolu poobědvaly, jen my dvě, navrhla prosebným tónem, který zněl tak naléhavě, že Bee okamžik nevěděla, jak odpovědět.

A tak Emanuela pokračovala:

- Mám nápad — pojďte ke mně. Mám tam spoustu jídla. A ještě jste u nás nebyla.

- Nedáte přednost tomu, abych vám dala ochutnat místní speciality? nabídla Bee. Tady zcela nablízku je malá siamská restaurace, velmi pitoreskní. Zvu vás tam.

- Ne, ne! tvrdohlavě odporovala Emanuela. Až příště. Teď, když jsem vás našla, si vás odvezu domů.

- Když si přejete!

Bee otevřela dvířka a sedla si vedle ní. Emanuela jako by rozkvetla. Pojednou měla pocit, že se znovu nalezla, uvědomila si svou touhu, hrda na to, že miluje, neschopna ani něco předstírat, ani čekat. Málem by byla z plna hrdla navzdor zdravému rozumu vykřičela svou radost. Řídila auto mraveništěm města a stále se bezdůvodně bouřlivě smála. Zdálo se, že přímo překypuje radostí. Zpěv naděje jí zněl hlavou: Ó má pevná zemi! Ó má krásko, která jsi odpověděla

na mé volání, letící na křídlech. Ó ty má krásko, sladká krásko! Má zaslíbená země, má zátoko snů! Má sladká krásko, má zemi, má zátoko, má křídla!

Vzpínala ruce s něžností trosečnice, roztřásla své těžké vlasy jakoby smáčené vlnami. Zdálo se jí, že se šťastnými vzlyky líbá krásný břeh sladké země. Konečně, konečně! Tak sladká byla země, na kterou ji vyplavila vlna lásky, oděnou jen mokrými vlasy, tak sladká byla k její zmučené hrudi a k nahým nohám, tak přívětivá k jejímu oddávajícímu se tělu. Vše bylo nyní zapomenuto, vše co se naučila i co se odnaučila od jedné čarovné srpnové noci, kdy se propadla z jednoho světa do druhého. Svítání zítřků jí zlatilo rty.

Bee si ji prohlížela s obdivem, poněkud zmatena.

Elegance a modernost zařízení se návštěvnici líbily. Obdivem zahrnula uspořádání květin, japonský to talent, který Emanuela získala v Paříži. Nábytek zdobený keramikou. Nádržku vodotrysku z průsvitného kamene, s mořskými korály a lasturami, a velkou kovanou železnou mříž, která se tyčila uprostřed místnosti, kde svým neobvyklým železným listovím přímo provokovala.

Rychle posnídaly. Emanuela jakoby ztratila řeč. Nespouštěla z Bee svůj zářící pohled.

Potom zašly do zahrady,přestože slunce tak pálilo. Emanuela vedla přítelkyni za ruku k sazenicím a odnožím, aby si mohla představit, co to bude za krásu, až všechny tyto rostliny pokvetou. Emanuela utrhla růži s dlouhým stonkem a podala ji Bee. Ta obemkla svými prsty rudou korunku a přiložila si ji k líci. Emanuela přitiskla své rty na růži.

Když se vrátily do domu, pot jim stékal z tváří, po krku.

- Vysprchujeme se? navrhla Emanuela. Bee uznala, že to není špatný nápad.

Jakmile byly v pokoji, Emanuela ze sebe strhla šaty v takovém spěchu, jako kdyby hořelo. Bee se počala svlékat, teprve když ze sebe Emanuela stáhla poslední kousek svého

oděvu. Řekla:

- Máte opravdu krásné tělo!

Potom rozepnula pomalu límeček. Když pootevřela halenku, kterou podobně jako Emanuela nosila na nahém těle, ta nedokázala zadržet překvapený výkřik: prsa Bee se podobala hrudi chlapce.

- Vidíte, jak jsem plochá, řekla dívka.

Nezdálo se však, že by tím byla nějak pokořena, naopak vychutnávala Emanuelino překvapení. Ta si prohlížela růžové bradavky, které byly tak malé, že se zdály nezralé. Bee trochu znepokojena se zeptala:

- Myslíte, že jsou ošklivé?

- Ale ne! Naopak, jsou nádherné, vykřikla Emanuela s takovým přesvědčivým přízvukem, že tím byla její přítelkyně dojata.

- Vy byste měla spíše právo se ukazovat, máte obdivuhodná prsa,poznamenala Bee.

Emanuela však vášnivě trvala na svém:

- Co je na tom zajímavého mít velká prsa? odporovala, vždyť ta můžete vidět na obálce každého časopisu. Vy jste tak odlišná od ostatních žen! To je krása!

A trochu ochraptěle dodala:

- Víte, nikdy jsem neviděla nic, co by více vzrušovalo. A to neříkám jenom tak!

- Přiznám se, že jsem takto docela ráda. Asi bych nechtěla mít příliš malá prsa. Ale vůbec žádná, v tom již něco je, nemyslíte?

Stahovala sukni ze svých dlouhých nohou a náhle se zdálo, že je přístupnější k hovoru. Emanuela si nepamatovala, že by ji kdy byla slyšela říci tolik vět najednou. Bee pokračovala:

- Dokonce jsem se dlouho bála, že mi počnou prsa růst. Byla bych měla pocit, že ztrácím svou osobnost. A každý večer jsem se modlila: „Bože, učiň, abych nikdy neměla skutečná prsa!" Byla jsem asi tak počestná, že mne dobrý Bůh vyslyšel.

- Jaké štěstí, zvolala Emanuela. To by bylo hrozné, kdyby se vám prsa zvětšila Já vás mám tolik ráda právě takto!

Pak shledala, že stejný obdiv si zasluhují i nohy Bee. Byly tak dlouhé a jejich linie byla tak čistá, že se zdálo, že vzešly z výkresu módního návrháře, že ani nejsou skutečné. Štíhlé boky a úzký pružný pas jen stupňovaly dojem jemnosti a rasy. Co však Emanuelu ještě více ohromilo, když si Bee stáhla kalhotky, bylo neobvykle vyvstávající oholené ohambí. Ještě nikdy neviděla, že by reliéf Venušina pahrbku takto vyčníval nad křivku břicha, ani že by ohambí bylo tolik nabito ženskou sexualitou. V duchu si přiznala, že nezná na světě nic krásnějšího, nic co by bylo více milováníhodné. Nepřítomnost chloupků odhalovala zářez vulvy, který byl hluboký a čistý a vystupoval velmi vysoko. Celé pohlaví tak bylo nezvykle vystaveno pohledu. Kontrast tohoto pohlaví s jinošským poprsím a to, že celé tělo Bee bylo opáleno zcela stejnoměrně (takže nebylo možno se ubránit představy, jak leží celé vystavené slunci a že ostatní mohli podle své chuti pozorovat tuto nahotu hermafrodita), vše to působilo jaksi vyzývavě. A na rozdíl od celkové zdrženlivé gracie, kterou se Bee vyznačovala, hladké a rozštípené vydutí jejího podbříšku působilo tak smyslně a vyráželo tak vyzývavě vpřed, že měla Emanuela dojem, jako by nějaká ruka rozrývala její vlastní pohlaví. Cítila, že Bee musí být okamžitě její, že jí bezpodmínečně musí nabídnout tuto rozkošnou brázdu, tuto smyslnou štěrbinu. Ach, ta štěrbina! Jen pohled na ni stačil, aby se Emanuela rozechvěla. Otevřela ústa, aby Bee řekla, co chce, ale v témže okamžiku se dívka obrátila do koupelny.

- A co sprcha? připomněla.

Emanuela se domnívala, že nyní již je tato záminka zcela zbytečná, a aby Bee zastavila, řekla ochraptěle:

- Pojďme na lůžko!

Návštěvnice se zastavila před dveřmi koupelny, zaváhala a pak se zasmála:

- Ale já mám opravdu chuť se osvěžit, nechce se mi spát, řekla.

Emanuela si nebyla jista, zda si Bee skutečně nemyslela, že šlo jen o pozvání k siestě, nebo zda pouze předstírá nevinnost. Zkřížila svůj pohled s pohledem své nahé přítelkyně, ale byla zklamána, že v něm nenachází nic dvojsmyslného. Připojila se tedy k Bee a otevřela dveře koupelny:

- Budeme se tedy milovat pod sprchou, prohlásila rezolutně.

KAPITOLA IV.

KAVATINA O LÁSCE K BEE

Zastav se na okamžik,
vždyť jsi tak krásná!

GOETHE: FAUST

Ponechám lůžko tak, jak je opustila, rozházené a rozválené, s pomačkanými prostěradly, aby zůstal tvar jejího těla otisknut vedle mého.

Až do zítřka nepůjdu do lázně, neobléknu se a neučeši se, abych nesetřela stopy jejích objetí.

Ráno nebudu jíst, ani večer, a na své rty a tváře nenanesu ani růž, ani pudr, aby na nich zůstaly jen její polibky.

Okenice nechám zavřené a neotevru ani dveře ze strachu, aby s vánkem neunikla i vzpomínka na ni.

PlERRE LOUYS: ZPĚVY BlLITIS

Ve velké bílé koupelně jsou různé druhy sprch. Jedna je na stropě, jiná na zdi, třetí menší na konci dlouhé opletené hadice, kterou lze držet v rukou a namířit proud libovolným směrem. Přitisknuty jedna na druhou pod zkříženými proudy vyrážely obě dívky zimomřivé výkřiky. Aby si nenamočila vlasy, svázala si je Emanuela na vrcholku hlavy do uzlu a ten ji dělá téměř stejně velkou, jako je její společnice.

Říká Bee, že jí ukáže, k čemu je ohebná sprcha. Uchopí hadici do pravé ruky, levou obejme přítelkyni boky a poručí jí, aby pootevřela nohy.

Bee se usměje a poslechne. Emanuela namíří proud vlažné vody šikmo zdola nahoru proti pohlaví své družky, potom sprchu postupně přibližuje, chvíli jí mírně kývá, chvíli krouží ve spirále. Zdá se, že důkladně ovládá pravidla této hry. Voda stéká jako vodopád mezi nohama Bee. Emanuela pozdvihne zrak:

- Je to příjemné? táže se.

Zdá se, že Bee považuje tuto otázku za nevhodnou. Chvíli váhá, zdá se, že chce něco říci, rozmyslí si to a nakonec jen přikývne hlavou. Za okamžik však přece jen přizná:

- Ano, je to velmi příjemné.

Emanuela nepřestává řídit pevnou rukou tryskající vodu, předkloní se a uchopí do rtů jednu z bradavek přítelkyně. Cítí, jak jí Bee pokládá ruku na vlasy — chce ji odstrčit? Nebo naopak přitisknout k sobě? Emanuela sevře mezi rty růžové poupě a dráždí je špičkou jazyka, vysává. Bradavka ihned ztuhne, její velikost se více než zdvojnásobí. Emanuela se vztyčí a říká vítězně:

- Tak vidíte ...

Bee však mlčí. Její rysy pozbyly obvyklé vážnosti. Krásné šedé oči se ještě zvětšily, rty jsou kypřejší, lesklejší. Téměř dětský, čistý obličej, který Emanuela doposud nepoznala, se vzrušující intenzitou a krásou vyzařuje rozkoš, bez jediného výkřiku, bez zachvění, ani rytmus těla neprozrazuje, jaký vrcholný pocit Bee právě prožívá.

Extáze trvá tak dlouho, že se Emanuela v duchu ptá, zda si její přítelkyně ještě vůbec uvědomuje její přítomnost. Potom postupně nádherný slastný výraz tváře mizí a Emanuela lituje, že tato rozkoš nemůže trvat stále. Proměnou, které byla svědkem, je tak vylekána, že se ani neodvažuje promluvit. Bee se na ni usměje.

Emanuela obejme přítelkyni kolem krku a políbí ji na rty. Sténá rozkoší, když se přilepí na její tělo: dotek dvou pokožek, po kterých řine voda, na ni působí jako laskání. Těsně ji sevře a

pomalu tře svůj klín o její.

Bee pochopí, jakou rozkoš hledá Emanuela. Položí jí ruku na bedra, něžně přitlačí na její hýždě a přitiskne ji k svému břichu. Do jejích pootevřených úst pronikala podivná chuť, šťavnatá a sladká jako exotické ovoce. Cítí křeč, která se stupňuje v krásném těle, jež na sebe tiskne. Vší svou mocí mu pomáhá. Emanuela jí do rtů šeptá slova, která znějí láskou.

Emanuela je inteligentní, vše ji zajímá a vždy má dobrou náladu. Ale jen pro to jsem si ji nevzal, říká Jean Christopherovi. Jedou džípem, který za sebou zanechává hluboké vyjeté koleje. Pot jim smáčí pokožku, těžký vzduch jim vysouší hrdla. Přejedou přes malý most. Ve vodě si hrají chlapci a děvčata, s pronikavým smíchem po sobě stříkají.

- Podívej se, není to jako ve filmu z orientu?

- Farang, farang!

- Co to říkají? ptá se Christopher.

-Volají „Evropané, Evropané", právě tak jako u nás křičí chlapci „Číňani, Číňani".

Dívenka, které splývají po zádech mokré vlasy v dlouhých černých vlnách, se k nim přiblíží. Sebrala ze země křiklavě modrý sarong, který kontrastoval s její ambrovou pokožku, zavázala si jej za chůze kolem boků.

- Than yak suu som — o mai tja? otázala se s okouzlujícím úsměvem cizinců.

- Nevím, co nám chce, přiznal se Jean.

Dívka gestem ukázala na koš s obrovskými grapefruity, postavený ve stínu chlebovníku.

- Aha, už vím, nabízí nám grapy. To není špatný nápad. Jean přikývl energicky hlavou a slabikoval:

- Ao ko dai!

Děvče běželo ke koši a vrátilo se s plodem větším než její hlava. Zvedlo ruku s pěti roztaženými prsty:

- Ha bath.

- Souhlasím, maličká, řekl Jean. -Kha!

Zdálo se, že tato dvojjazyčná konverzace ji nijak nepřivádí do rozpaků. Christopher se tomu divil.

- Umí francouzsky?

- Ale kdepak. To ale přece nemůže být na překážku přátelskému dorozumění.

Malá pozdvihla plod do výše svého obličeje s otázkou:

- Pak hai mai tja?

Jean roztáhl ruce na znamení toho, že neporozuměl. Volná ruka dítěte označila kolem kůry plodu myšlené kruhy a potom naznačila oloupání.

- Ano, pročpak ne? Bylo by to od tebe milé, dodal Jean. Vrátila se ke košíku, vzala tam zcela malý nůž s tenkou bronzovou čepelí, posadila se, grapefruit si položila na sukni, napjatou mezi zkříženýma nohama. Muži si sedli na trávu proti ní.

- Jestliže jsi si nevzal Emanuelu pro její důvtip, jak říkáš, pak to myslím bylo pro její krásu? začal opět Christopher. Jean odvětil:

- Možná. Ale to by bylo nestačilo.

-Tak co? Čím tě získala? Svou schopností vést domácnost?

- Ne. Byly to její smyslné schopnosti. Neznám nikoho, kdo by se tak rád miloval. A kdo by to uměl tak dobře.

Christopher tím byl šokován. Tento druh důvěrnosti mu připadal nevhodný. Přesto však zcela hořel po tom, aby se o tom dověděl něco více.

- Máš určitě štěstí, řekl s trochou přemáhání. Ale nevystavuješ se také určitému riziku? To ... jak tomu říkáš? ... To co má zvláštního, mohou přece odhalit i druzí... Může je to pokoušet... Mohou se snažit toho využít. Mohou ti ji vzít.

- Nikdo mi nemůže vzít to co není moje, řekl Jean přesvědčivým tónem. Není mým vlastnictvím. Její krása nepatří mně.

Christopherův obličej vyjadřoval nepochopení. Jean dodal:

- Neoženil jsem se s ní proto, abych ji ochočil, abych ji

nějak omezoval.

Na dlaních přiložených k sobě jim dívenka podávala kousky grapefruitu. Jean si jeden vzal, kývnutím hlavy poděkoval a se zjevnou rozkoší jej vychutnával.

- Ty nechceš? zeptal se Christophera.

Ten si mechanicky vzal nabídnuté ovoce. Zíral přitom nepřítomným pohledem. Jean ještě řekl:

- Emanuelu i mne zajímá svět, oba máme chuť dovědět se o něm co nejvíce.

Zasmál se a vesele poznamenal:

- Ono je toho dost, co se ještě můžeme dovědět! Z rukou dítěte si vzal další kousek.

- Stačí to i pro dva. A je toho dost, abychom mohli pracovat ve dvojici i na směny.

Christopherovi nebylo jasné, zda se Jeanova odpověď vztahuje k jeho otázce. Děti si kolem nich sedly na bobek, upřeně je pozorovaly a chvílemi vybuchly v bláznivý smích, až jim po tvářích stékaly slzy.

- Vypadají, jako by si z nás dělaly legraci, poznamenal Christopher. Sladká dužina mu osvěžila jazyk, hrdlo měl však i nadále podivně sevřené. Snažil se bojovat proti představám, které se mu se sladkou vtíravostí vnucovaly a které mu naháněly hrůzu.

„Ejhle, jakým způsobem přemýšlím o ženě svého přítele," pomyslil si s výčitkou.

Své představy tím však nezahnal. Navrhl stísněným hlasem, aby koupili ještě jeden grapefruit. Avšak zatím co jim jej milá Siamka připravovala a on se pokoušel hovořit o přehradách a kilowattech, v jeho představivosti se zjevovaly Emanueliny plné prsy, nervózní zadeček a svůdná nahota jejího břicha. Jean vyskočil a oznámil, že je čas, aby se vydali na cestu. Teprve potom zpozoroval Christopherovo vzrušení, které se zřetelně rýsovalo pod jeho krátkými bílými šortkami. Sešpulil v údivu ústa a propukl ve smích:

- Ale, zajásal, nevěděl jsem, že máš takové choutky. Příště se vystříhám toho, abych tě představil malým děvčátkům. A s posměškem ukázal na hostitelku, která — jak se zdálo — neměla ani tušení, o co se jedná.

- Poslouchej, pokračoval Jean, počkej raději, až bude trochu zralejší. Této není ještě ani osm let!

Emanuela chtěla namydlit tělo své přítelkyně. Dokáže tak dovedně vklouznout rukou mezi nohy Bee, že se tato musí bránit:

-Ne, ne, to přece nemůžeme pořád, Emanuelo! Příliš to unavuje. Nechte mne opět načerpat sil.

Přítelkyně jí tedy dovolí, aby se opláchla a osušila. Lísá se k ní:

- Pojďme si lehnout!

Bee mlčí a Emanuela se hned bláznivě vzruší. Proto ji krásná dívka políbí na víčka.

- Tak tedy pojďme do vaší ložnice, řekne.

Emanuela tam Bee zvrátí napříč širokého lůžka, natáhne se na ni, pokryje jí polibky čelo, líce, hrdlo, žmoulá jí rty, lalůčky uší, bradavky prsou. Sklouzne na koberec, klekne si a obličej ponoří do nahého břicha.

- Ach, sténá, jak je to sladké!

Tře své tváře jednu po druhé, pak nos a rty o elastický výčnělek klínu.

- Drahoušku! Drahoušku!

Bee se nehýbá, zůstává ležet beze slova. Emanuela se ptá:

- Je vám tak dobře, takto?

- Ano.

-Chcete být mou milenkou? Viďte, že chcete!

- Ale, Emanuelo . . .

Umlkne, hladí rozpuštěné vlasy, vyčkává.

Emanuela jí rukama roztáhne dlouhé štíhlé nohy, tře otvor, který je odděluje, jemně tam pronikne. Bee vzdychá, spustí

paže bezvládně podél těla, zavře oči. Emanuela se obličejem přiblíží k štěrbině, která je úzká a zřetelná jako pohlaví panny, dotkne se jí jazykem. Navlhčí po celé délce okraje vulvy, jazykem prozkoumává vnitřek, potom hledá klitoris, vsaje jej, dráždí jej vibracemi jazyka, pokrývá slinou, protahuje jej mezi svými rty jako miniaturní úd. Sama si do pochvy vsune svůj ohnutý prostředníček a volnou rukou dále dráždí pohlaví přítelkyně. Prsty má zcela mokré. Zajede s nimi mezi hýždě. Ty se nadzdvihnou, aby mohla Emanuela snáze proniknout do užšího otvoru. Prst se tam celý zasune. Teprve potom začne Bee křičet a křičí po celou dobu, kdy ji Emanuela líbá, cucá a rukou přejíždí od jednoho otvoru jejího těla k druhému. A je to Emanuela, která jako první si musí přiznat, že je unavena. Znovu se položí celou délkou na tělo své milenky. Zdá se, že ani jedna, ani druhá nemají již sil k mluvení.

Později, když se Bee přes všechny Emanueliny prosby znovu oblékne, Emanuela ji obejme kolem krku a donutí ji, aby si znovu sedla na lůžko.

- Chtěla bych, abyste mi něco řekla. Ale přísahejte, že mi povíte pravdu!

Bee odpoví pouze souhlasným úsměvem. Emanuela řekne:

- Miluji tě!

Bee hledá na dně jejích očí otázku, na kterou má odpovědět, jaký druh pravdy od ní Emanuela očekává. Emanuela však v tomtéž okamžiku zamění svůj vážný, téměř patetický výraz lichotivým úsměvem. Přiložila tvář na rameno přítelkyně.

- Jsi si jista, že se ti líbím? Chci říci, ne, počkej, nejprve mne vyslechni, zda se ti líbím tolik nebo ještě víc než tvé ostatní přítelkyně? Způsobila jsem ti také tolik rozkoše, jako ony?

Tentokrát se Bee upřímně rozesměje. Emanuelu to pohněvá.

- Proč se mi vysmíváte? stěžuje si.

- Poslouchejte, vy malá Emanuelo, šeptá Bee, a velkými rty se přiblíží těsně ke rtům družky. Sdělím vám velké tajemství.

Ještě nikdy jsem nedělala to, co jsme dnes spolu prováděly.

- Chcete říci, že sprcha ...

- Všechno! Ještě nikdy jsem se nemilovala, jak vy tomu říkáte, s jinou ženou.

- Ale, protestuje Emanuela a nakrčí čelo, nevěřím vám ani slovo.

- Musíte mi to věřit, protože je to pravda. A přiznám se vám ještě k něčemu. Až do dnešního dne odpoledne, až do doby, co jsem vás poznala, jsem to dokonce považovala za něco směšného.

- Ale ... koktá Emanuela zaraženě, chcete říci, že jste to neměla ráda?

- Ani ráda, ani nerada, protože jsem to nikdy nezkusila.

- Ale to není možné, vykřikla Emanuela takovým tónem, že se Bee rozesmála.

- A proč ne? To jsem se ti zdála tak zkušená? ptá se Bee tichým hlasem s téměř posměšným přízvukem, který je z jejích úst zcela nový a který Emanuelu mate.

Všimla si též, že jí Bee začala tykat.

- Nezdála jste se ... nezdála ses být udivena.

- Také jsem nebyla, protože jste to byla vy. -Ano? řekla Emanuela.

Přemýšlí. Potom se zeptá, jako by se vynořovala ze snu, jako kdyby zcela zapomněla na předcházející rozhovor: -Vy mne nemilujete, Bee? Ta se na ni vážně podívá:

- Ano, mám vás velmi ráda.

Emanuela očekávala něco jiného. Položí ještě jednu otázku, ani ne tak, že by ji považovala za důležitou, jako spíše aby přetrhla mlčení:

- A ... tato zkušenost se vám líbila? Jste spokojena? Bee se pojednou zatváří rozhodně:

- Tentokrát tě budu milovat já.

Emanuela nemá čas ani na to, aby odpověděla. Bee ji pevně uchopí v pase a donutí ji, aby si lehla. Vtiskne jí polibek na

pohlaví, jako by to byla ústa. Skloní hlavu stranou, aby její vlastní rty byly souběžné se rty Emanuelina pohlaví. Vystrčí jazyk, zajíždí jím do poddajné brázdy tak hluboko, jak je to možné. Jedním rázem cítí Emanuela, jak se hrouží do přívalu jak lásky, tak smyslné rozkoše. Bee se ani nemůže pokusit o jiný způsob laskání, tak je překvapena tímto náhlým orgasmem, že učiní impulsívní zpětný pohyb. Když však vidí, že se Emanuela dále otřásá a zmítá, přiloží opět svá ústa a pečlivě vysává mízu, která vytéká z její milenky. Když se pak napřímí, řekne se smíchem:

- Nikdy bych si nebyla pomyslila, že bych jednou ráda pila z tohoto pramene. A vidíš, nyní to mám ráda.

Zvonek telefonu v tom okamžiku naruší kouzlo. Je to Marie-Anna, která oznamuje svou návštěvu. Emanuela by tím za jiných okolností byla nadšena, ale v tomto okamžiku je novinkou konsternována. Bee musí uplatnit veškerou svou dobrou náladu, než se jí podaří opět přimět Emanuelu k tomu, aby se usmála. Ani jedna, ani druhá nemají zájem o společné setkání s Marií-Annou. Dohodnou se proto, že se sejdou nazítří. Bee přijde k Emanuele hned ráno.

Emanuela vyčkává svou návštěvu, aniž se obtěžuje čímkoliv zakrýt svou nahotu. Udivující na tom je, že nemá v tomto okamžiku žádné postranní myšlenky, nemá v úmyslu tím nějak zkorumpovat svou malou přítelkyni.

Byla tak neschopna zatajit své dojmy, že okamžitě probudila podezíravost Marie-Anny.

- Co se ti stalo? Vypadáš jako děvče, které někdo právě požádal o ruku.

Emanuela se pokusila vyhnout se nějak přiznání, ale dlouho to nevydržela.

- Mám pro tebe velkou novinku, která tě bude určitě zajímat, oznámila nakonec. Připrav se na to, že padneš údivem.

- Jsi v jiném stavu?

- Nebuď pitomá. Zkus to raději uhádnout.

- Ne, ty mi to sama řekni. Co je to za tajnost?

- Ale nic. Chci ti jen říci, že jsem se milovala s Bee.

Emanuela prozradila tuto novinkou, aniž si vůbec byla jista tím, jaký to bude mít účinek. Nečekala však, že bude reakce Marie-Anny pro ni tak skličující.

- A to je vše, co mi chceš říci? zeptala se dívka blaseovaně. To si tedy určitě nezasloužilo takovou přípravu. Co je na tom zvláštního?

- No přece ale ... řekla zaraženě Emanuela, Bee je přece fascinující! A náhodou, nelíbí se snad taky právě tobě?

Marie-Anna pokrčila rameny.

- Já nevím, jak můžeš být tak pitomá, má ubohá Emanuelo! Já opravdu nevím, co je na tom tak velkolepého, že ses vyspala s děvčetem. A ty to oznamuješ jako mistrovský čin. Dovol, abych se tomu zasmála!

Emanuelu to zamrzelo. Ostatně, je to správně, že se necítí ničím vinna? Ale čím? pokoušela se vyjasnit si to.

- Nevím, co ti to vlezlo do hlavy. Co vlastně máš proti tomu, že jsme se s Bee pomilovaly?

Úsudek Marie-Anny zazněl nesmlouvavě:

- A jestli jsi na to zapomněla, již jsem ti přece řekla, že znám někoho, kdo tě to může naučit. Protože se zdá, že rozhovorem u tebe nic nezmůžu, svěřím tě bez otálení do rukou Mariovi.

Zdálo se, že v duchu listuje kalendářem.

- Dnes máme šestnáctého. Doufám, že jsi pozvána na velvyslanectví na osmnáctého? Dobře. Využiji této recepce a představím ti ho. Jestliže si to nedokážete zařídit tak, abyste se spolu vyspali ještě téhož večera, musí to být hned nazítří.

Již nemohla déle čekat. Klečela v křesle s lokty opřenými o zábradlí balkónu své ložnice, bradu na rukách a pozorovala zelenými větvemi prostor ulice před domem. Rty se jí chvěly úzkostí. Přijde? Proč se tak zpozdila? Možná, že si najde

nějakou výmluvu, aby se s Emanuelou nemusela setkat. Emanuela se bála, aby nezazvonil telefon.

Nakonec to však byla ona sama, kdo zavolal, když uplynuly celé hodiny a když se marné čekání stalo příliš strastným. Bylo již skoro poledne. Na čísle, které jí dala Bee, odpověděl mužský hlas. Teprve v tom okamžiku si Emanuela uvědomila, že ani neví, jak se zeptat, nejen pro neznalost angličtiny, ale proto, že vlastně ani neznala skutečné jméno své přítelkyně. Mohla ji označit přezdívkou, byl-li u aparátu nějaký sluha? Byla by to i riskovala, ale nevěděla, zda by jí porozuměl. Proto to vzdala.

Jestliže Bee neodpověděla sama, znamená to, že již je na cestě? Potom musí přijít každým okamžikem. Emanuela opět zaujala své pozorovací stanoviště. A co když měla nějakou nehodu? Pak Emanuelu napadlo něco jiného: možná, že Bee nemohla sama najít jejich dům, bloudí a hledá ji po celé hodiny v labyrintu cizinecké čtvrti? Všechny ulice si jsou podobné, mají nevyslovitelná jména psaná ke všemu ještě siamským písmem. Není divu, kdyby Bee zabloudila.

Přece však, namítal hlas silnější než Emanuelina naděje, vždyť Bee bydlí již v Bangkoku déle než rok a musí se zde již vyznat! Cožpak se ona sama již po dvou týdnech nepočala docela dobře orientovat? Jak uvěřit, že by Bee mohla docela zabloudit? Nanejvýše by přišla o chvíli později. A zatím jsou to již více než dvě hodiny, co zde měla být. A co jí bránilo, zapomněla-li již, kde Emanuela bydlí, zvednout telefon a upozornit ji na to, že by jí měla pomoci najít cestu?

A vlastně, proč by sama nezajela k Bee? V tom si uvědomila, že se zapomněla zeptat na její adresu. Sestra amerického námořního atašé, tak to řekla Marie-Anna. Ale to je trochu nepřesné. V žádném případě nebude Emanuela volat na americké velvyslanectví, aby se informovala. Ale vlastně proč ne? Ale zase jaké jméno má uvést? Může tam být více námořních atašé. A v jaké řeči by mluvila?

Řidič, který včera odvezl Bee domů!... Emanuela chvějícím se hlasem ho dala zavolat. Nikde ho však nemohli nalézt. Asi odešel na oběd. Nebo hrát domino.

Proč byla tak pitomá? Proč si na to nevzpomněla dříve? Stačilo zavolat Marii-Annu. Ale sotva dostala tento nápad, hned ho zase zavrhla. Cožpak může té zelenooké dívence přiznat, že čeká na Bee a znovu se tak vystavit jejím sarkastickým poznámkám? A především jí její uražená hrdost bránila připustit, aby Marie-Anna uhádla, že Bee nepřišla na rande, že možná není Emanuelina milostná vášeň opětována a že včerejší něžná milenka je tak nestálá.

Nyní je již Emanuela přesvědčena, že Bee již nepřijde. Nepřijde ani později odpoledne, ani zítra. Včera zřejmě podlehla okouzlení, které bylo silnější než ona, ale jakmile nebyla Emanuela přítomna, vzpamatovala se. Nemiluje vůbec ženy, tato hra jí připadá absurdní a nudná, a sama sebe potom — podle jejích vlastních slov — považovala za směšnou. Nebo se stydí za to, že se nechala strhnout do smyslných rozkoší. Emanuela si řekla, že Bee má nepochybně svou náboženskou víru, své morální pojetí, které ji přimělo k tomu, že dnes litovala chlípnosti, ke které se včera nechala strhnout. Emanuela o ní vlastně vůbec neví. Žije sama, pravděpodobně bez milence, protože bydlí u svého bratra. A určitě také bez milenky.

Ledaže by... v Emanuelině mysli se vynoří opačná domněnka. Nemá snad Bee skutečně jinou milenku? Možná že včera lhala? Ale ne, v něco takového nemohla Emanuela rozhodně uvěřit. Byl to tedy možná milenec, kterému doznala svůj „hřích" a který žárlí, který jí udělal scénu, vymohl na ní, aby se zřekla dalších schůzek se svou přítelkyní. Tak je to, je nyní Emanuela přesvědčena. Nedá se však přece jen tak snadno porazit! Bude bojovat za to, aby ji získala zpět, má za sebou sílu své lásky!

Ale již za okamžik jí zbývá jen slabost a utrpení. Dosud

nepoznaná hořkost v ní postupně splavuje všechny zbytky důvěry, zbytky odporu proti resignaci. Bee již nikdy nepřijde, již se s ní nechce setkat. Co je zde platný rozum? Vše, co má nějaký význam, je Emanuelina samota a vzdání se, resignace. Tolik milovala! Měla dojem, že přišla sem až na konec světa jenom proto, aby ji nalezla. Na první pohled poznala, že právě na ni čekala. Byla by s ní šla všude, kam by se jí zalíbilo. Vše by pro ni opustila, kdyby si to Bee byla přála. Bee však nebude žádat nic. A Emanuela jí již nikdy, nikdy nedá to, co jí byla připravena dát. Ano, vymaže ji ze svých vzpomínek. Zapomene na její emailový obličej a ohnivé vlasy, zapomene na její chraptivý hlas, který říkal: „Já vás také velmi miluji, opravdu!"

A poprvé od doby, kdy byla docela malá, jí po tváři stékají velké, opravdové slzy, svlažují jí rty a Emanuela cítí na jazyku jejich slanou příchuť. Slzy kanou na zábradlí terasy, kterou stále ještě nedokáže opustit. Emanuela pláče, obrácena k zeleni, mezi jejímiž větvemi se snad jednou, za okamžik, dnes večer, snad zítra, jedno kdy, až se jí to zalíbí, objeví Bee a pokyne jí na pozdrav . . .

Večer jde s Jeanem a Christopherem do divadla. Neví ani, na co se dívá. Její trýzeň se jí zračí ve tváři. Manžel jí neklade žádné otázky, Christopher, který nic z toho, co se děje, nechápal, se tváří skoro tak smutně jako Emanuela. Když ji konečně Jean v jejich lůžku stiskl do náručí, znovu se naplno rozplakala. Trochu se jí tak ulevilo a tak se mu mohla již s menší bolestí vyzpovídat ze své nešťastné lásky.

Jean byl názoru, že Emanuela bere toto dobrodružství příliš tragicky. Především nic neprokazuje, že dnešní zrada Bee nebyla zaviněna nějakou náhodnou okolností a že ta se neobjeví zítra s nějakou naprosto věrohodnou omluvou. A jestliže se přece jen ukáže, že se skutečně nechce s Emanuelou setkat, tedy pak nestojí za starosti, které si s tím Emanuela dělá. Pak je lépe, jestliže se jejich vztah okamžitě ukončí, protože

jinak by z něj nesporně pro Emanuelu vyplynula ještě další zklamání a mrzutosti. V každém případě se však má Emanuela považovat za někoho, o kterého se druzí musí ucházet a ne za toho, kdo běhá za ostatními. Ať už je ta Bee, kterou ostatně Jean nikdy nespatřil ani o ní neslyšel mluvit, jakkoliv krásná, je jisté, že se nemůže chlubit ani čtvrtinou té krásy a těch vnad, kterými se vyznačuje jeho žena. Nedovolí proto, aby se Emanuela před ní ponižovala. Jedinou odpovědí, již si tato nevěrnice zasluhuje za to, že si myslí, že může svou přízní vůči Emanuele takto kupčit, je, že se jí Emanuela pomstí v jiné náruči. Pro Emanuelu jistě nebude těžké nalézt si partnery, vhodnější než je Bee. A měla by to Bee dokázat bez otálení.

Učenlivě mu naslouchala. Má pravdu, myslila si, aniž však to nějak utišilo její bolest. Ale tou měrou, kterou připouštěla alespoň to, že s ní někdo druhý mluvil o tom jak se utěšit nebo jak se jí pomstít, se Emanuela přece jen trochu zbavovala své sklíčenosti. Její sklíčenost již nebyla tak vyhraněná, možná, že byla vlastně vyvolána ospalostí. A ani nevěděla, zda její poslední myšlenka před tím, než se ponořila do spánku, patřila její zrádné milence nebo těm, kteří ji — dosud bez konkrétní tváře — jednou nahradí.

Žádnou z rób, které si Emanuela dala ušít ve Francii, nepovažoval Jean za dost dekoltovanou podle jeho vkusu.

- Vždyť již takto jsem Pařížankou, která nejvíce ukazuje svá prsa, protestovala se smíchem.

- To, co Paříž považuje za ukazování prsů, to je zde v Bangkoku považováno za příliš střídmý výstřih, odvětil manžel. Je třeba, aby všichni ti lidé dobře věděli, že máš nejkrásnější prsa na světě. A nejlepší prostředek, jak je o tom přesvědčit, je vystavit jim je na obdiv.

Róba, kterou si oblékla Emanuela pro recepci na velvyslanectví, dokonale tento úkol plnila. Velký kulatý výstřih, který byl ramínky zavěšen na ohbí ramen a svým širokým obloukem zdůrazňoval krásu Emanuelina hrdla,

zakrýval pouze hroty prsou. Postačilo, aby se jen trochu předklonila nebo aby se posadila, a celé její poprsí se tím odhalilo. Ostatně tkanina byla tak jemná a tak přiléhavá, že by jakékoliv prádlo přes ni prosvítalo nebo by se na ní rýsovalo. Emanuela si proto pod šaty nevzala nic, ani své pavučinkové kalhotky. Již v Paříži si po svatbě zvykla nebrat si kalhotky, když se oblékala na nějaký večírek: pocit takové nahoty jí působil fyzickou rozkoš právě tak jako laskání. Tento dojem byl ještě silnější, měla-li tancovat nebo měla-li na sobě průsvitnou róbu.

Dnes večer byly její šaty od pasu až ke slabinám úzké jako rukavice, ale potom se sukně dolů rozšiřovala do překvapivě bohaté spirály. Emanuela se uvelebila do křesla, aby Jeanovi předvedla, jak se sukně samovolně zdvíhá a odhaluje jí stehna. Podívaná, kterou takto nabízela, byla tak rozkošně nestydatá, že se Jean náhle sklonil a hledal v Emanuelině podpaží neviditelný zip, který rozevřel jistým pohybem až po bok. Druhou rukou se snažil vybavit nahé tělo své ženy z jejího hedvábného pouzdra.

-Ale Jeane, co to děláš? protestovala. Ty jsi se zbláznil! Přijdeme pozdě. Musíme přece vyjet.

Vzdal se tedy toho, aby ji vysvlékl. Vyzdvihl ji z podlahy a posadil ji na jídelní stůl.

- Ne! Ach ne, docela si pomačkám šaty! To bolí! A co když sem přijde Christopher? A uvidí nás služebnictvo!

Položil ji na záda tak, že hýžděmi lehce spočívala na hraně stolu. Sama si pak vytáhla sukni, aby odhalila co nejvíce své břicho. Skrčené nohy jí visely přes okraj stolu. Jean do ní vstoje pronikl jediným rázem až na dno. Oba se smáli této improvizaci. Jeanův spěch poskytl Emanuele novou rozkoš, která vyústila v podobný pocit sucha v hrdle, jaký máme po dlouhém běhu. V rukou si tiskla dužinu svých ňader, jako by z nich chtěla vymačkat nektar. Toto laskání a rychlé zarýváni manželova údu do jejího břicha v ní vyvolalo delirium. Na její

první výkřiky přiběhl sluha, který se domníval, že ho volají. V rozpacích stanul u vchodu do místnosti, ruce uctivě zkřížené na prsou. Emanueliny výkřiky bylo jistě slyšet po celém domě, i u sousedů.

Když ji Jean opět postavil na nohy, nakázal sluhovi, aby očistil stůl, který poskvrnili, a aby zavolal Emanuelinu malou komornou Eu, aby pomohla své paní uvést toaletu do pořádku. Na velvyslanectví přišli jen s malým zpožděním.

Bylo tam však již plno. Velvyslanec, který byl vyrozuměn o svém odvolání, dával tuto recepci u příležitosti svého odjezdu.

- Úchvatná, zhodnotil Emanuelu, než jí políbil ruku. Můj kompliment, drahý! dodal obrácen k Jeanovi. Doufám, že vám vaše práce umožňuje trochu oddechu?

Dáma s bílými vlasy, u které, jak si vzpomínala, vykonali oficiální návštěvu, se na přicházející Emanuelu dívala se zjevným zuřivým nesouhlasem. A k tomu ještě se k nim připojila Ariana de Saynes.

- Ale jestli se nemýlím, zvolala, podívajíc jim obě ruce, to je náš malý živý atentát na veřejnou mravopočestnost! Rychle ji musíme ukázat všem našim udatným milovníkům soubojů!

Připoutala pozornost elegantního muže, který hovořil s nějakým biskupem:

-Gilberte, podívej se! Jak se ti líbí?

Emanuela tak měla nelehký úkol současně se vystavit úsudku velvyslaneckého rady i tohoto preláta. Cítila, že příznivější ortel může očekávat od rady než od biskupa. Ona sama by byla spíše očekávala, že Arianiným manželem bude nějaký dadaistický a pompézní nositel monoklu. Místo toho byla jeho první slova zaměřena na to, aby rozpoutala její bouřlivý smích. Shledala také, že fyzicky odpovídá plně jejímu vkusu.

Již je počali obklopovat pánové nejrůznějšího stáří, kteří je zahrnovali galantními lichotkami a výmluvnými pohledy. Emanuela je roztržitě poslouchala — na dálku si prohlížela

neznámé obličeje a současně si přála i se obávala, že se zde objeví Bee. Přítomen měl být celý diplomatický sbor, a cožpak mohli pozvat jejího bratra a ji nikoliv? Konečně možné by to bylo. Emanuela si nedovedla představit, jak by se měla zachovat, kdyby náhle stanula tváří v tvář této mladé Američance. Říkala si, že si ze všech sil přeje, aby ji nepotkala. Zdálo se jí, že v každé skupině se může skrývat léčka. Proč sem vlastně přišla? Kdy bude moci zmizet nebo se alespoň uchýlit pod ochranu svého manžela?

Toho však již pohltil dav. Ariana se znovu Emanuely zmocnila a zatáhla ji do kolotoče představování. Obdiv mužů ji doprovázel a toto dvoření, na které byla zvyklá, jí vrátilo jistotu. Její obličej předstíral lhostejnost, ale všechny ty oči, které ji svlékaly, ji rozehřívaly neméně než koktejly, které jí komtesa dávala vypít. Ariana ji dlouze a mlčky pozorovala, jak vzdoruje čtveřici letců, lehce předklání ramena a naklání hruď. Náhle ji zatáhla stranou.

- Jsi nádherná, zvolala. Oči jí jiskřily, delikátně uchopila mezi dva prsty špičku jednoho jejího prsu. Pojď se mnou, naléhala. Do salónu, tam dozadu, tam nikdo není!

- Ne, ne! vzpírala se Emanuela.

Dříve, než ji mohla Ariana zadržet, utekla a připojila se k houfu hostů. Cítila se v bezpečí, teprve když se jí poklonil jakýsi vážený gentleman a odvedl ji na kraj terasy pod záminkou, že jí ukáže obdivuhodné čínské lampióny z prasečích měchýřů. Při tomto tete-a tete ji objevila Marie-Anna.

- Promiňte, komandante, prohlásila svým obvyklým sebevědomým hlasem, musím něco říci své přítelkyni.

Uchopila Emanuelu pod paží a nestarala se o vousáčovy protesty.

-Co jsi tady dělala s tím starým plesnivcem? rozhorlila se, sotva poodešly o několik kroků. Všude tě hledám, Mario na tebe již dobrou půlhodinu čeká.

Emanuela docela zapomněla na tuto schůzku. Neměla na ni vůbec náladu. Když se jí dvořil onen starý pán, mohla alespoň zcela klidně přemítat o něčem jiném. Pokusila se získat svobodu.

- Ale je to opravdu nutné? ...

- Ale poslyš, Emanuelo! (Dívčin hlas zazněl rozčileně.) Dříve se podívej, než začneš dělat potíže!

V jejích slovech bylo tolik směšného příslibu, že to Emanuele vrátilo dobrou náladu. Dříve než však mohla výsměškem vyvrátit bezmeznou víru své malé přítelkyně v kouzlo jejího hrdiny, stál tento před ní.

- Jaký kouzelný úsměv! řekl a uklonil se. Jak bych si přál, aby mohl být modelem pro malíře mé země! Nemyslíte, že ty potlačované úsměvy, ty napovídající florentinské grimasy jsou ve skutečnosti pouhými úšklebky? Odporují umění. Vše to odsuzuji. Po celá staletí, po která nám umění nabízí potěšení ze svých soch, existuje pravé umění pouze v obličeji, který se otevírá.

Tento vstup přímo do jádra problému vyvedl Emanuelu poněkud z míry.

- Marie-Anna naléhá, abych se dala vymalovat (přitom myslí na to, že si to děvče ani nedalo námahu s tím, aby je představila). Jste umělec, kterého považuje za hodného toho úkolu?

Mario se usměje a Emanuela si musí přiznat, že je v tom úsměvu nevídaný půvab.

-I kdybych měl jen kousíček toho talentu, který si dovoluji kritizovat u druhých, nabídl bych vám ho, madam. Génius modelu by postačil udělat zbytek. Bohužel však nevlastním ani tento kousíček. Jsem bohat jen uměním druhých.

Marie-Anna zasáhla do rozhovoru:

- To je pane sběratel, však to uvidíš! Nemá u sebe doma jenom zdejší skulptury, ale starožitnosti, které si přivezl z Mexika, Afriky, z Řecka. Má obrazy ...

- Které nemají jinou hodnotu, než že slouží jako nehybné memento nad skutečným uměním, jehož riziko a pohyb jsou výzvou mrtvým tvarům. Moje Marie-Anno, nevěř v tyto slupky spadlé ze stromu života. Uchovávám je jenom jako upomínku na ty, kdož je protrpěli a kdož se zničili tím, že je vytrhli ze svého těla nebo ze svého větvoví — až k závratným vrcholkům svých nejkřehčích ratolestí, až ke svým nejbláznivějším výhonkům. Je to upomínka na ty, kdož přitom přišli o svůj dech i rozum, na jejich čest i krev. Někdy na malíře.

Ale častěji na to, co maloval. Umění vzniklo ze zániku bytí Důležitý totiž není „Portrét v oválu," ale portrétistova žena. -I když je již mrtva? ptá se Emanuela.

- Ne, během jejího umírání.

- Cožpak obraz oživl?

- Hloupost! Brak nebo nanejvýš nástroj nebo hra důvtipu. Umění existovalo pouze v tom, co zanikalo: v ženě, která propadala zkáze. Umění, to byl úpadek jejího těla. Nemůže existovat krása v tom, co zůstává, ani v tom, co existuje. Vše počaté zahrnuje v sobě smrt...

- Učila jsem se opaku, řekne Emanuela: že jedině v robustním umění je věčnost...

- Ale prosím vás, kdo se stará o věčnost? prudce ji přeruší Mario. Věčnost není umělecká, je ošklivá. Má obličej náhrobku mrtvých. Její hrudí je mrtvola skutečnosti.

Přiloží ke svým spánkům jemný kapesník a pokračuje mírnějším tónem:

- Znáte jistě Goethův verš: „Zastav se na okamžik, jsi tak krásná!" Jestliže se však na okamžik zastaví, je konec s její krásou! Jestliže se někdo snaží krásu zvěčnit, krása umírá. Krásné není to, co je nahé, ale to, co se obnažuje. Krásný není zvuk smíchu, ale hrdlo, které se směje. Nikoliv stopa na papíru, ale okamžik, kdy puklo srdce umělce.

- Před chvílí jste řekl, že záleží méně na umělci než na jeho modelu.

- Ten, kterého nazýváte umělcem, nemusí být nutně sochařem nebo malířem. Může to být sochař nebo malíř, když se uchopí svého námětu a zničí jej. Nejčastěji však naplní tento osud sám model, malíř je pouhým svědkem.

-A kde zůstává mistrovské dílo? ptá se s náhlou úzkostí Emanuela.

- Mistrovské dílo je to, co se děje. Vlastně ne, říkám to špatně. Mistrovské dílo je to, co se událo.

Uchopí Emanuelu za ruku:

- Dovolíte mi, abych na citaci, kterou jste uvedla, odpověděl jinou citací? Je od Miguela de Unamuno: „Největší umělecké dílo nestojí ani za poslední z lidských životů." Jediné umění, které není bezcenné, malicherné, je historie vašeho masa.

- Chcete říci, že záleží pouze na způsobu, jakým se dosáhne úspěchu? Že je třeba chápat sama sebe jako umělecké dílo, chci-li přežít?

- Ne, říká Mario, v nic takového nevěřím. Cokoliv se snažíme udělat, ať sami sebe nebo cokoliv jiného, zbytečně se namáháme. Alespoň pokud chceme něco vybudovat reálně.

Na jeho rtech se objeví úsměv s náznakem zklamání:

- Ale právě tak, mám-li říci pravdu, jestliže se snažíme stavět z křehkého přediva snů. Kdybych měl to nejmenší právo dát vám radu, řekl zdvořile, ale s trochou pohrdání, nedoporučil bych vám, abyste přežila, nýbrž abyste žila.

Mario se obrátil. Zdálo se, že považuje rozhovor za ukončený. Emanuela měla dojem, že je její další přítomnost nevítaná. Bylo jí to dost trapné. Mrzutě se obrátila na Marii-Annu:

- Nevidělas náhodou Jeana? Zmizel hned, jak jsme sem přišli.

Italа se zmocnily další ženy. Emanuela toho využila, aby zmizela. Marie-Anna ji však hned dohnala.

- Tak ty si okupuješ Bee? zeptala se tak, aby se nezdálo, že přikládá této otázce příliš velký význam. Pokaždé, když se ji

snažím dostihnout telefonem, dostávám odpověď, že je u tebe.

A krátce se dost mile zasmála:

- A protože vás nechci rušit ve vašem skotačení...

Emanuela jako by spadla s nebe. Vysmívala se jí Marie-Anna? Ach ne, vypadala, jako kdyby to řekla zcela upřímně. Jaká je to ironie! Nejraději by si na to stěžovala zcela nahlas. Ale i tentokrát ji lidský respekt přiměl k tomu, že raději mlčela. Cožpak se mohla Marii-Anně přiznat k tomu, že i ona ztratila veškerou stopu po své jednodenní milence? Bylo lépe neničit iluze, které ta copatá dívenka měla o moci své starší přítelkyně. Bohužel však právě tím, že mlčela, se zbavila Emanuela jediné možnosti, jak Bee opět najít. Rozhodla se, že se na to neprodleně vyptá Ariany. Nikde však ani neviděla její krátké vlasy, ani neslyšela výbuchy jejího smíchu. Našla si snad jinou oběť, kterou seznamuje s malým salónem?

Marie-Anna znovu počala mluvit o nepolapitelné Američance.

- Chtěla jsem jí říci alespoň nashledanou. Tím hůř pro ni. Řekneš jí to za mě. - Cože? Ona odjíždí?

- Ne, já.

-Ty? Nic jsi mi o tom neřekla! Kam jedeš?

- Ale buď klidná, ne daleko. Jednoduše jedu na měsíc k moři. Mamá najala v Pattaje bungalow. Musíš se tam na nás přijet podívat. Není to žádný problém, ani s těmi ucpanými cestami: stopadesát kilometrů. Musíš vidět ty pláže, je to nádhera.

- Já vím: je to jedno z těch požehnaných míst, kde připlouvají žraloci žrát z ruky. Asi tě víckrát neuvidím.

- Kam chodíš na takové pitominy?

- Budeš se tam sama nudit.

K svému vlastnímu překvapení počínala Emanuela cítit, že jí bude Marie-Anna chybět, i když je tak nesnesitelná. Nechtěla však dát svůj smutek najevo. Donutila se k smíchu.

- Já se nikde nikdy nenudím, odsekla dívka. Budu po celé

hodiny ležet na slunci, budu jezdit na vodních lyžích. Ostatně beru si s sebou celý kufr knížek. Musím se připravovat na školu.

- Pravda, škádlila ji Emanuela, zapomněla jsem, že tě budou muset strčit do školy.

- Každý nemá do hlavy nalité tvé vědomosti. -A budeš mít v Pattaji nějaké přítelkyně?

- Ne, děkuji, chci tam mít klid.

- No ty jsi pěkná! Doufám, že si tě bude mamá držet na očích a že tě nenechá běhat za rybářskými kluky.

Zelené oči se omezily na záhadný úsměv. -A ty, začala znovu Marie-Anna, co ty budeš dělat beze mne? Znovu upadneš do těch svých pitomostí.

- Ale ne, laškovně prohlásila Emanuela. Vždyť dobře víš, že se vyspím s Mariem.

Zdálo se, že Marie-Anna okamžitě ztratila chuť žertovat.

- Poslouchej, k tomu se raději nevracej. Slíbila jsi mi to, na to nezapomínej. Již nejsi svobodná!

- O tom se s tebou bavit nebudu. Budu dělat co chci.

- Prosím, souhlasím, pokud chceš Maria. Doufám, že nemáš úmysl se z toho vytočit?

Marie-Anna vypadala rozčileně, že se až Emanuela sama před sebou zastyděla. Nechtěla se však vzdát.

- Není tak neodolatelný, jak jsi jej líčila. Myslím, že je trochu pozér. Skládá dohromady fráze a sám se poslouchá, když mluví. Nepotřebuje další posluchače.

- Místo abys ohrnovala nos, měla bys to považovat za štěstí, že muž jako je on se o tebe zajímá. Mohu ti říci, že je to spíše podivín.

- Ano? A zajímá se o mne? Jakou mi to prokazuje čest!

- Právě. Byla jsem velmi spokojena, když jsem viděla, že jsi u něj vyvolala docela slušný dojem. Mohu se nyní přiznat, že jsem si tím zpočátku nebyla tak jista.

- Tak to ti děkuji. A podle čeho, prosím tě, soudíš, že jsem

na něj tak zapůsobila? Já jsem spíše měla dojem, že on se zabývá jen sám sebou.

- Znám ho trochu lépe než ty, to snad připustíš?

- Jistě. Předpokládám ostatně, že jsi mu již dávno sama poskytla veškerou svou přízeň? Mohla bys mi sdělit své dojmy, pomohlo by mi to, abych nevypadala příliš rozpačitě, až přijde hodina mého obětování.

- Udělala bys lépe, kdybys ze sebe nedělala hloupou husu, nechceš-li, aby se na tebe vykašlal. Má hrůzu z hlouposti.

Rychle však dodala smířlivě:

- Já ale dobře vím, že ve skutečnosti je to jen tvůj způsob, jak se předvádíš. Jinak bych mu tě nebyla přece vůbec představila.

A potom afektovaně a s důrazem:

- Jsem si jista, že si budete dobře rozumět. Budeš šťastna. A budeš ještě krásnější, až se znovu shledáme. Chci, abys byla stále a stále krásnější.

Zelený pohled se tak sladce zbarvil, že tím byla Emanuela až trochu zmatena.

- Škoda, Marie-Anno, že odjíždíš, zašeptala.

- Ale vždyť se zase brzy uvidíme. Já na tebe nezapomenu. Ale běž, buď klidná.

Vyměnily si přátelský pohled a náhle byly velmi plaché. Potom Marie-Anna znovu promluvila, jako by chtěla najít námět, který by je tak nedojímal.

- Slibuješ mi znovu, ze se budeš k Mariovi chovat tak, jak jsem ti řekla? Slibuješ?

- Ach, dobře. Ano, když ti to udělá radost.

Poprvé od té doby, co se znaly, přiblížila Marie-Anna svůj obličej k Emanuelininu a vtiskla jí na tvář polibek. Ta učinila posunek, jako by chtěla přidržet její hlavu u své, ale Marie-Anna se již opět napřímila.

- Na shledanou, má sůvičko. Zítra ti před odjezdem ještě zatelefonuji. A ty přijedeš za mnou k moři.

- Ano, vymáčkla Emanuela ze sevřeného hrdla.

- A teď se přidáme k ostatním.

Při rozhovoru se vzdálily od davu pozvaných hostů, nyní se mezi ně opět zamíchaly. Emanuela přecházela od skupiny ke skupině, nikde se však nenechala uvěznit. Hledala Arianu, ale ta ji sama odhalila první.

-Tak tady jste, neposkvrněná panno! zvolala. Již jsem si myslela, že vás strčili někam na galeje a tam vás trýzní.

Emanuela si povšimla, že jí komtesa na veřejnosti netyká.

- Naopak, odpověděla stejně rozverným tónem, jeden princ z temnot právě srovnával můj smích s uměním striptýzu.

- A kdo to byl, ten znalec?

- Řekli mi pouze jeho jméno — Mario. Ale určitě víte, o koho jde...

Ariana řekla pobaveně:

- Ach ten! Jeho galantnosti jej k ničemu nezavazují! Vaše počestnost by byla více ohrožena, kdybyste byla hezkým chlapcem.

- Chcete snad říci, že je ...

- Měla bych výčitky svědomí, že pomlouvám, jestliže to on sám tají. Ještě vám nevyložil své oblíbené teorie? Vidím, že vás ještě nepovažuje za skutečně hodnou důvěry. Vůči mně chová méně tajemství. Je to ostatně výtečný muž a já ho zbožňuji.

- Možná, že přede mnou skrývá některé ze svých choutek, protože jej inspiruji k jiným? odrazila Emanuela poněkud dopáleně útok.

Byla rozhněvána na Marii-Annu, že jí zatajila tento rys svého hrdiny. Cožpak bylo možné, že by o tom nic nevěděla, ona, která věděla vše?

- Lasciate ogni speranza, voi ch'entrate! deklamovala Ariana úvodní verš Dantova Pekla. Váš estét je muž zásad: nikým se nenechá odvrátit od svých ctností, od své cesty.

- Ach, víte, já jsem jich již o ctnost připravila tolik!

chvástala se Emanuela. Byla již téměř zuřivá. Ariana byla její agresivitou nadšená a dále ji popichovala.

- Bojím se, že tento se ukáže jako neuplatný.

- To se teprve uvidí.

- Bravo. Ta, která obrátí Maria na pravou cestu, zaslouží, aby jí byl udělen zlatý priap. (Ztišila hlas.) Kdybych ale byla na tvém místě, neztrácela bych čas ve službách beznadějné věci. Je tolik mnohem pohodlnějších prostředků, jak se vydovádět. Znovu opakuji, že znám sto právě tak svůdných mužů jako je on a kteří si nepřejí nic jiného, než aby byli svedeni. Chceš, abych ti některé předhodila?

- Ne, řekla Emanuela. Já miluji obtížná vítězství.

- Tak tedy mnoho štěstí, uzavřela lakonicky Ariana. Podívala se na Emanuelu stejně, jako to udělala v klubu.

- Milovala jsi se v posledních dnech s někým? zeptala se šeptem.

- Ano, odpověděla Emanuela. Ariana ji mlčky chvíli pozorovala. -S kým?

- To ti neřeknu.

- Ale s někým ses vyspala, že?

- No ano.

Ariana se na ni přátelsky usmála?

- Dnes večer jsem ti něco připravila, chceš?

- A co je to?

- Neřeknu.

Emanuela se zamračila. Ariana se nechala obměkčit:

- Dva Pařížany, kteří zde jsou jen na jeden den. Nechám ti zpočátku oba jen pro tebe.

- A ty?

- Ach, odložíš mi jistě stranou docela malý zbyteček! Stržena Arianinou rozverností, Emanuela se rozesmála.

Ariana se jí zeptala:

- Pod šaty jsi nahá?

- Ano.

- Ukaž!

Tentokrát byla již Emanuela tak rozrušena, že nedokázala odporovat. Mezitím se již vzdálily od ostatních hostů, od kterých je oddělovala zástěna. Emanuela uchopila do prstů okraj sukně a vyzdvihla ji.

- Dobře, řekla Ariana se zrakem upřeným na okrové břicho s černým trojúhelníkem.

- Emanuela cítila, jak ji Arianiny oči laskají pohlaví, jako by se ho dotýkaly. Jako by to byly prsty nebo jazyk. Vypnula se, aby ji Arianin zrak mohl ještě lépe proniknout.

- Odhal se ještě víc! naléhala Ariana.

Emanuela se snažila uposlechnout, ale šaty jí někdy zadrhly.

- Tak je svlékni, řekla Ariana.

Emanuela přikývla. Pospíchala, aby již byla nahá. Hroty jejích ňader se naléhavě nabízely, právě tak i její pohlaví. Nechala sklouznout ramínka šatů s ramen a zatáhla za zip v podpaží.

- Ach, zvolala v tom Ariana, ti dotěrové!

Kouzlo přestalo okamžitě působit. Emanuela jako by vypadla ze snu. Zapnula si šaty, roztřásla vlasy. Ariana ji uchopila za ruku a zatáhla ji dále. Vynořil se sloužící s tácem. Obě vypily jedním tahem po poháru šampaňského.

Ariana pokynula obsluze a obě si vyměnily prázdné poháry za plné. Emanuela měla velkou žízeň. Nevěděly, co by si ještě řekly a pohlížely přímo před sebe na ty hlasitě klábosící a poklonkující lidi, aniž si uvědomovaly jejich tváře. Zdálo se jim, že teplota vzrostla. Snad bude bouřka. Tak tedy:

- Nemyslíš, že bude bouřka?

- Určitě.

- Jaké je zde vedro!

„Tyto šaty jsou absurdně teplé," myslí si Emanuela. Někdo zamává a Ariana má v úmyslu odejít. Emanuela si náhle vzpomene, na co se jí chtěla zeptat.

- Poslouchej, řekne a zadrží ji za záhyb sukně, neznáš rezavou Američanku, takový tmavý odstín vlasů, velmi opálenou? Má to být sestra nějakého námořního atašé. Ona...

- Myslíš Bee? přeruší ji Ariana.

Emanuele počne bušit srdce. Byla by shledala normální, kdyby nikdo tu cizinku neznal. A ačkoliv se o ní snažila získat co nejpřesnější informace, zmatek jejich myšlenek se v tomto okamžiku odrazil v tom, že se jí příčilo, aby její jméno zaslechla z úst komtesy.

- Ano, připustila. Je zde dnes večer?

- Měla by tu být, ale neviděla jsem ji.

- Proč asi nepřišla, když byla pozvána?

- To nevím.

Zdálo se, že Arianu to nezajímá a že chce rychle změnit námět rozhovoru. Tento způsob byl však u ní nápadně neobvyklý. Emanuela trvala na svém:

- Co je to podle tvého názoru za ženu?

- Jak došlo k tomu, žes ji poznala?

- Setkala jsem se s ní na čaji u Marie-Anny.

- Ach tak, to není nic divného — je to jedna z jejích přítelkyň.

- Vídáš se s ní často?

- Dost často.

- Co dělá v Bangkoku?

- To co ty a já: dělá mužům chutě.

- A proč ji její bratr podporuje v tom nicnedělání?

- Nemyslím, že ji podporuje. Má sama dost peněz. Nikoho nepotřebuje.

Tato věta měla pro Emanuelino srdce truchlivý zvuk. Nikoho nepotřebuje? O tom Emanuela nepochybovala.

Již nevěděla, na co by se ještě zeptala. A aniž by si to sama mohla vysvětlit proč, neodvážila se zeptat na adresu Bee, jako by taková otázka byla nevhodná.

- Tak co? řekla Ariana.

Emanuela sice dobře věděla, jak to Ariana myslí, ale hrála si na nechápavou. Ariana se proto zeptala jednoznačněji:

- Půjdeš dnes večer se mnou?

- To nejde — co můj manžel?

- Ten mi tě přece svěří!

Pokušení však již minulo. Ariana si to uvědomila.

- Tak dobře, nechám si je oba jen pro sebe, řekla.

Svou dobrou náladu však jenom předstírala. Zdálo se, že i ona ztratila chuť se odvázat. Emanuela měla dojem, že až recepce skončí, půjde Ariana spát. Ta náhle zvolala:

- Hele, tvůj Mario! A zdá se, že někoho hledá — určitě tebe. Nenechej ho zbytečně čekat! A postrčila Emanuelu dopředu.

Ale Ital je již sám zpozoroval a zamířil k nim. Komtesa se vzdálila pod záminkou, že jim obstará něco k pití — ale již ji víc nespatřili.

- Marie-Anna mi o vás mnoho vyprávěla.

Neřekl to však proto, aby o tom Emanuelu přesvědčil.

- A co vám mohla o mně vyprávět?

- Dost, abych si přál poznat vás ještě lépe. Přijala byste ode mne pozvání na zítřek na večeři, abychom si podle chuti mohli pohovořit? Tady v té vřavě na to nemáme vůbec na ději.

- Děkuji vám, řekla Emanuela. Máme však právě u nás doma přítele. Těžko mohu — ...

- Pročpak ne? Přenechte jej na jeden večer do ochrany vašemu manželovi. Doufám, že máte povolení vycházet sama?

- Zajisté, řekla Emanuela.

Přemýšlela o tom, jak na to bude reagovat Jean. Dodala s troškou zlomyslnosti:

- A nedal byste přednost tomu, abych s sebou přivedla i manžela?

- Nikoliv, řekl bez nejmenšího rozpaku Mario, zvu jen vás. A tak to bylo jasné. Emanuela však přesto byla poněkud udivena — způsob tohoto pozvání špatně zapadal do rámce reputace, kterou Mariovi udělala Ariana. Ale přála si mít v tom

jasno.

- Není však příliš vhodné pro vdanou ženu, prohlásila laškovně, aby šla na večeři k osamocenému pánovi. Co si o tom myslíte?

- Vhodné? slabikoval Mario, jako kdyby toto slovo slyšel poprvé a shledával je přinejmenším těžko vyslovitelným. Myslíte, že je třeba chovat se vhodně? Je to snad jedno z vašich pravidel?

- Ale ne, ne! bránila se Emanuela polekaně. Přece se však ještě jednou pokusila o nový průzkumný útok:

- Pro ženu je však pikantnější, když je předem upozorněna na riziko, kterému se vystavuje!

- To záleží na tom, co chápete pod výrazem riziko. Ostatně jaké je vaše pojetí nebezpečí?

Emanuela se najednou cítila jako na lavici obžalovaných. Ať již by se odvolala na manželské povinnosti, na zvyklosti světa nebo na dobré mravy, mohla snadno předvídat Mariovu rychlou repliku. Na druhé straně neměla dost odvahy nebo vhodná slova k tomu, aby přiznala, co jí leží na srdci. A tak se zmohla jen na to, že dosti uboze prohlásila:

- Nejsem bázlivá.

- Nic víc od vás také nevyžaduji. Přijdete tedy zítra večer?

- Ale vždyť ani nevím, kde bydlíte.

- Dejte mi vaši adresu. Dám vás odvézt taxíkem. Nemám totiž vůz, dodal s okouzlujícím úsměvem.

- Nemohu si vzít svůj?

- Ne, nenašla byste to. Taxi u vás bude v osm hodin. Dohodnuto?

- Dohodnuto.

Uvedla čtvrť, ulici a číslo.

Mario ji dlouho pozoroval — jeho myšlenky však nedokázala uhodnout. Nakonec prohlásil zcela bez jakéhokoliv pathosu:

- Jste krásná.

- Ale to nestojí za řeč, odpověděla zdvořile Emanuela.

KAPITOLA V.

ZÁKON

Pojď, příteli, ještě není pozdě hledat novější svět.

Tennyson Odysseus

Ty bože jsi stvořil noc — a já jsem udělal lampu, Ty jsi stvořil jíl — a já jsem z něj uhnětl vázu, Ty jsi stvořil pouště, hory a pralesy — a já jsem zasadil sady, zahrady a háje, Jsem to já, kdo proměňuji křemen v zrcadlo, a jsem to já, kdo proměňuji jed v protijed.

MOHAMMED IQBAL

Mario usadil návštěvnici do pohovky z rudé kůže, jemné jako satén, mezi japonské lampy. Sluha, který na sobě měl pouze přiléhavé modré šortky, rozstřižené na stehnách, přinesl tác sklenic. Poklekl a rozestavěl je po dlouhém, úzkém stole, rovněž potaženém kůží.

Mariův dům byl postaven z kulatých trámů, vyčníval nad černý kanál plný záblesků. Byl přízemní a zvenku měl vzhled lovecké chaty. Když však se vstoupilo, překvapil návštěvníka luxusní nábytek, přepychové tkaniny. Salon měl po celé délce okna nad kanál. Z místa, kde seděla, měla Emanuela výhled na kůrové loďky, naložené sladkými nápoji, ovocem, kokosovými ořechy, bambusovými výhonky s vařenou rýží, jak proplouvají nocí kolem ostrůvků z lian a listí, unášených proudem. Muž nebo žena, stojící na zádi a shrbení nad jediným veslem, balancovali a lopotili se a když projížděli kolem, vrhali mírný

pohled do nitra pokoje. Ve štítě sousedního chrámu klinkaly dvouhlasně měděné zvonky se srdcem tvaru fíkového listu, kterými snadno pohybuje i slabý vánek. Jeden zněl jasně, druhý temně, jako by byl raněn. Z dálky bylo slyšet gong, vyzývající mnichy ke spánku. Ostrý ženský hlas notoval ukolébavku u lůžka dítěte.

- Přijde ještě můj přítel, řekl Mario.

Jeho tlumený hlas se pojil ke stínům budhistických figur, které vrhaly rozsvícené lampy na stěny s lakonickou zřetelností. Emanuela měla pocit jakési fyzické tísně, takže naráz vypila půl sklenice velmi silného koktejlu, který jí nabídl sluha. Náraz alkoholu však nestačil rozvázat uzel, který v sobě cítila. Co jí vlastně je? Styděla se za tento beztvarý nekonkrétní pocit strachu a pokusila se toto absurdní kouzlo prolomit.

- Znám jej? zeptala se.

Teprve potom, kdy promluvila, pocítila zklamání: tak tedy Mario ani nemá zájem, aby s ní byl sám! Věřila, že ji chce mít na milost a nemilost, nesouhlasil s přítomností jejího manžela a vida, teď si pozval někoho jiného, nějakého „gardepána". Mario odpověděl:

- Neznáte. Já sám jsem jej poznal teprve předevčírem na jednom večírku. Je to Angličan. Přitažlivá osobnost. A poněkud podivín. Zdejší slunce mu dodalo stejnoměrně opálenou barvu... jak bych to řekl... barvu, která přímo voní. Jistě si ho zamilujete.

Emanuelino srdce se sevřelo žárlivostí a ponížením. Mario s ní o tom muži mluví tak labužnicky, rozděluje svá slova pomlkami, jako kdyby se — Emanuela si to tak alespoň představovala — nakláněl s talířem nad stolem se zákusky a vybíral si. Jaké pochybnosti může ještě chovat o jeho choutkách? Ariana měla pravdu, když ji na to upozorňovala. Současně však nabývá Emanuela dojem, že s přednostmi očekávaného hosta se Mario tak nemazlí pro své vlastní potěšení, nýbrž že jeho slova jsou určena pro ni.

Ztrácí půjdu pod nohama. Jestliže ji Mario chce, nebude proti tomu nic mít. Čeká na to, právě pro to si přišla, odhodlána k tomuto hříchu, aby se zalíbila Marii-Anně, nebo jednoduše proto, že pokušení je silnější, než si sama chce přiznat. Jistota, že je ochotna se tomu podvolit, jí způsobuje stejnou fyzickou rozkoš, jako bude ta, kterou pocítí za chvíli, až si sama rozepne šaty, rozevře nohy, až pocítí tělo, které dosud ještě nezná, jak se jí dotýká, jak do ní teple vstupuje, ať již naráz, rozkošným násilím, nebo naopak pomalu, kousíček za kousíčkem, aby hned zase vyklouzlo zpět a ponechalo ji v netrpělivém vyčkávání, otevřenou, závislou, žadonící, nejistou a mokrou... ó sladká nerozhodnosti! — a pak znovu se vrátilo, a opět, a zase — jaká nádhera! tak tvrdé a naběhlé, tak čilé, tak pánovitě laskající vnitřek jejího pohlaví, tak vášnivě se do ní vyprazňující až do poslední kapky a opouštějící ji teprve tehdy, když je přeplněna semenem jako čerstvě nakopaná, zavlažená, tvárná hlína. . . Kouše si rty, je na to připravena, zbožňuje toto zmocnění se svého masa, touží po něm. Ale ať ji ušetří příliš komplikované hry: již myšlenka na ni ji předem unavuje. Měla se vystříhat toho italského genia!

Málem by Mariovi řekla: „Máte pravdu, že využíváte všech šancí, které se vám nabízejí, spokojte se však se mnou takovou, jaká jsem. Pomilujte mne a pak mne pošlete domů, abych se vyspala vedle svého manžela. A až odejdu, můžete se podle chuti pobavit s tím vaším Angličanem!" Ale dovedla si představit, do jaké trapné situace by se dostala, kdyby se potom na ni Mario podíval s tím zdvořilým, odtažitým výrazem s náznakem pohrdání, který již u něj poznala, a kdyby odpověděl: „Má drahá, mýlíte se. Jste mi zajisté velmi, velmi sympatická, ale..."

A Mariův hlas právě tím tónem, který mu ve svých myšlenkách přisuzovala, její snění přerušil:

- Trvám na tom, abyste mu své nohy ukázala tak vysoko, jak to je jen možné. Quentin si sedne sem do sedátka. Můžete se

prosím otočit tímhle směrem tak, aby byla vaše kolena namířena k němu a aby mohl svůj pohled ponořit do stínu vaší sukně?

Emanuele se zatočila hlava. Mario jí položil jednu svou ruku na nahou pokožku ramene, tak kupředu, že špičkou svých dlouhých štíhlých prstů přitlačil na horní okraj jejího prsu. Jemně ji přinutil otočit se doprava, zatímco druhou rukou delikátně uchopil okraj její černé sukně a šikmo jej vytáhl vzhůru tak, že nestejnoměrně odhalil její nohy: levou do poloviny stehna, pravou téměř po slabinu.

- Ne, nekřižte nohy, řekl. Takto je to perfektní A za žádnou cenu se nehýbejte — již je zde.

Mario stáhl ruku. Emanuela měla pocit, že z ní ruka klouže tak, jako se vlna stahuje z pláže.

Mario usadil příchozího a současně obdařil Emanuelu povzbudivým úsměvem, tak jako uklidňujeme zkoušeného kandidáta, který má trému. Zdálo se však, že nejostýchavější byl Angličan.

Ani se mi nepodíval na nohy, konstatovala Emanuela, přičemž v jejím pocitu bylo méně zloby nad touto nepozorností, zato tím více vítězného uspokojení nad tím, že Mariovy machinace nevyšly: dobře mu tak. Quentin jí náhle připadal spíše jako spojenec než nepřítel. Věnovala mu přívětivý pohled. Je to pravda, uznala, vůbec není tak špatný. Je to legrace, kdo všechno může být homosexuální!

Nově příchozí naneštěstí nebyl schopen jediného francouzského slova. „No to teda je pro mne šance," pomyslila si Emanuela ironicky. „Jsem již asi odsouzena k tomu, abych vždycky padla na velkého cestovatele, který nemá jazykové nadání." Dvojsmyslnost této myšlenky ji v duchu pobavila a zapůsobila na ni jako žihadlo prostopášnosti. Pokusila si představit pocity, které by měla, kdyby Quentinův jazyk hledal její, potom jí sestoupil na břicho, ještě níže... Představovala si, jak do ní proniká... pak se ale vzchopila a vynaložila úctyhodné

úsilí na to, aby uplatnila těch několik anglických frází, které se naučila za ty tři týdny, co je v Bangkoku. To však stejně k ničemu nevedlo. Přesto však byl jí její společník zřejmě zcela uchvácen.

Mario neměl vůbec v úmyslu dělat jim tlumočníka. Staral se o pití a dával svému sluhovi příkazy v jakési modulované řeči, ve které Emanuela nerozeznávala měkkost a zvučnost siamštiny, na kterou si již její ucho pomalu začínalo zvykat. Nakonec si přišel sednout na koberec proti lenošce, ve které seděla Emanuela. Obrátil se k ní ze tří čtvrtin zády a seděl tak tváři ke svému příteli. Mluvili anglicky. Čas od času se host podíval na Emanuelu a snažil se ji zapojit do rozhovoru. Po chvíli nabyla dojmu, že ten kolotoč trvá již dost dlouho a ozvala se.

- Nerozumím vám ani slovo.

Mario zvedl překvapeně jedno obočí a prohlásil.

- To nevadí.

Potom dříve než stačila na tuto impertinentnost nějak reagovat, vyskočil, posadil se vedle ní, objal ji v pase, trochu ji zvrátil a zavolal na Quentina s takovým nadšením a s takovou vřelostí, že Emanuela až úžasem zkameněla:

- Non e bella, caro? (Není krásná, drahý?)

Podržel ji v této nerovnovážné poloze, která ji nutila pozdvihnout nohy (uvědomovala si to tentokrát s jakýmsi potěšením) a ještě více je odhalit. Polaskal ji svými prsty na rtech a potom ji vážně stáhl jedno ramínko šatů. Nejdříve jí obnažil jedno rameno s horní částí paže a potom hrot prsu, který pozoroval se sešpulenými rty.

- Je skutečně krásná, nemyslíš? opakoval. Angličan přikývl. Mario prs přikryl.

- Líbí se ti její nohy? zeptal se.

Otázku pronesl francouzsky a Quentin jen přimhouřil oči. Mario naléhal:

- Jsou velmi krásné! A jsou od prstů až po boky především

orgány smyslné rozkoše.

Konečky prstů jí přejel po zlatistém hřbetu holenní kosti.

- Je naprosto jasné, že jejich úkolem není, aby sloužily jen k chůzi.

Naklonil se nad Emanuelu.

- Byl bych rád, abyste své nohy dala Quentinovi. Přijímáte?

Nechápala dobře, jak to Mario míní a trochu se jí z toho motala hlava; nechtěla však, aby se zdálo, že chce couvnout, ať se již od ní požaduje cokoliv. Rozhodla se tedy, že zůstane lhostejná. Zdálo se, že se s tím spokojil.

Jeho ruka jí znovu vytáhla sukni, tentokráte však mnohem výše. Protože byla sukně příliš úzká, musel volnou rukou Emanuelino tělo nadzdvihnout, aby zcela odhalil její nohy i spodní část břicha. Dnes večer, poprvé od svého příjezdu do Bangkoku, si Emanuela přes vedro vzala punčochy. V kosočtverci mezi podvazkovým pásem a záhyby slabin udržovaly její průsvitné černé kalhotky v počestném pořádku hedvábné kudrnky.

- Pojď, vem si je! řekl Mario.

Zaznamenala Quentinův pohyb, jak se k ní blížil. Nejprve jedna ruka, pak i druhá jí laskala kotníky. Pokračovala opět jen jedna, zatímco druhá klouzala podél jednoho lýtka, pak podél druhého, pozdržela se v podkolení, na počátku stehen, pak je pomalu obkroužila až se zde nakonec zastavila jako pod dojmem toho, jak velký prostor se jí nabízí za tímto posledním útočištěm decentnosti.

Tu jí přišla na pomoc druhá ruka, připojila se k první a společně objaly stehna, nad koleny tak štíhlá, že je bylo možno téměř zcela obejmout prsty, které je tiskly jedno k druhému.

Potom počaly ruce znovu společné postupovat, nejprve po vnější straně stehen, potom po jejich horní křivce, potom spodem, až se dotkly hýždí. A tam velmi rozhodně donutily nohy, aby se roztáhly, aby potom podle libosti mohly hladit vnitřní stranu stehen, tak citlivou, že Emanuela cítila, jak jí

nabíhají rty.

Mario se na ni díval. Ona sama jej však neviděla. Když otevřela oči a pokoušela se z jeho očí vyčíst, co od ní očekává, jenom se usmál, aniž z toho cokoliv mohla vyluštit. Tehdy jednak z vyzývavosti, jednak protože již prahla po orgasmu, vyzdvihla srolovanou sukni ještě výše, uchopila elastickou tkaninu kalhotek a trochu ji stáhla. Angličanovy třesoucí se ruce nabyly okamžitě ještě na drzosti, uchopily kalhotky a stáhly je s nohou až na zem.

Téměř okamžitě otřásl Emanuelou Mariův hlas, ještě vážnější a tlumenější než předtím. Mluvil anglicky. Po několika větách počal překládat pro ni:

- Nesmíte vše poskynout jedině osobě, řekl tak, jako kdyby jí vysvětloval složitou otázku. Quentin měl vaše nohy: ať se s tím prozatím spokojí. Zbytek svého těla si uchovejte pro jiné, pro jinou příležitost. Každému muži jen část z vás — tak si hrajte a rozdávejte se z počátku jen po kouskách.

Emanuela neměla dost odvahy k tomu, aby zavolala: „Ale vy, co vlastně chcete vy? Která část mého těla přitahuje vás?" S hněvivým výsměchem si kladla otázku, zda Mariovi postačí jenom prs, se kterým si právě před chvilkou hrál. Na okamžik k němu pocítila přímo nenávist. Mario se však vesele vzpřímil, rozjařeně zatleskal a zvolal:

- A co kdybychom se teď šli navečeřet? Pojďte, drahoušku! Chtěl bych, abyste ochutnala jídla, která dokáží pobláznit tělo.

Vsunul jí ruku pod ramena, druhou pod stále ještě odhalené nohy, které — když ji zdvihl z lenošky se zdály ještě delší a hrou stínů a světel papírových lamp ještě lépe vymodelované. Emanuela se půvabně narovnala. Spatřila na koberci chomáček nylonu a nevěděla co s ním. Čilý Mario jej uchopil mezi špičky prstů a přitiskl ke rtům.

- Rozloučit se se skutečnými věcmi, to nic není, avšak rozloučit se se vzpomínkami! — přednesl. Srdce se láme při loučení se sny, tak málo je v člověku skutečnosti.

Potom vsunul naparfémované kalhotky do náprsní kapsy svého saka ze surového hedvábí, vzal Emanuelu za ruku a v hovoru ji zavedl k malému kulatému stolku, kolem kterého byla rozestavěna tři stará dřevěná křesla s vysokými opěradly, vyhlížející zcela středověce.

Emanuela se neodvažovala pohlédnout na Quentina. I proti své vůli se přece jen nyní počínala bavit touto dosud nepoznanou zkušeností a pomalu zapomínala na výtky, které měla proti Mariovu chování. Dokonce si řekla, že nepochybně měl pravdu, když jí zabránil, aby se vydala tomu neznámému hezkému chlapci, na kterém neměla žádný zájem. Přece se nevrhne hned do náruče komukoliv, neotevře své tělo pro každého, kdo jí položí ruku na koleno? To již docela stačilo, že se tak chovala v letadle, právě ona, která až doposud uměla tak půvabně odradit chlapce, aby z ní neužili ničeho jiného než jejích rukou. S Mariem je to pochopitelně něco jiného... Souhlasí s tím, že není nic přemrštěného v tom, že se vdaná žena rozděluje mezi svého manžela a milence. A nyní, když jí to Marie-Anna nasadila do hlavy, má skutečně chuť mít milence. Ale jen jediného! A aby tímto milencem byl Mario... Náhle ji napadlo, že Mario ji možná odepřel Quentinovi přes vše co předstíral právě proto, že si ji chtěl uchovat sám pro sebe. Tato myšlenka jí vrátila dobrou náladu.

Přesto však to tomu Italovi nemínila příliš usnadnit. Počala proto zesměšňovat dogmata a ritusy jeho filozofie, ani ne tak proto, že by tomu přikládala velkou důležitost, jako spíše aby mu tak šprýmem dokázala, že není tak naivní.

- Nechápu dobře, jak se může vaše „temperamentní láska" uspokojit tou estetikou, jakou provozujete dnes večer. Jestliže záleží na tom, abych se marnotratně rozdala, rozplýtvala, proč mne dnes nabádáte, abych sebou lakomě kupčila, abych se rozdávala jen po odměřených kapkách?

- Tak se tedy vzdejte najednou! Ale co, až to bude skončeno? zeptal se Mario.

- Skončeno?

- Žena, která stála modelem pro Oválný portrét, jaké pak ještě umění mohla poskytnout, když umělci vydala poslední barvu a poslední dech? Finita le comedia! Až by z vašich rtů odlétl poslední výkřik rozkoše, dílo by bylo zrušeno. Zmizelo by jako sen, jako by nikdy neexistovalo. Nejnaléhavější povinností v tomto smrtelném světě, jedinou povinností, když vše dobře zvážíme, je nechat trvat! Rozdávat se? Jistě, ale nikdy s tím neskončit!

-Tak vy jste také rozhodnut poukazovat na můj blízký konec? Bylo by však dobře, abyste se s vaší žačkou Marií-Annou dohodl: ona mne nutí, abych se rozdala, vy, abych s tím šetřila. A jeden i druhý pod heslem krátkosti života!

- Vidím, že jste mne pochopila právě naopak. Asi jsem se špatně vyjádřil. Marie-Anna zřejmě dokázala říci výstižněji, co si myslíme, ona i já. Dívky mají talent vyložit věc, my ho ztrácíme s přibývajícím věkem.

- Ale ne! Vaše ponaučení jsou skutečně protichůdná. Vaše radí ke zdrženlivosti ...

- Tak to tedy je výtka, udělená mi zcela nespravedlivě, přerušil ji vesele Mario. Není však vaše rozhořčení spojeno na druhé straně s rizikem, že nás odsoudí k naprosté abstinenci?

- Jak to myslíte?

- Ale že nám vystydne tato kůrčička ...

Trochu rozpačitě se Emanuela zasmála. Mario měl opravdu elegantní způsob, jak šikovně vyřadit ze hry nepříjemné otázky.

Chvíli nemluvil o ničem jiném, než o jídle a vínu. Quentin se rozhovoru téměř nezúčastnil, ačkoliv Mario přelétal z jednoho jazyka do druhého. Emanuela s naprostou vážností schválila výběr jídel. Řekla, že sice obvykle nepřikládá příliš mnoho důležitosti tomu, co právě jí, ale dnes večer že objevila svůj cit pro jakost pečené.

- Jestliže se vám v životě nezdá být nejdůležitější věcí

gastronomie, pak co je to tedy? zeptal se Mario.

Emanuela pochopila, že konverzace má nyní zřejmě dosáhnout výšin, které postrádala při předkrmu. Přemítala. Co má odpovědět, aby se udržela v tónu panujícím v tomto domě, aniž by příliš ustupovala náruživým tezím svého hostitele. Koneckonců, řekla si, cíl tohoto večera je jasný: přišla sem, aby jednala bez studu a nikoliv proto, by filozofovala. A proto zcela přirozeným hlasem prohlásila:

- Prožít co nejvíce smyslné rozkoše.

Mario to ani nijak zvlášť neocenil, spíše projevil netrpělivost:

- Jistě, zajisté, řekl. Ale je třeba toho dosáhnout jakkoliv? Znamená více vyvrcholení rozkoše samotné, orgasmus, nebo způsob, jak k němu dospějeme?

- Vyvrcholení rozkoše, o tom není pochyb!

Nemyslela to doopravdy, chtěla jenom Maria vyprovokovat. Ale zdálo se, že ho jen dokázala konsternovat.

- Můj ty bože, povzdechl si.

- Jste snad zaujat pro náboženství? podivila se Emanuela.

- Je to estetický bůh, kterého vzývám, opravil ji. Je to bůh, jehož zákony byste měla lépe poznat. Mám na mysli boha, jehož jméno je Eros.

- Myslíte si snad, že mu neumím sloužit? postavila se Emanuela na zadní. Je to přece bůh lásky.

- Nikoliv, je to bůh erotismu.

- Ach tak! To tedy z něho udělali!

- Nezdá se mi, že byste měla příliš vysoké mínění o erotismu!

- Mýlíte se, já jsem pro.

- Ach opravdu? A jak vlastně ve skutečnosti erotismus chápete?

- Nuže, erotismus je ... jak bych to řekla ... kult smyslné rozkoše, zbavený veškeré morálky.

- Ale to v žádném případě, triumfoval Mario. Je to pravý

opak.

-Tak je to kult cudnosti?

- To vůbec není kult, ale vítězství rozumu nad mýtem. Není to hnutí smyslů, je to cvičení ducha. Není to výstřelek rozkoše, nýbrž rozkoš z výstřelku. Není to nevázanost, nýbrž řád. Je to morálka.

- No to je krása! zatleskala Emanuela.

- Já mluvím vážně, odvětil Mario. Erotismus není sborník návodů, jak se bavit ve společnosti. Je to pojetí osudu člověka, odměrka, kánon, kód, ceremoniál, umění, škola. Je to také věda, plod volby, poslední výplod vědy. Jeho zákony jsou založeny na rozumu, nikoliv na lehkomyslnosti. Na důvěře, nikoliv na strachu. Spíše na vychutnávání života, než na mystice smrti.

Gestem umlčel Mario Emanuelu, která se chystala něco pronést, a dokončil:

- Erotismus není produktem dekadence, nýbrž pokroku. Pomáhá totiž odsvětit záležitosti sexu a je tak nástrojem duševního i sociálního ozdravení. Tvrdím, že je prvkem duchovního rozvoje, poněvadž předpokládá výchovu charakteru, vzdání se iluzorních vášní ve prospěch jasných a srozumitelných vášní.

- To je ale legrační pojetí, vysmívala se mu Emanuela. Vám se zdá tento obraz přitažlivý? Právě vám? Není příjemnější vytvářet si iluze?

- Zuřivá vášeň držet si někoho sám pro sebe nebo naopak náležet jen jednomu jedinému. Vůle ovládat nebo sloužit. Rozkoš z mučení nebo zabíjení, fascinace, záliba a touha po utrpení a po smrti a snaha po věčnosti jsou vášně, jež nazývám iluzemi. Vás lákají?

- Vlastně ne, přiznala Emanuela. Ale řekněte mi, co by mně vlastně mělo lákat?

- Byl bych rád, aby se největší ctností stala vášeň ke kráse. V tom je obsaženo vše. To co je krásné, je pravdivé, to co je

krásné, je spravedlivé, to co je krásné, to vítězí nad smrtí. Krása je vlastností jiného světa, který by naše zbabělé hlavy a naše smrtelná srdce nemohly poznat, kdybychom nepochopili jeho dobrodružné jsoucno i jeho věčný dech. Je to láska ke kráse, co nás dělá jinými, jinak bychom se podobali zvířatům. Myšlenka, kterou v nás vzbudily šťávy země, první naše hrůzy nás srazily zpět na tuto zem, abychom svými slabými údy hrabali po těch ubohých krajích, kam nás rozseli naši bohové. Zázrak krásy, který vyvstal z našich rebelantských zvláštností a z naší vypínavosti, nám skýtal naději na vzlet. Protože krása je křídlem světa — bez ní by duch zůstal přízemní.

Mario se na chvíli odmlčel, avšak výraz Emanuelina obličeje mu dodal odvahu k tomu, aby pokračoval:

- Jaký to lidský génius, bdělejší než sám anděl strážný, nás přikrývá tímto křídlem! Krása vědy je tím, co nás chrání před nemilostí magie. A krása pravdy nám nahání hrůzu před přetvářkou mýtů. A je to pro lásku ke kráse, proč svět nakonec odmítne posadit se do divadla iluzí, kde masky politiků a jiných veličin hrají s královskou rozvážností a pomalostí svou stínovou hru. Vesmír v pohybu se vysměje jejich přízemním tužbám. Duše člověka se vyléčí pomocí charakteru a najde v neustálém postupu inteligence lék proti svým můrám a chimérám.

Hostitel se otočil ke Quentinovi, jako by si jej bral za svědka, a pak pokračoval:

- Náš život je totiž podivně jednoduchý: není jiné povinnosti ve světě než inteligence, není jiného osudu než láska a jiného znaku dobra než krása.

Znovu se otočil k Emanuele a imperativně natáhl svůj ukazovák:

- Uvědomte si však, že krása vás očekává v dokonalém díle. Krása není rájem, který se slibuje loajálnímu dělníkovi, ani klidným soumrakem po zbožné práci. Krása je nikdy neumlkající tvůrčí rouhání, otázka kterou nic neuspokojí, nikdy

neustávající pochod vpřed. Je výzvou, je úsilím. Je v ní naléhavost výzvy a nekonečnost úsilí. Krása v nás provokuje černé sebevražedné dary naší náhodné hmoty. Je totožná s heroismem našeho osudu.

Emanuela se na něj usmála. Zdálo se, že Mario zřejmě pochopil, co jí tak pohnulo. Podíval se na ni se sympatií. Pokračoval však, jako kdyby se především obával, aby v Emanuele nezůstala ani stopa pochyb o posledním předmětu, o kterém hovořil:

- Krása nebyla člověku darována nějakým bohem. Člověk si ji sám vynalezl. Učinil tak. Krása má podobně buřičské jméno jako poezie. Krása není přírodním zákonem, je jeho opakem. Je úzkostlivou lidskou nadějí, je ctností zrozenou z pocitu vyhnanství a osamocení ve vesmíru, odkud vyhnali lidé anděle i ďábly, je vítězným příslibem květů a deště. Je imaginárním svitem luny, je zpěvem sirén nad ohyzdností mořských hlubin. Podobně bychom mohli říci, že erotismus, tento triumf snu nad přírodou, je výsostným útulkem poezie, poněvadž popírá nemožné. Je člověkem, který může vše.

- Nedovedu si to dost dobře představit, tuto moc dokázat vše, namítla Emanuela.

- Tělesné touhy mezi ženami jsou biologickou absurditou, jsou nemožné. Erotismus však dokáže učinit z tohoto snového vynálezu skutečnost. Sodomismus je provokací přírody

— a erotismus zahrnuje i sodomickou formu lásky. Není přirozené, aby se společně milovalo pět osob. Člověk si to však dovede představit, a také uskutečnit. A každé z těchto vítězství nad nemožností je krásné.

Erotismus pro to, aby rozkvetl, nepotřebuje nezbytně tyto výjimečné formy: vyžaduje pouze mládí, svobodomyslnost, lásku k pravdivosti, čistotu, která nemá nic společného se zvyklostmi a konvencemi. Erotismus je vášeň odvahy.

- Když vás tak poslouchám, řekla bych, že tento erotismus je jakýmsi snažením o nejvyšší ctnosti. Stojí to opravdu za

všechnu tu námahu?

- Tisíckrát! Kdyby to mělo být jen pro rozkoš vysmát se našim monstrózním zlozvykům, především těm nejohyzdnějším — hlouposti a zbabělosti, které jsou nejmilejšími hydrami lidstva. Toho lidstva, které si to nikdy tak výrazně nepřiznalo, jako v Hobbesově výkřiku, stále pravdivém i po třech stoletích: „Jedinou vášní mého života bude strach!" Strach z toho odlišovat se, strach z myšlení, strach z toho být šťastný. Všechny tyto strachy, které jsou antipoezií a které se staly hodnotami tohoto světa: konformismus, respektování ritů a všeho, co je tabu, nenávist k představivosti, odmítání všeho nového, masochismus, zlomyslnost, závist, skrblictví, přetvářka, lež, krutost, hanba. Jedním slovem Zlo! Skutečným nepřítelem erotismu je duch zla.

- Vy jste skvělý! zvolala Emanuela. A já jsem se domnívala, že jedni říkají erotismus tomu, co druzí zcela jednoduše nazývají neřestí.

- Neřest, říkáte? Co rozumíte tímto slovem? Neřest znamená vadu. Erotismus jako vše, co vytvořil člověk, není prost chyb, omylů, úpadku. Je-li tomu tak, potom řekněme, že neřest je výkupné erotismu, jeho stín, jeho škvára. Je však něco, co nemůže existovat a to je počestný erotismus. Zrození erotického aktu vyžaduje existenci určitých kvalit: logiku a ducha plného rozhodnosti, a to především; představivost, humor, odvahu, když již nemluvíme o přesvědčení a organizační schopnosti, vkusu, estetické intuici a smyslu pro velikost, bez kterýchžto vlastností by veškeré snahy byly odsouzeny k nezdaru. Vše to dělá z erotismu něco hrdého, šlechetného a triumfujícího.

- A právě proto považujete erotismus za jakousi morálku?

- Ne, je to mnohem více než morálka. Erotismus vyžaduje především smysl pro systém. Jeho nositeli mohou býti pouze zásadoví lidé, tvůrci teorií: nemohou to býti rozjásaní, rozjaření

hýřilové ani pouťoví siláci, kteří rozhlašují, kolikrát si to rozdali s malými služtičkami, dychtícími po tanci.

- Je tedy v podstatě erotismus opakem lásky?

- To bychom zacházeli příliš daleko. Je však pravda, že milovat se, provozovat lásku, nemusí být nutně totéž co uskutečnit erotický akt. Erotismus neexistuje tam, kde se jedná o sexuální rozkoš z nutnosti, ze zvyku, z povinnosti, tam, kde čistě jde o odpověď na biologický instinkt, spíše fyzického než estetického rázu, o hledání spíše rozkoše smyslů než duševní rozkoše, o sebelásku nebo lásku k druhému spíše než o lásku ke kráse. Jinak řečeno, erotismus neexistuje tam, kde je příroda. Jako každá morálka je erotismus snahou člověka postavit se proti přírodě a překonat ji, předehnat ji. Sama jistě dobře víte, že člověk je člověkem jen potud, pokud dokáže ze sebe udělat zvíře zbavené přírodnosti, a že je tím více člověkem, čím více se dokáže oddělit, vzdálit od přírody. Erotismus, který je nejlidštějším talentem člověka, není opakem lásky, nýbrž protikladem přírody.

- Tak jako umění?

- Bravo! Morálka a Umění, to je jedno. Tleskám, když vás slyším, jak o umění mluvíte jako o protikladu přírody. Cožpak jsem vám již neřekl, že krásu lze odhalit pouze v porážce přírody? Od věků po věky se nás snaží ti, kdo na stěny našeho života promítají stíny, přesvědčit, a to nejčastěji hlasitým dupáním, že se lidstvo neuzdraví z únavy pramenící ze strojů a architektur jinak, než návratem k přírodě. Jaká to hnusná panika, ubohý úpadek inteligence! Navrátit se k červům v hlíně, to má být veškerá budoucnost, kterou zasluhují vynálezci matematiky a přiléhavých trikotů baletek? Jestliže tento druh tak pospíchá s tím, aby vše skoncoval, potom prosím, ale ať to je ve vší kráse, v ohňostroji atomů. Bylo by lépe, aby mezi nebeskými tělesy byla prázdnota s pouhou vzpomínkou na poslední hrdý chorál, než země osídlená ještě další rasou opic. Nenávidím přírodu!

Jeho rozhorlení přimělo Emanuelu ke smíchu, ale Mario pokračoval ve svém výpadu:

- Ale co vám tu mluvím o zániku, když nás duch vyzývá k tvoření?

Náhle jí položil svou ruku na její, sevřel ji tak, že málem vykřikla. Jeho hlas podivně zkrásněl:

- Do této země, jejíž noc právě prožíváme, jsem letěl přes Korintský záliv. Po mé pravici byly vrcholky Peloponesu, pokryté sněhem. Po mé levici se na zlatých plážích Attiky vyhřívaly mořské vlny. Na okamžik mne od toho divadla odvrátily noviny, které mi podali. Nebyla to však zrada na pohledu na tu krásu, protože v novinách jsem spatřil nadpis, který ve svých výrazných literách byl nejkrásnější básní, jakou kdy člověk složil, básní, jejíž antické kořeny byly pohrouženy právě do té země pod námi, která mi nabízela své zbožňováníhodné rty, pootevřené perletí vln a sáláním slunce, podobné v tomto svítání oněm, které ráno vítaly Odyssea, a po tolika zázračných letech se opět nadouvaly touhou týž sirén, stejně opovážlivých a věděníchtivých, vyzývavých i moudrých...

Byla to tato báseň:

„3. ledna ve 3 hod. 57 minut se objeví bílá hvězda středu trojúhelníku, tvořeného hvězdami Alfa Skopce, Alfa Vah a Alfa Panny."

A hvězda se objevila, byl to nepatrný ocelový oblázek, který člověk jako z praku vymrštil do tváře vesmíru. A nový věk, který tím započal, zůstane provždy již náš. Naše země může zhynout a s ní i celá naše rasa: věčně však bude kroužit další hvězda, hvězda vytvořená naší rukou, s našimi vyrytými znaky a pronášející slova naší řeči a svou písní bude rušit studený majestát nekonečných prostorů. Ah, vy hvězdy Alfa, které jste bez odporu na svém prahu přijaly náš výdobytek, naše chuť k životu natahuje své nahé nohy k vašim ohnivým plážím!"

Mario zavřel oči a promluvil teprve po několika dlouhých

minátách. Jeho hlas byl opět lehký a výsměšný jako dříve:

- Řekla jste umění! Nejdokonalejší je ta umělecká tvorba, která se nejvíce vzdaluje boží představě. Ach, tento bůh stvořil podstatně méně ve srovnání s dílem lidí. Jak je krásná naše planeta od té doby, co jsme zaplnili její vpadliny, od té doby, co ji pokrýváme svými skleněnými zámky a dáváme rozeznívat její etér frekvencí našich kantát! Jak je krásná, vyrvána z moci boha lidskými světly! Jak je krásná, zbavena božího houští a božích plazů růstem lidských měst. Jak je krásná se svými prokleštěnými krajinami a ozdobena železnými výtvory svých Calderů, čtverci zlata, krve, nebe a s temnými rysy svých Mondrianů, vás, hudebníků, malířů, sochařů, architektů, kteří jste ze země i nebe vytvořili království lidí, příliš krásné na to, aby se v něm ještě lidé starali o království boží!

Mario pohlížel na Emanuelu, jako kdyby na jejím obličeji viděl ty tvary a ty ohně země, které tak miloval. Usmál se na ni:

- Právě umění to bylo, není-liž pravda, kterým se čtvrtohorní opočlověk oddělil od divočiny a stal se člověkem. Jediný ve vesmíru, jediná živá bytost, která v něm zanechává více, než v něm nalezla. Ale umění barev, tvarů a zvuků již nestačí nasytit jeho tvůrčí vášeň. Je to jeho vlastní maso a jeho vlastní myšlenka, které chce zformovat podle představy svého génia, jako kdysi podle svého snu zrodil Apsaridy a Coraie (indické mythické polobohyně). Umění našeho věku nemůže již být uměním studeného kamene, bronzu nebo sádry. Může být pouze uměním živého těla, může pouze „žít ze života". Jediným uměním, které je přiměřené člověku kosmického prostoru, jenž je jediný schopen dovést je až do hvězdných dálav, podobně jako okrové a úhlové kresby na stěnách jeskyní otevřely kdysi tyto pro budoucnost, je erotismus.

Mario hovořil s takovým důrazem, že měla Emanuela dojem, jako by jeho věty na ni dopadaly jako rány.

- Cožpak existuje, ptám se, palčivější umění než umění,

které se ujímá lidského těla a které z tohoto díla přírody vytváří své vlastní odpřirodněné dílo? Pro zručného dělníka je snadné vydělit z mramoru nebo z rovnovážných linek předmět, o jehož otcovství se nemusí přít s vesmírem. Ale člověk!

Uchopit jej do rukou, ne jako hlínu, ne proto, abychom cítili jeho tkáň, obrys, ani abychom tyto schválili či milovali, ne abychom je využili pro rozkoš, nýbrž přesně pro to, abychom právě popřeli jeho formu a základ, abychom jej zbavili pitomého ohmatávání buněk, abychom změnili samotnou jeho látku, abychom z něj vyrvali přírodnost, tak jako zbavujeme laboratorní živočichy jejich dědičnosti, která z nich činí hlemýždě nebo hlodavce. Předělat člověka! Zachránit jej před hmotou, aby si mohl svobodně stanovit vlastní zákony: zákony, které již nemají nic společného s meteorem ani s molekulou, které jej osvobodí od potupné přeměny energie a od volného pádu těles. A to je ve skutečnosti více než umění, to je samotná podstata duchovna.

Povstal a šel k průchodu, otevřenému nad průplav.

- Vidíte! Příkop není mezi bezduchostí a životem. Existuje mezi tím, co je vědomí, a zbytkem světa. Tento pták, tento pes se nijak neliší od stromu nebo od vodní řasy, která se neliší od vody a kamene. Ale tam ti, pohleďte na ně, kteří veslují a sní ve skrytu svých cárů, se svou svéhlavostí, se sevřenými prsty, se svými krátkými vlasy... hle, člověk! Ach, je třeba zběsilé lidské lásky, abychom uměli nenávidět přírodu. Lidé, lidé, jak vás miluji! Dojdete tak daleko!

Téměř bázlivě se Emanuela zeptala:

- Pro vás tedy jedinou možnou láskou je láska proti přírodě?

Svou otázku doprovodila afektovaným smíchem, který měl naznačit, že nemá v úmyslu se Maria nějak dotknout. Toto nebezpečí však neexistovalo. Mario podle svého zvyku svými slovy Emanuelinu domněnku rozmetal.

- To je přece pošetilé. A je to pleonasmus. Láska je vždy proti přírodě. Je absolutní antipřírodou. Je zločinem, je

vysloveným povstáním proti pořádku vesmíru, falešnou notou v harmonii sfér. Je to člověk, to znamená, že unikl ze zemského ráje, pukaje smíchy. Je nezdarem, selháním božských plánů.

-A tomu říkáte morálka! prohlásila ironicky Emanuela.

- Morálka je to, co dělá člověka člověkem! Nikoliv to, co z něj činí odcizený, nesvobodný předmět, otroka, eunucha, kajícníka nebo blázna. Láska nebyla vynalezena k pokoření, zotročení, přetvářce. Není to biograf pro chudé ani utišující prostředek, ani rozptýlení, hra, opium, hříčka. Láska, umění tělesné lásky, to je realita člověka, břeh bez vnadidla, pevná země, skutečná pravá vlast. „Vše, co není láskou, se pro mne odehrává v jiném světě, ve světě přízraků. Vše, co není láskou, se pro mne odehrává ve snu a to v ohavném snu ... Stanu se opět člověkem jedině tehdy, jestliže budu sevřen v náručí." Tento jasnozřivý výkřik Dona Juana slyšelo a pochopilo mnoho jiných, ať již byl jejich génius sebeodlišnější. Před chvílí jste mluvila o asketismu. Tím je skutečně erotismus pro určité indické sekty — je povinností. Ale není zábavné, že jím je také — nepochybně v jemnějším pojetí a s kouzelnou cudností — v podání hetéry zasvěcené Amethontovi? „Myslíš, že je láska zábavou? Je to práce, Gyrinno, a to práce ze všech nejtěžší."

- Já tento názor nesdílím a dávám přednost tomu myslet na lásku jako na rozkoš. Ostatně milování mne ještě nikdy neunavilo, řekla Emanuela.

Mario se dvorně uklonil.

- O tom nepochybuji, odvětil.

- Cožpak je nemorální, když máme z lásky rozkoš? — zaútočila znovu Emanuela.

- Snažím se vám dokázat právě opak, odpověděl trpělivě. Morálkou erotismu je, že rozkoš vytváří morálku.

- Morální láska... myslím, že tak ztrácí láska podstatnou část své chuti.

- Proč? To nechápu, podivil se Mario. Je to snad proto, že je pro vás morální princip identický s odcizením, donucením, násilím? A co jestliže vás tento princip naopak zbavuje odcizení? Nutí-li vás užívat světa? Aha, vidíte! Idea morálky vás pobuřuje, protože je ve vašem pojetí spjata s představou sexuálního zákazu. Morální chování, to přece znamená: „Tělesnou lásku nebudeš si žádat jinak než v manželství". Prosím vás, nedejte ve svých očích zkompromitovat úctyhodný pojem morálky takovouto mystifikací! Neberte si historickou taškařici, která již dávno vyčichla, za záminku pro to, abyste do jediného odsouzení spojila dobro i zlo, nebo ještě hůře, abyste prohlásila, že dobro ani zlo neexistují!

- Poslechněte, Mario, z vás se stává čím dál tím více opravdová Sybila. Jak prosím vás mám vědět, k čemu vším tím směřujete? Vyšel jste od erotismu a končíte jako kazatel tělesna! A já opravdu nevím, na čem nyní jsem. Co je to podle vás dobro a zlo?

- Dojdeme k tomu, jen buďte klidná! S čím se chci nejdříve vypořádat, je to, čemu ostatní říkají dobro a zlo. Zejména s těmi „ctnostmi", které, jak se zdá, jsou pro vás totožné s morálkou: skromnost, cudnost, pohlavní zdrženlivost, manželská věrnost...

- Ale ne jen pro mně! Což to není právě to, co všichni nazývají morálkou!

- Já vím. Ale směji se tomu! Protože je zneužitím důvěry a nevídanou šaškovinou, že byla všechna sexuální tabu připuštěna do království morálky a nakonec je ovládla svými nespravedlivými zákony. Podle práva božího tam přece nikterak nepatří, poněvadž se zrodila z přízemní kalkulace: ze starosti jak zajistit vlastníkovi pozemků vlastnictví dětí, výrobních nástrojů a vnějších znaků bohatství jako byly kamenné sekery a hliněné hrnce.

Mario vyskočil a zamířil ke knihovně v temném koutě. Vrátil se zpět, v ruce knihu v kůži vázanou, zdobenou

kováním.

- Podívejte, řekl. Nevybírám si nadarmo citace, opírám se o dogma nejnevyvratitelnější, o desatero, které přinesl Mojžíš ze Sinaje. A o sedmnáctý verš XX. kapitoly Exodu. Čtu, co bylo vytesáno do kamene:

„Nepožádáš domu bližního svého, nepožádáš manželky bližního svého, ani jeho sloužícího, ani jeho služky, ani jeho vola, ani jeho osla, ani ničehož, což náleží bližnímu tvému."

- Tak je to řečeno, zcela nedvojsmyslně, zcela bez přetvářky: ženo, uvědom si místo, kam tě zařadil Věčný: mezi stodolu a dobytek, s ostatními sloužícími. A nikterak snad do první řady! Tu musíte postoupit cihlám a doškům. Služebnice, ty máš menší cenu než pacholek a jen o maličko větší než rohatý dobytek nebo ovce.

Mario zavřel svou bibli a položil na ni ruku jako pastor při kázání:

- Říká se, že středověk vynalezl lásku. Středověku se však spíše téměř podařilo, aby nám ji znechutil! Jestliže má dnes láska naději, že by mohl ožít její význam, pak je to proto, že naše epocha hromadně poráží mýty. Feudální klerus, který nám poskytl otrávený dar své „morálky", se nás pro všechna příští staletí snažil zbavit chuti po tělesné rozkoši. A hle, co zbylo z jeho komplotů a machinací: pásy cudnosti, které vlastníci pozemků uzamykali kolem beder svých žen, padají rozbité na zrezivělé kousky z cimbuří a střílen, které spatřily jejich zrod. Prosím, prokažte jim tu úctu, že je uložíme do muzea. Ale uvědomme si, že jejich konec je eminentně morální, což ony samy nebyly. A obdivujme se tomu, že pravá morálka je to, co zbývá, jestliže se spravedlivě vypořádal člověk s falešnou morálkou. Ironicky se zasmál.

- Cožpak nejsou povznášející hodnoty sexuální morálky nejvýstižněji shrnuty v tom, co se odehrálo s latinským slovem pulla, které dalo souběžně zrod dvěma slovům francouzským: pucelle (panna) i poule (slepice)? Vidíte, jak k volbě mezi

dobrem a zlem zde došlo zcela nazdařbůh. Zcela dobře to mohlo dopadnout právě naopak: být slepicí se mohlo stát nejvyšší ctností a zachovat si panenství mohlo být zločinem proti bohu i církvi!

Emanuela se zasnila. Souhlasila s Mariovým úsudkem, že hodnota imperativů tradiční morálky je zcela nahodilá, ale proč potom ztrácet čas na to, aby se na troskách staré etiky vybudovala etika nová? Cožpak nelze provozovat lásku prostě podle své chuti, svobodně, a nelámat si hlavu sestavováním nového kodexu a jeho hlásáním? Je to opravdu nezbytné dávat si nějaké zákony? Nikde neexistuje taková morálka, třebas by i byla „erotická", která by byla lepší než žádná morálka vůbec, myslela si Emanuela.

- Nad špatnými zákony nezvítězíme anarchií, prohlásil Mario, když se mu svěřila se svými pochybami. Nejde o to vrátit se do džungle, ale o to uznat, že některé z lidských schopností, které současná společnost zavrhuje a odsuzuje k zakrnění, jsou správné a že poskytují našemu druhu prostředky k dosažení štěstí. Nový zákon, dobrý zákon jednoduše hlásá, že je krásné a dobré dobře se milovat a dělat to svobodně. Že panenství není ctností, pár hranicí ani manželství vězením. Že umění prožít vrcholnou rozkoš, orgasmus, je to, na čem záleží, že nestačí jen nikdy se neodmítat, ale že je třeba neustále se nabízet, dávat, spojovat své tělo se stále více těly a považovat za ztracené hodiny, strávené jinak než v jejich náručí.

A se vztyčeným ukazovákem dodal:

- A jestliže uslyšíte, že později přidám k tomuto velkému zákonu další zákony, uvědomte si, že nejsou ničím jiným než druhotnými, odvozenými pokyny, které mají pomoci k zachování principu, který jsem právě citoval a mají zabránit bázlivosti duše a únavě těla.

- Jestliže však jsou ona tabu buržoazní morálky ekonomického původu, namítla Emanuela, vyžaduje nastolení vaší erotické morálky opravdovou revoluci. Má to být něco

jako komunismus?

-V žádném případě nikoliv! Je to mnohem významnější a radikálnější. Je to něco podobného jako ona proměna, mutace, kdy ryba unavená mořem, která měla nést jednou jméno Emanuela, se chtěla přesvědčit, zda nová chuť země povede k tomu, že jí narostou nohy a počala se nadechovat nadzvedáváním svých budoucích prsou.

Emanuela se nad tou představou pousmála:

- Erotický člověk tedy bude novým zvířetem?

- Bude více než člověk a přesto ještě bude člověkem. Bude jednoduše dospělejší, bude vyspělejší ve smyslu revoluce. Jak vám za chvíli připomenu, byly to umělecké výtvory na stěnách jeho jeskyní, které umožnily rozeznat okamžik, kdy se první člověk odlišil od poslední opice. Blíží se den, kdy stejně spolehlivě jako odlišily umělecké hodnoty člověka od zvířete, rozdělí erotické hodnoty hrdého člověka od člověka zahanbeného, který se zahrabává do krunýře současné společnosti, zakrývá tak svou nahotu a zavrhuje svůj sex. Jsme ubohým lidským pokusem, jakýmsi nástinem, ještě zcela obaleným bahnem močálů z počátku čtvrtohor! Zaujati pro naše zápovědí, zamilováni do našich staromódních utrpení, bojujeme zcela zaslepeni ze všech sil primitivních evangelíků proti proudům naděje, které se nás snaží oprostit od našeho dětinství!

- Na základě čeho věříte, že tyto proudy zvítězí? Že vaše morálka nakonec zvítězí nad tou, která je chráněna zákony, zvyklostmi, náboženstvím? A což jestli nastane pravý opak?

- To se nestane! Tomu nevěřím! Protože nemohu věřit tomu, že člověk přišel z takové dálky a z takové hloubky jen proto, aby se zastavil zde, aby se najednou vzdal postupu vpřed, toho, aby se stal jiným. Bude pokračovat! Zajisté, bude tápat, půjde klikatou cestou, ale cestou bez návratu. Stále více se bude odlišovat od ostatních živočišných druhů. Jestliže již nyní jsme méně hloupí než praryba, budeme jednoho dne také méně

hloupí než jsme dnes.

Mario ponechal Emanuelu chvíli přemýšlet a pak dodal:

- Jsme přece schopni pokusit se povýšit naši inteligenci a učinit vše co je možné i nemožné pro to, abychom byli šťastni.

Emanuela pootevřela rty, on však již pokračoval:

- Zajisté, nedostalo se mi nikdy žádného příslibu, že někdy naleznu onen dosud nepoznaný břeh, kterému umím dát pouze jméno Štěstí. A přece měl Eluard pravdu, když řekl: „Není pravdou, že k tomu, aby se vytvořil svět, je třeba všeho. Je třeba jen štěstí, ničeho jiného". Kolik odvahy je však k tomu zapotřebí! Ale což jí nebylo třeba lidskému živočichu již od samého jeho dětství, aby se vyrval z kojenecké péče svých bohů? A ještě i dnes k tomu, aby místo vyčkávání v osamělém rozjímání nad královstvím, v němž budou odměněni chudí duchem a ubozí, se raději spolu s ostatními prostými lidmi vystavil riziku života bez ráje — před smrtí i po smrti?

- A také riziku, že se zmýlí, poznamenala Emanuela. Že si o přírodě vytvoří iluze, že si vytvoří ideje o svých možnostech a o svém významu.

Pohlédl na ni s náhlým podezřením:

- Patříte k těm, pro které lidské dobrodružství nemá význam? zeptal se. Domníváte se, že náš druh je předurčen k ztroskotání, ke ztroskotání přiměřenému jeho naivitě? Myslíte, že jsme pouhou hříčkou našich vlastních slov a že naše záhuba je vepsána do našeho osudu? Je vaším přesvědčením, že jsme byli vynalezeni, stvořeni stejně jako dětská postýlka a to jen proto, abychom opět zmizeli a že to je skutečně všechno, na co jsme dobří? A možná, že podle toho, jak to cítíte, je vyhynutí člověka to nejlepší, co se může přihodit světu, ve kterém je člověk jenom rušivým elementem. Možná že z výšin svého nelidského ledového svědomí na to dokonce čekáte s onou masochistickou nestranností, která je dnes tak v módě?

- Nikoliv, řekla Emanuela, tak to já nemyslím. Ale uznejte, že i vaše vlastní sebedůvěra je také jen pouhou vírou. Je

jakýmsi náboženstvím.

- Ale to není pravda, odporoval Mario. Jsem-li si člověkem jist, je to proto, že jej vidím při díle. Jeho pokrokem — a je to též můj pokrok — je, že stále méně věří a stále více ví, vidí. Bohové se rodí pouze za zavřenými víčky.

- Možná, že se díváte pouze na Einsteiny a nedíváte se dost na zločince. Jinak byste měl i vy někdy strach.

- Není zločinem, jestliže někdo není Einsteinem, řekl Mario, ale určitě je to chyba. A já nemám právo naříkat nad tím, že mne lidé zabijí, jestliže jsem je sám nedovedl uzdravit od smrti. Mohu umřít, ale budu vědět, že je to moje slabost, nikoliv věc mé cti.

- Dobře víte, že nikdo nevynalezne lék proti smrti.

- Vím, že je to duch, který umírá, jakmile v něm zaujmou místo, vyhrazené šťastným buňkám, rakovinové nádory naší mythologie. Tam kde byla naděje naší skutečnosti, se usadí hoře jejich zmatku. Umíráme pouze na neznalost a ošklivost. Smrt je pouze ohromení z vědění.

Mario se odmlčel a pak pokračoval:

- Nekonečná expanze inteligence je asymptotou smrti. Je nekonečná a je tudíž naší budoucností. Nejsme již pacienty doktora Věčnosti, naše trpělivost je vyčerpána. Zapomeneme na svá smrtelná jitra, stejně jako zapomínají ti, co se uzdravili, na své nemoci. Nalezneme svůj svět v některém přístavu vesmíru a času, bude naší láskou, naší pravdou. A tam strávíme dlouhé dny svého života bez svodů naslouchání tepu quasarů. Budeme šťastni...

Odmlčel se.

Emanuela dlouho přemítala a potom se s určitou obezřetelností v hlase vrátila k původnímu námětu:

- A erotismus je schopen dopomoci k tomu, abychom tento nový svět nalezli?

- Je schopen více — je s ním identický, je sám o sobě pokrokem.

- Nepřeháníte to?

- Ale tak to přece pochopte! Již jsem vám řekl, že se nejedná o to reformovat společnost. Ani o to vytvořit pomocí erotismu jinou společnost, vybudovat nějakou republiku neřesti. Jedná se o biologický vývoj, pokrok, o transformaci, o nové spojení, které se odehraje jednoho rána v budoucnosti v mozku člověka. Ano, bude to jakýsi záblesk, a člověk bude myslet odlišně, bude novou bytostí. Učiní rozhodný krok. Nebude se již starat o uvědomělost, o strach, o porobu své bývalé rasy. Ani je již dokonce nebude schopen pochopit. Málo bude záležet na tom, zda miluje a jak to dělá. Nové bude to, že to bude dělat zcela svobodně. Dobrem bude pro něj to, co mu přináší rozkoš, zlem to, co mu přináší utrpení. Nic není jednoduššího: toto je jeho dobro, toto jeho zlo. Taková bude jeho morálka. Jeho dobrem bude to, co je krásné, co jej svádí, co jej uvádí do erekce. Jeho zlem bude to, co je ošklivé, co jej nudí, co jej omezuje a co mu připravuje zklamání. Mystické slasti, jed úzkosti a transu se jej již nebudou dotýkat. Nebude již potřebovat ani drogy, ani filosofy, ani pohádky, aby se vyléčil z beznaděje. Postačí mu jeho záliby a záliby těch, co se mu budou podobat. Nezdá se vám, že takový člověk bude mnohem vyspělejším tvorem než člověk dneška? Nedosáhl podstatného pokroku?

- Ale ano, souhlasím. Je to však pokrok individuální, který má důsledky jen pro něj samotného. Přitom jste před chvílí mluvil o pokroku tak, že se vztahuje na celý lidský rod.

- Však se také na něj vztahuje. Druhy se nevyvíjejí masově, v celých společnostech. Změna byla vždy věcí malého počtu jedinců, té opovrhované menšiny se vztyčenou šíjí a otevřenýma očima, které velká změkčilá stáda odmítala účast na společné pastvě. Jestliže se však oddělí tato větev od lidského kmene, je tím změněn celý svět. Nechť zítra vyvstane člověk, pro kterého se slova nestydatost, zvrácenost, cizoložný, krvesmilný stanou bezobsažnými pojmy, člověk, který ani kdyby se o to pokusil, nebude jim moci porozumět, a naše

ctnosti budou odloženy do zasklených vitrín k zubům archeopteryxů a zkamenělým kostrám stegosaurů.

- Potom však, poněvadž se ještě takový člověk neobjevil, je erotický věk pouze vizí budoucnosti. Vy ani já na něj nemáme naději — narodili jsme se příliš brzy!

- Kdo ví? odvětil Mario. Zákony vývoje jsou nám z velké části skryty. A možná, že není neužitečné pokusit se, abychom my sami vstoupili do toho světa. Možná, že jsme se doposud nenarodili.

- A co dělat, abychom se narodili? zvolala Emanuela. - Jednat tak, jako bychom byli pány života. Dělat, jako

kdybychom v tom světě žili. Je to okamžik vhodný pro to, abychom si od Pascala vypůjčili jeho recept. Místo svěcené vody nám však může poskytnout jasno praktikování erotismu jako životního pravidla. A nebudeme to jen my sami, kdo tím budeme osvíceni: nechť dosti velký počet z nás přijme bez výhrad, zcela otevřeně, s veškerou okázalostí za jedinou stupnici morálních hodnot stupnici hodnot erotických — tak jako onen čtvernožec, který se jednou pro vždy rozhodl kráčet vztyčené po svých zadních tlapách, aniž se staral o to, zda zbytek zvířectva dává i nadále přednost očichávání lejna. To se může stát — pokud se znovu pousměje štěstí na náš druh — rozhodujícím krokem, krokem nezbytným a postačujícím k přechodu z věku strachu do věku rozumu. A s povzdechem připojil:

- Ach, jistě bychom dali přednost tomu, abychom se narodili až za milión let! Tak alespoň učiňme co je v našich silách, abychom si tento věk přiblížili. Nic si dnes nezaslouží, aby bylo uděláno, řečeno či napsáno, pokud to nebude sloužit tomuto „přechodu". Je třeba bdít nad svými slovy, nad svými nejmenšími gesty: nepodporovat nic, co může lidi utvrdit v jejich pitomém přesvědčení, že již nalezli to, co hledali, nic, co může zabrzdit jejich dozrávání. Pokud jde o mne, vím, co je mým úkolem: opakovat jim bez ustání, že jejich tělo je

správné, že jeho možnosti jsou nekonečné, že sladkost života je také důvodem existence života.

Zvuk Quentinova hlasu způsobil, že sebou Emanuela trhla. Zcela na jeho přítomnost zapomněla. Slyšela, že hovoří s Mariem s nečekanou vřelostí a výmluvností. Zdálo se, že jejich hostitel má velký zájem o to, co slyší. Chvílemi přerušoval Quentina živými poznámkami, nadšenými výkřiky. Nakonec přeložil obsah Emanuele, která zjistila, že Angličan zřejmě mohl sledovat podstatu jejich rozhovoru snadněji, než předpokládala:

- To, co mi vyprávěl Quentin, nám skýtá velkou naději. Zdá se, že mutující větev, nebo alespoň výhonek takové větve, již existuje, a co víc, existuje již po tisíc let. Náš přítel byl se známým sociologem Verrierem Elwinem po několik měsíců hostem jednoho indického kmene, který „civilizované" kmeny národnosti Hindu považují za primitivní, který však, jak vše nasvědčuje, představuje naopak avantgardu inteligence. Ti lidé se nazývají Muria. Jejich společnost je postavena zcela na sexuální morálce, která je pravým opakem naší sexuální morálky. Je to morálka, která nezapovídá, nýbrž vede. Základním kamenem jejich výchovné soustavy je společná ložnice, do které jsou připuštěny děti obého pohlaví již od nejútlejšího věku, aby se tam vyučily umění milovat. Tato instituce se jmenuje ... How do you call it?

- Gothul.

- Ano, tak je to. Gothul. Tam jsou malé dívky ještě dávno před pubertou zasvěcovány velkými chlapci do fyzické lásky, a malí chlapci velkými dívkami. A to nikterak instinktivním, animálním způsobem: erotické techniky, které jim jsou očkovány, dosáhly, jak se zdá, po deseti stoletích praxe úroveň nesrovnatelné rafinovanosti. Tato výuka, kterou po řadu let musí povinně absolvovat každé dítě, slouží současně i k jejich umělecké výchově. Mezi dvěma objetími se věnují podle svých zálib výzdobě stěn a příček své ložnice. Všechny malby,

kresby a skulptury jsou vesměs inspirovány eroticky. Quentin mi řekl, že jsou tak zdařilé, že člověk nemůže zhlédnout takovou galerii, aniž by pocítil co největší vzrušení. A když návštěvník vidí tyto jedenáctileté chlapce a dívky, jak napodobují nejodvážnější figury tohoto muzea lásky a uskutečňují nezakrytě, bez ostychu, se zcela otevřenými dveřmi a pod pohledem svých rodičů, plných hrdosti, živé obrazy, které by je v Evropě přivedly bez prodlení přímo do polepšovny, napadne jej, že možná tito Muriové nežijí tisíc let pozadu, ale naopak tisíc let napřed.

Mario se odmlčel a Quentin uvedl další podrobnosti, které Mario obratem Emanuele přeložil:

- Nejpozoruhodnější je to, že tato „praktická sexuální cvičení," uložená všem dětem kmene, jsou výsledkem přísného vypracovaného systému pravidel a nikoliv důsledkem uvolnení mravů nebo morálního úpadku, kterým by tento kmen dědičně trpěl. Nejedná se o zvůli, nýbrž o etiku. Společná kázeň je v gothulu velmi přísná, starší odpovídají za mladší. Zákon tam přísně zapovídá každý trvanlivější vztah mezi chlapcem a dívkou. Nikdo nemá právo prohlásit o té či oné dívce, že je jeho a ten, komu se přihodí, že stráví více než tři noci po sobě s touže dívkou, je potrestán. Vše je organizováno tak, aby se zabránilo vzniku intenzívní dlouhodobé náklonnosti a vzniku žárlivosti. „Všichni patří všem." Jestliže některý chlapec dá najevo vlastnický, exkluzivní cit k jedné dívce, jestliže se jeho obličej zachmuří, když ji spatří při sexuálním aktu s jiným, má společenství za povinnost vrátit jej na správnou cestu a pomoci mu překonat jeho povahu. Musí se sám aktivně přičinit o to, aby se dívky, kterou miluje, zmocnili všichni ostatní chlapci, sám do ní musí vlastní rukou zavádět mužství svých druhů, až se naučí nejen tím nijak netrpět, ale naopak přát si to a radovat se z toho. U Muriů není největším zločinem ani krádež, ani vražda, kteréžto činy se u nich ostatně ani nevyskytují, nýbrž žárlivost. A tak když pak dívky a chlapci dospějí k manželství,

nejen že jsou obohaceni o znalosti jedinečné na světě sexuální techniky, ale patří do jiného věku naší země: jsou jim cizí chmury, křivdy, beznaděj, jimiž oplývá naše civilizace. Jsou na straně štěstí.

Zdálo se, že vyprávění Emanuelu zaujalo. Přesto vznesla protest:

- Mario, morálka tohoto druhu se nemůže u některého národa vyvinout v důsledku usilovného přemýšlení. Zřejmě u nich panovala od pradávna. Musí to být vrozená přednost. Jen si vzpomeňte, před chvílí jste srovnával dar erotismu s darem poezie. Tím chci jen říci, že toho nelze nabýt vůlí ani pilností. Jestliže to někomu není dáno přírodou hned při narození, nepovede veškerá námaha k ničemu.

-A to je právě jenom obecně platná iluze! Mám vám znovu opakovat, že v přírodě neexistuje jiná poezie, než je ta, kterou do ní vložil člověk? Ani jiná harmonie, ani jiná krása. A tento člověk, který vše udělal, získá vše to včetně poezie, včetně génia až teprve ve věku rozumu. Příklad kmene Muria nám jednoduše dokazuje, že k tomu věku může člověk dospět více méně mlád. Člověk se básníkem nerodí. Nerodí se také vyvolencem. Člověk se narodí a není nic. Musí se teprve učit. Náš způsob, způsob nás žijících jak se stát člověkem, jak se proměnit v člověka, spočívá v tom, že se zbavíme nevědomosti a našich mýtů jako se rak poustevník zbavuje své staré malé ulity, a vstoupíme do pravdy jako do nového obleku. Tak se můžeme bez konce rodit a opět znovu rodit: při každé této náhlé mutaci se stáváme ještě více lidmi, přizpůsobujeme si svět ještě více pro své blaho. Učit se, to znamená učit se prožívat vrcholnou tělesnou rozkoš. To pravil již Ovidius: „Nevědomému žádná rozkoš!"

Emanuela si na ten citát nemohla vzpomenout a snažila si jej přeložit. Aniž se to Mario snažil vysvětlit, pokračoval:

-A co všechno se nemusíme učit! Umění, morálku, vědy, krásno, dobro, pravdu — to je vůbec vše (protože nic jiného

neexistuje: doba posvěcených je ta tam). Naštěstí, aby nám usnadnilo tento úkol, si toto všechno zrodilo samo dítě Eros. Takže postačí erotické přemítání, erotická zkušenost a předvídavost, abychom se dobrali k poezii, morálce a znalostem, což dohromady není konec konců nic jiného než různé odrazy jediné nauky: nauky o člověku v stejném pojetí, jako nám ve škole přednášeli nauku o různých předmětech.

- Váš výklad je stále abstraktnější, Mario. Raději snad mi uveďte na příkladech, co by se v tom mohlo dělat.

- Představte si, že člověk může vidět, a bude-li to třeba i vyprovokovat takovéto představy, taková nečekaná setkání, asociace, bez kterých neexistuje poetická situace. To je na příklad jeden ze zdrojů erotismu.

- Říkáte „nečekaná", znamená to, že rozkoš nemůžeme nalézt v ničem, co očekáváme? Cožpak je erotické jen to, co ruší soulad, co mate?

- Přinejmenším lze říci, že rozkoš nalezneme jen v tom, co se rozchází se zvyklostí. Rozkoš pozbude svou uměleckou kvalitu, je-li obvyklá. Jedině cenné je to, co není banální, co neuvidíme podruhé. Skutečně erotické je jen to, co je neobvyklé.

- Ale potom, až se prosadí erotická morálka, pak přestane být tedy erotismus přitažlivý! Možná, že pro Murie není milování o nic víc zábavnější než vaření?

- Z toho, co mi vyprávěl Quentin, nemám takový dojem.

Naopak se zdá, že ti, kdo se již od dětství stali odborníky pro obor umění lásky, po celý svůj život již nestaví nic nad sexuální hry. Po celé Indii jsou známi jako horliví propagandisté fyzické lásky, vyznavači boha Ganeše. Přiznávám však, že jejich zkušenost nemusí být nutně vhodná i pro nás, poněvadž náš duch je poznamenám, zmrzačen, a možná že provždy, tradicemi sexuální přetvářky, které jsou silnější než zjevné pravdy rozumu. Doufejme však, že pro nás i v tomto směru udělá příroda skok. V žádném případě však se

nemůžeme kojit nadějí, že jsme schopni uhádnout a užitečně popsat, jaká bude psychologie našeho potomka, jaká bude mutace, která přijde po nás. My, kteří jsme ještě onen rozhodný krok neučinili, se staráme jen o své vlastní zážitky. A přiznejme si, že pro nás, kteří jsme vlastně vězni, se zázrak erotické emoce odehraje nejčastěji jen tehdy, jde-li o provokaci proti zvyklostem. Na druhé straně je pravdou, a v tom je naše odveta, že současné přežívání falešných morálních pravidel, nebo ještě lépe řečeno společenských konvencí, jen zvyšuje naše rozkoše tím, že nám je dána možnost šokovat — a nechat se šokovat. Pomyslete jen na absurdní měřítko decentnosti u délky sukní: co je trýzní pro některé, je pro jiné zbožňováníhodnou perverzní slastí. Erotická není manželka, kterou v jejím lůžku před spánkem oplodní její muž. Erotická je však ta žena, která v hodině touhy zavolá svého syna, aby připravil své malé sestře spermatový zákusek. Je to erotické proto, že takové menu se ještě nestalo součástí našich mravů. Jakmile to však měšťáci přijmou za své, bude třeba najít něco jiného.

- Měla jsem tedy, Mario, pravdu, když jsem řekla, že potřebuje-li erotismus něco mimořádného, neobvyklého, uvádějí jej jeho vlastní pokroky v nebezpečí. Jednoho dne již budou všechny formule využity.

- Vy sama můžete bez rizika potvrdit, že již dlouho se nenalézá nic nového. Přesto však jsou vaše obavy zbytečné, protože erotismus není dědictví, je osobním dobrodružstvím. Jistě, můžeme se radovat a můžeme bez skrupulí využívat toho, že nám dnes společnost vyvedla pěkný kousek tím, že drží recepty pod zámkem: rozkoš z toho, že ji o tato tajemství můžeme oloupit, jen zvyšuje rozkoš z jejich využívání. Můžeme však být klidni: erotismus si svou cenu osobního výdobytku uchová i ve společnosti, zbavené sexuálních zákazů. Cožpak zveřejnění zákonitostí veršování zbavilo někdy nějakého básníka možnosti, aby on sám znovu odhalil

tajemství poezie? Emanuela potvrdila přikývnutím. Mario pokračoval: -Tvorbu umělce ospravedlňuje nikoliv to, že činí něco historicky zcela nového, nýbrž že nalézá nové pro sebe. Na rozdíl od vynálezů ve vědě, vynálezy v umění nic neztrácejí tím, že někdo předtím již udělal totéž. Co na tom záleží, že tohoto Lascauxova koně uměli vymalovat již Číňané? Pokud jde o mne, když jsem se ho v mých představách poprvé něžně prsty dotýkal, donesl mne na svých čtyřech kopytech tak daleko, až kam ho dohnal můj zájem o vesmír. Mimochodem řečeno, znamená to tak daleko, až kam on a já můžeme být viděni společně, tak daleko, pokud jsem jej mohl ukazovat. Jsou okamžiky, kdy se radujeme z toho, že máme společnost k tomu, abychom se před ní schovali — jindy ji potřebujeme proto, aby se na nás dívala. Protože není šťastného, zdařilého umění tam, kde chybí divák.

Mario pohlédl upřeně na Emanuelu v očekávání, že bude nějak na jeho slova reagovat — ta se však ani nepohnula.

- Děti kmene Muria provozují lásku před svými přáteli, před náhodným hostem. Kdyby byly jen po dvou v každé místnosti, můžeme se vsadit, že by se brzy nudily. Vy se obáváte, aby návyk neotupil rozkoš. Máte pravdu. Ale cožpak pohled třetího neposlouží právě k tomu, aby pomohl nalézt nové horizonty?

Mariův hlas zdůraznil:

- V tomto bodě se střetáváme s druhým zákonem erotismu: že totiž potřebuje asymetrii.

- Co tím míníte? Ostatně jak zní ten první zákon?

- Zákon neobvyklosti. Jsou to však, jak jsem vás již upozornil, jen „malé zákony". Velký zákon, jediný nezbytný a postačující, je — jak si jistě vzpomínáte — svrchovaně jednoduchý .. .

- Že je zbytečně promarněným časem každý okamžik, strávený něčím jiným než ukájením rozkoše s využitím umění a to neustále v novém a novém náručí. Je to tak?

-Tak nějak. Ačkoliv výraz „v novém a novém náručí" se mi

nezdá být příliš šťastný. Naznačuje nutnost, abyste zavrhovala své dřívější partnery tak, jak získáváte nové. To by byla největší chyba! Jakost vaší rozkoše vyplyne z jejich znásobení, nikoliv z jejich postupného následování. Eros pro těkavá srdce utajuje svá tajemství! K čemu by bylo dobré, abyste se dávala jen proto, abyste se opět odmítala? Tím by se pro vás svět nijak nezvětšil.

Emanuela nakrčila čelo, kousala si palec a v usilovném soustředění hledala, jak zlepšit svou definici. Toto procvičování stylu ji bavilo a Mario si toho všimnul. Pokračoval:

- Ostatně i když dobře vím, jak vám na tom záleží, přece jen bych nekladl hlavní důraz na slovo „ukájení rozkoše", nýbrž tak jak jsem to již vyložil na „umění" — nehněváte se?

- Dobře, prohlásila Emanuela smířlivě. Řekněme tedy „umění ukájení rozkoše" místo „ukájení rozkoše s využitím umění". S takovou definicí budete již spokojen? „Je ztracený čas, strávený jinak než v umění ukájení rozkoše v stále větším počtu náručí."

- Výborně, prohlásil pochvalně Mario. Máte smysl pro definice, máte dar syntézy. Bude třeba, abyste se v tom cvičila. V těchto dnech pro vás objednám sbírku maxim.

Nezdálo se, že by Mario žertoval, Emanuela se však srdečně rozesmála. Nijak nepřemýšlela nad dosahem jeho úsudku. Proto považoval Mario za nutné dodat:

- Pochopitelně, že není vhodné dávat v této definici výrazu „náručí" úzký význam. Je samozřejmé, že se vztahuje na velmi širokou škálu erotických vztahů počínaje vaší náručí! a konče něčím zcela jiným, než je náruč druhého: jeho pohled, jeho hlas (jestliže jej například nevidíte, protože je za dveřmi, nebo na druhém konci drátu telefonu), jeho korespondence, nebo i jen jeho obraz ukrytý hluboko ve vašem srdci. A přirozeně, objetí paží může mít též nejrůznější formy. Ale nezabíhejme příliš daleko do této gramatiky.

- A snad by také znělo lépe „umění milovat" než „umění ukájení rozkoše"?

- Lépe by to nepochybně znělo, ale nebylo by to tak přesné. Ostatně vy jste přistoupila na umění, já jsem vám připustil ukájení — nebudeme se již k tomu vracet. A nezavrhujte svá božstva. Ostatně „milovat" má dvojí smysl a ještě příliš omezený: k milování musí být dva, kdežto ukájet se může jeden sám.

- Pochopitelně, řekla Emanuela.

- Dokonce je třeba ukájet se sám, rozváděl dále myšlenku Mario. Království erotismu bude uzavřeno tomu, kdo nedokáže otevřít jeho bránu pro svou samotu.

Vážně na Emanuelu pohlédl:

- Předpokládám, že si to umíte udělat sama? Přikývla.

- A líbí se vám to? řekl naléhavě.

- Ano, velice.

-A děláte to často?

- Velmi často.

Když to takto prohlásila, nepocítila při tom žádný pocit hanby, naopak. I k tomu ji nabádal manžel. Ani ji nenapadlo, aby to před ním skrývala, když se masturbovala. Připadalo by jí to stejně hloupé, jako kdyby se před ním ukrývala při koupání. Dokonce považovala za přirozené, že se na ni rád dívá, když masturbuje nebo když se koupe a proto se vynasnažila, aby obě prováděla právě tehdy, když ji mohl vidět. Zdálo se jí, že je to manželská povinnost neméně důležitá jako to ostatní. Věděla, že Jean smýšlí stejně a dovedla to ocenit.

- Jistě to pro vás nebude těžké pochopit, co znamená zákon asymetrie? zeptal se Mario.

- Ach, opravdu, již jsem na to zapomněla. Přiznávám se, že nechápu zcela dobře, v čem spočívá. Pokud jde o to dělat si to sama, to chápu. Proč ale mluvíte o asymetrii?

- Ještě jednou využiji obrazivosti vědy: k tomu, aby se zrodil, potřebuje erotismus, aby existovaly stejné podmínky,

jaké jsou potřebné ke vzniku života vůbec. Asi vás učili, že vznik živé buňky předpokládá existenci velkých proteinových molekul. Nuže tyto molekuly mají tu zvláštnost, že se jejich struktura, uspořádání jejich složek vyznačuje velkým stupněm asymetrie. Bez určité počáteční nerovnováhy tudíž nemůže existovat ani nejvyšší organizovanost hmoty, ani život, ani pokrok. Nepřizpůsobivost se později ukáže být rozhodujícím faktorem biologického vývoje. Erotismus jako pokrokový článek tohoto vývoje je přirozeně ovládán týmiž zákony. Život, a tudíž také erotismus, mají hrůzu před rovnováhou.

Mariova dlouhá ruka opsala Emanuele před očima kruh:

- Jestliže tedy chceme pohlížet na nový erotismus jako na umění, potom konstatujeme, že má-li mít toto umění své publikum, je třeba, aby v něm existovala asymetrie. Například aby počet těch, kteří se milují, byl lichý.

-Ach! povzdechla Emanuela, spíše pobavena než šokována.

- Určitě! Například jeden je lichý: ten, kdo masturbuje, je současně herec i divák. Proto je také masturbace po výtce erotická: je to umělecké dílo. Je to jediná láska, které můžeme dovolit, aby byla exkluzivní.

Zdálo se, že Mario se na okamžik zasnil. Pak pokračoval:

- Erotické je také cizoložství. Trojúhelník vyvažuje banalitu páru. Pro pár není erotismus možný, jedině přibere-li třetího. Je pravda, že jen zřídka třetí neexistuje. Není-li přítomen osobně, tedy v myšlenkách jednoho z partnerů. Neviděla jste nikdy v duchu při milování obraz někoho jiného než toho, jehož laskání jste právě vychutnávala? O co sladší je ve vás tvrdé maso vašeho manžela, jestliže v témže okamžiku sníte se zavřenými víčky o vašem domácím příteli, o manželovi vaší přítelkyně, o chodci, se kterým jste se potkala na ulici, o hrdinovi z filmu, o milenci z vašeho dětství? Odpovězte! Máte to tak ráda? Děláte to?

Nyní již bez zaváhání přisvědčila Emanuela přikývnutím. Již jen vzpomínka na to, jak v Jeanově náručí takto poznala

objetí jiných mužů, v ní vyvolala živé fyzické vzrušení, že myslela, že to na ní musí Mario poznat. V minulé noci byl to právě on, komu se takto vzdala. Stejně jako večer po příjezdu Christophera se vzdala tomuto, nebo Arianiným přátelům, které ani neznala, Jeanovu bratrovi, když se s ním seznámila. A v posledních týdnech pak velmi často oběma neznámým spolucestujícím z letadla, hlavně pak tomu řeckému hrdinovi. Všechny tyto postavy se před ní střídaly tak působivě, že málem ztrácela vědomí a neodvážila se nejmenšího pohybu ze strachu, že by nedokázala zadržet svou ruku. Mario pokračoval ironicky:

- Jistě jste zpozorovala, že by toto erotické tajemství nestálo za to, kdyby se oba partneři chovali zcela stejně. Je třeba, aby když jeden ve vašich představách mizí, byl druhý přítomen veškerou silou své touhy, své vášně, svého okamžitého fyzického ukojení. Všechna vaše představivost musí být přehlušena násilnou prudkostí jeho výjimečné vášně, jeho absurdní věrností. Protože jinak by nemohlo jít o asymetrii, nýbrž o současnou vyrovnanou, rovnovážnou absenci. A tomu je nutno se vyhnout.

Svým gestem podtrhl Mario, jak je to samozřejmé:

- V takovéto oblasti je samozřejmě realita ještě lepší než fikce — divák z masa a kostí je lepší, než jakýkoliv divák pouze v představách. Přirozené místo pro milence je uprostřed páru.

Tentokrát měla Emanuela pocit, že Mariova maxima poněkud urážejí její vkus. Dala mu to zřetelně najevo tím, že neodpovídala. Nijak se tím však nedal odradit. Svoji tezi ještě dále rozšířil:

- Abych řekl pravdu, opravdový milenec bude mít vždy raději více diváků než jediného.

Emanuela se cítila lépe na terénu, kde si prostopášnost mohla uchovat tón frašky.

- Jinak řečeno, řekla čtveračivě, erotismus neexistuje bez

exhibicionismu?

-Hm! Nevím docela dobře, co tato slova mají znamenat. Vím však, že například usilovat o to milovat se v noci ve stoje na ulici, po které se potulují náhodní chodci, může mít docela vzrušující účinek.

- A proč ne hned za bílého dne a na náměstí plném lidí? řekla ironicky.

- Protože erotismus, myslím tím skutečně kvalitní erotismus, nesnáší stejně jako každé jiné umění dav. Vyhýbá se tlačenici, hluku, pouťovým lampiónům, vulgaritě. Potřebuje omezený počet účastníků, nonšalanci, luxus, dekoraci. Má své konvence, podobně jako divadlo.

Emanuela se zamyslila. Byla nadšena tím, že byla schopna říci ihned a s vážností — zatímco ještě před pouhými několika vteřinami by toho nebyla schopna:

- Myslím, že bych to dokázala.

- Milovat se na ulici před několika pozornými chodci?

- Ano.

- Pro rozkoš z milování nebo z toho, že se na vás budou přítomní dívat?

- Myslím, že pro obojí.

- A kdyby vás někdo požádal, abyste milování jen simulovala? Kdyby muž jenom předstíral, že si vás bere, stačila by vám jen rozkoš z toho, že jednáte skandálně?

- Ne, prohlásila rezolutně. K čemu by to potom bylo dobré?

Potom, když mluvila dále, si uvědomila, že tím míní i současný okamžik, poněvadž měla chuť se milovat hned teď, měla chuť na Maria, nebo by si to udělala sama, sama nevěděla co raději. Volba té či oné formy rozkoše pro ni nebyla důležitá, jen když se jejímu pohlaví dostane laskání, po kterém prahla.

- Chci také fyzickou rozkoš.

- Hodně se ukojit — o to vám jde, že?

-Ale pročpak ne? připustila útočně Emanuela. Je na tom něco špatného?

Skrytý výsměch, který vycítila v Mariově hlase, jí připadal nesnesitelný. Vážně potřásl hlavou:

- Mohlo by být.

Na chvíli se odmlčel a pak prohlásil:

- Pro erotismus je velkým úskalím smyslnost! -Ale Mario, vždyť jste únavný!

- Omrzel jsem se vám již?

- Ne, ale máte příliš rád paradoxy.

-Ale toto není paradox. Jistě víte, co je to entropie?

- Ano, řekla, ale marně se pokoušela vybavit si definici tohoto slova.

- Nuže entropie, to jest něco jako opotřebování, úpadek energie, ohrožuje erotismus právě tak jako celý vesmír. A erotismu je vlastní ta forma entropie, která se ani tak nezakládá na tom, že by si společnost na něj zvykla, jako na nasycení smyslů. Nasycená sexualita je sexualita, která se blíží ke smrti. Vzpomeňte si jen na Don Juanova slova: „Vše, čím nejsem unesen, mne zabíjí."

Je to to, co jsem vám řekl před chvílí, když jsem mluvil o rovnováze. V každém okamžiku, v každém individuu ohrožuje nasycenost touhu. Ohrožuje ji okázalým, poklidným štěstím, sytostí, která je vlastní věčnému spánku. Na ňadrech manželky je přes celé promítací plátno obrovský nápis „Konec". Je to neblahá perspektiva toho, co je za happy endem. Jedinou možnou obranou je odmítnout pokušení dosáhnout nasycení, nikdy nepřistoupit na ukojení rozkoše, jestliže si nejsme jisti tím, že se budeme moci znovu ukájet, nebo přesněji nemáme-li jistotu, že po dosažení orgasmu se budeme moci znovu vzrušit.

- Mario .. .

Zvedl poučně ukazovák:

- Erotická není ejakulace. Erotická je erekce. Emanuela nechtěla dát najevo nedostatek odvahy a poznamenala:

- Tato připomínka se týká, jak se mi zdá, spíše mužů než žen. Mají v tom výhodu před většinou svých mužských

partnerů.

Shovívavě se pousmál:

- Psyché je vždy připravena k tomu, aby se oddala — zacitoval.

Emanuela však s Mariem nesouhlasila:

- Tak podle vás by bylo třeba pod záminkou erotismu vzdát se milování ze strachu, že byste se při tom mohl ukojit! Řekla jsem vám již, že se vaše teorie nakonec ztotožní s teoriemi katechismu: pěstujte svého ducha a umrtvujte své smysly! Myslím, že se raději přidržím svého původního postoje: kašlu na morálku. A taky na erotismus, jestliže vyžaduje tolik ctnosti! Raději se budu podle libosti ukájet v rozkoši, tolikrát, kolikrát se mi bude chtít. A kolikrát budu moci. Chci dát svému tělu tolik rozkoše, kolik se mu bude líbit. Nemám chuť si rozkoš „dávkovat", i kdyby v tom můj duch snad mohl nalézt nevím jaké perverzní vzrušení!

- Výborně, výborně! Kdybyste věděla, jak vám to schvaluji! Jaká je to radost nalézt ženu, která je odhodlána zasvětit se výhradně rozkoši! Vše to, co jsem vám právě doporučoval, nemělo žádný jiný cíl než vám pomoci, aby se vám právě toto podařilo. Přece vám neříkám, abyste svou rozkoš odměřovala. Ptám se vás: jestliže se chcete ukojit co nejčastěji a co nejlépe, nejen ve vašem mase, ale i ve vašem mozku, co myslíte, že by bylo třeba dělat? A nechci od vás nic jiného, než abyste zachovávala tyto elementární zákony: chraňte se izolovaného objetí, které vyúsťuje jen ve spánek. Jakmile jste se ukojila, nespokojujte se tím, snažte se ukojit znovu. Nepřipusťte, aby snadnost nasycení nabyla převahy nad náročností erotismu. Neimitujte blaženost, pomyslete na to, jak končí smutné páření zvířat. A nespojujte ideu soulože s ideou páru: co vlastně je v pojmu páru, na co by mohl být člověk hrdý? Za tak ubohý vynález nezasloužil nic jiného, než aby společně s antilopou, krysou a blechou byl naloděn do archy Noemovy. Není na tom opravdu nic vzrušujícího. Náhle se upřímně rozesmál:

- Tak vy jste přišla proto, abyste právě mně vytkla, že se vás snažím přimět k tomu, abyste se omezovala! Zatímco já vám právě otevírám všechny brány neomezování! Vězte však, že váš obzor bude vždy hrozně omezený, jestliže očekáváte lásku jen od jediného muže. Nechci vás vyučit lásce k jednomu, ani k několika, ale k lásce k co největšímu počtu!

Emanuela našpulila rty s výrazem tvrdošíjného setrvávání na pochybách a v odmítání. Mario byl jejím výrazem unesen:

- Jak jste krásná! zvolal.

Chvíli na ni bez řeči pohlížel a ani ona se neodvažovala pohnout. Zamumlal:

„Chceš-li budeme se milovat

bez jediného slova z tvých rtů!"

Protřásla své dlouhé vlasy, jako by chtěla odehnat kouzlo, a usmála se na něj. On její úsměv opětoval s takovým výrazem úcty a vážnosti, jaký u něj dosud nepoznala. Nutila se do rozhovoru, aby překonala své pohnutí:

-Tak co je třeba dělat?

Odpověděl dalším citátem:

„Ó zůstaň ležet, tělo mé, tak jak ti káže tvé rozkošnické poslání! Vychutnávej každodenní ukájení a vášně bez zítřka. A nevyhýbej se žádné dosud nepoznané rozkoši, abys toho do smrti nelitovala."

- Ale to je přece přesně to, co jsem řekla! triumfovala Emanuela.

- Já také.

Rozesmála se a nebyla schopna dalších argumentů. On zřejmě musí mít vždy pravdu.

- Já jsem to však vysvětloval detailněji, řekl.

- Snad až příliš detailně, stěžovala si. Všechny ty vaše zákony ... Vzpomínám si jen na ty dva první...

- Právě jsem vás seznámil s třetím — se zákonem počtu. Mnohost je sama o sobě prvkem erotismu. A naopak erotismus neexistuje tam, kde je počet omezen. Například na dva. Právě

jsem vám vysvětloval, co všechno špatného soudím o páru.

- Tak postavme pár mimo zákon, souhlasila Emanuela. Ale kam nás to dovede? Je třeba zavrhnout milování s jedním mužem? A dělat to jen v triu, kvintetu, septetu?

- Chcete-li, tak ano, připustil Mario. Ale není to nezbytné. Počet nepřevládá pouze v prostoru, ale též v čase. A lze dělat také něco jiného než sčítat a násobit. Lze také například dělit, odečítat. Na počátku tohoto večera jsem vás rozhněval, milá přítelkyně, tím, že jsem vám naznačil jeden způsob z mnoha, jak se můžete rozdělit.

Ta vzpomínka pro ni nyní byla téměř příjemná: tváří jí proběhl zlomyslný úsměv. Málem by byla něco řekla, ale rozmyslila si to. Mario pokračoval:

- Pokud jde o odčítání, zkuste to někdy odepřít sama sobě svým smyslům. Donuťte je, aby před vámi ustoupily, než jim přenecháte kouzelný zámek vil na konci cesty nadšení. Nechte trvat rozkoš a nechte trvat i touhu. A své vnady čiňte nepřístupné jen sama pro sebe. „Jsouc panna, byla jsem ve stínu zbožňováníhodnou obětí!"

- Rozdávejte, plnýma rukama rozdávejte jedněm, co odměřujete druhým. Tomu, kdo je přesvědčen, že bude nucen po měsíce chřadnout v boji o to, aby vás dobyl tak jako rytíř svatého Grálu, vydejte své tělo najednou, hned prvního dne. A jinému, kterému jste často štědře povolovala i to nejintimnější laskání, odmítněte čistě z rozmaru ten „poslední dar". Od muže, kterého neznáte, žádejte, aby si vás vzal zcela bez okolků, ale příteli, který již od dětství sní o tom, jak do vás sladce pronikne, povolte pouze, aby se ukojil do vašich dlani.

- Vy jste strašný! Cožpak si opravdu myslíte, že bych se někdy mohla oddat takovým neřestem? Ještě štěstí, že to říkáte pouze žertem ...

- Ano, nikdy nemáme nic říkat jinak než žertem. Pouze stydlivost je smutná. Ale co z toho, co jsem vám řekl, vlastně ve vás vzbuzuje tu hrůzu? To, že jsem chtěl, abyste použila

rukou?

- Nebuďte hloupý! Určitě ne toto ...

- Doufám, že dovedete používat těchto skvělých nástrojů chlípnosti?

-Ale ovšem!

- Buďte pochválena! Tolik žen si myslí, že jen jejich břicho, jejich prsa nebo jejich ústa jsou vybavena mocí. A přece jsou to ruce, které z nás udělaly lidi! Existuje něco, co by z nás samců udělalo muže více než ruce žen? Smilnit můžeme s laní nebo lvicí, můžeme laskat jejich cecíky a otřásat se pod jemnými doteky jejich jazyků. Jedině žena však bude umět přimět nás k ejakulaci mezi své prsty. Ve jménu lidství by tento způsob zasloužil, aby mu byla dána přednost před všemi ostatními.

Emanuela přikývla, jako by chtěla naznačit, že přiznává všem choutkám stejné právo na existenci. Ve skutečnosti se však vzdala toho, aby dál odpírala Mariovi zřejmou rozkoš z toho, že hlásá opačné názory než je obecné mínění. Řekla si, že takto byl večer mnohem zajímavější. Trápila ji však jedna myšlenka, aniž si přesně uvědomovala temné důvody, které ji přiměly přiznat tomuto Mariovu „zákonu" větší důležitost než ostatním. Proto se k tomuto námětu vrátila:

- Pod záminkou abych se dělila nebo odečítala, mi, jak se zdá, chcete namluvit, že se mám rozdat skoro všem. Jednomu to, druhému ono. Neradíte-li mi přímo, abych se stala lehkou ženou, potom určitě mne neodrazujete od toho, abych zmnohanásobila své tělo. Právě proto jsem vás označila za svůdce, který mne chce zkorumpovat.

- A proč nerozdělíte mezi mnoho, mezi nesmírně mnoho milenců své tělo, schopné ukojit se se všemi? Co mi na to můžete říci?

-To sám dobře víte, Mario?

Myslela, že takový protest postačí, aby ji pochopil. On však i nadále naléhal a tak jí nezbylo, než jeho otázku odrazit novou otázkou:

- A proč bych to dělala?

- Již jsem vám řekl: z erotismu. Protože erotismus vyžaduje počet. Pro ženu není větší rozkoše, než že si vede evidenci svých milenců. Jako dítě na prstech svých rukou. Jako dívka podle rytmu měsíců školního roku a prázdnin. Jako vdaná žena ve svém diáři, ve kterém si tajným znakem vyznačí dny, kdy se seznam rozšířil o další jméno: ale, to již uplynul další měsíc od posledního? Nebo falešné výčitky: to je hrozné, dva v jediném týdnu ... až po vítězný chorál: tak a je to! Tento týden to byl každý den jeden! A v soukromí s intimní přítelkyní, šeptem se rty na jejím uchu: „Ty jsi jich měla již přes sto?" „Ještě ne. A ty?" „Já ano." Ach rozkoši, rozkoši! Vaše tělo může obsáhnout tisíc těl, deset tisíc! Litovat budete jen těch milenců, které jste neměla. Vzpomeňte si na definici, kterou jsem vám řekl o erotismu: je to rozkoš z výstřelků. Emanuela sklonila hlavu.

- Přece však — pokračoval Mario, zákon počtu je, podíváme-li se na něj zblízka, jenom souběžníkem toho druhého zákona, který již určitě nebudete popírat: že je třeba ubránit se přesycení. Snadno pochopíte, proč je pro rozkoš nezbytná pluralita zdrojů lásky: ze strachu, aby vaše smysly nebyly usmířeny a nasyceny, nevzdávejte se nikdy mužovi, pokud si nebudete jista, že jiný již je připraven na to, aby vás převzal.

-Ale to potom nikdy nevezme konec! zvolala Emanuela. Po druhém zde bude muset být připraven opět další, a pak ještě jeden do rezervy?

- A proč ne? řekl Mario. Právě o to je třeba usilovat. Emanuela se srdečně rozesmála:

- Lidská odolnost, lidská výdrž má své meze, řekla. Bohužel, připustil chmurně Mario. Duch je však může překonat. Důležité je, aby se nikdy duch neuspokojil, nenasytil.

- Jestliže vám dobře rozumím, nejlépe by bylo věnovat se nepřetržitě milování, aby se duch udržel bdělý?

-To není nutné, netrpělivě odvětil Mario. Důležité není

milovat se, ale jak to dělat. Samotný fyzický akt, i kdyby byl opakován do nekonečna, nemůže dokázat vytvořit erotickou kvalitu. Může přesytit, to asi ano. Jestliže se po řadě oddáte deseti, dvaceti mužům, může to pro vás být den nevýslovného štěstí, ale možná se také ukoušete nudou. Vše záleží na tom, co předcházelo a co potom očekáváte. A proto také i když existují zákony, neexistují pravidla. Abyste dosáhla hranic erotické dokonalosti, odevzdáte se jednoho dne těm dvaceti zcela stejným způsobem a připustíte, aby se jejich maso ve vás reprodukovalo jako v manéži, necháte je, aby ve vašem těle následoval jeden za druhým, aniž se je budete snažit rozlišovat jednoho od druhého. Jindy zase budete vyžadovat, aby každý z těch dvaceti vás ukojil jiným způsobem.

- Dvaatřicet pozic milování? dobírala si ho Emanuela.

- To je absurdní! Erotismus přece není věcí různých pozic. Rodí se ze situace. Jediná pozice, na které záleží, je ta, která pochází ze závitů vašeho mozku. Provozujete lásku svou hlavou! Vybavte ji více orgány a více pocity rozkoše, než kolik by vám mohli dát všichni muži celého světa. Aby každý z těch, kteří vás obejmou, představoval a ztělesňoval všechny ostatní: právě to, že přímo v srdci probíhajícího aktu budou přítomny všechny minulé i budoucí sexuální akty, akty mezi jinými osobami a s jinými osobami, to mu dodá jeho erotickou hodnotu. Stejné tak, jestliže do vás proniká nějaký muž, nechť vaše nejvyšší rozkoš nepochází od něj, nýbrž od toho, kdo je vedle vás, drží vás za ruku a čte vám pasáž z Homéra.

Emanuela vyprskla, ale působilo to na ni silněji, než byla ochotna připustit.

- Tedy když se bude chtít se mnou můj manžel pomilovat, mám mu říci: „není to možné, jsme jenom dva!"

- Tedy něco by na tom bylo, připustil Mario vážně. Ale tak, jak jsem vám již řekl, jestliže nemůže být třetí přítomen fyzicky, záleží jen na vašem mozku, aby si ho přičaroval.

To se Emanuele zamlouvalo. Skutečně, uvažovala, byla to

doposud největší rozkoš, jakou prožila: chimerický přenos do náruče někoho jiného, koho si sama vybrala, právě v okamžiku, kdy do ní manžel pronikal. V duchu si řekla, že to byla první erotická hodnota, kterou si sama vynalezla, a to hned v počátcích jejich mileneckých styků, snad již počtvrté nebo po páté, kdy se jí zmocnil. Zpočátku si tento zvláštní požitek dopřávala jen skrblicky, po dlouhých intervalech, jako mimořádnou odměnu. Potom již častěji. A nyní, vzpomněla si, již každou noc. A bylo to nádherné! Již to, že to bylo tak často, bylo faktorem mimořádné rozkoše. Nyní pospíchala, aby ji manžel obejmul, nejen z fyzické touhy, ale protože ten druhý muž, na kterého měla právě chuť, se okamžitě objevil a že neměla zapotřebí překonat žádný ostych, žádný stud, ustupovat od žádných zásad ani zvyklostí, aby mu poskytla svou nejintimnější, nejprostopášnější přízeň, aby s ním v myšlenkách dělala to, co by se snad neodvážila dělat ve skutečnosti. Její rozkoš tím byla zdesateronásobena a tím i rozkoš, kterou pociťoval Jean, kterého tím nikterak nepodváděla, naopak: každým dnem pro něj byla ještě vášnivější a smyslnější milenkou. Slíbila si, že napříště bude lásku provozovat jen takovýmto způsobem, pokaždé si vyvolá vytouženého „třetího partnera", aby dodržela zákon asymetrie. Byla tak nedočkavá v myšlence na tuto zvlášť rafinovanou rozkoš, že by si byla přála, aby si ji její manžel vzal právě v tomto okamžiku, aby se v duchu přitom mohla milovat s někým jiným.

S kým? ptala se. Samozřejmě ne s Mariem, to by nebylo tak zábavné. Třebas s Quentinem.

- Budu muset dávat pozor, abych do svého lůžka nepozvala najednou dva fantomy, vysmívala se. To by potom byla nudná společnost... bác, a všechno by se zhroutilo.

Mario se usmál

- Nikoliv, protože přece jen by byla zachována asymetrie, protože sudý počet by byl rozdělen nerovnoměrně. Nesporně

bych vás nikdy nenabádal k tomu, abyste provozovala lásku ve čtyřech, i kdyby to bylo na tomtéž lůžku. Není nic řádnějšího. Je lépe přenechat tento způsob zasloužilým měšťákům, kteří si na tom pomlsávají, když se vrátí z nešpor. Bylo by však hloupé zavrhovat proto číslo čtyři. Poskytuje totiž zajímavé možnosti, jenom když se vystříháme banality čtverce a rozsekneme jej například na tři a jednu. Stejně tak to platí o osmi, i když je to sudé číslo, protože to může být šest mužů a dvě ženy, což je velmi elegantní kombinace, poněvadž zajišťuje pro každou ženu obsluhu tří mužů a umožňuje mnoho různých variant v takto vytvořených skupinách.

Emanuela se pokusila si představit takový obraz.

- Připouštím, řekl Mario s dobrovolným úsměvem, že i jednoduchost má svá kouzla a věřím, že pro ženu zůstane vždy nejrozkošnějším způsobem milování, tak jak jste to před chvílí sama řekla, dát se současně dvěma mužům. (Emanuela s údivem pozvedla obočí, když slyšela, že jí přičítá zásluhu za takovou myšlenku.) Je málo dokonalejších a harmoničtějších zkušeností a chápu, že je to oblíbená lahůdka každé ženy s dobrým vkusem. Mezi tím, že se žena odevzdá jedinému muži, a tím, že si ji současně berou dva, je stejná propast jako mezi rýžovou pálenkou a pravým šampaňským.

Pozdvihl láhev a nalil Emanuele. Poněkud zmatena ochutnala kapku zlatistého moku. Mario s ní nespouštěl zrak.

- V náručí jednoho muže musí žena napůl odpočívat. Je-li pravda, že nezbytnou odpovědí na náročnost vašeho ducha je celý průvod milenců, je to neméně legitimní požadavek vašeho těla, aby nebyla připuštěna diskriminace mezi jeho různými zdroji a sklony. Nebylo by omluvitelné, aby byla i na okamžik některá vaše část zanedbávána více než jiná část, abyste byla ponechána z poloviny nenaplněna, z poloviny odkryta ... Všechny vstupní brány vašich smyslů mají stejný nárok na lásku a na stejnou poctu. A poněvadž jediný muž nemůže být současně na vašem počátku i konci, je správné, aby se společně

zabývali řešením dilematu vašeho těla nejméně dva. Jedině když současně jako blíženci dají zaznít své vášni v obou vašich ústech, poznáte plně, proč jste ženou a krásnou ženou.

Zdvořile se dotázal:

- Máte to ráda?

Emanuela sklopila zrak na zrcadlící se podlahu a odkašlala. On však nemilosrdně pokračoval:

- Myslím tím milovat se současně se dvěma muži. Nejen ve snu ...

Rozhodla se být upřímná.

- Já nevím, řekla.

- Jak to, podivil se Mario.

- Nikdy jsem to zatím nezkusila.

- Jak to?

- Nikdy jsem to zatím nedělala.

- Skutečně? A pročpak? Pokrčila rameny.

- Vy něco proti takovému způsobu milování máte? zeptal se trochu uštěpačně.

Na Emanuelině tváři se objevil výraz, jemuž bylo těžko přiznat určitý smysl. Mario nepřerušil mlčení, což jen dále zvětšilo Emanueliny rozpaky. Měla pocit, že je obviněnou, že se dopustila ani sama nevěděla jakého neodpustitelného hříchu proti rozumu.

- Proč jste se provdala? zeptal se Mario náhle. Nedovedla na to dát odpověď. Měla pocit, jako kdyby ji někdo uchopil za ramena a počal s ní točit kolem dokola, aby ztratila rovnováhu. Se zavázanýma očima, s rukama napřaženýma kupředu se neodvažovala ani pohnout, aby neupadla do léčky. Nechtěla se Mariovi přiznat, že se provdala z lásky k Jeanovi — nebo ještě spíše pro rozkoš z milování s Jeanem. Naštěstí přišla na myšlenku, která se jí zdála dostatečně vhodná.

- Jsem lesbičanka, řekla. Mario jen zamrkal.

- Dobře, poznamenal.

A potom s trochou podezření.

- Ale jste jí skutečně stále, nebo jste jí byla jen ve svém dětství?

- Jsem lesbičanka stále, řekla Emanuela.

Přitom ji zaplavila vlna sklíčenosti, kterou nečekala. Řekla pravdu? Mohla by ještě někdy sevřít do náručí tělo ženy? Tím, že přišla o Bee, ztratila vše ...

- A váš manžel zná tyto vaše choutky?

- Přirozeně. Ostatně je znají všichni, není to tajemství. Jsem hrdá na to, že miluji krásné dívky a že krásné dívky milují mne. Cítila nyní potřebu vykřičet vyzývavá slova, působila tím však jen bolest sama sobě.

Mario povstal a dlouhými kroky rázoval po pokoji. Zdálo se, že je unesen. Vrátil se k Emanuele a vzal ji za ruku, usadil ji na pohovku a poklekl k jejím nohám. K jejímu překvapení ji lehce políbil na kolena a potom obepjal paží její nohy.

- Ženy jsou celé krásné, zašeptal s takovou vroucností, že jeho hluboký hlas zněl úchvatně. „Jedině ženy dovedou opravdově milovat. Zůstaň s námi, Bilitis, zůstaň. Máš-li horoucí duši, uvidíš krásu jako v zrcadle na tělech svých milenek."

Emanuela si s melancholickou ironií uvědomila, že nemá žádnou naději: to je skutečně ona, zamilovat se současně do ženy, která nebyla dost lesbická, a do muže, který byl příliš takový!

Mario se však již vrátil ke své nonšalantnosti a pokračoval ve výslechu:

- Máte mnoho milenek?

- Ale ano!

Rozhodla se, že si vzpomínkou na Bee nenechá pokazit tento večer. Prohlásila s důrazem:

- Ráda je často měním.

- A nacházíte jich tolik, kolik chcete?

- Není to nic těžkého. Stačí, když jim to navrhnu.

- A nestane se, že odmítnou?

- Takových je málo, úmyslně to zlehčila Emanuela, ale současně pocítila, že už má dost toho vytahování se. Spěšně se vracela ke své prostotě a upřímnosti:

- Pochopitelně, opravila se s úsměvem, že jsou dívky, které nelze dobýt. Ale tím hůře pro ně!

- Správně, mínil Mario. A vy? Lze vás snadno dobýt?

- Ach ovšem, nechávám se ráda svést. Doprovodila své přiznání úsměvem a dodala:

- Ovšem za podmínky, že uchazečky jsou opravdu krásné. Mám hrůzu z každé dívky, která není krásná.

- To je výtečná mentalita, znovu jí složil poklonu Mario. Vrátil se k myšlence, která jej — jak se zdálo — mimořádně zajímala:

- Jak jste mi řekla, ví váš manžel o vašich ženských láskách. Ale schvaluje je také?

- Dokonce mne v tom povzbuzuje. Nikdy jsem neměla tolik přítelkyň, jako nyní když jsem provdaná.

- A nemá strach, že vás od něj jejich objetí odvrátí?

- To je ale otázka! Milovat se se ženou, to je přece něco zcela jiného než dělat to s mužem. Jedno nemůže nahradit druhé, je třeba obojího. Je stejnou škodou být výhradně lesbičankou, jako nebýt jí vůbec.

Tentokrát zaznělo Emanuelino mínění zcela kategoricky a zdálo se, že její jistota zapůsobila i na Maria.

- Přepokládám, že i váš manžel využívá vnad vašich milenek? zeptal se pozorně.

Emanuela se vzpurně usmála.

- To především ony netouží po ničem jiném, řekla laškovně.

- A vy nejste žárlivá?

- To by přece bylo směšné!

- Máte pravdu: dělit se znamená násobit vaši rozkoš. Potřásl hlavou, zdálo se, že v duchu vyvolává rozkošné

představy. A také Emanuela viděla před sebou nahá těla svých přítelkyň, tak nahá, tak jemná na dotek, tak krásná. Není

jisté, zda vůbec naslouchala posledním Mariovým slovům.

- A on? zeptal se po chvíli odmlky. Emanuela široce rozevřela oči. -On?

- Ano, váš manžel. Obstarává vám mnoho mužů?

- Co, řekla, v hloubi srdce dotčena. Ale ne! Cítila, že se začervenala.

- Ani po vaší svatbě? pokračoval Mario naléhavé. Nedokázala potlačit posunek, vyjadřující rozhořčení.

- Tak potom, prohlásil Mario ledově, nevím dobře, v čem pro vás i pro něj spočívá váš zájem na tom, abyste byli manžely.

Vypil doušek, vychutnal jej a pak se zeptal pohrdavě:

- Zakázal by vám milovat se s jinými muži? Emanuela spěšně odvětila:

- Ne, vůbec ne.

Přitom si ovšem nebyla vůbec jista, zda to nepřikrašluje.

- Řekl vám, že to můžete dělat? Opět měla pocit, že je u výslechu.

- Neřekl to pochopitelně výslovně. Nikdy mi to však nezakázal. Neptá se mne, zda to dělám či ne. Dává mi svobodu.

Mario jen posunkem naznačil svůj nesouhlas.

- A právě to byste mu měla zazlívat. Takovou svobodu erotismus nepotřebuje.

Emanuela se pokoušela pochopit, co tím chtěl říci.

- Když jste byla v Paříži sama a když jste svému manželovi psala, podávala jste mu hlášení o svých milencích?

Emanuela byla zdrcena vědomím banality svého dosavadního života. Sklonila hlavu a snažila se vyhnout se odpovědi.

- Vyprávěla jsem mu o svých milenkách, řekla.

Mario učinil posunek, který mohl znamenat: no alespoň že to! Znovu se odmlčeli. Emanuela se podívala na Quentina. S podivuhodnou zdrženlivostí se usmíval. Byla zvědavá, zda opravdu rozumí, o čem se mluví, nebo zda se svým úsměvem

pouze snaží zakrýt, že se nudí.

- Hlavně si nemyslete, že je Jean žárlivý, pokračovala pak Emanuela, čímž chtěla odčinit špatný dojem, který, jak tušila, v Mariovi vyvolala. Není o nic žárlivější, než já sama. Vždyť to byl on, kdo mne naučil ukazovat nohy. A působí mu to rozkoš, že nosím tak úzké sukně, že když vystupuji z vozu, vyhrne se mi sukně tak vysoko, jak to jen jde. Takže si můžete představit, že i v nejslušnějším salónu si sedám hezky nestydatě.

Zasmála se.

- Vidíte, a přitom mne to nijak nešokuje. Není to důkaz, že on i já máme vlohy pro erotismus?

- Ano.

- A on také řídí hloubku mých výstřihů. Znáte mnoho manželů, kteří by tak štědře odhalovali ňadra svých žen?

- A vy sama považujete za příjemné odhalovat svá prsa?

- Ano, řekla Emanuela. Ale hlavně od té doby, co mne to Jean naučil. Než jsem ho poznala, nic jsem z toho neměla — bylo mi zcela jedno, zda mne někdo vidí či ne. Nepůsobilo mi to žádnou rozkoš. Nyní ano.

Odvážně pak dodala:

- Nenarodila jsem se jako exhibicionistka — stala jsem se jí! Dík jemu.

A znovu zdůraznila: -Tak vidíte!

- A byla jste někdy zvědavá, proč to vašeho manžela tak baví dělat vás tak veřejně žádoucí? zeptal se Mario. Jestliže jenom proto, abyste vzbuzovala touhu, není na tom nic chvályhodného. A je-li to jen z pouhé pýchy, aby předváděl krásu své ženy jako své vlastnictví a aby se vysmíval jiným, kteří takové bohatství nevlastní, není to o nic lepší.

- Ale ne, protestovala Emanuela, která nestrpěla, aby se o jejím manželovi mluvilo špatně. To vůbec není jeho styl. Jestliže mne nechá ukazovat mé tělo, je to spíše proto, abych z toho měla já prospěch i ostatní...

- Tak přece je to tak, jak jsem řekl! triumfoval Mario.

Jestliže si váš manžel láme hlavu s tím, jak byste mohla vzbudit u mužů touhu, abyste pro ně byla žádoucí, jestliže vás ukazuje tak, aby to u nich vyvolalo erekci, znamená to, že si přeje, abyste se s nimi milovala.

- Ale ... pokoušela se něco namítat Emanuela.

Na něco takového nikdy nepřišla a nenacházela nic, co by jí pomohlo Mariovu domněnku vyvrátit. Zaraženě umlkla — bylo snad myslitelné, že by Jean od ní očekával právě toto?

- Konečně, proč by si měl Jean přát, abych ho podváděla? Jakou rozkoš by mohl muž najít v tom, že druzí spí s jeho ženou?

- Tak vidíte, řekl Mario vážně, a nyní jsme má drahá u toho. Chcete říci, že nechápete, jak by si vyzrálý muž z erotické rafinovanosti mohl přát, aby jeho žena sváděla jiné muže? Starý zákon o tom v každém případě dávno věděl — na rozdíl od vás, že „přízeň ženy působí manželovi radost". Myslete logicky: Jestliže se váš manžel raduje z toho, že provozujete lásku s ženami, proč by měl být jeho názor odlišný, když se jedná o muže? Cožpak je mezi heterosexuální a homosexuální láskou skutečně tak podstatný rozdíl, jak si to podle všeho myslíte? Já sám trvám na tom, že existuje jenom jediná láska a že vůbec nezáleží na tom, zda ji provozujete s mužem či ženou, s manželem, milencem, sestrou nebo dítětem.

- Jean však vždy věděl, že mám ráda dívky, dokonce dříve ještě, než mne zbavil panenství. Já sama jsem mu to řekla hned prvního dne, co jsem ho poznala.

Náhle dodala s narážkou na jednu Mariovu myšlenku:

- Přirozeně, kdybych měla bratra, byla bych se s ním milovala, já ale jsem jedináček!

- No a?

- Jaké no a? Chci říci, že když se laskám se ženou, nepodvádím manžela.

Zdálo se, že to Maria pobavilo.

- A on miluje muže?

- Ne! Emanuela považovala za absurdní myšlenku, že by byl její manžel pederast.

- Vy nejste vůbec spravedlivá, poznamenal Mario, který uhádl její myšlenky.

- To přece není totéž!

- Mario se usmál a s jeho úsměvem zmizela její jistota, že to není totéž.

- Dala byste přednost tomu, zeptal se opět Mario, aby spal s jinými ženami?

- Nevím, ale předpokládám že ano.

- Proč by tedy neměl on smýšlet stejně, pokud jde o vás, o vás a jiné muže?

„To je tedy pravda," pomyslila si Emanuela.

- A jiný příklad, pokračoval Mario, aniž vyčkal odpovědi: vystavujete své nohy a svá ňadra jen z pouhého zvyku, protože je to pro vás mondénní hra, nebo proto, že vás vzrušuje, když se tak nabízíte?

- Přirozeně, že mne to vzrušuje!

- Fyzicky?

- Ano.

- Je vaše rozkoš větší, je-li váš manžel přítomen? Chvilku se zamyslela.

- Myslím, že ano.

- Když sedíte způsobně vedle něj a když se nějaký muž snaží proniknout pohledem pod vaši sukni, nesníte někdy o tom, že tam vklouznou i jeho ruce, pokud již nemluvím o tom ostatním?

- Ale zajisté že ano, připustila ve smíchu.

Nijak ji to však nepřesvědčilo, že by se měl Jean kochat tím, že by si představoval stejnou scénu. Mario to vytušil a zhluboka si povzdechl.

- Ještě se musíte moc učit. Vše, co odlišuje pouhou sexualitu od erotického umění.

Znovu se ji pokusil přesvědčit a dodal slovu, jehož Emanuela předtím použila, ironický přídech:

- Jestliže si váš manžel nepřeje, abyste ho „podváděla", proč vás potom nechal dnes večer jít sem samotnou? Měl námitky?

- Neměl. Ale možná si řekl, že večeře u muže neznamená ještě nezbytně, že se s ním musím vyspat.

Emanuela si s půvabem hrála na přirozenou, nevěděla však, zda se jí to daří. Zdálo se, že se Mario zahloubal do svých myšlenek. V okamžiku, kdy již počínala své myšlenky obracet jinam, se jí přímo zeptal:

- Jste ochotna se dnes večer vzdát, Emanuelo?

Bylo to poprvé, kdy ji oslovil jménem. Snažila se co nejlépe zakrýt své pohnutí nad tím, že jej slyšela tak nedbale pronést podobnou otázku. Aby dokázala, jak je svobodná, pokusila se dodat svému hlasu stejně nenucený tón:

- Ano.

- Proč?

Okamžitě upadla znovu do rozpaků.

- Podléháte mužům snadno? zeptal se Mario.

Cítila, že ji zaplavuje stud. Cožpak se jí nepodaří tento rozhovor přerušit? Pocítila potřebu znovu nabýt vrch:

- Ale to je přece vše naruby, prohlásila s takovou vehemencí, na jakou u ní nebyl zvyklý. Řekla jsem vám, že jsem měla mnoho milenek, ale neřekla jsem, že jsem měla mnoho milenců. A abych se vám přiznala, dodala pod vlivem náhlého popudu (a sama tím upadla do rozpaků, protože nerada lhala a činila tak co možná nejméně), nikdy jsem žádného neměla. Teď snad pochopíte, proč jsem neměla co vyprávět na tento námět svému manželovi — alespoň až doposud! dokončila své přiznání s úsměvem.

Když si tak přisvojila tuto ctnost, pomyslela na to, že ve skutečnosti to ani není tak velká lež: vždyť což bylo opravdu možno označit za milence ty dva neznámé, kteří se jí jeden po druhém zmocnili v letadle? Marie Anna měla správný názor, že

je nelze počítat. I ona sama pomalu počínala pochybovat o tom, že ono dobrodružství bylo skutečné a přikláněla se k názoru, že když se poddala v tom jakémsi polospánku, kterému podlehla mezi nebem a zemí, že nebyla o nic více nevěrná, než když vychutnávala imaginární objetí mužů, kterým se v myšlenkách oddávala, zatímco její manžel každé noci vyléval do jejího těla svou rozkoš.

Poprvé si uvědomila, že ji možná jeden z oněch spolucestujících přivedl do jiného stavu. Brzo se to doví určitě. Ale ani to nebylo příliš důležité.

Zdálo se však, že Mariův zájem o ni náhle vzrostl.

- Nevysmíváte se mi? Zdá se mi, že jste mi řekla, že milujete „také" muže?

- Ale ano. Cožpak jsem se neprovdala? A právě jsem vám přece řekla, že jsem se odhodlala oddat se jinému muži než svému manželovi právě dnes večer.

- Tedy poprvé?

Emanuela kývnutím potvrdila tuto poloviční lež.

(S náhlou úzkostí pomyslela na to, zda Marie Anna neporušila svěřené tajemství. Ale ne, vždyť bylo jasné, že Mario nic neví.)

- Možná, že jsem k tomu měla sklon i jindy, ale nikdo toho tenkrát nevyužil, dodala s trochou uštěpačnosti, kterou musel její hostitel vycítit, protože na ni pohlédl s úsměvem, který se jí vůbec nezamlouval.

Ihned také podnikl protiútok:

- Pročpak chcete podvést manžela? Je to snad proto, že vás nechává fyzicky neuspokojenou?

- Ale ne, vykřikla Emanuela zcela zmatená a náhle i nešťastná. Ne, ne! Je to skvělý milenec. Ujišťuji vás, že vůbec nejsem zanedbávána. To není proto, naopak ...

- Aha, řekl Mario, „naopak" ? To tedy je zajímavé. Mohla byste mi říci, co tím „naopak" myslíte?

Dostala na něj zlost. Udělal jí krásnou přednášku, aby jí

dokázal, že sám Jean chce, aby měla milence, a nyní se zdá, že na to zapomněl.

Ale vskutku, ptala se sama sebe, proč přijala dnes tak snadno myšlenku být mu nevěrná? Proč měla poprvé v životě a tak náhle takovou chuť na to, aby byla vdanou ženou, která má milence? Protože skutečně chtěla právě toto — chtěla cizoložit. Chtěla to, aniž by Jeana přesto milovala s menší vášnivostí, naopak ... Co se to s ní děje? A pak se sama slyšela, jak prohlašuje dříve, než měla čas rozmyslit si smysl svých slov.

- To proto, že jsem šťastná! Je to proto, že — že ho miluji!

Mario se k ní naklonil:

- Jinak řečeno, chcete být nevěrná svému manželovi nikoliv proto, že by vás nudil, nebo ze slabosti, nebo abyste se pomstila, nýbrž naopak proto, že vás dělá šťastnou. Je to proto, že vás naučil milovat to, co je krásné. Milovat nádheru fyzické rozkoše z pronikání mužova těla do hloubky vašeho těla. Naučil vás, že láska je to oslepení smyslů, když mužova nahota drtí vaši nahotu. Že stále se obnovující skvělost dodává životu gesto, kterým zdviháte ruce k ramenům, abyste si shrnula šaty až do pasu a odhalila prsa, gesto vašich rukou na bocích, kterým stahujete šaty až k nohám a měníte se tak v sochu, která je více zbožňováníhodná než sen. Naučil vás, že krása není v osamocenosti vašeho těla, nýbrž v jeho znásobení. Že krása nespočívá ve vyčkávání, až vás druhé ruce obnaží, ale ve spěchu a prostotě vašich prstů, které vás samy zbavují toho, co vás chrání a které vás nabízejí jako oběť tomu tělu, jemuž jste určena. Naučil vás, že neexistuje jiná krása, že není jiné štěstí. Že tento elán vašeho těla, to využití vašich schopností jsou nositeli nekonečné inteligence, kterou může uspokojit jen nekonečné jejich opakování. A že žádný jiný vědomý čin již nemá smysl pro bytosti tak zaujaté instinktem, jako jsme my, nýbrž jedině uvědomělé pátrání a moudré uchopení toho jediného okamžiku, té světlé sekundy, kdy se žena mění ve vinobraní, v hodokvas pro muže. Marnotratný tvůrce, který

vzbuzuje větší údiv než umělec, z jehož práce se mění mramor v torzo a modulace v symfonii. Je to lidštější realita než dědictví hmoty, zázrak naší svobody, fyzická duševnost, je to umělecké dílo zrozené životem.

Emanuela naslouchala a nevěděla, zda se má nechat uzavřít do tohoto rámce slov, zda má nechat slova rozhodnout o tom, co s ní bude. Pozvedla k Mariovi odhodlaný zrak.

- A takto se tedy budete odevzdávat? ujišťoval se. Přikývla.

- A řeknete svému učiteli, že na vás může být hrdý? Ztratila svou rozhodnost a z jejího hlasu zazněla náhle úzkost:

- Ale to ne!

Potom, po chvíli zaváhání:

- Alespoň ne hned ...

V Mariově tváři se zračila netrpělivost.

- No dobře, chápu. Něco se ale ještě budete muset naučit!

- Co se mám ještě učit? protestovala.

- Rozkoš z vyprávění: je jemnější a ještě rafinovanější, než rozkoš z tajemství. Přijde den, kdy pro vás bude mít vychutnávání vašich dobrodružství menší cenu než rozkoš, kterou pocítíte, až to budete vše obšírně líčit i s podrobnostmi tomu, kdo se dokáže vžít do vás a být současně vaším nejpozornějším divákem.

Se smířlivým gestem pak dodal:

- Nic ovšem nepospíchá. Jestliže je pro vás zatím snazší skrývat tajemství, ponechte prozatím vašeho manžela v nevědomosti toho, jaké pokroky činí jeho žačka. Ostatně — a v jeho úsměvu se objevil záblesk výsměchu — snad bude lépe vyčkat, až se tento pokrok stane zcela průkazným, že? O to více pak bude překvapen. Ale je třeba, aby po tu zkušební dobu vám někdo dělal průvodce, nebude-li to váš manžel. Cesta erotismu je totiž někdy strmá, ad augusta per augusta, a kdy. byste byla odkázána jen na sebe, riskovala byste, že ztratíte odvahu nebo že zabloudíte. Co si o tom myslíte?

Emanuela se domnívala, že si její názor vyžaduje pouze

formálně, a raději mlčela. Mario pokračoval:

- Uvědomujete si však, že žák musí projevovat bezmeznou vytrvalost. Žádný průvodce na světě nedokáže nahradit vaši vůli. Ukáže vám cestu, ale vy sama pak po ní musíte kráčet spěšným krokem a musíte vědět, kam vás vaše kroky dovedou. Pronikání do jakékoliv větve umění je spíše obdobím lopoty než rozkoše. Nezasluhuje slitování ten, jehož srdce ochabne dříve, než dosáhne milostivé odměny za svou trpělivost, nechá-li si ujít příležitost dosáhnout štěstí. Jednoho dne budou pro vás sladké i vzpomínky na tuto těžkou práci. Dnes je na vás, abyste se k tomu odhodlala svobodně. Jste připravena na to, abyste se o to všechno pokusila?

-Všechno? zeptala se opatrně. Vzpomněla si, že právě tak zněla před několika dny slova Marie Anny.

- Ano, tak je to: všechno! odvětil stručně Mario. Emanuela se pokusila představit si, co by to „všechno" mohlo znamenat — a nepřišla na nic jiného, než že jde o vystavení jejího těla všem Mariovým kapricům. Protože v každém případě byla odhodlána odevzdat se mu, pak již mnoho nezáleželo na způsobu, jakým si ji vezme. Dokonce si s trochou ironie připustila, že její rádce poněkud přeceňuje účinnost svých milostných metod, jestliže si myslí, že zkušenost, kterou jí připravuje, bude mít za následek Emanuelinu „proměnu". Neznala praxi mužů, podrobovala se jí, ale byla přece jen pevně přesvědčena, že žena může být schopna pokroku, vývoje jen tehdy, když bude dělat něco víc, než se pasivně podrobovat podivínství svého milence. Sebevědomí samce jí připadalo směšné, ale nedráždila jej zbytečně, aby nedostal chuť ji zastrašit.

Trochu výčitek svědomí jí však působilo — a nedokázala by vysvětlit proč — že přes všechna Mariova ujištění dávala přednost tomu, aby se manžel o tomto jejich poměru nic nedověděl. Nejednalo se zde o strach, že by Mario mohl pohrdat Jeanovými schopnostmi. Mnohem spíše se jednalo o

důvod, který již před chvílí naznačila a který nedokázala přesně vyjádřit: „podvádět manžela" kterého přitom miluje, jí skýtalo zvláštní velmi něžnou rozkoš, na kterou až doposud nepomyslila, ale nyní jen myšlenka na to již měla za následek, že cítila, jak jí ve spáncích tepe krev netrpělivostí. Je docela možné, přiznávala si, že ve světě erotismu vytváří spoluúčast manžela, jeho zasvěcení do cizoložství, vyšší stupeň prostopášnosti. Ale tak daleko ještě ona nebyla. Tajemství jejího dobrodružství mohlo podle jejího názoru očekávanou rozkoš spíše posílit než omezit. Dříve než se naučí složitějšímu umění, jehož pravidla jí Mario naznačil, chtěla se zatím spokojit uměním jednodušším. Cožpak již jen samotná nevěra neskýtala možnosti podivuhodných objevů?

Ve skutečnosti — a téměř aniž si to uvědomovala — ji inspiroval abstraktní erotismus více než elementární smyslnost, které, jak si představovala, chtěla ustoupit, podlehnout. To co ji nutilo oddat se a pro co již nyní téměř ztrácela vědomí, nebyla ani tak předtucha rozkoší, které jí poskytne její milenec, jako zásadní touha podvést Jeana, podvádět ho právě tolik, kolik ho miluje, podvést ho hned, co nejvíc, celým svým tělem, celou svou nahotou, celou slastí svého břicha, do kterého bude vtékat semeno cizího muže.

Mario se na ni díval a jeho pohled ji uváděl do rozpaků. Změnila polohu svého těla na kožené pohovce, ukázala nohy tak, jak mu vyprávěla, že se to naučila dělat. Myslila, že Mario s ní mluvil o milování se dvěma muži proto, že se o ni chtěl nepochybně podělit se svým přítelem. „Jen ať, řekla si, alespoň se to naučím." Sice by raději dala přednost dobrodružství pouze s Mariem, nebo kdyby neexistovala možnost zbavit se Quentina, tedy aby se ten spokojil s rolí diváka, když už tomu Mario přikládá takovou důležitost. Byla však odhodlána nikterak neodporovat požadavkům svého hostitele. Možná, přiznala si, že dokonce má tajně chuť vyspat se i s Quentinem? A když Mario tvrdí, že milování se dvěma muži je tak

kouzelné...

- Milovala jste se již alespoň s několika ženami? zeptal se jí její idol. Znovu byla uchvácena tím, jak snadno dovede číst její myšlenky. Měl by si tedy být vědom toho, jak po něm touží. Díval se jí na nohy. Zapomněla odpovědět.

Mario přednášel svým zvláštním, chvějícím se hlasem, kterým vždy recitoval verše:

„Jsem tak čistá! Má kolena
pociťují hrůzu bezbranných kolen!"

Byla šťastná, že je citlivý k výmluvnosti jejího těla. Nedal se však tak snadno odvrátit od toho, na co se zaměřila jeho zvědavost. Znovu se otázal:

- S více ženami? Čekám na odpověď.

- Ano, řekla Emanuela. Zdálo se, že jej to okouzlilo.

- Ach, vždyť vy nejste tak nevinná!

- A proč bych také byla? řekla vzpurně. Nikdy jsem nic takového nepředstírala.

Podezírat ji z dobrých mravů, to pro ni bylo skutečnou urážkou. Jestliže to, že ukazuje nohy, nestačí k tomu, aby si získala jeho respekt, potom si stoupne zcela vzpřímena na pohovku a svlékne se zcela do naha. Nutkání k tomu pocítila tak silně, že skrčila nohy a poklekla. A jestliže svého hostitele nepřesvědčí ani tím, bude se před ním masturbovat! Prsa ji pálila, jak byla rozohněna. Možná, že to bylo také Mariovo šampaňské, které jí náhle dodalo takovou odvahu. Ital sám však zůstával klidný. Asi si více cení slovního erotismu než erotického činu ...

Mario pokračoval ve svém výslechu:

- A jak se chováte, co děláte, když si vyměňujete laskání současně se dvěma dívkami?

Emanuela již z toho byla celá netrpělivá. Aby uspíšila konec této „ústní" lekce, popsala scény, ve kterých vymyšlená část převažovala nad reálnou. Nestarala se o to, aby detailně prozkoumala své vzpomínky a myslela, že zrnka fantazie, i

když tu a tam naivní, by se Mariovi měla líbit více než historická věrnost.

- Vše to mi připadá jako hrátky malých děvčátek, přerušil ji dobromyslně. Ale je čas, abyste se zbavila dětských sukének, má krásná přítelkyně.

Za toto týrání chtěla protivníkovi zasadit úder, kterým by se mu pomstila. Když si potom uvědomila, že projeví-li tak nevhodně své myšlenky, vystavuje se nebezpečí, že ohrozí své vlastní plány, byla by se nejraději kousla do jazyku. Bylo však již pozdě a vyslovená slova zpět vzít nemohla:

- A vy, řekla, dovedete si s chlapečky poradit lépe?

K Emanuelině překvapení se však nezdálo, že by tím byl

Mario uveden do nejmenších rozpaků. Naopak, jeho hlas prozradil dobrou náladu:

- Právě to vám ukážeme, drahá!

Řekl něco anglicky Quentinovi. S rozpaky očekávala Emanuela, že jí to ti dva snad předvedou hned na místě.

KAPITOLA VI.

SAM-LO

Toto město je moje — mně patří.

Kazatel, VIII, 12

Od časného rána rozsévej své sémě. A večer pak nenech odpočinout své ruce.

Kazatel, XI, 6

Strom vědění jej obklopoval svým větvovím,
které bylo mými pažemi.

MONTHERLANT - DON JUAN

Městská čtvrť, ve které se ocitla Emanuela, se vůbec nepodobala třídám lemovaným betonovými budovami nebo vilami skrytými v zeleni zahrad, které poznala od svého příjezdu do Bangkoku. Je to snad sen? Měsíc v úplňku dodává svým bledým světlem okolí oživlý reliéf, připomínající scénu z nějakého baletu. Emanuela kráčí opatrně za Mariem a před Quentinem, s nejistotou klade jednu nohu za druhou v střevíčkách s vysokými, štíhlými podpatky na stezku, vytvářenou prkny dlouhými deset metrů a jen na píď širokými. Každé prkno spočívá na dvou dřevěných kozách, které smáčí hustá, nehybná voda kanálu, připomínajícího stoku. Dřevo se pod jejich vahou prohýbá a kmitá jako trampolína. Emanuela je

přesvědčena, že dříve nebo později musí sletět do bahna.

Když dojdou až k další koze, musí překročit šikmo na následující prkno, které se zdá ještě více prožrané červotočem a ještě více vratké než to, které právě opustili. Tak překonala trojice již několik set metrů a nic nenaznačuje, že by tento podivný chodník měl brzo skončit. Emanuela má pocit, že se čím dále tím více vzdaluje od známého světa. I vzduch, který zde vdechují, má jinou konzistenci a jiný pach. Noc pluje v tak naprostém tichu, že se Emanuela neodvažuje ani dýchat, natož mluvit ze strachu, že by se dopustila svatokrádeže. V určitém okamžiku si uvědomí, že toto ticho je ve skutečnosti vytvářeno nepřetržitým jednotvárným cvrkotem cikád.

Před hodinou opustila Emanuela se svými průvodci Mariův dům v úzkém člunu, se kterým na jeho zavolání přistál majitel u plovoucího můstku. Po nějakou dobu jeli kanálem proti proudu. Potom aniž Emanuela pochopila, zda se tak Mario rozhodl čistě náhodně nebo zda se podle něčeho orientoval, vystoupili z člunu na tento dřevěný chodník, ležící kolmo k ose velkého kanálu nad bočním jeho ramenem, pravděpodobně mnohem mělčím, protože ani lehké siamské pírogy do něj nevplouvaly.

Toto rameno bylo z obou stran lemováno nízkými chatrčemi se stěnami z vlnitého plechu nebo z černě natřeného bambusu a se střechou z palmových listů. Chatrče byly s dřevěnou stezkou spojeny jakýmisi zvedacími můstky, lépe řečeno shnilými trámy nebo neotesanými kmeny. Dveře i okna byly pečlivě zabedněny jako proti moru. Jak tam mohou dýchat, pomyslela si Emanuela. Spíše dovedla pochopit způsob života těch, kteří bydlí na sampanech, lemujících břehy kanálu, kolem kterých před chvílí proplouvali: lidé využívali noci bez deště, muži, ženy i děti spali venku pod hvězdami, přilepeni na sebe, často s dokořán otevřenými ústy, Ale zde, jaké pak to tajemství uzavírá tyto lidi a nutí je, aby se bránili i jen doušku svěžího vzduchu ve svých vlhkých vězeních?

Fantastičnost této situace byla vystupňována tím více, čím se prodlužovala cesta. Bylo sotva uvěřitelné, že tato nevlídná cesta hnijící vodou po mrtvém dřevu, po kterém člověk postupuje jako provazolezec, může být tak dlouhá a že vůbec někam vede. A jak se za bílého dne, když vyjdou ze svých jeskyní, vůbec mohou zdejší obyvatelé vzájemně vyhnout, když se potkají na této jediné přístupové cestě, vedoucí do jejích území? Emanuela si již představuje tu akrobatiku, ke které by oni sami byli nuceni, kdyby potkali jiné noční poutníky. Popravdě řečeno sama pochybuje o tom, že by k takovému setkání vůbec mohlo dojít, protože krajina, do které ji její společníci vlečou, má příliš měsíční ráz na to, aby se v ní mohly vyskytovat lidské bytosti.

Přesto se však v příštím okamžiku vynořil z jedné z těch chatrčí jakýsi člověk. Byl velmi vysoký, jeho svalnaté tělo bylo rudohnědé. Bedra mu zakrýval kousek červené látky. Když se k němu trojice blížila, jako v zamyšlení pomalu látku rozvázal. Nyní byl zcela nahý. Močil do vody. Emanuela nikdy neviděla ani ve svých představách odpočívající mužský úd, který by byl tak dlouhý jako tento. Takové velikosti dosahoval při plné erekci úd jejího manžela. Jak je to krásné! pomyslila si. A celý ten muž je krásný. Když došli až k němu, podíval se jí ze vzdálenosti jednoho metru do očí. Emanuela myslí na jedinou věc: na jeho penis, zda se postaví... Siamec však zachoval ledový klid. Dívá se na Emanuelina poodhalená prsa, jeho úd se však nehýbá. Provazolezci prošli mimo něj a vzdalovali se.

Křižovatka. Fantastický chodník se dělí na větve. Mario váhá. Radí se s Quentinem a nakonec zvolí jednu z odboček. Emanuela má strach, že to není ta správná, protože jdou ještě dlouho. Neodvažuje se však žádných poznámek. Od okamžiku kdy vystoupili z člunu, nepronesla jediné slovo. Náhle však se neubrání výkřiku. Prkenná stezka se prudce zahnula a náhle vyústila do jakéhosi dvora. Emanuela si téměř myslela, že vyšli na mýtinu, tak již se vžila do představy, že zabloudili v

džungli. Před nimi se jako v pohádce tyčí do výše dvaceti metrů silueta, kterou sice viděla již z dálky, ale považovala ji za strom. Zblízka je to obrovitá socha Džingischána, s bujným knírem, s nelítostnýma očima, s dýkami za pasem a s rukama na dýkách. Mohutné vyvstávající svalstvo je mírněno měsíčním svitem. Emanuele se nepravidelně rozbušilo srdce. Bezpochyby zde počínají kouzla. Za okamžik vyskočí ze svého brlohu s divokými grimasami horda Mongolů a Emanuela bude jako oběť vystavena krvavému ritu. Zatímco si její představivost, silnější než rozum, vytváří svět chimér, její nervózní smích prozrazuje, že přece jenom neztratila zbytek chladnokrevnosti: opřena o bok dobyvatele věnuje hvězdám svůj rezervovaný úsměv primabalerina v kratičké sukénce, která ve srovnání s obrem působí jako miniatura. Jiné postavy na strakatých plakátech obklopují sochu, jen některé ještě stojí, většina však je povalena na zem.

- To ale působí bizardním dojmem, všechny tyto kinoreklamy v tomto prostředí, poznamenala, aby jí zvuk jejího hlasu dodal jistotu. Jen mi je záhadou, jak sem všechny ty reklamy dopravili — zřejmě sem musí existovat i jiná možnost přístupu, než tato neskutečná stezka?

(Trochu podezírala svého průvodce, že ji podrobil zbytečné zkoušce.)

- Ne, řekl Mario.

Nepovažoval za nutné připojit k tomu ještě nějaký komentář.

Prošli skladem plakátů, mezi nohama velkého chána, kolem plotu z vlnitého plechu a dostali se tak na jakýsi dvorek, do kterého prosvítalo pootevřenými dveřmi žlutavé světlo. Mario se zastavil na prahu, něco zavolal a pak aniž čekal na odpověď vstoupil dovnitř. Emanuela byla stále neklidnější. Bylo to nepříjemné prostředí, impregnované nedefinovatelným pachem. Bylo to cítit po prachu, kouři, lékořici a čaji. V místnosti bez oken, do které vstoupili, stála jako jediný nábytek

lavička pokrytá potrhaným kretonem. Špinavý závěs, ohavně modrý, místnost vzadu přepažoval. Vtom již jej jakási ruka odtáhla a do místnosti vstoupila žena.

Při pohledu na ni se Emanuele trochu ulehčilo. Byla to stará Číňanka (je jí alespoň sto let, pomyslila si), jejíž dokonale oválný obličej byl tak pokryt vráskami, že vypadal jako z krepu. Měl barvu staré slonoviny, přecházející do oranžova. Lesklé bílé vlasy byly pečlivě uhlazeny na spáncích a vzadu staženy do uzlu. Štěrbiny očí a rtů byly tak úzké, že se těžko odlišovaly od vrásek pokožky. Teprve když stará počala mluvit přiškrceným hlasem a odkryla tak na černo nalakované zuby, rozeznala Emanuela, kde jsou vlastně její ústa. Ruce měla skryté v širokých rukávech naškrobené tuniky, která v kontrastu s černým lesklým hedvábím širokých kalhot vyhlížela mléčně bíle.

Po dosti dlouhém projevu, kterému Mario zřejmě nevěnoval pozornost, se hostitelka hluboce poklonila a to s překvapivou pružností, vždyť vypadala spíše jako vyřezaná ze starého dřeva. Hbitě se obrátila a zmizela uvnitř domu. Bez řeči ji následovali. Chodba, kterou nejdříve procházeli, byla dokonale temná. Emanuela měla dojem, že se ve tmě pohybují nějaké stíny. Zřetelně pocítila strach. Nakonec vešli do zcela malého pokoje, kde s nevůlí zjistila, že tam na lehátku z lakovaného dřeva leží dva zcela nazí starci, celí jakoby plesniví. Viděla, jak jim pod hnědou pokožkou pokrytou bílými skvrnami vystupují žebra. Zdálo se, že jejich zvětšené a jakoby zasněné zřítelnice nic nevidí. Rychle též vrhla pohled na jejich svraštělá pohlaví a vyschlá varlata, ale již vstupovali do další místnosti, která se od předchozí lišila pouze tím, že nebyla obsazena. Stará Číňanka se zastavila — právě sem je vedla. Znovu pronesla jakési kázání a pak zmizela, jako by se propadla.

- Co se děje? znepokojila se Emanuela. Co to žvaní? A co budeme v tomto doupěti dělat? Všechno je zde tak odpuzující!

- To je jenom vaše představa, kterou jste si sama vytvořila,

řekl Mario. Je to zde zchátralé, to přiznávám, ale vše se jenom leskne.

Objevila se druhá žena, mnohem mladší než první, ale mnohem ošklivější. Na kruhovém tácu přinesla lihový kahan, malinké kulaté cínové krabičky, dlouhé ocelové jehly podobné pletacím jehlám, suché palmové listy rozřezané do čtverců a nástroj, který Emanuela zpočátku nedokázala identifikovat: byla to trubka z hnědého bambusu, vyleštěná, dlouhá asi jako paže a průměru asi jako flétna. Na první pohled se zdálo, že je trubka na obou koncích uzavřena, ale pak si Emanuela povšimla, že jeden konec je provrtán a že průměr dírky odpovídá asi průměru sirky. Ve dvou třetinách od perforovaného konce byla na trubce plochá dřevěná mistička tvaru mnohostěnu, tak lesklá, že se v ní odrážel tancující plamen kahanu. Mistička měla velikost Emanueliny dlaně a zdálo se, že na trubce, ke které byla připevněna jen velmi malou ploškou, jen balancuje. V horní ploše mističky byla vyhloubena dutinka velikosti perly, na dně dutinky bylo možno spatřit maličký otvor.

Mario předešel otázky své žačky:

- Zde vidíte opiovou dýmku, drahá. Není to překrásný předmět?

- To je dýmka? zeptala se překvapeně. Vždyť tak ani nevypadá! Kam se dává tabák? Do té směšně malé dírky? To asi dlouho nevydrží.

- Nedává se tam tabák, nýbrž kulička opia. A kouří se jenom jeden doušek, pak se dýmka znovu naplní. Ale bude lépe, když si to vyzkoušíte sama.

- Snad mne nechcete nutit kouřit takovou drogu?

- A proč ne? Chci, abyste věděla, v čem spočívá tato hra — nebo toto umění. Protože je třeba poznat vše.

- A ... co když mi to zachutná?

- Co by v tom bylo špatného? Mario se zasmál:

- Můžete však být zcela klidná, nepřivedl jsem vás sem

proto, abych z vás učinil vyznavačku opia. Bude to pouze předehra.

- A co se stane potom?

-To se včas dovíte. Nebuďte netrpělivá, cara mia! Opiový ceremoniál vyžaduje naprostou duševní vyrovnanost. Emanuela zcela obrátila:

- A bude-li se mi to líbit, mohu sem přijít znovu?

- Zajisté, řekl Mario.

Zdálo se, že jej Emanueliny otázky pobavily. Shovívavě a téměř s dojetím na ni pohlížel.

- Myslela jsem, že je kouření opia zakázáno! zeptala se ještě.

- Samozřejmě. A také milovat se mimo manželství. - Jestliže sem přijde policie, co budeme dělat?

- Šli bychom do vězení. Mario dodal s úšklebkem:

- Ale napřed bychom se snažili s policisty vyjednávat s využitím vašeho šarmu.

Emanuela se skepticky pousmála. Škádlivě pak řekla:

- Protože jsem vdaná, bylo by možno o mně jednat jen za cenu dalšího zločinu!

- Tak tento zločin byste s představiteli zákona jistě s pomocí boží svedla.

Opakoval gesto, které již učinil u sebe doma, a odhalil Emanuele jedno rameno a celé jedno prso. Uchopil prso do ruky a zeptal se:

- Není to pravda?

Emanuelin obličej vyjadřoval pochyby, ale také uspokojení, protože ji Mario obnažoval a dotýkal se jí.

-Vy byste nebyla ochotna prokázat nám všem třem tuto službu? zeptal se.

- Ale ano, však to dobře víte, ujistila ho. A potom se zaváháním dodala:

- A kolik je těch policistů při takové razii?

- Ale ne více než dvacet. Znovu se usmála.

Služka rozložila své nástroje do středu velkého lehátka. Mario upustil Emanuelin prs (který si nezakryla), objal ji kolem pasu a přiměl ji postoupit k lehátku.

- Položte se sem, řekl.

- Já? A je to zde čisté? Nevypadá to, že by to bylo vyčalouněné!

- A proč by tento podnik mrhal penězi na žíněnky, když tento kouř dokáže změkčit všechny hrany, učinit měkkým i nejtvrdší lože? A potom, nenaříkejte si: žíněnka by se omývala mnohem nesnadněji, než dřevo. Pomyšlení na to nechť zmírní vaše obavy.

Emanuela se s odporem posadila na samý okraj lakované plošiny, zatím co oba její společníci se pohodlně uvelebili po obou jejích stranách, takže všichni tři obklopovali v kruhu kahan. Po chvíli přemohla Emanuela svůj odpor a napodobila je, opřela se o loket a hlavu podepřela dlaní. Nedokázala spustit zrak z podlouhlého plamene, který bez záchvěvu planul pod tlustým skleněným poklopem. Pohled na to ji fascinoval.

Číňanka si klekla k nohám lehátka a otevřela jednu z malých krabiček. Byla naplněna jakousi medovitou, perleťovou, tmavou a téměř tuhou hmotou. Žena nabrala na jednu z dlouhých jehel kapku velkou asi jako obilní zrnko, podržela ji chvilku nad lampou, poválela ji na kousku vláknitého palmového listu, který držela v druhé ruce, a pak ji znovu vystavila působení plamene. Opalující se kapka prskala, nadouvala se, zvětšila dvojnásobně svůj objem a nabíhala podivuhodnými barvami. Stala se tak lesklou, že se v ní okolní předměty zrcadlily, zdálo se, že překypuje životem.

- Jak je to krásné, zašeptala Emanuela.

Nyní si již myslela, že jen ta podívaná stála za to, aby sem přišla. „Pohled na tu malou kuličku mne nijak neunavuje. Je to jako nějaký drahokam, který chce něco říci. Ale žádný kámen není tak krásný," přemítala.

Dvacet policistů, vzpomněla si. To je hodně ... Ale proto,

aby Maria zachránila před vězením, by to určitě udělala.

Pocítila lítost, když služebná, která nakonec dodala kapce opia tvar miniaturního průsvitného válečku rozměrem přesně odpovídajícího dutině dýmky, živým pohybem zasunula váleček do dýmky a vytáhla jehlu, která jím procházela. Neztrácela čas, rychle otočila dýmku nad kahan tak, že se téměř dotýkala otvoru v žhavém skle, a pak ji podala Mariovi, který přitiskl rty na náustek a vdechl. Plamen vystoupil a rozpaloval ambrovou perlu. Mariovo nadechnutí, kterým do sebe vtahoval dým plný tajemství, se Emanuele zdálo nekonečným.

- A nyní vy, řekl. Nenechejte kouř utíkat nosem, nezakuckejte se. vdechujte pomalu a bez přestávek.

- To nikdy nedokážu!

- Na tom nezáleží. Jde jen o to, abyste se tím pobavila.

Služka připravila další dýmku. Znovu zazářilo hnědé slunce na konci kouzelné jehly, nadýmalo se a supělo jakoby hnáno touhou. Emanuele připomínalo její vlastní pohlaví, jako by svými naběhlými pysky volalo po ohnivém sloupu, který jím pronikne a zanechá je zmožené, spálené, nasycené. Je to příjemné, pomyslila si, cítit, jak mi vlhne lůno, tak jak se mihotavá kulička nadouvá rozkoší nad plamenem. Celý ten ritus se jí líbil, jako by se při pohledu na něj veřejně a se vší ceremoniálností připravovala k milování. Tiskla v dlani svůj prs a byla šťastna. A chyběla pouze jediná věc k tomu, aby obraz byl dokonalý: aby asistentkou byla krasavice, mladičká, poddajná, s nevinným obličejem a ochotná nabídnout své tělo, které by společně s Mariem a Quentinem vysvlékali, se kterým by si hráli, všichni společně nebo jeden po druhém, každý podle své chuti a ke své nejvyšší rozkoši. Škoda, že její učitel na to nepomyslel! Již se mu to chystala vytknout, ale pak se jí k tomu nedostávalo odvahy. Přesto však měla chvíli tak naléhavou chuť, aby se dívčí nohy proplétaly s jejíma nohama a aby mohla prsty vniknout do dívčího pohlaví, že se jí

Číňanka až zdála docela hezká.

Když jí dívka nabízela dýmku, nechala hořet opium, aniž je vdechla. Tentokrát se to nepovedlo a žena musela uhníst novou zlatohnědou kapku. Při druhém pokusu se Emanuele podařilo přece jen vdechnout malý doušek. Ze srdce se zasmála:

- Chutná mi to a ještě více se mi líbí ta vůně, řekla. Je to trochu jako karamel. Škrábe to však v krku.

- Je třeba zapít to čajem.

Mario dal příkaz a služka se zdvihla a rychle se vrátila s maličkými široce rozevřenými šálky bez ucha, s kameninovým čajníkem, který nebyl o mnoho větší než šálky, a se samovarem s vroucí vodou. Liliputánský čajník byl vrchovatě naplněn čajem. Nalila tam trochu vřelé vody a okamžitě vylila obsah do jednoho ze šálků. Tekutina se zabarvila do měděného odstínu. Ze šálku se vznášela pronikavá vůně, spíše jasmínu než čaje. Emanuela si opařila jazyk a vykřikla.

- Musíte při pití současně vdechovat mezi rty vzduch, abyste ochladila čaj, řekl Mario, nebo přesněji řečeno abyste čaj mohla pít vřelý a neopařila se při tom.

Předvedl srkání.

- Ale to přece je zcela nevhodný způsob pití čaje! rozhořčila se Emanuela.

- V Číně se to naopak považuje za zdvořilost.

Nyní dostal dýmku Quentin. Ani on to neuměl tak dobře jako jeho přítel.

- Chci ještě jednu, řekla netrpělivě Emanuela, kterou tato nová zkušenost velmi vzrušovala. Jsem si jista, že tentokrát budu mít ohromné pocity. O čem budu snít?

- Vůbec o ničem. Opium především nepřináší žádné sny. Rozjasní vás a zbaví vás tělesných potíží a duševních strastí. A potom, abyste vůbec něco pocítila, musela byste vykouřit několik dýmek.

- Tak dobře, vykouřím je!

- Dostanete ještě jednu a to je vše. Kdybyste dnes večer šla

za tuto mez, potom by jedinou vaší rozkoší z toho bylo to, že bych vám držel hlavu, až by se vám obracel žaludek.

Z Mariova zákazu však Emanuela příliš nešťastná nebyla, protože další dýmka jí jen vynesla záchvat kašle a již jí tak nechutnala jako první. Ani Mario, ani Quentin si již druhou dýmku nevzali.

- Máte strach, že byste se otrávili? vysmívala se jim jejich společnice.

- Má drahá, odvětil Mario, sdělím vám vážné tajemství. Opium užívané nad míru zbavuje své příznivce velké části jejich mužských schopností. A nepřišli jsme sem pro rozkoše ducha, ale — jak sama víte, pro tělesné rozkoše.

- Ach ano, řekla Emanuela opět již trochu rozmrzele. Soudila totiž, že toto ubohé prostředí se příliš nehodí ke

hrám lásky (nyní, kdy již její vlastní touha minula). A taky jí nebylo jasné, jakou úlohu by v tom měla hrát ona sama.

- Nezapomněla jste, pokračoval její rádce, že jste se ptala, jak si počínáme s malými chlapci. Nuže ta skvělá osoba, která vládne nad touto tajnou kuřárnou s majestátností, již jste sama poznala, vychovává také dobře vycvičené chlapečky a dívenky pro chvíle klidného odpočinku svých hostů. Hned ji požádáme, aby nám představila svůj sortiment.

Řekl služce několik slov a ta odběhla. Po chvíli se objevila s Číňankou se svraštělou tváří, která znovu předvedla své hluboké poklony. Mario s ní krátce promluvil. Stará se znovu poklonila až k zemi a něco rychle zaštěkala. Ošklivka, která připravovala dýmky, se horlivě zapojila do rozhovoru.

- Ta vzácná žena mluví jen čínsky, a ještě k tomu takovou čínštinou, kterou nikdo nezná, vysvětlil Mario. Zavolala tu druhou, aby nám to předkládala.

- A jakou řečí s nimi mluvíte vy?

- Siamsky.

Znovu se obrátil na hostitelku. Rozhovor probíhal těžkopádně. Po několika minutách výměny názorů informoval

Mario své společníky:

- Na moji žádost odpovídá tím, že mi nabízí něco jiného. Je to v rámci zdejších pravidel.

- A co nám nabízí?

- Pochopitelně dívky. Uvedl jsem jim naše námitky a tak nám nyní nabízí promítnutí galantních filmů.

- Ach, proč ne? řekla Emanuela.

-Pro tak málo jsme sem přece nepřišli! Nabízí také, že nám uspořádá živé divadlo: dvě dívky se budou před námi milovat. To vás přece Emanuelo nemůže zajímat?

Spokojila se grimasou, kterou si každý mohl vyložit podle svého.

Mario pokračoval ve vyjednávání a pak jim řekl:

- Řekl jsem jí, že chceme chlapce ve stáří dvanáct až patnáct let, s jemným jazykem, s antickým zadkem, živé povahy, s dobře upevněným údem.

Emanuela zakryla svůj prs. Stará se na ni upřeně dívala. Znovu počala křiklavě mluvit, každý její zvuk působil na Emanuelu jako bodnutí.

-Co říká? ptala se Emanuela.

- Ptá se, zda chlapci mají být pro vás nebo pro mne.

- A ... co jste jí odpověděl?

- Pro oba.

Emanuela měla dojem, že se stěny počínají trochu otáčet: bylo to již opium? Ale ne, Mario přece řekl...

Babka opět pokračovala ve svých žalmech. Zdálo se, že naříká jako prorok Jeremiáš, ještě zmnohanásobila své klanění a zakončila nakonec své vystoupení ostrým tónem, s rukama vztaženýma k nebesům.

- Vidím, že z toho nic nebude, řekl Mario ještě dříve, než počala pomocnice překládat.

- Skutečně, řekl pak, ta stará bláznivá ženská se pokouší předstírat, že dnes v noci nemá k dispozici žádného kohoutka. Vznešení cizinci již prý před námi její hřebčinec vyplenili.

Jednoduše chce, abychom jí připlatili.

Znovu se pustil do vyjednávání. Následovala nová zoufalá gestikulace. Mario naléhal. Nakonec ale prohlásil:

- Nechce o tom ani slyšet. Bude třeba jít hledat štěstí jinam.

Pak dlouho hovořil s Quentinem.

- Chce zůstat tady, sdělil pak Emanuele. Říká, že si je jist, že nakonec dostane, co chce. Pochybuji o tom, ale je to jeho věc. Navrhuji, abychom ho zde tedy nechali a pokračovali v naší promenádě. Co si o tom myslíte?

Emanuela si nepřála nic jiného. Atmosféra tohoto brlohu na ní ležela jako tíha. Přesto však pocítila nečekanou lítost, téměř výčitky svědomí, když se loučila s Quentinem. „To je ale příliš, vyčítala si. Přijala jsem ho jako vetřelce, jako někoho, kdo jen překáží. Strávila jsem večer v jeho přítomnosti, aniž jsem po tom toužila. Nevyměnili jsme spolu ani dvě slova—a hle, nyní pociťuji k vůli němu takové pohnutí, takovou slabost. No to je ale vrchol! Nesmím být tak citlivá ..."

Neubránila se však, aby neměla srdce docela na měkko, když ho tam tak opustili. Znovu prošli kolem vyhublých starců s velkýma očima.

- Tito dva vám neříkají nic? rýpla sladkokysele do Maria. Zazlívala Mariovi a jeho příteli, že se tak úporně snažili

opatřit si muže. Nemohli se na jednu noc spokojit s ní? Nebo jestliže opravdu nemají rádi ženy, proč předstírali jeden jako druhý takový zájem o ni? Ta idiotka Marie-Anna, jak jí mohl tak chybět zdravý rozum, že ji doporučili do péče dvou pederastů? Až ji dostane do rukou, donutí ji, aby spolkla své copy!

- Co vlastně nalézá Quentin tak zajímavého na chlapcích? zaútočila. Nebylo to od něj moc hezké, že nás nechal tak vypadnout.

S pocitem náhlého záští chtěla dodat, že v okamžiku, kdy jí hladil nohy, nevypadal na to, že by se mu dívky znechutily. Mario jí však k tomu nedal čas:

- Láska k chlapcům bude mít pro muže vždy příchuť, kterou nenaleznou v lásce k ženám, leda výjimečně: pocit, že jsou nenormální. Jinak řečeno odpovídá to definici uměleckého díla, jak jsem vám již řekl na počátku dnešního večera. Milovat se s chlapcem je pro mne erotické tou mírou, pokud je to — tak jak říkají imbecilové — proti přírodě.

- A jste si jist, že to není naopak jednoduše ve vaší přirozenosti?

- Jsem si tím jist, řekl Mario. Miluji ženy. Spát s mužem, to jsem dlouho nemohl pochopit. Pak jsem se s tím rozumově vypořádal. Poprvé jsem to zkusil před rokem. A je zbytečné dodávat, že jsem si k výsledku mohl jen blahopřát. Vidíte, i u mne si to vyžádalo svůj čas, než zvítězil duch.

Emanuelou zmítaly protichůdné pocity. Zejména ji trápila otázka, čemu z Mariových tvrzení může věřit.

- A praktikoval jste často toto ... umění po tom prvním pokusu?

- Vždy dbám o to, aby si věci uchovaly svou mimořádnost. Tak mi můžete věřit, že příliš často to nebylo.

- Ale od té doby před rokem, miloval jste se také se ženami?

Mario se rozesmál:

- To je ale otázka! Vypadám snad jako vzor cudnosti?

- S mnoha ženami? chtěla vědět.

- Bylo jich určitě méně, než bych měl za tu dobu milenců, kdybych měl to štěstí a byl krásnou ženou.

Poctil Emanuelu úsměvem plným uznání a dodal:

- Milenců — a milenek!

Jeho odpověď však Emanuelu neuspokojila a proto naléhala:

-A co máte raději? zeptala se téměř zlobně.

Mario se zastavil. Došli na místo, kde končila mýtina a začínal prkenný můstek. Uchopil Emanuelu za ramena a přitáhl ji k sobě. Myslela si, že ji chce políbit.

- Miluji to, co je krásné! řekl důrazně. A krásné není to, co

již bylo někdy uděláno, a nikdy není krásnou věc snadná. Je to to, co děláme poprvé v životě, vlastními gesty a gesty někoho druhého a co odhazujeme do nenávratna dříve, než to má čas přijmout svou mrtvou formu.

„Muž a žena — jiný svět uprostřed světa stvořeného".

- Krásné je to, co před vámi neexistovalo a co by neexistovalo bez vás a co nebude více možné, až vás nespravedlivá smrt srazí na tu zem, kterou tak milujete.

„Pyšni na své samotářské vědění. Silní svými příklady".

- Krásný je okamžik, který nebyl ničím a který jste učinila nezapomenutelným. Je to bytost, která nebyla ničím a jejíž jedinečnou formu jste vytyčila proti amorfnímu množství, amorfnímu osudu.

„Poblouznění svedení, kteří porušují mapu vytyčených cest."

- Krásné je překonat vaše náboženské city k vašemu národu a vašemu století, strach ze skandálů a z toho, že budete vykřičená, až se nakonec zrodí zcela nový druh z vašeho odmítnutí podobat se svým otcům bez odvahy a svým matkám bez obličeje, vašim pokryteckým bratřím a vašim změkčilým sestrám.

„Odlišní — ale od jaké ošklivosti?

Vyšinutí — ale z jaké hlouposti?

Cizí — ale vůči jakému stádu?

Poražení — ale pro jakou odvetu?

Vyhnáni — ale k jaké budoucnosti?"

- Krásné je to, že spěcháte odkrývat, že rozpoutáváte svůj elán, aniž zvažujete nebezpečí a aniž si vzpomínáte na minulé slasti, že děláte něco, o co jste se doposud nepokusila a co nebudete již nikdy znovu zkoušet, protože dny a noci vašeho života budou jen ty, které obohatíte nějakým mimořádným aktem. A kdo na nebi nebo na zemi vám bude moci vrátit ty dny a noci, které jste ztratila?

„Jas měsíce je obrací v kámen: Mariova socha drží v rukou

obraz ženy".

- Krásné je, říká kámen, pokusit se o vše a nic neodmítnout, být schopen vše poznat. Nesčetná těla nám podobná, muži a ženy, peklo nebo nebe, co na tom záleží... na dně neznáma při hledání toho, co je nové!

„Na čtyřech stranách křižovatky prázdné stezky, přímé, neskutečné, navzájem si podobné."

- Krásné je to, co nikdy nemá stejnou chuť a co má takovou chuť, jako nic jiného.

„Černé vlasy na nahých ramenou mezi prsty kondotiera."

- Krásné znamená být opakem stádového dobytčete, plachého a líného, jakým jsme se zrodili.

„Široké plece titánského hrdiny zakrývají lunu."

- Krásné je nezastavovat se, nesedat si ani neusínat, nevracet se.

„Hodiny noci se pootočily, ocelové hvězdy přešly po světlém nebi mimo dosah zraku."

- Krásné je říci ne pokušení, které vás poutá, znehybňuje, omezuje. A říci ano, vždy ano, ať jste sebevíc unavená, tomu, co vás znásobuje, co vás tlačí vpřed, co vás nutí dělat víc než je dost a než je nezbytné a víc, než s čím se spokojí ostatní.

„Pootevřenými dveřmi prosvítá žluté světlo. Stíny vcházejí, stíny vycházejí. Noc beze spánku."

- Krásné je nalézt každý den něco nového, co nás udiví, nový důvod k obdivu, záminku k úsilí a k vítězství nad svodem toho, co již známe a nad nasyceností a smutkem stáří.

„Mé srdce se otevírá tvému hlasu".

- Krásné je neustále a neúnavně se měnit, protože každá změna je pokrok, každé setrvávání je hrob. Uspokojení a rezignace jsou pouhou beznadějí a ten, kdo se zastaví a vzdá se toho, aby se změnil v něco jiného, se již rozhodl pro smrt.

„Gong chrámu přehlušil bzukot hmyzu."

- Jistě, v každém okamžiku je vám dovoleno dát přednost pokoji náhrobků, nabalsamovat se prostředností existence bez

tužeb jako vosková panna.

Dvě děti se vynořily ze stínu a prošly kolem ruku v ruce.

- Já však, který se vás snažím získat nikoli pro smrt, nýbrž pro život, já však vám říkám, že potom by bylo lépe, kdybyste se nebyla vůbec narodila. Protože každý lidský život, který se stane usedlým, je mrtvou přítěží naší planety a brzdí postup lidského druhu vpřed.

„Jsou sestra a bratr. Budou se milovat."

- Vězte, Emanuelo, že zítřkem země bude to, co z něj udělá vynalézavost vašeho těla. Jestliže se váš sen zatemní a vaše křídla se složí, jestliže na neštěstí dojde k tomu, že vaše zvědavost se unaví, že ochabne vaše jasnozřivost, vaše vytrvalost a zakolísá vaše vůle objevovat a obnovovat, bude veta s nadějemi a tužbami lidstva: budoucnost bude na věky stejná jako minulost.

„Bílá tanečnice mezi nohama válečníka."

- Láska k milování, ta z vás činí nevěstu celého světa. A protože tedy osud všech závisí na vaší vášni a vaší odvaze, potom odřeknete-li si svedení jediného muže nebo jediné ženy, potom vy, jejich zasnoubená milenko, to bude stačit k tomu, aby se jejich rasa vzdala dobytí světelných let a mlhovin.

Mariův hlas umlčel cikády.

- Chápete to? Nepřináším vám rozkoš pouhého okamžiku, ale rozkoš z toho, co je nevzdálenější. Štěstí není tam, kde se nacházíte, je tam, kam chcete podle svých snů dospět.

„V stále četnějších objetích."

- Ach ano, Emanuelo, nechci uhasit vaši žízeň iluzemi, chci vás zapálit realitou!

„Ve středu trojúhelníku tvořeného hvězdami Alfa skopce, Alfa vah, Alfa panny."

- Nevyučuji vás co nejpohodlněji, ale co nejsměleji. Emanuela řekla:

- Vezměte si mne. Ještě mne neznáte. Byla bych pro vás novou příchutí.

Byla překvapená, kolik úcty spatřila v jeho očích.

- To by bylo příliš snadné. Chci něco lepšího. Nechte mne, abych vás vedl.

Postrčil ji před sebou. -Tak znovu vzhůru do té akrobacie! Poslušně kráčela první. Když došli na křižovatku, rozhodl se Mario pro jinou cestu než byla ta, po které přišli.

- Ukážu vám něco neobvyklého, slíbil.

Brzy dospěli ke břehu širokého kanálu — nebo to byla řeka? Zdálo se, že se kroutí. Její břehy byly pokryty travou. - Jsme ještě v Bangkoku?

- Právě uprostřed. Tato místa však cizinci neznají.

Šli nyní po louce a protože se Emanuele bořily podpatky do kypré půdy, zula si střevíčky.

- Roztrháte si punčochy, řekl Mario. Nechcete si je stáhnout?

Jeho pozornost ji potěšila. Sedla si na poražený kmen, který tam ležel. Zdvihla sukni. Chladný vzduch jí připomněl, že má kalhotky v Mariově kapse. Měsíc svítil tak jasně, že bylo zřetelně vidět její břicho, když si rozepínala podvazkový pás.

- Stále se nemohu vynadívat na krásu vašich nohou, řekl Mario, na krásu vašich dlouhých, štíhlých stehen ...

- Myslela jsem, že vás všechno rychle unaví? Jenom se usmál. Neměla chuť se hýbat.

- Proč si nesundáte i sukni? navrhl Mario. Lépe by se vám šlo. A pro mne by to bylo potěšení vidět vás tak.

Ani okamžik nezaváhala. Vstala a rozepnula si pás.

- A co s ní mám udělat? řekla držíc sukni v napřažené paži.

- Nechte ji tady na stromě, vezmeme si ji na zpáteční cestě. Stejně se tudy musíme vracet.

- A co když ji někdo ukradne?

- Co na tom záleží? Doufám, že nebude mít námitky proti tomu vrátit se domů bez sukně?

Emanuela o tom raději pomlčela. Pokračovali v chůzi. Pod halenkou z černého hedvábí vyhlížely její hýždě a nohy přes

opálení ve svitu luny neobvykle sněhobíle. Mario šel po jejím boku. Vzal ji za ruku.

- Tak, a jsme tady, řekl po chvíli.

Před nimi vyvstala nízká polorozbořená zídka. Pomohl jí vylézt po cihlách a seskočit na druhou stranu. Když pozvedla hlavu, otřásla se úlekem. Zcela blízko seděla na bobku lidská postava. Emanuelina ruka křečovitě sevřela Mariovu.

- Nebojte se, jsou to mírumilovní lidé.

Chtěla říci: ale moje sukně. Ale znovu ji umlčela obava z Mariových sarkasmů. Cítila však takový stud, že nebyla schopna jediného kroku. Snad by se méně styděla, kdyby byla zcela nahá. Mario však ji neúprosně vlekl dále. Šli přímo proti muži, který na ně upřeně pohlížel. Emanuela se nevolky znovu otřásla.

- Podívejte se, ukázal Mario prstem, viděla jste někdy něco podobného?

Obrátila zrak směrem, který jí naznačil. Se stromu s velmi tlustým kmenem, ovinutým nesčetnými kořeny a divokými liánami, visely podivné plody. Když se pozorněji zadívala, poznala, že to jsou phalosy, mužské údy. Spíše údivem vykřikla. Mario jí vysvětlil:

- Některé jsou votivní dary, jiné oběti, které mají dopomoci k sexuální síle nebo k otěhotnění. Jejich velikost je úměrná majetku věřícího — nebo naléhavosti jeho modlitby. Musím vás upozornit, že jsme zde v chrámu.

To připomnělo Emanuele neslušnost jejího oděvu.

- Kdyby mne tak spatřil nějaký kněz takto oblečenou ...

- Myslím, že to je zde, ve svatyni zasvěcené Priapovi, zcela namístě, řekl Mario se smíchem. Vše, co je spojeno s jeho kultem, je na tomto místě nejen povoleno, ale dokonce žádoucí.

-A toto se nazývá „lingam"? zeptala se Emanuela, v níž zvítězila zvědavost nad zmatkem.

- Ne zcela přesně. Lingam je indický a jeho tvar je obecně jen stylizován. Většinou ho uvidíte jako pilíř, vetknutý svisle

do země a obvykle musíte mít oči naplněny vírou, abyste poznala, o co se jedná. Zde, jak se můžete přesvědčit, neponechává předmět svým tvarem žádné volné pole představivosti. Jsou to spíše přesné napodobeniny přírody než umělecká díla.

Velikost phalosů rozvěšených po větvích se pohybovala od banánu až po hlaveň bazuky, ve všech případech byl však tvar napodoben stejně realisticky. Všechny byly vyřezány ze dřeva a pomalovány. Malá tmavorudá skvrnka označovala ústí močové trubice. Předkožka byla vyznačena hlubokým zářezem na konci žaludu. Prohnutí ztopořeného údu bylo vystiženo s úchvatnou věrohodností.

Phalosy visely i na okolních stromech, byly jich stovky. Na dřevěných svícnech po celém tomto sadu pyjů byly nasazeny voskové svíce, většinou byly zhasnuté, ale zato hořelo v zahradě množství kadidlových tyčinek, stejných, jaké se zapalují před Budhovou sochou nebo na oltáři předků. Jejich omamná vůně vše prostupovala. Konce hořících tyčinek propichovaly tmu rudými body.

Emanuela s úzkostí zpozorovala, že se některá z těchto světélek pohybovala. Nemusela se příliš namáhat, by poznala, že tyčinky drží lidské ruce. Nebyl to jen jediný muž, bylo jich tam pět, šest, nejméně deset. Seděli na patách tak jako ten první, kterého potkali. Jeden povstal a viděla, že se k nim přibližuje. Když došel až na několik kroků, opět si podřepl. Jeho zrak vyjadřoval pozoruhodný klidný zájem. Téměř v témže okamžiku se k němu připojili dva další, pak ještě čtyři. Usadili se mu po boku. Jeden z příchozích se zdál velmi mladý, snad ještě dítě. Ostatní byli starší, jeden z nich byl velmi stár. Žádný nepronesl ani slovo. Stále drželi v sevřených prstech vonné tyčinky.

- To máme sympatické diváky, že? žertem řekl Mario. Co jim zahrajeme?

Sejmul jeden z phalosů, poměrně střídmých rozměrů.

- Nevím, zda se nedopouštím svatokrádeže, řekl, ale dopouštím se jí směle. Na každý pád nemám dojem, že by proti tomu něco měli.

Podal dřevěný úd Emanuele.

- Že je to příjemné na dotek? Ohmatala jej.

- Ukažte jim na této napodobenině, jak byste použila svých rukou, kdybyste ho chtěla uctít, kdyby byl živý.

Bez protestu to Emanuela učinila, dokonce pocítila určitou úlevu, protože se chvíli obávala, že ji Mario požádá, aby do sebe olisbos zavedla. Myšlenka na to, jak je předmět vrásčitý a špinavý, v ní vzbudila odpor.

Její prsty laskaly votivní předmět, jako by doufaly, že se jej podaří přimět k orgasmu. Nakonec ji tato parodie počalo samotnou vzrušovat a brzo téměř litovala, že nemůže použít svých rtů — ale skutečně byl ten předmět příliš zaprášený.

Byla si vědoma toho, že zraky přihlížejících mužů jen planou, jejich tváře byly značně napjaté. Mario se pohnul. A téměř současně spatřila jeho vztyčené pohlaví, tlustší a rudější než dřevěný penis, který držela v rukou.

- A nyní by bylo vhodné, aby iluze uvolnila místo realitě. Nechť jsou vaše ruce stejně něžné k masu jako byly k bezduché hmotě.

Emanuela odložila votivní předmět opatrně do vidlice dvou větví (neodvážila se jej upustit na zem) a poslušně se chopila Mariova údu. Mario se pootočil k dřepějícím mužům tak, by lépe viděli.

Čas se zastavil. Nikdo nevydal jediný zvuk. Emanuela si vzpomněla na „humanismus", jehož zásady jí Mario vštěpoval v salónu na břehu kanálu, a přizpůsobila se mu tak, aby Mario dosáhl ukojení. Neuvědomovala si, zda pulsace, kterou cítí v ruce, vychází z Mariova údu nebo z jejího srdce. Vzpomněla si také na jeho návod: do nekonečna! A snažila se o to, aby to trvalo co nejdéle. Nakonec Mario zasténal:

- Dost!

Současně se obrátil ke stromu, ze kterého viselo priapické ovoce. Nocí vystřelil neobvykle dlouhý a neobvykle hustý výstřik, zrosil dřevěné phalosy, které se tím nárazem rozkývaly na konci lian, na které byly zavěšeny.

- Teď je třeba něco udělat také pro naše diváky, řekl hned na to Mario. Na kterého z nich máte největší chuť?

Emanuela překvapením oněměla. Ne, ne! nemohla se dotknout těchto mužů, nechtěla, aby se jí oni dotýkali...

- Není toto bambino rozkošné? řekl Mario. Já sám bych s ním velmi rád ... Ale v této noci ho raději přenechám vám!

A aniž se Emanuely zeptal, zda souhlasí, zavolal něco na chlapce a posunkem jej přivolal. Ten se pomalu a důstojně zdvihl a nijak nezastrašen k nim přistoupil, zdálo se dokonce, že s jakýmsi opovržením.

Mario řekl ještě něco a dítě si stáhlo šortky. Když bylo nahé, zdálo se Emanuele krásnější a ta se tím ve svém zmatku poněkud uklidnila. Před ní se vodorovně tyčil maličký úd.

- Cucejte a pijte, nařídil jí Mario zcela nevzrušeným tónem. Emanuela neměla v úmyslu vyhnout se tomu. Stále byla ve stavu takového zmatku a rozrušení, že měla dojem, že nějaké gesto navíc by nemělo vůbec žádný význam. Jen si řekla, že by se jí to bylo více líbilo s oním mužem kterého předtím potkali na dřevěné stezce.

Spustila se na kolena do hustého, měkkého trávníku, vzala úd do prstů, stáhla trochu předkožku a napůl tak odhalila žalud. Ten okamžitě narostl. Emanuela si ho vsunula mezi rty, jako kdyby chtěla napřed ochutnat. Chvíli ho tak podržela, zatím co rukou klouzala podél žerdě. Potom s náhlou rozhodností zasunula pyj celý až na dno svých úst, tak daleko, že se rty dotkla nahého břicha a nos se jí zabořil do řídkého chmýří. Chvíli tak setrvala a potom začala svědomitě a dovedně zasunovat úd do úst a opět ho vytahovat, aniž se snažila podvádět nebo pohyb zkracovat.

Přesto však pro ni byla tato zkouška utrpením, během první

minuty felace musela bojovat proti pocitu dávení v hrdle. Nebylo to snad proto, že by považovala za ponižující samotný fakt, že se oddává hře lásky s neznámým malým chlapcem. Stejná hra, kdyby ji k ní Mario nutil s nějakým nastrojeným blondýnkem, vonícím kolínskou vodou, v měšťáckém salónu některé z jejích pařížských přítelkyň, by se jí naopak ohromně líbila. Ostatně jen velmi málo chybělo k tomu, aby poprvé podvedla svého manžela (aniž ovšem měla dojem, že ho podvádí, protože s dítětem to bylo spíše k smíchu), když před odjezdem z Paříže málem ustoupila naléhání malého velmi prohnaného bratra jedné ze svých vlastních milenek. Byli vyrušeni o minutu předčasně: každopádně již získal její souhlas, a to nikoliv pouze v duchu, nýbrž velmi fyzicky. Další příležitost se jí k tomu již nenaskytla. V tomto okamžiku si na to vzpomněla a řekla si, že když to dobře rozváží, byla při tom hezky nestydatá. S tím malým chlapcem, který poznal její ochotné a vlhké lůno, kam již počal vstupovat, se od té doby ve svých představách nejméně desetkrát milovala. S tímto chlapcem však to nebylo totéž. Vůbec ji nevzrušoval. Naopak, nahánělo jí strach. Ostatně z počátku ji hlavně odpuzovala myšlenka, že možná není dost čistý. Naštěstí se však nyní přesvědčila, že se mýlila a s úlevou si uvědomila, že jsou Siamci zvyklí několikrát denně se pečlivě omývat. Ale stejně jí tato zkušenost nepůsobila žádnou rozkoš. Poddávala se tomu pouze z úslužnosti vůči Mariovi, její smysly a její chuť to nepřijímaly.

Tak ať alespoň odvedu dobrou práci, myslela si téměř zlostně. Jakási hrdost ji nutila k tomu, aby chlapce obsloužila tak, aby si na to uchoval nesmazatelnou vzpomínku. Cožpak jí její manžel neřekl, že žádná jiná žena na světě neumí tak jako ona využít úst ve službách lásky?

Pomalu se však svou vlastní hrou nechala unášet, zapomněla, komu patří tento penis, jehož síla a teplo se jí počínaly líbit, jehož žaludem si nechala bičovat hrdlo a nechala

ho, aby si sám našel místo, kde chce zakončit svou rozkoš. Cítila, jak vzrůstá citlivost jejích rtů i jejího klitoris. Nakonec zavřela oči a zcela se oddala svým pocitům. V okamžiku, kdy její laskání dosáhlo svého cíle, jí výtrysk semene na jazyk způsobil stejnou rozkoš, jako kdyby to bylo Jeanovo semeno. Chuť mělo odlišnou, velmi se jí líbila. Málo záleželo na tom, že se na ni dívali všichni ti muži kolem: také ona toužila po orgasmu. A než jí pyj vyklouzl z úst, konečky svých prstů se lehce dotkla popěte svého pohlaví a oddala se orgasmu v Mariově náručí, který toho využil k tomu, aby ji poprvé políbil na rty.

-Cožpak jsem neslíbil, že vás rozdám po kouskách? řekl, když cestou zpět opět přelézali pobořenou zeď. Jste spokojena?

Byla. Zatím se však nedokázala zcela zbavit svých rozpaků. Stále mlčela. Nervózně tedy poznamenal:

- Pro ženu je velmi důležité, aby vypila mnoho spermatu a z nejrůznějších zdrojů.

Jeho hlas náhle zhoroucněl:

- Musíte to vše dělat, protože jste krásná, řekl naléhavým tónem.

-A není možné být pěkná a přitom zůstat počestná? povzdechla si.

- Jistě, je to možné, ale bylo by to k vaší vlastní škodě. Cožpak by bylo možno odpustit, kdybyste moci své krásy nevyužila k tomu, abyste dosáhla toho, po čem tolik žen marně po celý život touží?

- Zdá se, že si myslíte, že všechny ženy nesní o ničem jiném než o chlípnosti.

- A existuje nějaké jiné blaho?

Sukni nikdo neukradl. Natáhla si ji a hned litovala, že přišla o předešlé pohodlí. Dali se nyní jinou cestou než tou, kterou znala. Byla zvědavá, jak dlouho ještě půjdou pěšky. V okamžiku, kdy si již chtěla postěžovat, vyšli na skutečnou ulici.

- Vezmeme si sam-lo, najdeme-li nějakého, řekl Mario.

Emanuela dosud nikdy tento dopravní prostředek nepoužila. Již se málo vyskytoval. Nápad, aby to vyzkoušela, se jí zcela zamlouval. Bylo jistě příjemné nechat se vézt pod hvězdnatým nebem ve vehiklu, poháněném monotónním šlapáním, příjemnější, než riskovat v taxi smrt v každé zatáčce. Ušli po ulici několik set metrů, než potkali volný vehikl. Jeho řidič (kterého rovněž nazývají sam-lo, to je „tři kola", jak jí vysvětlil Mario) seděl zamyšlený na zemi. Jakmile je spatřil, naznačil jim gestem pozvání na úzkou lavičku, pokrytou červeným moleskinem.

Mario chvíli vyjednával, pravděpodobně smlouval cenu jízdy, potom Emanuele pokynul aby se posadila. Sám si sedl vedle ní. I když oba byli pozoruhodně štíhlí, museli se přitisknout jeden k druhému. Mario obejmul paží Emanuelina ramena a ona se k němu šťastně přitulila. Když si sedala, vytáhla si sukni až nahoru, protože se Mariovi líbily její nohy, jak to předtím řekl. Trojkolka se rozjela. Náhle dostala nápad, který jí připadal fantastický a bláznivý. Ještě nikdy neudělala ze své vlastní vůle něco takového, a co je ještě horší, takto veřejně na ulici! Ale udělá to! Sebrala všechnu svou odvahu.

Otočila se trochu na stranu k Mariovi. Jednou rukou, kterou musela nutit k tomu, aby se netřásla, rozepnula jeden knoflík, pak ve spěchu postupně i ostatní. Vklouzla rukou dovnitř a uchopila mezi prsty spící Mariovo pohlaví. Teprve potom se odvážila vydechnout.

- Tak je to správně, Emanuelo! řekl Mario. Jsem na vás velmi hrdý.

- Skutečně?

- Ano. Vaše gesto má právo na vstup do království erotiky, protože je zvykem, že iniciativu projevují muži a ženy se podrobují. Žena, která se toho ujme sama v okamžiku, kdy to muž nejméně čeká, vytváří erotickou situaci nejvyšší kategorie. Bravo!

Ve své ruce pocítila, že jeho souhlas není pouze morální.

- Vzpomeňte si na toto gesto za jiných okolností, a bude vám přitom dobře. Je samozřejmé, že i to podléhá zákonu novosti.

- Jak to myslíte-? zeptala se. Počala Maria jemně laskat.

- Jestliže byste byla oblíbenou milenkou nějakého pána a svlékla byste před ním své šaty, byť i bez jeho vyzvání, nebylo by v tom nic nepředvídaného. A kde je v tom tedy erotismus? Ale jestliže vám váš velvyslanec představí u oběda projíždějícího diplomata, abyste jej doprovodila do chrámu Ležícího Budhy, a když jej potom pozvete na čaj do svého budoáru, abyste si po té projížďce městem odpočinuli, a když si vedle něj sednete na vaši nejpohodlnější pohovku potaženou bílým hedvábím a pak si zcela jednoduše stáhnete halenku a docela přirozeně roztřesete své vlasy, zanechá toto spontánní gesto v paměti vašeho hosta nesmazatelný dojem. A až bude jednou na smrtelném loži, bude to váš obraz, který jej jako poslední navštíví, aby jej utěšil.

Po takovém začátku se vám přirozeně otevírá celá bohatá škála možností. Buď u toho svou iniciativu prozatím zastavíte a s nahými ňadry mu zcela ceremoniálně posloužíte čajem, přičemž se jej neopomenete zdvořile dotázat, zda čaj pije obvykle s jednou nebo dvěma kostkami cukru. Je velmi pravděpodobné, že v tom okamžiku nebude schopen si na to vzpomenout. Právě na tom také poznáte, jaký by byl nejvhodnější další postup. Je-li natolik zmaten, že řekne osm, čtrnáct nebo jeden metr, nemůžete od něj vůbec očekávat, že sám udělá další krok. Dejte mu tedy dvě kostky a přibližte se k němu. Pak postupujte přesně tak, jak jste to právě udělala se mnou a zeptejte se ho, čemu dává přednost: zda chce být hotov před čajem nebo až jej vypije a jakým způsobem si to přeje udělat: do vaší ruky, do vašich úst nebo do vaší pochvy. Od toho okamžiku již není další postup důležitý. Klima je navozeno, a umělecké dílo, jak vy ráda říkáte, je na správné cestě. Jestliže si naopak váš host uchová zdání

chladnokrevnosti, nechte ho, ať sám udělá co chce. To znamená, že se na vás vrhne a bude se chovat jako faun, kterého jste v něm probudila: tím získáte jen pro sebe přednost. Jindy zase pro změnu nesvléknete pouze blůzu, nýbrž vysvléknete se zcela do naha, aniž byste jen na minutku přestala být dámou a aniž byste projevila sebemenší pohnutí. Když si při svlékání budete držet sukni levou rukou a svýma dlouhýma nohama tanečnice ji překročíte, abyste ji pak decentně odložila na sedačku, když si stáhnete kalhotky, budete-li je mít na sobě, a uložíte je na bezpečné místo do vázy s orchidejemi, znovu se posadíte po levém boku svého hosta a lehce se zvrátíte do podušek s přívětivým úsměvem dobré společnice. Jestliže váš host překvapením povstane, vyprávějte mu, abyste ho uklidnila, jak jste byla minulého večera znásilněna dvěma černochy ozbrojenými noži a jakou rozkoš vám to přineslo. Podrobně popište pohlaví vašich mučitelů a vše to, co s vaším tělem dělali. A jestliže se váš host nebude ani po tom hýbat, masturbujte se před ním. Konečně potřetí, s jiným významným hostem, se vůbec nesvlékejte, ale když zdvihnete čajovou konvici a ještě dříve, než se optáte na cukr, se zcela jednoduše zeptejte: „Až vypijeme čaj, budete si přát se mnou pomilovat? Můj manžel se nevrátí dříve než za dvě hodiny." A jestliže se ten člověk bude zdráhat a bude se dobrodružství vyhýbat s výmluvou na staré zranění, na slib složený u smrtelného lože své kmotry karmelitánky nebo na nějaké přikázání Chamurabiho zákoníku, které zakazuje souložit před západem slunce, prohlašte zcela suverénně, aniž projevíte sebemenší nevoli: „Máte pravdu, kam jsem to dala hlavu? I já, když jsem se vdávala, jsem slíbila, že zůstanu věrná! A poněvadž jsem doposud svého manžela nikdy nepodvedla, bude lépe, když s tím nezačnu ani dnes." Ten pitomec se pochopitelně nebude moci smířit s tím, aby si nechal uniknout takovou vzácnou perlu, jako jste vy. Rozmyslí si to, ale vy zůstaňte již neoblomná. Nebo se bude snažit

porušit vaši nevinnost násilím. Pak zavolejte policii a dejte ho odsoudit k nejvyššímu možnému trestu. Žádný soud neuvěří nesmyslným výmluvám, které bude přednášet na svou obhajobu.

Emanuela byla nadšena rozměry, jichž nabyl její péčí Mariův úd. Přesto však si neodpustila, aby mu ironicky neřekla:

- Pane profesore, slova, která mám pronést dle vašeho doporučení, jsou přesně ta, pokud si dobře pamatuji, kterými jsem se na vás obrátila před necelou hodinou. Protože jste mne urážlivě odmítl, předám vás prvnímu policistovi, kterého potkáme.

Mario se pobaveně usmál.

- Zbožňuji vaši ruku, řekl, neměňte tento způsob. Má drahá, nedělejte ze sebe hloupější, než jste. Velmi dobře víte, že není nic společného mezi situací, kterou jsem vám popsal, a našimi vztahy.

Emanuela však si absolutně nebyla vědoma toho, v čem je ten rozdíl, leda že u toho nebyl čaj. Neměla však náladu na žertování, ani nebyla schopna dále argumentovat. Laskání, kterým jej oblažovala, zapalovalo i její vlastní smysly. Dokonce i natřásání špatně odpérované tříkolky po hrbolaté cestě zvyšovalo rozkoš, kterou počala pociťovat.

- Tento sam-lo ani neví o divadle, o které přichází, poznamenal Mario.

Zapísknul. Muž okamžitě otočil hlavu, očima přejel ze zákazníka na zákaznici a zeširoka se usmál.

- Líbíme se mu, konstatovala Emanuela.

- Ano, nalezli jsme spoluviníka, spoluúčastníka, řekl Mario. Není na tom nic divného, protože je krásný. Existuje mezinárodní svobodné zednářství krásy. A některé věci jsou dovoleny jen těm, kdož jsou krásní. Montherlant, když psal Pierrovi Brasseurovi, poznamenal jednoho dne velice správně, že „necudnost není vůbec vulgární. To naopak pruderie,

upejpavost je vulgární."

- Courteline řekl již před ním, citovala Emanuela s pocitem radosti, že to ví: „Skutečná stydlivost spočívá v tom, že skrývá to, co není krásné."

- Stydíte se za svá prsa? zeptal se. -Ach ne!

Rukou, kterou nelaskala Maria, vytáhla si halenku ze sukně a pokusila se ji přetáhnout přes hlavu. Mario jí v tom pomohl. Musela však na okamžik upustit jeho ztopořený úd, ale to byla jen kratičká mezihra.

- Teď bych si přál, abychom někoho potkali, řekl Mario.

- Sam-lo jako svědek nestačí? zeptala se Emanuela.

- Ten již není svědkem, je spoluúčastníkem.

Mario na něj znovu zavolal a Siamec se na svém sedle obrátil. Zdálo se, že téměř úplná nahota jeho pasažérky na něj živě zapůsobila. Všichni tři se hlasitě rozesmáli. Emanuela měla pocit, jako by byla trochu opilá. Bylo však již velmi pozdě, než aby to mohl být důsledek vypitého chianti.

Mariovo přání se splnilo. Předjelo je auto, náhle prudce přibrzdilo a Emanuela již myslela, že se zastaví a rozbušilo se jí srdce. Auto se však znovu rozjelo. Obličeje jeho pasažérů nebylo možno rozeznat.

- Možná že to byl někdo z vašich přátel? Popíchl ji zlomyslně Mario. Neodpověděla, hrdlo se jí svíralo. Raději na nic nemyslela, jen na to, aby ho dobře laskala. Jiné sam-lo, kde byli natěsnáni dva američtí námořníci, jelo proti nim. Ti překvapením zaječeli, když spatřili to divadlo. Mario a Emanuela předstírali, že je ani nevidí, ani neslyší. Ti zoufale gestikulovali a chtěli obě trojkolky zastavit, ale jejich řidiči ani nezaváhali a jak jeden, tak i druhý dále pravidelně šlapali do pedálů.

- Kam se chcete ukojit? zeptala se Emanuela, do mé ruky, do mých úst, nebo do mé pochvy?

Neodpověděl okamžitě. Emanuela se předklonila a vzala mu úd mezi rty a nechala jej vejít hluboko do svých úst. Slyšela jak

Mario recituje:

„Až tam, kam jsem ti řekl;
Nech mne, již nemohu více, můj živote!
Nech, můj bože, již nemohu!
Jakmile oddálíš svou pusinku,
až vydechnu jako ve smrti,
pak mi dej vše, co ještě zbývá."

Zvědavost ji donutila, aby přerušila své konání. Napřímila se a otázala se:

- To je od vás, tato galantní báseň?

- Ale kdepak, protestoval Mario. Je to výňatek z díla vašeho krajana z šestnáctého století, Rémy Belleaua „První den selanky".

- No ne! vyprskla smíchem.

Ještě než mohla opět zaujmout původní polohu, dojeli před mříže Mariovy zahrady.

Mario se vyvlékl z Emanueliných paží, seskočil z trojkolky a upravil si toaletu. Také Emanuela sesedla, nepovažovala však za nutné natáhnout si opět halenku, kterou komíhala v ruce spolu s kabelkou. Ve svitu měsíce se obdivuhodně rýsovala její prsa.

Mario otevřel bránu. Sam-lo se postavil vedle trojkolky a bez viditelného rozrušení vyčkával — zřejmě na vyrovnání účtu. Ital však náhle jediným skokem vysedl do sedla a dřív, než byl řidič schopen jediného gesta, vjel do zahrady. Šlapal do pedálů jako by za ním hořelo. Siamec a Emanuela zůstali stát překvapením proti sobě a oba najednou vypukli v smích. Mladý muž přijal žert svého zákazníka v dobrém. Ostatně popravdě řečeno, v tomto okamžiku se více věnoval obdivování Emanueliny siluety než starosti o svou trojkolku. Emanuela se první pustila do pronásledování uprchlíka. Našla ho u dřevěného můstku nad řekou. Stál tam celý rozzářený, řidítka v rukou.

- Jste to ale blázen, vytkla mu něžně.

- Mám rád i vaše prsa, prohlásil, jako by to byl rezultát jeho dlouho zrajícího rozhodnutí.

- To mám tedy štěstí!

Lichotilo jí to víc, než byla ochotna připustit.

Vesele a beze spěchu se k nim připojil sam-lo. Mario na něj promluvil, byl to skutečný projev, se zdůrazňováním přízvuku, s pomlkami, s výbuchy výřečnosti. Emanuela byla zvědava, co mu asi říká. Ze Siamcova obličeje nebylo možno nic uhádnout. Náhle odpověděl, dívaje se na Emanuelu. Mario ve svém výkladu pokračoval. Chlapec nakonec přikývl.

- Tak je to hotovo, nalezl jsem svého hrdinu! řekl Mario. Jako když někdo hledá něco hodně daleko a pak to nalezne u svých vlastních dveří.

-Co říkal? Chcete říci...

- Ale ovšem. Nepovažujete jej za hodna své přízně?

Tentokrát měla Emanuela skutečně pláč na krajíčku. Mariova roztomilost během celé té jízdy na trojkolce jí dala téměř zapomenout příkré odmítnutí, jehož se jí před tím dostalo. Čekala více méně vědomě, že jakmile budou u něj doma, schvátí ji do svého náručí. A byla odhodlána strávit s ním zbytek noci, bude-li si to on přát a vůbec již nemyslela na návrat domů. Mohl si s ní dělat co chtěl. A hle, nechtěl nic. Jediná věc kterou měl v hlavě bylo nalézt pro své lůžko nějakého chlapce! Emanuela pohlížela nyní na sam-lo s očima plnýma slz, přes které ho ani nemohla rozeznat. Je opravdu tak krásný? Vzpomněla si, že si u něj všimla typických rysů boxera...

- Cara! Prosím vás, jen se mi zase nezačněte již předem trápit, řekl vesele Mario a podle svého obvyklého způsobu přerušil Emanueliny pochmurné myšlenky. Uvidíte, mám úžasný nápad. Ještě jednou mi prokažte svou milost a důvěru a pojďte rychle dovnitř.

Otevřel dveře, objal ji kolem pasu a vtáhl ji do domu. Nechala se sebou dělat co chtěl. Nepřestala se však kabonit. Už

měla opravdu dost těch Mariových nápadů. Přesto však byla ráda, že se znovu ocitla v salónu plném světel a stínů, s pohovkou z červené kůže, s kořeněným pachem průplavu. Nezdálo se, že by tam ještě plulo mnoho člunů. Bylo. již tak pozdě — nebo tak brzo! Náhle pocítila závan ospalosti... To je ale noc!

Mario přinesl obrovské číše, v jejichž křišťálu světélkovala zelená tekutina.

- Je to mátový čaj s pepřem, oznámil, to vám dodá, má milá, opět odvahu!

Jeho milá? Emanuela se hořce usmála. Sam-lo stál uprostřed pokoje, trochu rozpačitě. Se zřejmým ostychem si vzal nápoj, který mu Mario nabídl. Všichni tři tiše pili. Měla takovou žízeň, že vyprázdnila celý pohár jedním douškem. Mario měl pravdu: cítila, jak se její smysly opět probouzejí. Prudce si k ní sedl, objal ji a rty položil na její levý prs.

-Vezmu si vás! řekl.

Vyčkal, jaký účinek tím vyvolá. Emanuela však byla příliš omámena, než aby dala cokoliv najevo. Kromě toho ji také nijak nepřesvědčil.

- Ale vezmu si vás přes tohoto krásného pastýře, pokračoval Mario. Přes něj v pravém slova smyslu. To znamená, že proniknu skrz něj, abych vás zasáhl. Zmocním se vás tak, jak vám to doposud nikdo neudělal a jak jsem se ani já doposud žádné ženy nezmocnil. Budete v mé moci více, než kdy jaká bytost patřila jiné. Souhlasíte?

Emanuela nechápala, co tím chce říci, nebo to odmítala pochopit. Ale ani na okamžik jí nepřišlo na mysl, že by se tomu mohla nebo měla vyhnout. Cokoliv na ní Mario požadoval, bylo dobré a ona to přijímala. Obávala se pouze jediné věci, a to, že by od ní nechtěl nic. Řekla:

- Dělejte se mnou, co chcete.

Podruhé ji políbil na ústa. Nyní byla náhle zcela šťastná. A netrpělivá, aby s ní již něco dělal.

-Váš první milenec! řekl nadšeně. Dnes v noci ho budete mít.

Styděla se, že ho oklamala a že Mariovi nepřiznala svá dobrodružství v letadle. Ale záleželo na tom? V jistém smyslu přece, protože to bylo poprvé, kdy k tomu dávala svůj plný souhlas, kdy při jasném vědomí a s plným pochopením, o co jde, zcela uváženě chtěla cizoložit, bude toto skutečně její první milenec.

- První z mnoha dalších? zeptal se, jako by se chtěl ujistit, že přijala jeho ponaučení.

- Ano, řekla Emanuela.

Jaká je to nádhera, takto se úplně a bezvýhradně odevzdat! Žena, která se oddá jinému, nemůže vědět, jaký obrovský krok dělá ta, která se najednou celá zaslibuje mnoha mužům, neomezenému počtu milenců. Žádná jiná žena necizoložila nikdy tolik, jako ona v tomto okamžiku. Které jiné ženě se mohl podařit takový zázrak, aby — když poprvé podvádí svého manžela — podváděla ho se všemi muži, kteří ji chtějí?

- Již se tedy neodmítáte? naléhal Mario.

Zavrtěla hlavou, aby jej ujistila, že nikoliv. Pomyslila si: kdyby mi dnes v noci přikázal, abych se dala deseti mužům, udělala bych to. Žádal však na ní jen to, aby se jejím milencem stal sam-lo. Svlékla sukni a zůstala sedět na pohovce, opřená o tlusté polštáře, které sladce přiléhaly na její tělo. Nohy držela do široka roztažené, podpatky opírala o koberec, pažemi obepjala bedra muže, když do ní opatrně začal pronikat. Když se dostal až na konec, Mario, který byl doposud po jejím boku a držel ji v náručí, povstal, postavil se za sam-lo. Svými pažemi jej obepjal v pase a Emanuela ucítila, jak se jeho paže přitiskly na její.

Slyšela, jak vzdychá rozkoší. Chvílemi téměř křičel.

- Nyní jsem ve vás, řekl Mario. Protínám vás dvakrát tak ostrým mečem, než je to u jiných mužů. Cítíte to?

- Ano, jsem šťastna, řekla Emanuela.

Siamec z ní nyní povytáhl svůj tuhý pyj o dvě třetiny a pak se neúprosně opět vrátil až na dno. Opětoval to potom ve stále rychlejším tempu. Emanuela se nestarala o to, zda jí Mario dovolí oddat se zcela orgasmu. Začala bez otálení křičet rozkoší, její tělo se zmítalo po satinové kůži pohovky. Výkřiky a sténání obou mužů se mísily do jejího chroptění. Tyto splývající zvuky pronikaly nocí a psi na to z dálky odpověděli koncertem neutichajícího štěkotu.

Oni si však nic neuvědomovali z toho, co se děje kolem nich. Byli v jiném světě. Zdálo se, že nějaká vnitřní harmonie řídí jejich trio jako soustrojí hodinek. Podařilo se jim dosáhnout hluboké jednoty bez nejmenší trhliny, jednoty dokonalejší, než jaké může dosáhnout kterýkoliv pár. Siamcovy ruce hnětly Emanuelina prsa a ta vzlykala rozkoší prohýbala se v bedrech, aby do ní pronikl co nejdále a supavě vykřikovala své štěstí, úpěla, že to již nesnese, prosila, aby ji roztrhli, aby ji nešetřili, aby se do ní ukojili.

Mario cítil, že sam-lo je nevyčerpatelný, ale on sám již dále nemohl. Vtlačil své nehty do partnerova masa, jako by mu tím chtěl dát znamení. Oba muži vystřikli jedním rázem, sam-lo do hloubi Emanuelina těla, on sám se pak zhroutil pod Mariovým posledním přírazem. Emanuela vykřikla ještě hlasitěji, než křičela doposud, pocítila, jak jí do hrdla vystupuje hořká chuť semene, které zaplavilo celé její nitro. Její hlas se rozléhal do daleka nad černou vodou průplavu a nikdo by nemohl říci, komu byly její výkřiky určeny:

- Miluji! Miluji! Miluji!

Konec první knihy

DRUHÁ KNIHA

(Antipanna)

Pannou nazývám ženu, která se milovala jen s jedním mužem

KAPITOLA I.

TO ZNAMENÁ STÁT SE NEVĚSTOU CELÉHO SVĚTA

My, kteří jednoho dne zemřeme, přece jen v lůnu tohoto okamžiku nazýváme člověka nesmrtelným.

Sant John Perse

- To je Anna Maria Serguine.

Mario do nekonečna protáhl to „i" křestního jména v tak vysokém, výrazném tónu, že to zbytku jména dodalo znak věrohodnosti, uzavřenosti a něžnosti.

Dívka zůstala sedět za volantem svého vozu. Mario ji vzal za ruku a předvedl Emanuele, která se snažila zapamatovat si dojem polaskání, které v ní vyvolala florentinská vibrace písmene r. Vzpomněla si na úryvky gregoriánského chorálu, provoněné kadidlem a vůní hořících svící. Panis angelicus, andělský chléb. Kolena decentně zakrytá sukněmi. Líbezné snění — o res mirabilis, jak podivuhodná věc! Hrdla prodlužující „i", jazyky navlhčené slinou, pootevřené rty nabízejících se úst... O slutaris hostia ... Ó blahoslavená hostie. Emanuela je ozářena kouzelným světlem přicházejícím z druhého konce světa a jen si vytýká, že nenachází pro označení této krásy jiná slova než slova chvály malé školačky:

- Vyslovený „zázrak", říká si v duchu. Je čistá svou sebejistotou, rozjásaná, šťastná. Srdce se jí z toho až svírá. Tolik něhy a krásy najednou, to je možné snad jen ve snu!

- Záleží jen na vás, aby to byla skutečnost, říká Mario a Emanuela si v tom okamžiku není jistá, zda nemyslela nahlas.

Anna Maria propukla bez jakýchkoliv zábran v smích a Emanuele se tím ulevilo. Rozhodla se uchopit návštěvnici za

ruku.

- Teď ne, řekla tato s úsměvem, musím přijít včas na čajový dýchánek.

Obrátila se k Mariovi a změřila si ho od zdola nahoru, jako kdyby nemohla uvěřit, že je tak velký.

- Budeš mít někoho, kdo tě doveze domů?

- Via, cara, via!

Pneumatiky zaskřípěly v písku. Jede bez ochranného skla, bez blatníků, bez střechy — znepokojila se Emanuela a pozvedla oči k obloze pokryté černými mraky. Byla nešťastná, když viděla, jak se její sen vzdaluje.

- A to jsem si myslela, že již znám vše, co země zrodila nejkrásnějšího! Kde jste našel toho archanděla?

- Je to jedna z mých příbuzných, řekl Mario. Někdy mi dělá řidiče.

A dodal tázavě:

- Vás zajímá? Emanuela mlčela.

- Přijde zítra, oznámil. A po chvíli :

- Upozorňuji vás, že nestačí pouze na ni udělat dojem. Nepochybuji však, že se vám podaří vypořádat se s ní.

- Já? protestovala Emanuela. Jak bych to jen mohla dokázat? Ještě se toho musím moc naučit.

Pocítila závan zlosti. Což se Mario domníval, že pokud jde o něj, je po jediné lekci jejich vzájemný vztah ukončen?

Prošli Emanuelinou zahradou a terasou. Zůstali stát v salónu před velkou mříží z černého železa.

Emanuela poznamenala:

- Jistě jste se sám ujal její výchovy. Čím bych k tomu mohla přispět ještě já?

- Vždyť přece ve hře není Anna Maria, jde o vás! Očekával, že mu odpoví, ale Emanuela se spokojila se skeptickým úsměvem. Proto jí vysvětlil:

- Akt, který vás nejlépe přetvoří, je právě to, co nyní děláte. Žádná tvář není tolik vaše jako ta, kterou se právě snažíte

nasadit. Ale možná, že jste spokojena s tím, jaká jste byla doposud?

Emanuela zatřásla odmítavě svou černou hřívou.

- Ne, pravila rezolutně.

- No tak se tedy proměňte, řekl Mario unaveným hlasem. Přesto však ještě dodal:

- Protože jste žena, je nesporně láska vaší vlastní úlohou. Poněvadž jste však současně i bohyní, je vaší sudbou blaho druhého.

Usmála se, protože si vzpomněla na chodník z prken, na chrám, na noc. Pátral v jejím obličeji:

- Již jste počala vychovávat svého manžela?

Nasadila odmítavý výraz, napůl z tvrdohlavosti, napůl z ostýchavosti.

- Nedivil se tomu, že jste přišla tak pozdě? -Ne.

- Co jste mu řekla?

- Že jste mne zavedl do kuřárny opia.

- A neudělal vám kvůli tomu mravnostní kázání?

- Ne, miloval se se mnou.

Vyčetla otázku, která se zřejmě zračila v jeho očích.

- Ano, po celou tu dobu jsem na to myslela.

- A líbilo se vám to?

Emanuelin výraz odpověděl za ni. Znovu v duchu prožila vzrušení, které poznala, když se manželovo sémě uvnitř ní smíchalo se semenem, kterým jí předtím vrchovatě naplnil Sam-lo.

- Takže nyní byste měla chuť si to zopakovat, konstatoval Mario.

- Cožpak jsem vám neřekla, že přijímám váš zákon?

Bylo to pravda. A dokonce již v tomto okamžiku ani nevěděla, proč by o tom měla pochybovat. Aby Maria přesvědčila, opakovala definici, k jejíž formulaci ji dovedl minulého večera:

- Všechen čas strávený jinak než ukájením se s využitím

umění ve stále četnějších náručích, je ztraceným časem.

Pak se tázala:

- Co si myslí Anna Maria o tom, čemu je vhodné věnovat svůj čas?

- Tomu, aby se připravovaly nové časy. Tomu, aby se v tomto světě vše vytříbilo tak, aby své přetvoření mohla uskutečnit v novém světě.

Emanuela řeka lhostejně:

- To znamená, že pro ni existují jiné hodnoty než erotismus. I ona má tedy své bohy a své zákony.

Se zájmem na ni pohlédl:

- Počkám si na to, zda nebeský sen ztratí tuto dceru člověka nebo zda láska ke skutečnu získá novou duši zde na zemi.

Emanuela jej uchopila za ruku:

- Jsem to ale špatná hostitelka. Nenabídla jsem vám nic ani k pití, ani k zakouření!

Chce jej odvést k domácímu baru, on ji však zadrží.

- Doufám alespoň, že pod těmito šortkami již nic jiného nemáte? zeptá se nedůvěřivě.

- To je ale otázka!

Šortky jsou tak krátké, že jí sotva vyčnívají zpod svetříku korálové barvy. V rozkroku lze v nohavicích zřetelně rozeznat černé kudrny.

Mario přesto považuje za nutné jí vytknout:

- Toto oblečení se mi vůbec nelíbí. Sukně se může vyhrnout — skýtá přístup. Šortky jsou zámkem. Ztratím zájem o vaše nohy, budou-li i nadále vyčnívat z toho pytle.

- Tak dobře, stáhnu si je, podvolila se v dobré náladě Emanuela. Ale napřed mi řekněte, co budete pít.

Mario má však v hlavě něco jiného:

- Proč zůstáváte zde uvnitř? Máte překrásnou zahradu. - Vždyť bude pršet!

- Zatím ale ještě neprší.

A tak vede Emanuelu tam, kam chce on — až k široké

kamenné zídce, která lemuje terasu. Oblohu mezi nehybnými stromy ozářil blesk.

- Ach, Mario, podívejte se, jaký hezký chlapec jde tamhle po ulici.

- Ano, opravdu, je hezký.

- Proč ho nezavoláte a nepomilujete se s ním?

- Jak řekl jeden svatý otec, neexistuje týž čas pro různé věci. Je čas běhat za chlapci, a je čas nechat je běžet.

- Jsem si jista, že něco takového nikdy žádný svatý otec neřekl. Mario, mám žízeň!

On zkříží ruce a dává okázale najevo svou netrpělivost. Emanuela chápe, co od ní očekává. Pokrčí rameny, skloní hlavu, tvrdohlavě vystrčí bradu, pohlédne na svá nahá stehna: jsou odhalena až po slabiny. Okraj šortek do nich vytlačil červenou rýhu. Být viděna nahá nad tuto linku, to se přece nehodí!

- No tak? Naléhá Mario.

- Mario, přece ne zde! vždyť nás může kdekdo pozorovat z okolních domů. Podívejte se!

A prstem ukazuje na záclony, které se lehce pohybují.

- Přece znáte Siamce, vždy je někdo na číhané, buď tu či tam.

- To je přece ideální! zvolá Mario. Cožpak jste mi netvrdila, že máte ráda, když někdo obdivuje vaše tělo?

Rozpačitá Emanuelina tvář přiměje Maria k úsměvu.

- Jen si vzpomeňte: nic, co je diskrétní, není erotické. Erotická hrdinka je něco jako vyvolená boží: to ona je příčinou skandálu. Právě veřejně vyvolaný skandál je mistrovským dílem. Cožpak být nahá je totéž jako schovávat se, když jste nahá? Vaše neřest nemá smyslu, jestliže ji uzavíráte za záclonami svého pokoje. Váš bližní tak nebude zbaven své nevědomosti, ani hanby, ani strachu. Důležité není to, že jste nahá, ale že on vás vidí nahou. Ne to, že křičíte rozkoší, ale že i on slyší, jak vaše rozkoš vrcholí. Není důležité, abyste vy

počítala své milence, ale aby je počítal váš milenec. Není podstatné to, že se vám otevřely oči a že jste poznala pravdu o lásce a milování, nýbrž to, aby ten druhý, který ještě tápe ve tmě svých chimér, objevil ve vašem pohledu, že neexistuje jiné světlo, které by mu umožnilo vidět, jak svými gesty, činy a pohledy dosvědčujete, že jiné krásy není.

Jeho hlas se stal vemlouvavým: každý návrat vašeho studu zbavuje odvahy mnoho jiných. Pokaždé, když ve vás obava ze skandálu vyvolá zmatek, pomyslete na ty, kteří žijí potajmu v očekávání vašeho příkladu. Nesmíte je zklamat. Nesmíte zesměšnit naději, kterou oni ve vás vkládají, ať již zjevně nebo skrytě, ať již vědomě, nebo aniž si to sami uvědomují. Jestliže byste měla byť i jedinkrát zabránit svou ostýchavostí nebo svými pochybnostmi dokonání erotického aktu, žádnou pozdější odvahou, žádnou příští zásluhou nebudete nikdy moci takové selhání vykoupit.

Na okamžik se odmlčel, pak s nádechem opovržení dodal:

- Nebo snad chcete hovořit o mravopočestnosti? Jde vám o to, abyste jednala jako ostatní, nebo aby ostatní jednali jako vy? Chcete být Emanuelou — nebo někým jiným?

- Mohu respektovat víru druhých, bránila se. To však neznamená, že jejich víru musím sdílet. A jestliže se jim nelíbí to, co se líbí mně, proč bych měla mít zlomyslnou radost z toho, že je šokuji, že vyvolávám jejich pohoršení? Nic mne to nestojí, když se oni chovají tak, jak se jim to líbí. Byl by život možný zcela bez diskrétnosti, snášenlivosti a zdvořilosti? A dokonce dejmu tomu, že nechám tyto lidi, aby se přesvědčili, že jednám a myslím stejně jako oni — vždyť společnost je vytvořena na základě určitých konvencí, určitých kompromisů.

- Jestliže se někdo chová tak, jako ti druzí, patří k těm druhým. Místo aby změnil svět, získá jen odraz toho světa, který chce zničit.

Zdá se, že to na Emanuelu zapůsobilo. Mario se omlouvá:

- To jsem neřekl já, nýbrž Jean Genet. A již mírnějším

hlasem pokračuje:

- Ve věci lásky, jak řekl jiný dramaturg, není nikdy dost, příliš. Jestliže jste již dobře poznala, jak je třeba neustále jednat a jestliže jste jednala dobře, je třeba neustále jednat lépe. Lépe než to, co jste již udělala. A lépe než to, co činí ostatní. Nesmíte strpět, aby vás kdokoliv předstihl nebo aby se mu to dařilo právě tak dobře, jako vám. Nestačí, že jste příkladem nyní, musíte být příkladem i pro budoucnost.

Emanuela pohlíží do dáli a mlčí. Posadí se na zídku, obejme rukama skrčené nohy a bradu položí na kolena. A potom se zeptá téměř nevraživě:

- A proč je třeba, abych to vše dělala? Proč právě já?

- Proč vy? Protože jste toho schopna. Tak jako druzí jsou schopni řešit rovnice nebo skládat symfonie, vy jste schopna vyniknout fyzickou láskou a krásou. A to, co jste schopna dělat, máte také dělat. Přece nechcete přejít po této zemi, aniž by po vás na ní něco zůstalo?

- Je mi devatenáct let! Ještě jsem přece svůj život nedokončila!

- A chcete snad dále vyčkávat, než započnete žít? Jste snad ještě příliš dítě? Pravda, učím vás hrdinství. Země to však potřebuje. Váš druh, vaše plemeno to potřebuje.

- Můj druh?

- Ano, ta prastará aminokyselina, ta prastará améba, to neuvěřitelné, v co je třeba věřit, co se úporně snaží být něčím jiným. Zvíře? Obratlovec? Savec? Primát? Opočlověk? Člověk? Homo sapiens? Kolik překonaných etiket! A ty, které teprve přijdou: člověk v prostoru a čase, člověk myšlení bez hranic, člověk s mnohonásobným tělem a jediným duchem, člověk jako tvůrce a přetvořitel lidí, vždy však ohrožován těmito svými kreacemi a krvácející jako ze stigmat ze svých omylů a ze svých záhad. Nechcete mu pomoci?

- A to mu pomůže, když si stáhnu šortky?

- Znamenalo by to snad sloužit člověku, kdybyste

pokračovala v iluzi, přetvářce, strachu? Kdybyste při životě udržovala stydlivost?

- A vy si opravdu myslíte, že je to důležité pro minulost i pro budoucnost, zda někdo ukáže své ohambí či neukáže?

- Budoucnost závisí na vaší představivosti a odvaze, nikoliv na vaší věrnosti návykům. To co bylo moudrostí v jeskyních, mohlo by se stát naší hloupostí v dnešním světě. Hovoříme nyní o studu: je to vzrozená ctnost, která má svou dobrou či špatnou hodnotu ve všech dobách? Vpravdě se stud nevyznačuje ničím úctyhodným: původně to byl rozumný rys, vhodný objev, správný, dokonce spásonosný cit. Dnes je to přetvářka, sofismus, protismysl, absurdní falešná perla, útulek bezpráví, bahno perverze ...

- Vy přece dobře víte, že nejsem nikterak citlivá; vaše litanie mne uchvacují. Je však nutné brát vše tak smrtelně vážně?

- Člověk se zaplétal do trní, do lian ovinujících stromy. Bál se drápů a zubů soupeřící fauny a trávil mnohem více času šplháním, skákáním, válením se po zemi mezi trny a pazourky, než objímáním svých žen v plesnivé vlhkosti svých jeskyň. První, kdo byl tak důvtipný, že si chránil orgán, na kterém záviselo zrození a počet jeho potomků, prokázal svému plemenu velkou službu. A kdyby si nebyl usmyslil učinit z opatrnosti etický zákon, ritus, eleganci, šarm, kdo ví, zda by se lidstvu podařilo prosadit její všeobecnou platnost. To, co se později mělo stát bigotností, bylo zpočátku biologickou předvídavostí: iniciativou ve smyslu vývoje. Tedy z hlediska opravdové morálky to bylo dobrým počinem.

Mario se posadil proti Emanuele.

- Později by bez vynalezení oděvu pomřel lidský rod zimou.

Znuděně uchopil mezi prsty záhyb své košile, pokryté skvrnami potu:

- A podívejte se dnes! Věk sobů je dávno za námi, velké ledovce roztály, ale my se nadále přetvařujeme, že by bylo špatné běhat nahý.

Sklíčeně si povzdechl.

- Máme plyšová sedadla, v zahradě trávníky. Naše zdomácnělá zvířata nemají špičáky ani drápy. My však se stále strachujeme o své pohlaví. Když kalhoty splnily svůj účel a pozbyly svého významu, zůstaly svátostí. A ptáte se, proč je třeba je strhnout? Setrvávání na překonaném mýtu člověka ohlupuje. O energii, vynaloženou ve službách magické záležitosti, je ochuzováno tvůrčí myšlení.

Náhle Mario ožil a vysvětluje:

- Řekové, když dostali ten fantastický nápad civilizovat nás, považovali za nejnaléhavější cíl svléknout se. Na počátku, když si ještě vzpomínali na dobu kamennou, zakrývali svůj pohlavní úd. Úplná nahota se v palestře prosadila teprve v éře rozumu a kultury. Kdyby tyto válečníky a filozofy nebylo včas napadlo vysmát se plachetkám zakrývajícím pohlaví, byli bychom možná dodnes barbary.

Oči se Italovi zmámeně zableskly:

- A hlavně si nemyslete, že dórští efébové zvolili v pětiboji nahotu jen proto, aby si usnadnili pohyb! Jejich původním úmyslem bylo nabídnout pohled na svou krásu erastům, kteří potom učinili jejich památku věčnou. Vedle Athéniny sochy stála v čele gymnázia také socha Erotova. U jeho nohou vykonal člověk první kroky k moudrosti.

Zdálo se na chvíli, že Mario sní o oné epoše, do které by tak rád náležel. Potom pokračoval, doprovázeje svá slova posunky:

- To, co vám zde z historie studu připomínám, platí i pro ostatní sexuální tabu: jaké potupě byste se vystavila, kdybyste ve společnosti vám rovných přiznala, že ráda cítíte, jak do vašich úst proniká mužský úd a tam si vychutnává svou rozkoš až do konce! Že se každého dne kocháte z laskání, které vám poskytují vaše vlastní prsty! A že vše lůžko rádo poznává i jiná těla, než tělo vašeho manžela. Tyto zákazy měly svůj smysl. Když bylo povinností člověka zalidňovat tuto planetu, bylo nerozumné plýtvat svým spermatem. Byl to proto tehdy dobrý

nápad učinit z onanie hřích. Nyní, kdy se lidské rozmnožování stalo naopak hrozbou, by mělo být zakázáno vylévat rozkoš do pochvy žen. A ctností by mělo být rozlévat sémě pouze tam, kde se neriskuje oplodnění. Proto také antická obava manžela, že bude jeho manželka oplodněna jiným a nikoliv jím samotným, nemá již dnes své opodstatnění — a tím méně od doby, kdy se antikoncepční techniky připojily k umění doteků a hry rtů k vyvrcholení rozkoše. Je proto v tomto století pošetilostí a hrozbou pro zdravé myšlení jakákoliv snaha považovat za odsouzeníhodné hledání smyslné rozkoše mimo reprodukční mechanismus. Je naopak čas uznat za neškodnou a legitimní touhu našich žen po nových penisech.

Zdá se, že Mario čeká na Emanuelinu repliku, ale ta mlčí. Mario tedy pokračuje:

- Přejeme-li si, aby naše děti měly větší mentální kapacitu než my, je třeba, aby nalezly svět dík naší odvaze zbavený absurdních zákazů a zbytečných úzkostí. Prudérní, stydlivý vědec, zbožný vědec, je vědec spoutaný: co asi by objevili dalšího a velkolepého takový Pascal nebo Pasteur, kdyby se byli těšili svobodě ducha? A co říci o umělci, který strpí, aby mu nasadili klapky na oči či uzdu? Nikdo si nebude moci dělat nárok na jméno „člověk", na tu poctu zítřka, kdo nevěří v nahotu, kdo věří nebo předstírá že věří, že je prokleté tělo, jež se ukazuje. Tyčinky a pestíky, tento nahý půvab milý našemu zraku, pro který velebíme přírodu, že jimi obdařila květiny pro jejich krásu a slávu, cožpak by je nějaký perverzní bůh daroval svému oblíbenému stvoření jen proto, aby je ponížil, zavrhl? Promiňte mi tento zmatek slov, ale cožpak je únosné, aby celé toto veliké lidstvo, schopné takové inteligence, takového skepticismu, zakalené tolika tisíciletími nestoudností a nebezpečí, silné toliko smíchem a krásné takovou poezií, se dnes stalo tím přestrašeným Achilem, který hledá své blaho ve veteši, ve skrývání a stydlivosti, vhodné snad tak pro cudné panny? Takový je tedy úkol erotismu: zbavit živé lidi

maškarády kazajek, které je svírají, a falešných ctností, které je zesměšňují.

Emanuela netrpělivě pohlédla na svůj svetřík, který tísnil hroty jejích prsů. Mario na to však nedbal a pokračoval:

- Nevím, zda je to tak, že je erotismus dobrem sám o sobě. Vím však, že nám dodává nechuť k hlouposti a pokrytectví, touhu být svobodni, sílu stát se svobodnými. Když se země stane vězením, pak je erotismus pilníkem, žebříkem, heslem vedoucím ke svobodě. Neznám takové tajemství, které by lépe než erotismus dokázalo osvobodit člověka od jeho nejsterilnějších hrůz, poskytnout mu naději na to, že se vyrve z okovů prahorního masívu a vyrazí do hvězdných prostorů. A protože nechci, aby ve věku křídel určovaly nadále vaše činy duševní mrzáctví, přemoudřelost a lstivost pralidí kamenné doby, zapřísahám vás, abyste plně uplatnila svou krásu a své smysly, aby ti, kdož na vás pohlížejí, zplodili potomstvo méně šeredné, méně bezmocné, méně lehkovážné a méně posedlé modlami, než jsou oni sami.

Mario si lehl hlavou k Emanueliným nohám.

- V lidských bytostech, kterým hrozí odlidštění v důsledku příliš mladých přírodních zákonů a příliš starých zákonů civilizace, vzbudí možná výzva vašeho nahého pohlaví, přitisknutého na tento kámen, lásku k nebezpečí a nepovolnost.

Znovu se vztyčil:

- Jestliže je úkolem inteligence poznat pravdu, je úlohou morálky zastřít ji. Existuje jediná metoda: otevřít oči. A jediné pravidlo: nelhat! Jak snadné, zdálo by se. A přesto ...

Pokrčil rameny:

- Ale jen trpělivost! Je vám známo, co řekl jeden z vašich kolegů matematiků? Pravda nikdy nevítězí, nýbrž její protivníci nakonec vymírají.

Zdá se, že jej rozveselila nějaká představa:

- Kdo ví, zda by bylo moudré očekávat příliš? V době, kdy se na roboty pohlíží příznivěji než na lidi, musíme rychle

podrobit své tělo zkoušce a oslavit jeho schopnosti, chceme-li zůstat zachováni. Již jednou někdo poznamenal, že nás od zvířat nejvíce odlišuje to, že dovedeme pít bez žízně a milovat se kdykoliv. A nepřekvapilo by mne, kdyby se brzo jediným způsobem jak odlišit lidskou bytost od stroje stalo to, že dovedeme a uchováme i schopnost nahradit sexuální řád erotickým nepořádkem. Nepochybuji o tom, že umělí, tranzistoroví lidé, kteří budou pilotovat naše kosmické raketové koráby, se budou jednou umět reprodukovat souloží a že při tom, uvidíte, budou dokonce pociťovat rozkoš. Ale pokud neuvedou v pochybnost přírodní zákony a dobré mravy tím, že raději budou onanovat, pokud se jejich samičky nenaučí vychutnávat orgasmus na pohlavních údech svých milenců, potud máme naději uchovat si prvenství.

Zdá se, že tato představa vyvolává v Emanuele nadšení. Mario však pokračuje:

- Člověk nepotřebuje pouze přečetné tranzistory, synchrotrony, kortizon a transplantované srdce. Zajisté, je dobře, že odzbrojuje zlo metabolismů a zapřahá do svých služeb mesony a molekuly. Ve světě však, ve kterém zná svůj Rhesus-faktor a kde dovede změřit pomocí nějakých solenoidů délku vlny své touhy, má více než kdy jindy naléhavý úkol: odhalit pravé hodnoty žití.

Do jeho slov proniká nádech vášně:

- Jsme svědky toho, že taková forma barbarství, jež považuje za svou hrdost živit se masem změklým pod sedlem, může existovat — ať nás to sebevíc pohoršuje — společně s embryi, zárodky, ve kterých provedli změnu chromosonů, společně s atomy, jejichž strukturu umíme změnit. Bděme však nad tím, aby nám z rukou nevyklouzlo Arianino vlákno, které nás ostříhá před tím, abychom marně nenaráželi na neproniknutelné zdi a neztráceli odvahu uprostřed tolika zmatku a blouznění: tím vláknem je vášnivá touha po krásnu, touha po lásce, protože láska nám současně skýtá možnost jít

vpřed, je to nejkrásnější dílo všech umění vytvořených člověkem, umění tvořícího člověka, člověka — tvůrce. Ať je uměním láska k našemu tělu! Ať jsme zvěčněni jako kámen, jako příliv bez konce, skládající se z miliard genů, který poháněn kvantovými proudy se vznáší nekonečnými prostorami vesmíru. Pravím vám: pro pomíjející osamocené génie, kterými jsme, postižené křehkostí pulsu a buněk tak, jako prvotním hříchem, neexistuje grandióznější budoucnost, než tato naděje, že můžeme v nezničitelném prázdnu hmoty odkázat budoucnosti tyto figury se zdviženýma pažema a hvězdnýma očima, které vytesáme pro své potěšení a které se stanou naší pýchou. To je jediné opravdové přežití člověka, jeho uznaná posloupnost, jeho vítězná výzva smrti, jeho arcidílo! Mějte strach před smrtí, jestliže po sobě nezanecháte něco navíc, než jste sami byli. Do jaké výše se však můžete vznést nad odvěké pobožnůstkářství a agónii, jestliže toto tělo, ohrožené rubášem, zvěčníte dlátem svého života v jeho šťastné podobě do mramoru krásy!

Emanuela přenese zrak ze svých nohou, uvězněných sevřením Mariových paží a pohlédne Mariovi do tváře právě tak, jako když k ní hovořil na břehu kanálu.

- Ano, ve svém okamžiku mělo vše svou úlohu, dokonce i křesťanství. Jednoho dne řekl kdosi smrtelníkům, vystrašeným obětmi a magií, kmenům, poblázněným nedůvěrou a pohrdáním: milujte se! Jste jedinečný druh svázaný bratrstvím! Neexistuje vyvolená rasa, neexistují ani otroci, ani prokletí. Zbavím vás vašich klamných představ, přestaňte se vzájemně vyvražďovat. Zbavím vás vašich zlých bůžků, chimerického přeludu prvotního hříchu. Vaši kněží, vaše chrámy a vaše knihy nedovedou odpovědět na vaše dotazy. Otázky musíte klást sami sobě. Základem vaší existence, vaší svobody se musí stát neustálé bádání, hledání. Souzeni budete pouze za to, co jste sami udělali. Toho dne učinil svět velký krok vpřed. Potom však smysl evangelia zmizel. A původně pokrokové učení se

změnilo ve veliký systém útlaku, pohřbívající veškerou chuť k životu. Mše posloužila k vývoji, kostel se stal jeho překážkou. A dnes je na vás, abyste odhalila úlohu lásky, té lásky, která již nebude urážkou, hříchem, lásky zbavené hanby, před jejíž tváří si opět jednou farizejové zakrývají svou vlastní tvář. Je to láska zbavující záhad a přesto naplněná tajemstvím velkých počátků. Láska, která bude vítězstvím nad slabostí a strachem, vítězstvím života. Pouze opovrhování tělem činí tělo pomíjivým. Existuje-li ve světě něco posvátného, potom je to sex, který to ztělesňuje. Šťasten bude, kdo bude moci v hodině smrti říci: vsadil jsem na tělo a nepromarnil jsem svůj život.

- Kněz se nemůže odvážit jít dost daleko, až do erotosféry. Erotismus, což je tajný název pro vývoj, je v podstatě narůstající spiritualizací hmoty. Samotný mozek by nebyl schopen dát nám poznat, o co jde. Má zapotřebí roznětky, orgánu schopného vidět dál než vidí příroda. To, co nás povznáší nad přírodu, nad tuto zemi, je sex. Zbaven sexu by byl člověk jako spoutaný. Jestliže je mozek člověka schopnější než mozek anděla, než kybernetický stroj, je to proto, že je zavlažován spermaty. V phalosu, údu, je naše naděje, bez něj bychom byli jako stroje se zamrzlými bedry.

- Doufám však, že když s vámi mluvím o pohlavním orgánu a o mozku, dokážete již nyní přiznat každému z nich jeho vlastní úlohu a že si nepopletete erotické umění s pouhou smyslnou žádostivostí. Věčným osudem člověka nemůže být osamocenost. Myslím, že budoucnost lidí spočívá spíše v jejich spojování, než v osamocenosti. Zpočátku spojení dvou, potom tří, čtyř, celých skupin nejrůznějšího složení. Právě erotismu přikládám schopnost prorazit zeď osamocení, naplnit nakonec člověka uměním vychutnávat člověka. Já věřím, že se to erotismu podaří lépe než jakémukoliv učení, lépe, než všemu vzývání, všem svátostem a všem drogám. Musíte pochopit, že výlučnost a žárlivost jsou pro mne největšími zločiny, atentáty proti vývoji, zrozenými z pokrytectví sebevražedných sekt,

které hluboce potlačují skutečné schopnosti lidského druhu. Poněvadž milovat se ve větším počtu než jsou dva, to není urážka lásky, ani zrada, podvádění, ani to není ztroskotání lásky. Je to brána do života hojnosti, kde láska zmnohanásobí požitky a potlačí to, co je ochuzuje. To bude konec tuposti a neznalosti, konec dětského věku lidstva. Bude to doba nepředstírané radosti z rozkoše, zlatá doba horoucí lásky našich pohlavních orgánů a ňader, našich tančících oblých paží; rozevírání a svírání stehen bez jakéhokoliv falešného studu daleko předčí chlípná tanga našich nudných dovolených.

- A jednoho dne, až se také erotismus stane náboženstvím se svými kulty, chrámy, biskupy a ďábly, se svou latinou a svými svatostánky, s exkomunikacemi a nesnášenlivostí, až bude předstírat, že může dát odpověď na všechny otázky a až se země pod jeho zákony opět stane smutnou, potom již toho bude člověk vědět dost, aby byl schopen dalších revolucí. Zatím však je nyní na vás, abyste bořila falešné bohy, jejich bezútěšné chrámy a jejich obřady bez víry. Emanuelo, zbavte nás našeho zla!

Ještě chvíli se na něj Emanuela upřeně dívá, když již umlkl. Vyčkává. Jednou, dvakrát mžikne, nakonec sklopí víčka a zůstane bez pohybu. Potom po dvou minutách mlčení, které jí připadaly nekonečnými, vypne ňadra, nadzdvihne se a zpomalenými pohyby svlékne nejprve ponožky, pak svetřík, rozepne šortky, stáhne je přes kolena a kotníky, setřese je s nohou do trávy za zídku. Aby se ještě více nabídla, nechá klesnout nohy po obou stranách zídky. Její ohambí se vypne, stehna se rozevřou a na nich vystoupí krásné kuželovité svaly, zářící v záři zapadajícího slunce jako ambra.

KAPITOLA II.

POZVÁNÍ

Vstoupí do této malé společnosti proklatců a šťastlivců, která je jedinou aristokracií, na kterou můžeme ještě pohlížet s určitým respektem. Není totiž snadné do ní proniknout.

André Pieyre De Mandiargues

Z ulice ji není vidět pro husté stromy a keře, lemující zahradu. Za okny však, která vyhlížejí přes plot zahrady, jsou nepochybně zvědaví sousedé. Kdo je to? Emanuela je nezná, nikdy je doposud nespatřila. Co asi pociťují? Možná že se masturbují? Představuje si jejich horečné ruce ... a její klitoris tuhne, zvedá se a vysílá naléhavé vlny až k jejím spánkům ... Otřese jí Mariův hlas:

- Stává se vám, že se sama laskáte před vašimi služebnými?

- Ale ovšem.

Ve skutečnosti však jen Ea byla někdy důvěrnou svědkyní toho, jak si to Emanuela dělala ráno ve svém lůžku, nebo pod sprchou, nebo po obědě na pohovce, když četla nebo poslouchala desky. Ostatní sloužící, alespoň pokud věděla, nebyli tak zvědaví.

- Tak, prosím, buďte tak laskava a zavolejte svého sluhu. Ano, hned teď. Vždyť je tak krásný!

Emanuela má pocit, že jí vynechává srdce. Ne, to snad ne, to nedokáže! To přece musí Mario pochopit... Mariův zrak na ní však spočívá s nesmlouvavou naléhavostí. Emanuela si uvědomuje, že dříve nebo později se stejně bude chovat tak, jak předvídá Mario (protože to nejsou rozkazy, které jí dává, ale myšlenky jejího vlastního vědomí, které jako by s určitou

jasnozřivostí vyčetl), tedy k čemu by bylo dobré se zdráhat?

Bez nejmenšího protestu tedy vysloví jméno sluhy, nejdříve téměř neslyšně, pak hlasitěji, s nádechem netrpělivosti.

Jakmile se sluha s kočičíma očima a s pohyby šelmy z džungle objeví, pokyne mu Mario, aby přistoupil a poklekl zcela blízko nich.

- Přejete si, aby vám to udělal? zeptá se Mario Emanuely. Emanuela si hryže rty, chtěla by Maria upozornit, že ten mladý muž rozumí francouzsky, ale Mario počne náhle mluvit jazykem, který ona nikdy neslyšela. Chlapec odpovídá polohlasně, se sklopenými zraky, taky se zřejmě necítí příliš dobře, podobně jako Emanuela. Zdá se, že mu Mario drží kázání. Emanuela zná již dobře ten jeho tón. Jak příjemně zní kurs erotologie v thajském dialektu! Emanuela se tím přes neobvyklou situaci docela dobře baví. Přesto však nadskočí a zatváří se rozpačitě, když Mario bez jakékoliv výstrahy uchopí sluhovu ruku a vede ji až na její ohambí, kde jí vnutí potřebný pohyb, zabrání, aby se vymkla a upravuje její nemotornost. V několika okamžicích se však ostýchavé prsty zbavují své počáteční ztuhlosti a Mario je může nechat plnit úkol bez své nápomoci.

- Přiznal se mi, že po vás touží, říká Mario. Cožpak je spravedlivé, abyste ho nechala tak se trápit?

A protože Emanuela mlčí, zeptá se jí:

- Nebo se bojíte, že si zadáte ve své úctyhodnosti?

- Vůbec ne! Odvětí rozhořčeně Emanuela, ve svém zmatku poněkud rozhněvaná. Najde však ještě sílu k tomu, aby prohlásila: Muž je konečně muž!

- A tento pociťuje hlad po vašich ňadrech a vašem břichu, po vašich ústech a vašem klínu, touží po tom dotýkat se vašeho těla a proniknout do něj. Již ode dne, kdy jste přijela, sní o okamžiku, kdy bude mít dost odvahy, aby vás svedl! Ale cožpak to nejste vy, komu by měla náležet — jako ostatně ve všem — čest iniciativy a odvahy i v tomto případě? Cožpak

můžete dovolit, aby se tento mladík projevil odvážnější, než jste vy sama?

A potom, zdánlivě bez jakékoliv souvislosti:

- Myslete na Annu Marii!

Emanuela se o to sice snaží, zavře oči, ale než tomu může zabránit, přemůže ji vzpomínka na Bee. Snad to způsobila ta vůně růží. Vzpomíná na dopis, který jí včera napsala. Na mysl jí přicházejí vášnivá slova, o kterých ví, že jsou planá, protože dopis nikdy adresátce nedojde.

„Od stromu ke stromu půjdu až k tobě, má studánko na mýtině, kde nakonec spočinu. Pokleknu u tebe, nahnu se, abys viděla mou tvář. Osvěžím se tvou živou vodou, můj praménku, uhasím tebou svou žízeň a nic mne již od tvých rtů neodtrhne."

Emanuela cítí, jak ji zaplavuje touha, něžnost, rozkoš jí pulsuje v tepnách ... Nyní již vůbec nezáleží na tom, která ruka se jí dotýká, jak tak leží roztažená na žulové podezdívce. Nezáleží na tom, které oči na ní spočívají a které uši naslouchají za žaluziemi blízkých oken: je nyní schopna jediného pocitu — hrdosti nad tím, že to dokázala.

Chvíli nato jsou Emanuela s Mariem opět v salónu.

- Jak si přejete čaj? ptá se Emanuela. S osmi nebo čtyřmi kostkami cukru? Nebo raději celý metr?

- Jestliže se neurazíte, pak bych věděl o ambrosii, která je lidštější.

Vážně na něho pohlédla.

- Pojďte sem, dodá.

Emanuela se posadí a chce jej laskat. Zadrží ji. Zůstane však po jeho boku, šťastna, že se na něj může dívat a čeká další ponaučení. Kdo ví lépe než Mario, co je třeba dělat, aby se člověk dokázal povznést k božství?

Je božská rozkoš, kterou ona sama v tomto okamžiku pociťuje, odlišná od rozkoše, již znají lidé? Proč by měla být? Zdá se jí, že na dně jejího břicha narůstá a tuhne imaginární úd, stoupá podél jejího vypjatého pohlaví. Tiskne své pohlaví k

tomuto pyji, ve kterém v tomto okamžiku miluje své vlastní lůno, a náhle pocítí vrcholnou rozkoš, jako kdyby ji naplňovalo sperma tisíce nepoznaných nocí.

Její rty se pootevřou — kdo uhasí jejich žízeň?

Mario jí podává pohár na dlouhé, štíhlé nožce. Emanuela sladce polyká, jako by vychutnávala šťávu milovaného těla, které sama ukojila ...

-A nyní buďte ženou! přikazuje Mario.

Emanuela protestuje. Chce pro něj být mužem, tak jako je ženou pro své milenky. Řekne mu to, prosí, aby ji miloval jako chlapce.

- Který chlapec by dokázal sám se přede mnou laskat jako žena, i kdyby se mi chtěl sebevíc zalíbit? odpoví Mario. Nenabízejte mi to, co mohu dostat od jiných!

Emanuela přestane odporovat, stáhne svetřík a usmívá se ve své nádherné nahotě. Ruce jí kloužou podél celého těla, které tak miluje, stoupají k ňadrům, pozvednou je, tisknou jejich bradavky, počkají, až bradavky ztuhnou, až jsou citlivé jako klitoris, pak je náhle opustí, přejedou propadlinu břicha, jako by chtěly utišit vyvolané vzrušení, sklouznou k bokům a znovu velmi pomalu kloužou až do podpaží a při návratu znovu najdou roztoužená ňadra a odmění je v jejich netrpělivosti.

Její rty hledají v prázdnu rty, prsa, pohlaví, aby je pomilovaly, polaskaly. Nachází však rukou své vlastní pohlaví. Okamžitý rozmar zavede prsty k nepatrnému otvoru, sevřenému růžovým masem. Prsty zde tápají, zavrtávají se do tohoto choulostivého, citlivého místa, tisknou je a neúnavně vzrušují třením, otřesy, neznatelným zatínáním nehtů.

Se zavřenýma očima, se ztuhlými bedry, s nohama rozepjatýma do V, spočívajícíma na nahých chodidlech nabízí Emanuela obraz podivuhodného ukřižování, s kouzelnou kombinací růžové, okrové a černé barvy v počínajícím soumraku.

Naplňuje ji nevýslovná sladkost, nutí ji k něžným vzlykům a

sténání. Naříká, zdá se jí, že musí omdlít, pak čerpá novou sílu z tohoto líbezného odumírání. Marně se pokouší prodloužit podmíněný odklad a poskytnout plnou milost té části, do které se ponořuje, v níž se rozpouští. Nemůže však, musí pokračovat, musí dojít až do konce, až k té mezi, kterou pokaždé považuje za poslední, již už nebude možno překonat a ani v budoucnu znovu dosáhnout...

Dlaň se jí sevře jako mušle kolem pohlaví, jako by je chtěla ochránit a uchovat před násilím, když v tom ji uchvátí smršť rozkoše. Cítí, že se trhá nebe a otřásá země, jako velký nahý pták klesá zasažena bleskem rozkoše na hruď svého pozorovatele.

Mariovy ruce se spojí s jejími a nakonec ani neví, zda za toto nekonečné blaho vděčí sama sobě nebo jemu.

Mario ji však jemně odstrčí, položí ji na břicho s obličejem přitisknutým na měkké hedvábí pohovky. Černá záplava jejích vlasů jí zahaluje ramena a spadá až na vzedmutí beder. Hýždě se jí stále ještě otřásají pod záchvěvy, svíráním svalů.

- Přišel jsem s královským poselstvím, prohlásí Mario. Je čas, abych své poslání splnil.

A potom tónem, který je přiměřený formálnosti jeho úkolu, oznámil:

- Jeho nejjasnější výsost princ Orma Séna Orméaséna by si přál, abyste svou přítomností poctila soiré, které pozítří pořádá ve svém paláci Malighat. Budete-li si přát, doprovodím vás tam.

- A ten princ mne zná? táže se nejistě Emanuela, poněkud tímto pozváním zmatená.

- Doposud vám nebyl představen a proto se také neodvážil přednést toto pozvání osobně. Já však doufám, že pozvání laskavě přijmete.

-A Jean?

- Váš manžel? Nepředpokládá se, že vás bude doprovázet.

- No to tedy ... pronesla pobouřeně. Mario ji však hned

přerušil:

- Drahá, nehodí se, abych vás dále ponechal v nevědomosti o tom, na jakou večerní slavnost jste vlastně zvána. Budete tam jíst a pít, budete tam tancovat. Ale především budete mít příležitost nabídnout své tělo všem, kdo toho budou hodni. To, co tam budete dělat, vám umožní uvědomit si své možnosti, ovšem za podmínky — a o tom já nepochybuji — že kvalita vašich počinů bude na úrovni vašeho génia.

- Jednoduše tedy přesně řečeno, chcete mne zavést na orgie?

- To slovo se mi vůbec nelíbí, protože je s ním spojována představa nepořádku, hrubosti. Raději bych řekl, že se jedná o festival rozkoše. A vězte také, že pokud to nebudete sama vyžadovat, nebude vám učiněno žádné násilí. I když tím riskuje, že vzbudí nevůli některých existujících duchovních škol, dovede náš hostitel ocenit u ženy pouze dobrovolný erotismus.

Emanuela přemítá, ale pouze okamžik:

- A po této noci, doufám, budu blíže vašemu ideálu? A dříve, než může Mario odpovědět, dodává:

- Jsem odhodlána podrobit se tomuto experimentu. Příliš jista si však přesto není.

- A co řeknu Jeanovi?

- Myslel jsem si, že byste mu raději nemusela říkat nic.

- Přece mne nenechá trávit všechny noci někde venku, aniž by se znepokojil, kde jsem a co vlastně dělám!

- Nakonec se to přece doví.

- No a co potom?

- Potom se zase vy dovíte, zda jste vsadila na správnou kartu.

- Já že jsem vsadila? A na co?

- Na jeho lásku.

- Zatím jsem o ní nikdy neměla příležitost pochybovat!

- Ale jde o lásku, jak jsem o ní já mluvil...

Emanuela si vzpomněla na Mariovy teze, se kterými ji

seznámil ve svém domě obklopeném černými vodami. Stále ještě ale nevěděla, má-li v to věřit.

- Zkuste to přece — navrhuje Mario.

- A co když odhalím, že mne Jean nemiluje tak, jak vy myslíte?

- Potom byste mohla vše ztratit — vyhlídky, které vám skýtá vaše inteligence, i vyhlídky lásky.

- Já jej však miluji, nechci ani, abych já ztratila Jeana, ani aby on ztratil mne.

- Zdá se vám jistější zatroubit raději na ústup?

- Ani jistější, ani možné, připustila. Není to pouze Jean a já, co chci. Chci toho mnohem více.

- Nejste a nikdy již napříště nebudete jen pouhým majetkem, oplocenou rezervací. Nemáte jiné volby, než být pro vašeho manžela osobností.

- A co jsem pro ostatní muže, kteří se se mnou milují?

- Nejdříve se ptejte, čím jsou oni pro vás, a pak také pochopíte, čím jste vy pro ně. Myslíte, že jsou jiní než vy sama?

- Chtěla bych, aby nebyli.

- Když se jim odevzdáte, nemyslíte na nic jiného než na rozkoš.

- Také se mi líbí, když jejich rozkoš vrcholí.

- To, že na vás mají muži chuť, tedy není v rozporu s vaší svobodou. Cožpak vás jejich touha uráží?

- Nikoliv, činí mne šťastnou.

- A přestanete být šťastnou, když požádají, abyste jejich touhu ukojila?

- Odpověď přece znáte sám.

- To jim musíte dát odpověď — nikdy si jí nebudou jisti. Nikdy nepochopí, čím pro ně jste, pokud se vás nepřestanou bát, ostýchat. Teprve potom splní vaše přání: vaši milenci pak nebudou od vás k rozeznání. A právě to si i oni sami přejí, aniž by o tom věděli. '. Nesmím v tom tedy žádného zklamat?

- Žádného. Muž má pro vás cenu pouze tehdy, je-li ve vás. Emanuela se usměje, na okamžik se zamyslí a potom položí poslední otázku:

. A co když ... přijdu do jiného stavu? Ani bych potom nevěděla, čí je to dítě! Mario přisvědčí:

- Jistě, o tom není sporu. Ale musíte si uvědomit, jaký má i toto dosah.

Emanuela to sice nepřizná, ale myslí si, že by bylo dost těžké připustit takovou perspektivu. S Jeanem byli dohodnuti, že nebudou mít dítě, a to dodržovali až do okamžiku, kdy ji nechal v Paříži samotnou. Od té doby, co za ním přijela do Bangkoku, však již zanechala veškeré opatrnosti. A stejně tomu bylo i v letadle a v noci se Sam-lo. A bylo podivné, že nepociťovala žádné znepokojení nad myšlenkou, že by Jeanovi měla jednoho dne oznámit, že mu dá dítě, pocházející možná od někoho jiného. Aniž věděla proč, byla přesvědčena, že by takovou novinku přijal s porozuměním a že by dokázal této skutečnosti přiznat její opravdovou hodnotu.

- Jak využijete svého pobytu u nás? zeptala se večer Emanuela Christophera. Jeane, proč nepředvedeš svému příteli krásné Siamky? Nebo proč jej nezavedeš do některého zábavního podniku?

- To je skvělý nápad, odpoví Jean. Pojďme na čínský striptýz.

- Hrůza! zvolal Christopher.

Tento projev humánního respektu nadchl Emanuelu: - Jak to dělá Christopher, že je tak bezmezně ctnostný?

- Není ctnostný, je pouze pokrytec.

Angličan cosi zamumlal, Jean však trval na svém:

- Měla bys vidět, co to s ním udělá, když se setká s dívenkami!

- S děvčátky? vykřikla nadšeně Emanuela. S jak malými?

- Takhle.

Jeanova ruka se zastavila metr nad zemí. Emanuela se zatváří překvapeně.

- Taková snad jsou příliš malá, poznamená. Christopher se rozhodl zasmát se s nimi.

Po večeři jeli labyrintem čínské čtvrti až k divadlu, které zvenku vypadalo spíše jako skladiště. Stovky diváků, lesknoucích se potem a vzrušením, tam vykřikovaly, většina stála obrácená k jevišti, po kterém pochodovala řada nahých dospívajících dívek. Nebyly vlastně zcela nahé.

Dívky se zájmem pozorovaly nově příchozí, jak si sedají na železné židle v první řadě, volné, protože příliš drahé. Dívky na sobě měly šňůrku, která jim obepínala pas a nesla malý čtyřúhelník z plastické hmoty, velký jako hrací karta. Dvěma prsty zdvíhala každá dívka v taktu hudby kartu a odkrývala ochmýřený klín, jehož prchavé odhalování vyvolávalo hlasité projevy nadšení diváků. Tak to trvalo dobrou hodinu, bez nejmenší změny, aniž přitom ovace diváků nějak ochably. Tři evropští návštěvníci se bavili tím, že diskutovali o rozdílech mezi vnadami jednotlivých dívek.

Emanuela prohlásila, že dává přednost „té velké dívce bez prsou", byla však sama, jíž se líbila. S Jeanem pak společně popisovali s mnoha detaily, jak se jim líbí dívka s hluboce a dlouze rozštěpeným pohlavím, lemovaným masitými pysky, která právě přímo před nimi střídavě odhalovala svůj dospívající klín.

- Ještě nikdy jsem neslyšel takto hovořit manžele, prohlásil ustrnulý Christopher.

- Ráda bych se s ní milovala, povzdechla si Emanuela — a úplně tím Christophera dorazila.

Chce asi pokoušet mou mravopočestnost, uvažoval. Ale to uvidí! Emanueliny nahé nohy jej vzrušovaly víc než všechny vnady těch Číňanek.

- Já bych dal přednost tomu milovat se s vámi!

Jen aby to vzala jako žert! znepokojil se náhle. Doufám, že

jsem nezašel příliš daleko.

- Christopher se nám spouští! komentoval to Jean.

V Angličanovi se zarazil dech. Neuvědomil si totiž, že přes hluk v sále může jeho slova zaslechnout jeho hostitel právě tak, jako Emanuela. Měl pocit, že je klacek, nevychovanec, bídák.

Emanuela náhle pocítila bláznivou touhu vyspat se s ním. „Udělám to ještě dnes v noci", umínila si.

A ještě než mohla tento svůj náhlý impuls ovládnout, nahnula se k manželovi a pošeptala mu úlisně do ucha:

- Drahoušku, viď že smím dát Christopherovi?

- Ano, odpověděl Jean.

Vášnivě se k němu přitiskla, hledala jeho rty, šťastnější než kdy doposud byla z jeho lásky.

KAPITOLA III.

EVIN BOJ

Má duše, zanech marné tužby po nesmrtelném životu a raději vyčerpej všechny možnosti tohoto dne!

PlNDAR

Otče náš, jenž jsi na nebesích, zůstaň tam a my zůstaneme zde na zemi, která je někdy tak krásná se svými ročními obdobími, s plynoucími léty, se svými bláznivými dívkami...

Jacques Prévost

Nazítří zavolal Ariana Emanuelu, aby k ní přišla. Důvod toho pozvání bylo snadno uhodnout. Emanuela odmítla, předstírá, že má naléhavé pochůzky, které jí svěřil Jean. Když zavěsila, sama se ptala, proč se chová tak odmítavě. Cožpak ji již Ariana nepřitahuje? Jen při vzpomínce na to, jak na ni mladá komtesa zapůsobila, cítí již Emanuela, jak jí malátní tělo. Není pochyb o tom, že má ráda Arianino laskání. Učinila tak tedy z věrnosti vůči Bee? Ani tím si není příliš jista... Její rozmrzelost již nabývá mýtické formy. Ani ji tak z toho nebolí srdce, jako spíše má pocit uražené pýchy. A z toho vy-vozuje Emanuela poněkud ukvapeně, že její okamžitá lhostejnost vůči Arianě musí být protiváhou zvědavosti a přitažlivosti, kterou včera pocítila k dívce, již zahlédla u vrátek své zahrady a jejíž tajemství nepovažoval Mario za nutné jí odhalit.

„Anna Maria Serguine", řekl. Ale kdo vlastně byla? Byla tak podivuhodná ... Mario slíbil, že ji dnes odpoledne přijde Anna

Marie navštívit. A také ve tři hodiny přijela v tom svém nepravděpodobném voze.

Emanuela pokrčí rozhořčeně obočí: nemůže se dívat na nohy toho archanděla, protože vězí v kalhotách. A ani na ňadra, protože má halenku, která nemá zdaleka tak hluboký výstřih jako Emanuelinina. Náhle si však uvědomí, že i zcela zakryta oděvem může být její návštěvnice právě tak svůdná, jako kdyby byla zcela nahá. Pohlíží na ni, aniž se snaží zakrýt svůj zájem. Anna Maria nemůže zadržet smích. Emanuela ve zmatku sklopí hlavu. - Jsem nevychovaná? ptá se.

- Ani ne, spíše upřímná.

Co o ní Anna Marie už ví? Konečně stačí se na to optat.

- Proč? řekl vám Mario, že miluji dívky?

V tom okamžiku si však nic takového nepřála, byla jakoby zastrašená, ona, která obvykle měla vždy náladu na milování, která byla tak podnikavá i s těmi nejkrásnějšími dívkami. Návštěvnice však na otázku odpověděla tak přirozeně, že se Emanuele vrátil do tváře úsměv:

- Ale ovšem. A také to ostatní. Jste zkrátka k nakousnutí!

- A co vám vlastně mohl o mně vyprávět?

- Náměty mu asi nechyběly, že? Vaše uličnické necudnosti v nejzapadlejších koutech města, váš bláznivý exhibicionismus, vaše dovádění ve třech, a co ještě vím, vždyť jsem z toho již tři čtvrtiny zapomněla.

Emanuela přece jen nečekala, že by mohl být Mario tak indiskrétní. Zazlívala mu to.

- A co vy si o tom všem myslíte? zeptala se trochu upjatě.

- Je to již dlouho co vím, co vše lze čekat od mého krásného bratrance.

Emanuela si všimla, jak taktně se návštěvnice vyhnula přímé odpovědi, co soudí o jejím chování. Nehodlala však strpět její ohleduplnost — snad v tom bylo i trochu masochismu.

- A myslíte si, že se hodí, abych podváděla svého manžela?

- To se vůbec nehodí.

Laškovný tón a upřímný úsměv Anny Marie však toto strohé odsouzení polidštily.

- Doufám, že jste za ty hanebnosti Mariovi vyčinila? řekla ironizujícím tónem Emanuela.

- Ne, vždyť to přece není kvůli němu, že se chováte tak nestydatě.

- Že ne? Tak kvůli komu?

- Samozřejmě že kvůli vám samotné! Protože to máte ráda. Emanuela pocítila tuto odpověď jako šlehnutí. Ze zásady však se hájila.

- Mario se svými teoriemi však v tom sehrál také určitou úlohu.

Anna Marie se vesele rozesměje a její jasný smích vyvolá v Emanuele pocit rozkoše.

Posadila se rozkročmo na malou lavičku pod obrovský tamaryšek, proti jehož husté zeleni nezmohlo nic ani srpnové slunce. Seděly tváří v tvář, obě nakloněny kupředu, opírajíce se o nahé paže. Anna Maria oblečena do modrého, Emanuela jen v miniaturních kalhotkách, které bylo možno spatřit vždy, když pohnula nohou, a v jemném citrónovém svetříku, na kterém se zřetelně rýsovaly bradavky jejích ňader. Husté kadeře jí spadaly do očí a do tváří. Setřásla je jako mladá klisna, nebo je skousla do zubů a chvíli je cucala, vraštila obočí, špulila vlhké rty. Znovu se pozorně zadívala na Annu Marii, aniž brala více ohledů než prve. Shledala, že je skutečně nepředstavitelně krásná: krásnější než Ariana a celá ta její smečka hezkých a skoro nahých dívek na sportovním hřišti, krásnější než Marie-Anna se svými copy barvy rysa a se svýma očima víly, krásnější než Bee. Emanuelino vědomí pocítilo bodnutí. Snažila se sama před sebou ospravedlnit: všechny, včetně Bee, to byla pozemská krása, Anna Maria však nikoliv. Ta — to bylo jasné — musela pocházet z jiné planety, i když o tom nikdo nevěděl. Její představy se okamžitě zatoulaly mezi

galaxie. Z myšlenky, že by mohl vesmír někde tam za mlhovinami skrývat sám pro sebe ještě jiné takové krásy, ji až rozbolelo srdce. Veselý hlas Anny Marie ji přivedl zpět na zem, kde konečně, jak si Emanuela řekla, také již nechybí příležitost.

- Mariovy teorie znám, odpověděla Anna Maria na poslední větu, kterou řekla Emanuela. A nejen že je znám, já je také schvaluji.

Vychutnala Emanuelino překvapení a pak pokračovala:

- Stejně jako on věřím, že se má člověk „odpřírodnit", postavit se proti přírodě, překonat ji, nebýt již jen její pouhou součástí. Hlas přírody je hlasem hříchu.

- To je však odsouzení, jaké jsem z Mariových úst nikdy neslyšela! vybuchla Emanuela.

Anna Maria nasadila smířlivý výraz.

- Ten hoch má strach ze slov, což jste si toho doposud nepovšimla! Trpí všemi možnými druhy studu. Pochopte, je to aristokrat.

Společně se srdečně rozesmály.

- Ale vždyť i vy nosíte šlechtický titul, myslím? poznamenala Emanuela.

- Lavice fakulty krásných umění již zbavily komplexů vznešenější šlechtice než mne!

- Ach, vy jste studovala v Římě? -Ale kdepak! V Paříži.

- A to se mne Mario snažil přesvědčit, že jste výlupek všech ctností!

-Ctností? I kdybych byla ctnostná, tak by mne toho brzy zbavily ateliéry té drahé školy.

- Já jsem si dokonce představovala, že jste schopna být nositelkou ještě horších nesmyslů: panenství, cudnosti, morálnosti, náboženství!

- Ale, ale, řekla pobaveně Anna Maria, to jste neuhádla tak docela špatně. Skutečně jsem panna, plachá a v morálních věcech spíše puntičkářka. A to, co mám navíc, vyplývá z toho,

že jsem jako dítě vyrůstala v náručí boží, v náručí církve.

Znovu vychutnávala Emanuelinino zklamání.

- Řekla jsem vám přece, že mne vaše výstřelky nemohou zastrašit, ale neřekla jsem, že jsem s vámi na tomtéž břehu, vysvětlila Anna Maria. Naopak si myslím, že je to docela smutné žít takovým způsobem. Má to na mne stejný účinek jako na přírodu: nešokuje mne to, ale jsem proti.

- Co vy jste vlastně za děvče? řekla ne právě mile Emanuela. Hloupé na tom je to, že jste tak krásná.

Anna Maria se přívětivě usmála.

- Děkuji, řekla. Ani vy na tom nejste nejhůř. Emanuela si povzdechla. Cítila se velmi vzdálena situace, na jakou byla zvyklá, když vzájemný obdiv vedl logicky k objetí těl, rty na rtech, ňadra na ňadrech, nohy propletené. Anna Maria se soustrastně tázala:

- Vám se to nezdá vhodné, aby krásná dívka věřila v boha?

- Skutečně, shledávám to téměř oplzlým. Vždyť je to proti Přírodě!

- No a to je právě to, co jsem říkala. Nádherně proti přírodě. A to je právě dobře. I když mne to někdy otravuje. Protože i já bych si čas od času ráda dopřála, tak jako všichni, malou rekreaci přirozené rozkoše. Vždyň jsem se nenarodila jako svatá.

- Chcete říci, že jste smyslná?

- Cožpak vypadám jako frigidní?

Emanuela se tím nenechala odradit. Chváli váhala a potom dodala: -A jak to tedy děláte?

- Ovládám se.

Emanuela se zatvářila uštěpačně:

- A to si to neděláte ani sama? Bez rozpaků odvětila Anna Maria:

- Někdy se mi to stává, ale děsí mne to.

- Ale proč? zeptala se Emanuela znechuceně.

- Protože je to špatné. A pokaždé, když ustoupím svodům, z

celého srdce toho lituji. Ve srovnání s výčitkami svědomí, nestojí ta rozkoš, kterou mi to přináší, za to. Právě to je na přírodě zavrženíhodné: vláká vás do léčky, nastaví vám lstivě vnadidlo. Je to však jen oslepení, iluze. Což lze pociťovat rozkoš z toho, co máme tak brzy zase ztratit? Což je možno upnout se na něco tak pomíjivého? Stojí to za to vzdát se pro to všeho ostatního?

-Čeho ostatního?

- Co z člověka dělá něco jiného, než je zvíře. Říkejte tomu jak chcete: duch, duše, naděje ...

-Ale to přece není totéž! protestovala Emanuela. Ani trochu nemám chuť obětovat svého ducha. A teprve ne mou duši, a pokud jde o naději, té jsem plná!

- Jaká jiná naděje si zaslouží ten název, než naděje, že spatřím boha? Nevěříte-li ve věčný život, pak je váš život zoufalý!

- Já věřím na zcela krátký lidský život — a již to je dobré. A vůbec nejsem zoufalá. Naopak, jsem šťastná! Žádná výčitka svědomí mne netrápí. Neodmítám uvažovat o své duši jen proto, že mám ráda rozkoš. Raduji se ze života, protože život je vším, čím jsem já.

- Proč tak tvrdohlavě spojujete život s pocity vašeho těla?

I já se obdivuji stejně jako vy štěstí a kráse, ale skutečná rozkoš není přece tělesná rozkoš! Je to něco jiného, než ono rychlé tlučení srdce zvířete. A náš život přece není touže věcí, jako život květin. Je mnohem krásnější. Náš život již opustil přírodu, odpoutal se od ní, vznáší se daleko od země. Je tím, co nás zachraňuje před vesmírem, ve kterém není nic jiného než smrt. Naším osudem je přetrvat hmotu. Vývoj, který člověk prodělal, jde od rozkoší těla k rozkošem duše.

- Vše to mám i já ráda, ale vždyť přece stačí nazývat to vědomím, pravdou, poezií. To není opak těla. Když prožívám orgasmus, je to prožitek mého ducha z rozkoše, kterou pociťuje tělo, neznamená to, že se moje tělo vrací zpět ke zvířeckosti.

Chcete, aby duch prožíval pouze své vlastní rozkoše — a proč vlastně? Život je celý sladký, ať jde o ducha či o tělo. Cožpak ostatně jde o dvě různé věci? Chcete, aby lidé neprožívali rozkoš na tomto světě. Kde tedy? Bude to jinde lepší? To přece nemá žádný smysl jít hledat jiný svět, abychom tam uložili duši, která z nás učinila pány tohoto světa.

- To není jiný svět, řekla Anna Maria.

Emanuela na ni pohlédla s úžasem plným nepochopení, nechtěla věřit svým uším.

- Věčný život, pokračovala Anna Maria, to vás vůbec neláká?

- Ah ano, přála bych si, aby byl život věčný. Ale ne tak, jak to myslíte vy. Ne život ve vašem ráji, nechtěla bych žít život odtržený od této země. Jediná nesmrtelnost, kterou bych chtěla poznat, je žít stále tak, jak žiji. Nestárnout. Nestát se nehezkou. Neumřít. Žít je tak krásné, je to jediný zázrak, v který věřím. Země, která nás učinila živými, nás přece klidně mohla nechat tak studenými, jako jsou kameny. Bylo by to hrozné muset ji opustit. Když, ať to alespoň není naší vinou. Proč sníte o tom, že ji opustíte?

- Nejsem si jista, že je země tak krásná, jak vy ji vidíte. Je zde plno klamu, zabíjení, lidé mrznou, mají hlad, jsou nemocní ... Je na ní více utrpení a ošklivosti, než krásy a radosti.

- Ach, já přece nejsem tak hloupá, vždyť já to také vše vím! A právě proto bych chtěla, aby lidé vynaložili všechny své síly, všechno své vědomí, všechny své sny na to, aby zemi pomohli, spíše než aby rezignovali nad jejím neštěstím a namlouvali si, že budou utěšeni jinde. Způsobili si zlo tím, že si vymysleli boha. Budou-li však mít dost lásky a odvahy k tomu, aby zachovávali jeho zákony a využili jich k tomu, aby milovanou zemi učinili tak krásnou a šťastnou, že ji nikdo nebude chtít ztratit, potom snad se život může stát dobrým pro všechny.

Emanuele se zdálo, že doposud nikdy neměla tak dlouhou řeč. Oči Anny Marie jako by ji propalovaly.

- Emanuelo, vy, která dovedete tak dobře zacházet se svým životem, co uděláte se svou smrtí?

Emanuela na chvíli zmlkla, jako by byla zasažena. Pak téměř vykřikla:

- Ach, vůbec nic! Proč se však o to staráte? Já vím, křesťané nesní o ničem jiném než o smrti.

- Ale kdežpak. Chtějí pouze smrti dodat smysl. Emanuela pokrčila rameny. Zemřít, to pro ni bylo největší absurdností, nepochopitelnou nespravedlností, neodvolatelným neštěstím. Smrt neměla smyslu. Opovrhovala Annou Marií za to, že jevila takový zájem o to, co jednoho dne bude absurdním zánikem Emanuely, jejím vyhlazením, neexistencí. A ještě hůře — bude to anti-Emanuelou, opakem toho, co Emanuela je. Přiškrceným hlasem, který ztěží sama poznávala, a se sevřeným hrdlem, zmrtvělými rty a se slzami v očích prohlásila:

-Znepokojujte se spíše nad svým životem. Když se něco odehraje až potom, až bude vše skončeno, až nebudu moci nikdy, nikdy více spatřit tento svět, svět plný barev a hvězd, až již nebudu vědět, co v něm nacházejí ostatní, až vše, co bude krásné až po mně, nebude již krásné pro mne, pak již bude pozdě na to, abyste se o mně zajímala, mne milovala, mne chtěla poznat. Já, která již nebudu naživu, nebudu již nic vědět, nic slyšet, nic pociťovat. Snažně vás prosím, nečekejte, až budu mrtva! Nechci být někým, o kom se pozdě odhalí, že se narodil pro život, nechci, aby ze mně udělali legendu! Již tak se dost trápím pomyšlením, že potom, později, bude ještě tolik krásných dnů, ještě krásnějších, než jsou naše, až uplynou staletí a staletí a až bude lidi budit jiné slunce. Možná, že umřu dříve, než zestárnu a budu z celého srdce oplakávat onen budoucí svět, ve který věřím a doufám a který budu nucena opustit ještě dříve, než nastane ... Jsem si tím tak jista! Tak ráda bych se všemi ostatními sdílela onen svět, kde budou možné všechny zázraky. Ale je pravda: já umřu. Nikdy nepoznám to, co očekávám. Budu zbavena toho, co jediné má význam. Věci

budou existovat beze mně. Nic mne více neutěší. Ani kdyby existoval bůh, kdyby existoval onen svět, nechtěla bych je. Nechci nic výměnou za mou zemi a za můj život: tratila bych vše, a to vím dobře. Alespoň jej však nevyměním za penzi, nenabídnula bych nikdy svou zemi v sázku proti extázi a asylu. Nepřeji si bezpečný důchod. Až mne oloupí o můj život, ano, potom již nebudu mít nic a budu vzlykat, vykřičím svůj stesk, aby to dobře slyšel celý svět. Bude to stesk nad tím, že již nemám žít, nikoliv lítost z toho, že jsem žila. Nebudu trpět výčitkami svědomí, že jsem žila jen pro tuto zemi, kterou již nikdy více nebudu smět spatřit... Té země bych se ještě chtěla dotýkat, zůstat zde. A nikde jinde. S lidmi. A ne s Bohem!

Emanuela se již nedívala na Annu Marii, ale někam nad stromy, daleko za ně. Pak se náhle obrátila ke své návštěvnici, hluboce se jí zadívala do očí a její hlas zazněl hořce, jak to u ní nebylo obvyklé:

- Smrt? Váš Bůh nemůže vědět, co to je, když je sám nesmrtelný. Nemohou to vědět ani mrtví, protože ti již nevědí nic. Pouze my, živí, víme, co je to smrt!

- Vaše sestřenice je nudná, stěžovala si večer Emanuela Mariovi po telefonu. Nemám chuť trávit svůj čas v teologických diskusích.

- To si tedy opravdu můžete vybrat něco lepšího.

- Má vášnivý zájem pouze o onen svět.

- Připomeňte jí to, co věděl již Goethe: že skutečným ideálem je vědomí skutečnosti.

- To byste jí měl říci sám. Proč jí nevyhradíte některé ze svých průpovídek, kterými mne tak zahrnujete?

- Snad jste nezapomněla na to, že spasení Anny Marie je vaším úkolem?

- A jak si představujete, že to mám provést? Nikdy jsem doposud nesváděla náboženského blouznivce.

- Má to do sebe něco pikantního.

- Pro mne nikoliv. Jsem zcela obyčejné děvče a mám ráda

to, co je snadné.

- Ale vždyť vy Annu Marii milujete!

Emanuela neodpovídá. Zcela upřímně uvažuje, zda je to pravda. Její povzdech projde telefonem.

- Budete odměněna za svou duševní sílu, prorokuje Mario uklidňujícím tónem.

- Její jméno ... začne Emanuela větu.

- Já jsem vám je neřekl?

- Ale ano. A právě to mne mate. Vypadá jako slovanská verze vašeho jména. Ona není Italka?

- Ale je. Ostatně moji předkové putovali, aniž se příliš starali o hranice. Poupě Anna Maria rozkvetlo v toskánské zemi z velkoruské větve, vypěstované z alexandrijské odnože, pocházející z krétské sazenice naroubované v Byzanci.

- Dobře, dobře, již chápu. Ostatně nemám zájem se znovu zamilovat.

- Tak se bavte. Provádějte vylomeniny.

- Pokusila jsem se o to včera večer.

- Vyprávějte.

Emanuela popisuje tanec s plastickými čtyřúhelníky.

- A potom se dosti nevzhledné stvoření pustilo do vědeckých pokusů. Vsunula si do pochvy vejce uvařené na tvrdo a pak je vytlačila rozkrájené na plátky. Stejně to dopadlo s banánem. Potom zasunula mezi pysky svého pohlaví hořící cigaretu, natáhla z ní kouř a pak vyfukovala kroužky. Nakonec si tam zastrčila čínský štětec a psala shora dolů na svitek hedvábí celou báseň v krásných čínských znacích.

- To bylo ale banální, řekl znechuceně Mario. To neuvidíte ani v Římě — dodal sarkasticky.

- Pak přišel Hindu v turbanu, měl obrovský penis, který mu koukal z nohavic. Zavěsil na něj různé těžké věci, aniž se ohnul.

- To by měl umět každý pořádný samec. Jakou odměnu nabídl tomu neohebnému údu?

- Nevím. Odnesl si ho ve stejném stavu, jako s ním přišel.

- Tak to je podezřelé. Ten orgán, to byla možná protéza. A co bylo potom?

- Objevila se mladá dívka v průhledných závojích. Její krása nás ohromila. Přinesla koš a z něj vytáhla hada dlouhého dobré dva metry, se šupinami barvy slonové kosti. Byl stejně nádherný, jako ona. Prý se takový nachází v Indii jednou za sto let. Tancovala s ním, otáčela si jej kolem paží, krku, pasu. Kus po kuse odkládala závoje. Had se uvelebil na jejích prsou a obemknul je svými závity, jazykem jí dráždil bradavky. Líbal ji na ústa, na oči. Zdála se být tak zamilovaná, až jsem na hada žárlila. Nechala si hadovu hlavu vklouznout do úst, pomalu ji cucala a ponechala si ji tam hezkou chvíli. Oči při tom měla rozkoší přimhouřené. Mohlo by se říci, že hlavu přímo vpíjela. Potom rozepjala pozlacený pás, který zadržoval na bocích poslední závoj, a objevila se zcela nahá. Had se ihned spustil podél jejího břicha dolů, pronikl jí mezi nohama a mezi hýžděmi zase nahoru, obtočil jí pás a zase se sunul k jejímu pohlaví. Svým rozeklaným jazykem jí lízal klitoris v tak rychlých kmitech, že bylo ve vzduchu možno spatřit jen takovou stopu, jakou zanechává vrtule letadla. Jeho paní sténala rozkoší. Pak jí přinesli podušky, na které si lehla na záda se stehny rozevřenými přímo proti nám. Jasně jsem viděla její růžové pysky, krásné jako mušle.

- A co had?

- Ten vstoupil do ní. Použil hlavy jako penisu a celou do ní ponořil. Nechápu, jak při tom mohl dýchat.

- Vsunul dovnitř jenom hlavu?

- Ale ne. Následoval i pořádný kus jeho těla. Bylo vidět, jak se svíjí, jeho tělem probíhaly vlny. Možná, že jí svým vibrujícím jazykem lízal i uvnitř.

- Byl tlustý?

- Silnější než mužský úd. Asi tak jako mé zápěstí. Ale hlavu měl špičatou, snadno do ní pronikla.

- A co se dálo potom?

- Dívka uchopila tělo bílého hrozýše do rukou a táhla, až se znovu objevila téměř celá jeho hlava. Potom ji zase vsunula dovnitř a tak pokračovala nevím jak dlouho. Přitom na ní bylo vidět, jak se na polštářích svíjí rozkoší, jako by sama byla hadem. Vzlykala a křičela.

-Vy také?

- Ach, jak bych si přála mít podobného hada!

- Věnuji vám takového.

- Když z ní nakonec vystoupil, vášnivě ho stiskla do náručí.

- A pak odešla?

- Ano. Jean mi řekl, že každého dne přijímá ve svém loži mnoho pánských návštěv.

- Měla jste zkusit své štěstí.

- Ráda bych, ale myšlenka na to, že bych musela u jejích dveří stát frontu s celým tím davem, mne odradila.

- I to by pro vás bylo novou zkušeností.

- Ale ukojila jsem se pak ve snu!

- Co jste si představovala?

- Jako obvykle. Že se s ní miluji — a přitom jsem si to sama udělala. Ale místo hada jsem bohužel měla jen své prsty.

- A teď již na ni nemáte chuť?

- Ale ano, ještě větší než před tím. -To pro toho jejího přítele — hada?

- Ne, to je jinak. Je to touha, jakou jsem doposud nepoznala.

- Touha po čem?

- Touha milovat se se ženou, které zaplatím za to, že se mi oddá.

Mario okamžik mlčel a pak řekl:

- Na koho máte větší chuť, na Annu Marii nebo na dívku s hroznýšem?

- Na dívku s hroznýšem! Chvíli přemýšlela a pak dodala:

- Jsem si jista, že by Anna Maria nevěděla, co s takovým hadem dělat.

Zamyšlený Mario neodpovídal. Emanuela jej znovu oslovila:

- Najdete mi takového?

- Slíbil jsem vám to.

- Bílého?

- Takového, jehož šupiny budou hebké jako rty.

- A bude mi to umět udělat?

- Sám se přičiním o jeho výchovu.

Emanuela se nad těmito dětinskostmi rozesmála.

- Řekněte mi, co bylo dál, naléhal Mario.

- Tanečnice se vrátily a my jsme odešli.

- Tak brzy vás to unavilo?

- Už nebylo na co se dívat, povzdechla si Emanuela rozmrzele.

- Zbývalo ještě, abyste se předvedla vy sama.

- S tím jsem neměla úspěch.

- Jakto?

Emanuela vyprávěla, jak dostala náhle chuť na Christophera, jak požádala manžela o povolení a jak jí Jean k tomu svůj souhlas dal.

- Doufám, že jste se mnou spokojen?

Mario byl spokojen a také to řekl. A poznamenal, že ta událost byla pro duševní vývoj Emanuely stejně významná, jako když čtvernohý předchůdce člověka zaujal vzpřímený postoj. A co noc lásky s Christopherem, stála za to?

- K žádné noci lásky nedošlo, přiznala se Emanuela hlasem, který však nesvědčil ani o lítosti, ani o výčitkách svědomí.

- Jakpak to?

- Když jsme přišli domů, již jsem na to chuť neměla. Byla jsem příliš ospalá. Milovala jsem se s Jeanem, a to ještě lépe než obvykle. A pokaždé, když jsem se zalykala rozkoší, myslela jsem na Christophera. Mé sténání bylo tak hlasité, že určitě zůstal dlouho vzhůru. Nemluvili jsme však o něm, Jean a já. Mluvili jsme pouze o rozkoši, kterou prožíváme. Myslím, že

jsem se doposud nikdy neodvážila mluvit s Jeanem tak necudně. Jean si mne bral všemi možnými způsoby. Nakonec usnul, ale já jsem ani potom ještě usnout nemohla. Znovu mne uchvátila touha jít za Christopherem, nabídnout se mu, celá ještě rozohněná milováním s Jeanem. Neodvážila jsem se však. Měla jsem příliš velký strach z toho, že by jej to šokovalo. Tolik jsem se sama laskala, že si konec noci ani nepamatuji. Neslyšela jsem ani, když oba snídali. Vstala jsem až v poledne, poobědvala jsem s nimi zcela nahá, abych se Christopherovi pomstila.

- Výborně, komentoval to Mario. Dnes večer si lehněte do jeho lůžka, aby vás našel již při návratu.

- To již bohužel není možné. Odejel. -Odejel?

- Na několik dnů s Jeanem. Jean mi to oznámil během oběda, že z přehrady došel telegram. Musel ihned odletět a jeho Přítel ho v tom přirozeně nechtěl nechat samotného.

- Škoda. Měla jste alespoň příležitost promluvit s manželem o pozvání prince Orméaséna?

- Ne.

- Nemáte k tomu odvahu?

- To není pro to. Zejména po této noci nemám strach požádat ho o povolení k čemukoliv. Ale ... nevím, jak bych vám? to řekla ...

- Jeho souhlas by vás připravil o část rozkoše z toho, že dáte jiným?

- Chtěla bych ho podvádět, pokud ještě mohu. Později, až mi všechno dovolí, již k podvádění nebudu mít příležitost.

- Měla byste raději... Po chvíli začal znovu:

- Připravujete se na ten velký okamžik tak, jak je třeba?

- Na jaký velký okamžik?

- Na noc v Malighatu.

- Ach, bude to opravdu něco tak pozoruhodného?

- Hle, jak to najednou zlehčujete!

- Ale ne, zdá se mi však, že již jsem toho tolik udělala! Co

ještě nového mohu odhalit?

- Rozkoše velkého počtu. Mnoho se jich totiž připravuje, že si to s vámi rozdají. Již se rozkřiklo, že tam budete. Při myšlence, že ta, kterou považovali za nedostupnou, bude dostupná pro všechny, se mužů této země zmocnilo opravdové delirium.

- Co? Vy jste to tajemství vyzradil?

- Cožpak bych mohl zbavit ty, kdož po vás touží, dvoudenních muk a slastných představ a nadějí, že se s vámi setkají? Vyčkávání, že vás budou mít, což to není určitá forma štěstí? Téměř se vyrovná onomu štěstí, které jim poskytne vaše dokonané objetí. Cožpak vy sama nemáte třesavku z očekávání?

- Po tom všem, co jste mi doposud řekl, je to především strach, co pociťuji. Nemám chuť na to, aby se o mé tělo servala nějaká horda. A představa, že všichni tito lidé již nyní opakují mé jméno ... co asi o mně říkají...

Emanuela zaslechla Mariův smích. Vzbouřila se, poraněna až k slzám!

- To vás baví, že ano, že se mi můžete se svými přáteli vysmívat? Dovedu si představit, jaký jste měl úspěch, když jste jim mohl oznámit: „Ta malá, víte, která přijela z Francie, postaral jsem se, abych ji připravil. Byla to husička. Teď, když jsem od ní dosáhl toho, co jsem chtěl, teď vám ji přehraji. Je ještě poměrně čerstvá. Samozřejmě, na revanš. Myslete na mne, až vypátráte příští oběť!"

- Cožpak jsem od vás dosáhl, co jsem chtěl? poznamenal smířlivě Mario.

Když nedostal odpověď, pokračoval:

- Kromě toho bodu, a pak tónu a také toho, že jsem nepožadoval žádnou protislužbu, jste zbytek uhádla dosti přesně. Podrobně jsem popisoval svěžest vašeho těla, které dosud vyzkoušelo tak málo mužů. Jednoho dne, vybavena jinou prestiží, budete o to více žádoucí, že jste již měla sto

milenců. Zatím však je vzrušuje myšlenka na vaši nevinnost. A je třeba, aby i vy sama jste se naučila vychutnávat předem ono velké dílo, které vytvoříte. Vaše tělo dospívající dívky, které doposud poznalo pouze manžela a několik bezvýznamných zkušeností, bude zítra poprvé provrtáno a využito početnými muži, kterým bylo přislíbeno jako vzácná věc a cenná rozkoš.

Mario náhle změnil tón.

- Vždyť vy jste doposud stále ještě vlastně pannou, Emanuelo! Zítra jí již mou zásluhou nebudete. K jakému tříbení zbraní dochází dnes na vaši počest! To, co poznáte, má větší cenu než svatý Graal! A vy byste chtěla, abych o tom nemluvil? Aby ti, kdož vás budou zasvěcovat, se na to nepřipravili! Jste opravdu na omylu, domníváte-li se, že jsme se vám vysmívali nebo že jsme o vašem těle mluvili nějak nízce, nechutně. Málo velkých věcí se nabízí mužům a tak věřte, že to dovedou ocenit. A natolik již jste mne měla pochopit z toho, co jste ode mne slyšela, že vás nechci zavést do nějaké vás nehodné, vysmívající se společnosti. A nevydávám vás v plen nikomu, pouze vám nabízím slavnost s jejími shromážděními, průvody, tradicemi, slavnostmi a obětmi. Ale což je možné, abyste to vše nevěděla? Což se mi za všechny tyto tři dny nepodařilo vás ničemu naučit?

Emanuela se kaje. Nechť jí Mario věří — již nebude pochybovat! A nehrozí jí nebezpečí, že by upadla zpět do nevědomosti. Prokáže mu to v příští noci, v Malighatu. A od toho okamžiku může svým přátelům říkat kdy se mu zachce, že ji mohou mít. Souhlasí s tím. Její tělo očekává jejich těla. Přeje si to, chce to.

Když tento dlouhý rozhovor končil, Emanuela si lehla. Velké lůžko jí však připadá příliš prázdné. Představy, které v ní vyvolal Mario, jí opět a opět probíhají za zavřenými víčky. A ať říkala cokoliv, její obavy přetrvávají. Její nervy jsou napjaty, marně vyhledává spánek. O těch věcech bude čas přemýšlet zítra. V tomto okamžiku by chtěla jen odklad, zapomenutí. Ale

marná snaha — její obavy jí nedávají usnout.

Ví, co ji může uklidnit. Počne se laskat. K jejímu údivu však orgasmus nepřichází. Pokud si pamatuje, ještě nikdy se jí něco podobného nepřihodilo. Její prsty jsou netrpělivé, její duch však bloudí jinde. Nové pokušení, dosud nepoznané příchuti, současně sladké i hořké, v ní stoupá, rozpaluje její tělo. Odmítá to. Odolává. Dlouho. Až ji nakonec tento boj nervuje, unavuje. Nakonec ve schváceném odevzdání, zmalátnělá rozkoší, se srdcem tloukoucím v přijaté touze zhasne světlo, pomalu se přesune k okraji lůžka a svěsí přes okraj levou nohu. Její toužící pohlaví je obráceno ke dveřím. Ruka hledá na pelesti knoflík zvonku: její prsty se uvolňují, tělo zvláční a ňadra se vypnou, když slyší, jak sluha otevírá mřížové dveře a vstupuje do pokoje.

KAPITOLA IV.

NOC V MALIGHATU

Tělo je velkým rozumovým systémem, je mnohonásobkem v jediném smyslu, je válkou i mírem, stádem i honákem.

Nietzsche
Tak pravil ZarathuStra

Dlouhá, velmi jemně skládaná jónská tunika, kterou má na sobě Emanuela, má tak jasnou barvu zeleného malachitu, že se zdá téměř bílá. Jedno rameno je nahé, na druhém přidržuje zlatá spona draperii, sevřenou vysoko nad pasem řetězem ze širokých, plochých článků. Žádné krajky, žádné jiné ozdoby než jemné skládání, jen mezi ňadry je přitisknuta tkanina k tělu velmi těžkým přívěskem ze starého zlata, zdobeným zvířecími motivy. Přívěsek sloužil asi jako mince v jakémsi dávno zaniklém království. A kousek nad loktem obepíná pravou paži náramek, jaký nosily otrokyně, vykládaný smaragdy.

- Protože jsem přívrženkyní zápalných obětí, zvolila jsem si za vzor pro svou róbu Ifigenii.

- Jste překrásná, soudí Mario. Jen příliš cudná ...

Aniž řekla slovo, přiblížila se Emanuela ke stojací lampě: světlo, i když slabé, prozářilo snadno oděv a nohy se objevily tak jasně, jako kdyby byla tkanina ze skla. Nezdá se však, že by tím byl Mario uspokojen. Emanuela se usměje a předsune stehno — róba se sama rozevře od pupku až k zemi. Až bude tancovat, budou se její nohy střídavě zcela odhalovat. Bude snadné se jí dotýkat. Ambrové maso jejího břicha i poněkud níže vstup do jejího těla, to vše bude neustále snadno přístupné.

-A podívejte se!

Černý trojúhelník jejího klína je pokryt síťkou z miniaturních perliček. Trpělivá Ea potřebovala celé čtyři hodiny na to, aby je každou zvlášť navázala na vzpurnou hřívu.

- Nikdy jsem dosud neviděl vznešenější klenot! podotkl Mario.

- A mám také zástřižek pod paží!

Pod levým podpažím se skutečně rozevírá tkanina až dolů na úroveň boku. Dívá-li se někdo na Emanuelu z profilu, když pozvedne paží nebo se trochu nahne kupředu, je vidět reliéf jejích nahých prsou. Tanečníci budou moci snadno vsunout ruku do tohoto širokého výstřihu.

Mario je udiven, kolik takových vymožeností má Emanuelina róba. Je to snad výsledek těch posledních dvou dnů? To si jistě musela švadlena velmi pospíšit.

Cožpak zná tak málo ženskou módu, že neví, že se normálně takový mušelín nosí na neprůsvitném podkladě? ptá se uštěpačně Emanuela. Ona nemá jinou zásluhu, než že tu druhou, neprůhlednou část nechala v šatníku. Tak ať ji raději spálí, plísní ji Mario. Každý oděv je urážkou, není-li stvořen k oslavě nahoty.

- Budete muset jednoho dne provést přehlídku mých toalet. Hodíte do ohně vše, co se vám nebude líbit.

- To také udělám, slibuje Mario.

Malighat je komplexem mramorových staveb, vzájemně oddělených zahradami a sloupořadími s pergamenovými lampióny, které v soutěži s měsícem šíří studené magické světlo. Přístup na terasy je alejemi ibišků a řadami bílých sloupů, mezi krátce zastřiženými trávníky a skleníky, které jsou ochranou proti hluku města. Vše, co je možno slyšet, je šumění vodotrysků a kaskád, vzdálená tichá taneční hudba a sotva slyšitelné lidské hlasy.

Těžká vůně keřů s velkými, těžkými květy a obrovských gardenií, rostoucích ve velkých vázách z čínského porcelánu obklopuje příchozí, jejich kroky vedou cestou vyznačenou

rudými lampiónky až do koridorů a sálů, kde však nikoho nenacházejí.

Není zde hostitel, který by je uvítal. Cožpak se ostatní hosté shromáždili někde jinde, spletli si snad Mario s Emanuelou cestu? Nebo přišli příliš brzy?

- Kdo je sem vlastně pozván? ptá se potichu Emanuela. — Vše, co Bangkok může nabídnout krásného a oduševnělého, odpoví Mario. Aby byl někdo vyvolen, musí být velmi inteligentní a velmi krásný.

- A jste si jist, že my jsme takoví?

Mario se usmál.

Jaký je asi pán těchto míst? klade si v duchu otázku Emanuela. Možná, že je perverzní, možná že je maniak. Není to šílené takto se odvážit sem, na toto neznámé, tajuplné území? Kdož ví, co ji očekává? A vrátí ji princ se svými kumpány ještě Jeanovi?

Ještě by byl čas vrátit se. Nikdo ji zatím neviděl, velký park je prázdný a není vidět žádné stráže. Je zde však Mario ... Co by si pomyslel, co by řekl o její zbabělosti!

Kráčí za ním jako v těžkém snu. A dělá chybu, nyní je si tím téměř jista. Měla by mít odvahu a utéci mu, dokud je čas...

Náhle spatří okna, zářící tlumenou červení. Je slyšet smích, jak se jí okamžik zdálo, nebo to tam někdo křičí? Vše je uzavřeno, nikdo není venku, na terase, přes kterou jdou, a přitom by se zde tak krásně odpočívalo, noc je tak vlahá!

- Mario, zašeptá, ale tak potichu, že ji nepochybně vůbec neslyšel.

Vstoupili do malé místnosti. Na pohovce tam bok po boku sedí tři muži a žena. Emanuela si ulehčené oddychne — obávala se v duchu, že již v předpokoji odhalí erotickou skupinu objímajících se těl. Žena je velmi mladá, její hluboké černé oči jsou neobvykle protáhlé s koutky zvednutými ke spánkům. Vlasy jí pokrývají hlavu v podobě tlusté přílby podle módy starých Egypťanů. Přiléhavá černá róba zdůrazňuje její

štíhlost. V jejím zjevu není ani stopa necudnosti — a Emanuela si náhle tvrdě uvědomuje stav vlastního oblečení. Je to snad opět jeden z Mariových žertíků? Mario pronese větu v siamštině. Dívka bez úsměvu odpoví a zdá se, že mu podala informaci, kterou od ní požadoval, protože nesmlouvavě odtáhne Emanuelu opět ven z místnosti.

- Kam jdeme? naříká Emanuela. Kdo to byl? Není ta dívka snad příliš mladá na to, aby zde byla?

- Večírek se koná na její počest. Je to princova jediná dcera. Je jí dnes patnáct

Dřív, než může Emanuela projevit svůj údiv, vejdou do většího, avšak minimálně osvětleného salónu, kde tancuje několik párů, které se k nim ani neotočily, když vstoupili. Služebná jim přinesla sklenice, naplněné jemným koktejlem, osvěžujícím a velmi silným.

- Předpokládám, že se jedná o nápoj lásky, řekla žertem Emanuela.

Siamka má na sobě pouze jutový pás, který jí obepíná boky a hýždě a vpředu je uvázán tak, že jí zcela odhaluje pupek a horní část obou stehen. Emanuela s obdivem pohlédne na její gazelí nohy, na prsa velikosti jablíček.

- Nepochybujte o tom, odpoví Mario na její otázku. Ostatně vše co se jí a pije v Asii je afrodiasické.

Bylo tam skutečně téměř tma. Jen ať mne zde nenechá Mario samotnou, myslí si Emanuela. A téměř současně k nim přistoupí muž, který zřejmě zná Maria, protože ten ho Emanuele představil. Ihned jeho jméno zase zapomněla. Neosobně a s chladnou zdvořilostí se před ní uklonil a pozval ji k tanci. Nerada jej Emanuela následovala a přidržovala si přitom na stehně svou skládanou sukni. Byl vysoký a musel se sklonit, aby měl tvář na úrovni Emanuelina čela. Zeptal se jí, jak je stará, kde strávila mládí a poprosil ji, aby mu vyprávěla o svých zálibách, co dělá. Čte? Má ráda divadlo? Kteří jsou její zamilovaní autoři? Zpočátku odpovídala nerada, trochu ji ty

dotěrné otázky obtěžovaly. Potom však ocenila způsob, jakým ji vedl při tanci. Než aby mluvila o literatuře, měla spíše chuť dát se ukolébat rytmem hudby. Tanec jí byl pojítkem k tomu, co již znala. A pomalu se počínala cítit v jeho pažích klidnější.

Pak si uvědomila, že ona sama se k němu tiskne, že jej provokuje. Ne, že by byl právě on pro ni nějak zvlášť přitažlivý, podléhala pouze podmíněnému reflexu. Tanec, erekce a dokonce orgasmus tanečníka byly v její zkušenosti neodlučitelnými jevy. Její pařížské flirty (které nikdy neměly takovou závažnost, že by ji dovedly až do postele) ji přinejmenším skvěle vychovaly k tomuto způsobu utrácení času. Nejen, že se k tomu propůjčovala s ideální mlčenlivostí, ale její tělo nyní reagovalo samo od sebe, když se dostalo do určitých podmínek: automaticky si bylo vědomo toho, co je třeba dělat, aby tanec vedl k žádoucímu cíli, to jest k tomu, aby tanečníka vzrušila.

Až doposud shledávala tuto prostopášnost ve všech směrech za uspokojující, protože jí umožňovala dokázat, že dovede vychutnávat život, aniž se formálně dopustila nevěry. A její vlastní smysly byly dostatečně vybičovány, aby nalezly v této lsti podobnou rozkoš, jakou poskytovala tanečníkovi. Emanuela si dobře uvědomovala, že na této rozkoši je něco strojeného, kradmého, ale snad právě tyto vady pomáhaly zvýšit její pikantnost.

Dnes večer tedy znovu využila známých gest, tiskla se k partnerovi a třela se o něj, až jeho mužství ztuhlo a vzepřelo se proti jejímu břichu. Cítila se při tomto podnikání mnohem lépe, než kdyby musela čelit tomu, co — jak věřila — by na ní vyžadovaly tajemné kaprice orientálního vládce — hostitele. A tak málem považovala toto objetí náhodného partnera za východisko, za obranu.

A on, zdálo se, dovedl ocenit talent své tanečnice. Nechal ji, aby jej dovedla až na samý okraj milostné křeče, vyhnul se však tomu, aby svůj cíl dokončila. To ji dopálilo — nechápala,

že může nějaký muž odmítnout vyhlídku na orgasmus, i když třebas jen proto, aby si to uchoval pro lepší příležitost. Byla by chtěla, aby se zajímal jenom právě o tento okamžik, který prožíval. Aniž měl pravděpodobně tušení, proč je tak rozmrzelá, partner stiskl mezi svými prsty ten její prst, na kterém měla briliantový snubní prsten a zeptal se, je-li vdána.

- Přirozeně, odvětila zamračeně takovým tónem, jehož se používá k odražení urážlivých pochybností.

- Výborně. A máte milence?

- Jsem vdána již celý rok!

A sama sobě položila otázku, zda skutečně má milence. Její první myšlenkou bylo, že má alespoň jednoho — Maria. Hned jí však ten nápad připadl směšný. Cožpak existuje takový druh milenců, kteří se s vámi nikdy nepomilovali? Jestliže však právě to pomilování je rozhodujícím, co mužovi dává právo na tento titul, potom jejími pravými milenci byli neznámí z letadla a sam-lo. Má do toho započítávat i toho chlapce z chrámu lásky? Proč ne potom i ty mladíky, kterým způsobila orgasmus, když s ní tancovali? Jestliže je mužova ejakulace věcí, která z něj činí vašeho milence, potom by vlastně nebylo důvodu, aby za Emanuelininy milence nebyli Prohlášeni všichni ti muži, kteří ve vzpomínce na ni vskrytu masturbovali. Při této představě se hlasitě rozesmála a zapomněla na své počáteční výhrady.

- Vlastně co je to, vážený pane, milenec?

Zdvořile se usmál, domnívaje se, že takto s ním pouze koketuje a nepochopil smysl její otázky. Emanuela mu však zevrubně vyložila svůj problém, aniž zamlčela nejintimnější podrobnosti. Sama se přitom podivila, že je schopna takto svěřovat zcela nečekaně a přitom bez jakýchkoliv rozpaků někomu, kdo je pro ni zcela cizí, taková tajemství, která zatím neodhalila ani Jeanovi, ani Marii-Anně (což bylo ještě podivnější) a dokonce ani Mariovi.

Zdálo se, že to pojednou jejího partnera velice zajímá.

Vyptával se na další podrobnosti, které mu velmi ochotně poskytla. Sám pak rovněž ochotně odpovídal na velmi choulostivé otázky, které mu záměrně kladla.

- Nevím, zda nepřikládáte příliš velký význam pouhému výrazu, řekl na závěr, když již dost dlouho tancovali. Je to opravdu důležité vědět, zda můžete — či nikoliv — přiznat krásný titul milence někomu, některému muži podle toho, zda vás pomiloval tím či oním způsobem? Pokud jde o mně, myslím, že ten siamský chlapec byl vaším milencem právě tak jako spolucestující v letadle a řidič trojkolky (ať již nedopatřením, nebo z diskrétnosti se nezmínil o případu Mario). Jestliže tomu tak není, pak koho byste vlastně nazvala svým milencem?

- Máte pravdu. A moji tanečníci ve Francii ?

- U těch je to trochu jiné, alespoň se mi tak zdá. Rozkoš, kterou jste jim poskytla, byla vlastně trochu zvráceným způsobem, jak se jim odmítnout. A možná právě úmysl odmítnout se má zde největší význam. Neměla jste právě, když jste si s nimi takto zahrála, dojem, že zůstáváte svému manželovi věrná? Předpokládám, že jste tento pocit neměla, když jste laskala mladého Siamce?

- Ale já nemám nikdy pocit, že je to nevěra, když se miluji s dívkami. Jak vysvětlíte tento rozdíl?

Nevysvětlil to, zřejmě již dosáhl bodu, kdy jej teorie více nezajímala. Místo logického vysvětlení, které očekávala Emanuela, ji stiskl tak pevně, že sama rychle zapomněla na své úvahy. Nabídla mu své rty a znovu se k němu přimkla a nemyslela již na nic než na rozkoš. Vsunula nahou nohu mezi jeho nohy a on ji sevřel. Hledal cestu k jejím ňadrům, k jejímu pohlaví. Již sotva tancovali, naráželi občas na ostatní páry. Oddávají se také podobnému laskání? Emanuela si náhle uvědomí existenci světa kolem sebe, na který málem zapomněla. Kupodivu všechny ženy, které tancovaly kolem (bylo jich jen pět nebo šest) se jí podobaly. Měla dokonce

okamžik dojem, že se dívá do mnohonásobného zrcadla. Všechny jsou krásné, oblečeny do průsvitných závojů, mají dlouhé černé vlasy a nahá ramena jako ona. Jejich nohy vklouzávají mezi nohy mužů v taktu hudby, která odkudsi tlumeně zaznívá a unáší je všechny stejným tempem. Pohlížejí na Emanuelu s plachou zdvořilostí a odvracejí zrak, když se setkají s jejím pohledem.

Emanuela by si přála vidět některou z nich, jak se miluje s partnerem, je to však ona sama, kterou se její partner rozhodl nabídnout jako první zrakům ostatních hostů. Vede ji, aniž by ji uvolnil z objetí, na otevřenou terasu, která obklopuje místnost. Tam jsou další účastníci večírku. Posadí se na nízký taburet, potažený zeleným hedvábím a navede si Emanuelu tak, že před ním stojí tváří v tvář, přitisknutá k jeho kolenům. Pootevře jí řeckou róbu, odhalí dlouhé nohy, rukama je roztáhne a přiměje ji, aby si mu rozkročmo sedla na klín. Donutí Emanuelu přikrčit kolena a přisunout se k němu blíže: když se její vlhké pohlaví dotkne jeho tvrdého údu, rozevře jí je svými prsty, přitiskne ruce na její boky a donutí ji, aby se sama nabodla na kůl.

Řekne:

- Požádejte mne, abych vám to udělal!

- Ano, chci se dodělat! supí Emanuela.

- Hlasitěji! Ať to všichni slyší! Emanuela se svíjí a křičí rozkoší. On však trvá na svém:

- Ještě jednou!

Emanuela uposlechne a její hlas volající po orgasmu přitahuje stále více diváků, kteří pozorují, jak se na jeho klíně zmítá, vzlyká:

- Ach, už jsem, už jsem hotova, jak je to nádherné! Když se nakonec utiší, podrží ji partner celou zmalátnělou a jako bez ducha ve svém objetí, než se zase trochu vzpamatuje. Ale i tak zůstává do ní hluboce zaražen a znovu jí vnucuje pohyby: nechá ji nadzvedávat bedra a opět klesat, drsně do ní proniká,

dvakrát, třikrát, dvacetkrát. Z Emanuelinina hrdla tryská nové vzlykání. Muž ji kouše do odhaleného ramene a nakonec v ní exploduje. V hloubi svého břicha pocítí Emanuela jeho horký výstřik — a znovu ji zachvátí milostná křeč.

Jeden z těch, co je pozorovali, požádá Emanuelinina partnera, aby mu ji přenechal. Zvedla se. Ani neměla čas uvědomit si, zda lituje toho svého chvilkového milence, kterému toho tolik řekla, a již podává ruku dalšímu a sleduje jej do předpokoje. Objeví se sluha, který je obslouží.

- Tak vida, pomyslí si Emanuela, pojídající koláč, milovala jsem se s neznámým mužem. A za chvíli si dám s dalším. Nevidím na tom nic pohoršlivého.

Její nový partner se zastaví pod lampou a s uspokojením si svou kořist prohlíží.

- Hledám vás již celou hodinu, povzdechne si.

- Speciálně mne? diví se Emanuela. Vždyť zde přece nejsem sama.

- Možná, ale já jsem přišel výhradně kvůli vám.

- Aha, už vím — to je ta Mariova inserce! Partner zdůrazní:

- Vy nejste jen tak kterákoliv žena!

- A co je na mně tak zvláštního?

- Právě jsem se mohl na vlastní oči přesvědčit, že jste zde — a že vás skrze vaši róbu mohu vidět nahou ...

Emanuela má náhle dost toho pochlebování. Poznamená.

- Mohl byste mne vidět ještě nahatější, každé ráno v bazénu.

Její oči marně hledají společnost, která by ji méně nudila. Kam se asi poděl Mario? Jsou to ale způsoby, nechat ji zde napospas takovým pitomcům!

Rázně ho opustila. Potkávala skupiny, které se bez řeči a zřejmě také bez nějakého určitého záměru potulovaly chodbami a ani si jí nevšímaly. Mohlo by se zdát, že zde konají současně zasedání různá ctihodná bratrstva, každé podle svého ritu, aniž se vzájemně znají a aniž si překážejí. Vzpomněla si, že podobný pocit měla jednou při návštěvě jednoho zámku.

Společně s ostatními turisty sál po sále obdivovala podle průvodcova výkladu jemnou tapisérii, prastaré gobelíny a portréty, zatímco vedle nich, aniž si jich vůbec všímali, jednali obrýlení účastníci jakéhosi vědeckého kongresu. Okamžik potom se ocitla Emanuela uprostřed majitelů panství, kteří zasedli na trávníku k čaji a kteří také jako by ji vůbec nevnímali. Dnes to byla ona, která se zúčastnila kulturního zasedání. Zdálo se jí, že dobře rozeznává ty, kdož zde byli v úloze turistů ... kde však zůstala rodina majitele?

Ve skutečnosti však nijak po setkání s hostitelem netoužila, raději by se mu vyhnula, aby mu nemusela být představena. Ostatně, nebylo by lépe, kdyby odtud raději diskrétně zmizela a již to dále neprotahovala? Večírek neměl nic z onoho „festivalu", o kterém básnil Mario.

Dva neznámí muži ve smokingu a žena ve večerní róbě se u ní zastavili a snažili se s ní v různých jazycích dorozumět. Jeden z nich jí v dobré francouzštině vysvětlil, že hledají krásnou partnerku, aby s nimi strávila mimo tento palác partii ve čtyřech. Emanuela již cítila pokušení přistoupit na jejich nabídku, kupodivu však v okamžiku, kdy se jí naskytla příležitost odsud odejít, ji zadržela výčitka svědomí: měla dojem, že kdyby s těmito mladými lidmi odešla, že by se špatně zachovala, přestože se jí líbili. Než si to však rozmyslela, přišla v opačném směru další trojice, a aniž ji požádali o dovolení, vzali ji mezi sebe, aniž mohla jediným slovem protestovat.

Postupně pak prošli několika dveřmi a za posledními pootevřenými slyšela výbuchy smíchu, zaznívala odtud hudba. Ještě než dveřmi prošla, upoutala však její pozornost scéna, která ji přiměla k radostnému výkřiku.

Na kožešinové pohovce, stejně široké jako dlouhé, se smála Ariana ležící mezi dvěma muži právě tak nahými, jako byla ona sama. Pozvedla se na lokti, když uslyšela Emanuelin výkřik. Vůbec se nezdálo, že by ji její přítomnost nějak

překvapila. S nadšením ji bouřlivě přivítala.

- Ty neposkvrněná panenko, pojď honem k nám! Bože, jaké máš krásné šaty! Honem si je svlékni!

S dokonalým půvabem držela přitom Ariana v pravé ruce ztopořený úd jednoho ze svých sousedů, zatímco její levý prs sloužil za podušku pro penis druhého. Všichni tři se na Emanuelu přátelsky usmívali.

- Vezmi si koláč s mangem, doporučila Ariana. Musíš zmírat hladem. A šampaňské — je z papežských sklepů!

Emanuelu až bolely oči z náhlého jasného světla. Od svého příchodu byla neustále jen v setmělých sálech a chodbách, jimiž procházela jako bludištěm. A Malighat se jednou provždy do její paměti vtiskl jako palác temnot. Nyní se však náhle ocitla v místnosti tak jasně osvětlené, že se ptala, zda snad nebyla omylem zavedena na divadelní jeviště nebo do filmového studia, zaplaveného září reflektorů. Iluze byla tak působivá, že se Emanuela nedokázala udržet a pohlédla vzhůru, zda mají tyto kulisy strop. Stěny byly dost vysoké, takže její pochybnosti byly zcela omluvitelné. I výzdoba místnosti byla tak nepřirozená! Právem se jí mohlo zdát, že vše vidí jako ve snu: obrovský obraz budhistického chrámu. Slepá stěna potažená bílou tapetou. Ve středu druhé stěny etruská skulptura. Třetí stěna byla po celé délce od shora dolů pokryta vzácnými gobelíny, volně zavěšenými. Bylo třeba je nadzdvihnout, hledal-li někdo dveře. Svazek ráhen vykládaných zlatem a slonovinou, které Emanuela považuje za halapartny a neuvědomuje si, že jsou to vesla královské galéry, se v pochybné rovnováze vzpíná nad monumentálním lůžkem, na kterém odpočívá Ariana se svými obdivovateli. Není zde jediného kusu nábytku, jen několik bez zvláštního pořádku rozestavených truhel a truhliček z černého dřeva, kůže a bronzu. Slouží jako stolky a sedadla. Hosté, kteří přivedli Emanuelu, se již na nich pohodlně rozesadili, nalili si nápoje a nyní se dívají.

- Buďte vítána pod mou střechou, zazní za Emanuelou hlas, jehož tón jí není znám.

Tak už je to tady, řekla si více mrtvá než živá, to je tedy princ! Nemá odvahu obrátit se k němu tváří a tak musí on přejít před ni. Prohlíží si ji s víčky trochu sklopenými: obličej, prsa, klín, nohy — až po chodidla. Emanuela má stejný pocit jako kdysi u maturity. Možná, že se jen zeptá, kdo jsem a co zde dělám? Přiškrceným hlasem ze sebe vysouká:

- Přišla jsem s markýzem Serghinim, řekl mi...

- Já vím, přeruší ji princ. Děkuji vám, že jste přijala mé pozvání. Cítíte se zde dobře?

Zdvořile se usmála, ale mlčela. Princův pohled na ní kriticky spočíval. Přemýšlela, co by mu řekla nebo udělala, aby se vyhnula jeho ortelu. Princ jí však pokynul, aby obrátila pozornost k lehátku. Poslechla, ale stále jí mezi rty neprošlo jediné slovo.

Jeden z mužů právě pronikal do Arianina klínu, zatímco druhý se jí třel o prs. Komtesa se při tom vlnila, svíjela, zmítala a opět malátně poklesávala. Zdálo se, že každý její sval je v nepřetržité činnosti.

- Neláká vás to zamíchat se mezi ně? zeptal se princ. Vůbec sice na to neměla chuť, ale neopovažovala se to přiznat.

- Bylo by vám lépe, kdybyste se vysvlékla, poznamenal. Nemusel to opakovat dvakrát. Emanuela rozepjala opasek.

Hledala, kam by jej položila. Hostitel natáhl ruku ... Potom přišla na řadu brož, která spínala róbu na rameni. Mušelín jí lehce sklouzl podél těla a jako jemná namodralá pěna jí zahalil kotníky. Ostatní zlaté šperky si ponechala a vzpřímená, strnulá a dojatá vyčkávala.

Princ jí složil poklonu. Co se mnou udělá? ptala se sama sebe se zcela vyschlým hrdlem.

Ten z Arianiných partnerů, který nebyl právě v jejím klínu, povstal, přistoupil k Emanuele a uchopil ji za ruku. Následovala ho, Nechala se položit na záda. Nohy jí uspořádal

tak, aby jí visely z pohovky. Černé ohambí, zdobené perlami se tyčilo nad bílou kožešinou lehátka. Muž poklekl a počal Emanuelu dráždit jazykem. Zavřela oči a oddala se jeho laskání. Snažila se myslet na rozkoš, která se v ní rodila a utišit tlukot svého rozbouřeného srdce. Její dobyvatel byl zkušený a trpělivý. Hluboko do ní pronikal jazykem a tak bylo z Emanuely ve chvíli jen vášnivé tělo, které zapomnělo na své obavy a strach a soustředilo své pocity do jediného výkřiku:

- Ach, již to nesnesu!

Nechal ji, pokud znovu nenabyla dechu a nenačerpala sil k dalšímu zápasu. Pak ona sama jej přitáhla na své tělo. Pocítila tlak jeho penisu proti svým stehnům. Rukama jej povzbudila, aby do ní vstoupil. Přijal pozvání a pozorně do ní pronikal a zadržoval svou rozkoš tak dlouho, až byla opět schopna dlouhých výkřiků a vzlyků extáze, přičemž jí chuť spermatu, kterým zaplavil její nitro, stoupala až k ústním sliznicím.

V tom již další odtáhli z Emanuely nasyceného muže, uchopili ji za boky, nadzvedli jí bedra a podložili pod ni polštáře. Zazněl strohý povel v cizím jazyku. Někdo jí přeložil, že má zdvihnout nohy do svislé polohy. Udělala tak a potom spočinula stehny na hrudi dalšího útočníka. Suchý, brutální úd si snažil prorazit cestu mezi jejími hýžděmi — bolestí počala křičet, zmítala hlavou, volala o pomoc. Ariana leží vedle ní, Emanuela ji uchopí za ruku a snažně prosí:

- Ne, to ne, zabraň jim? Já nechci...

V témž okamžiku odtáhnou přihlížející násilníka. Emanuela rychle natáhne nohy, stiskne je k sobě a přimkne se k přítelkyni.

Ariana jí šeptá do ucha:

- Tento pán (a ukáže na toho, kterého předtím Emanuela viděla pronikat do Arianina klína) má chuť na tvá ústa, neodvažuje se však požádat tě o to. Ale ty chceš, že?

Emanuela přikývne.

Tělo Ariany ji opouští a nahrazuje je tělo muže, které se na

ni položí celou délkou a drtí ji svou vahou. Rty se zmocní jejích, drtí je, mezi zuby jí proniká jazyk, zmocní se jejího patra, jejího jazyka, prosazuje se svou tuhostí. Oči jí vlhnou rozkoší, zdá se jí, že se potápí, že ji znovu zaplavuje křeč rozkoše jenom z tohoto polibku. Nechce se však poddat, snaží se ovládat svou smyslnost, bojuje proti podlehnutí, proti své vlastní slabosti. Pak náhle povolí, omámená sladkostí pocitů, pasivní, ochotná, odevzdaná. Zdá se, že je s ní muž spokojen. Svírá jí ramena, jako by měl místo prstů pařáty.

- Pojď, šeptá, cítíš mé břicho na svém? A nyní, jak se sune nahoru? Až k tvé hrudi a dál, až ti přikryje obličej? Mé pohlaví se ti vnoří do tvého prsu — ne mezi prsy, rozumíš? Do jejich hloubky, nejdříve do jednoho, pak do druhého. Bude je drtit, prorážet bradavkami, až ti budou pukat mléčné žlázy. Dáš si to tak udělat?

Emanuela neodpovídá. Muž pokračuje:

- A až skončím s tvými prsy, zarazím ti ho do úst, až do hrdla. Vší silou mého břicha a mých beder do tebe zarazím svou čepel, donutím tě rozevřít zuby, roztáhnout rty, až se budeš dusit, až budeš krvácet. Ani již nebudeš moci křičet o pomoc. Tvé boky sevřu mezi kolena, budu zvedat a spouštět bedra a převalovat se se strany na stranu, abych do tebe vnikl co nejdále. Neponechám v tobě ani jediný koutek, do kterého bych se nevedral, nezarazil. Zatlačím ti jazyk, prorvu čípek v hrdle a prorazím shora až někam do tvého nitra, k tvému pohlaví. Budu ti ho vrážet do hrdla jako do pochvy tvého pohlaví. Na břichu pocítím tvé slzy a ty, ty se osvěžíš slzami vytékajícími z mého pyje. Ty se však již brzo objeví a nemohu proto déle otálet.

Musela bolestivě roztáhnout rty, tak obrovský byl žalud, který jí pronikal do úst. Muž však neměl čas, aby ji nechal protrpět všechna ta muka, která jí sliboval, a již překypěl, bohatě, hustě, nevyčerpatelně, za nesrozumitelného mumlání a vzdychání.

- Dobře vše vypij, přerušil ji chraptivě. A již se nehýbej! Chci v tobě takto zůstat co nejdéle, ztopořený, vzpřímený. Neskončil jsem ještě, stále ještě stříkám!

Emanuelin obličej je drcen těžkou mužovou pánví. Cítí přitom, jak jí znovu někdo roztahuje nohy. Snaží se odporovat, ale marně. Někdo, koho nemůže spatřit, si razí průchod až na dno jejího pohlaví. Má plné hrdlo i plnou pochvu a cítí, že se jí zmocňuje panika. Je ztracena! Nic již ji nezachrání! Asi zde zemře ... Minutu nato se zastydí za takový panenský strach, chtěla by nyní křičet, jásat nad tím vítězstvím — kdyby jen mohla.

- Tak vida! A dávám dvěma mužům najednou. Jaká to nezapomenutelná zkušenost! To je moje druhá deflorace, podruhé ztrácím panenství. Posvátnost, o které mluvil Mario! Je veřejně zbavována posledních stop své nevinnosti. Uprostřed svého zmatku se tomu musí smát. Oslavuje své vlastní vítězství. To je konec s nevinností, konec navždy. Již nejsem pannou!

Chtěla by radostí zlíbat původce této slavnostní události, jenom tak přátelsky, na obě tváře. Zapomněla však, že jsou její ústa v zajetí. Znovu ztrácí dech, dusí se, zalyká, škytá, až se nad ní muži slitují a uvolní lůno i ústa. Ani neví, kdy do ní své sémě nastříkal druhý milenec. Omámená, zbavená všech sil leží v jejich náručí.

Později, když ji ruce, které nedokázala rozeznat, pozdvihly a přemístily, sápajíce po té či oné části jejího těla, aby ji hnětly nebo pootevřely, podívala se Emanuela lépe na toho, který jí to udělal do úst.

Nikdy potom neviděla tak chlupatého muže. Hustý, temný porost mu pokrýval celé tělo a byl tak hustý, že pod ním nezahlédla pokožku ani na nohách, břichu, hrudi, ani na ramenou. jen tam, kde byly chlupy řidší, prosvítala jimi opálená matná kůže. Měl tvrdé svalstvo zápasníka nebo dřevorubce. Husté obočí se mu stýkalo nad kořenem nosu a

téměř splývalo s černou hřívou hlavy.

Opravdu není špatný, usoudila a zeptala se:

- Z které země pocházíte?

- Z Gruzínska. Odvezu si tě tam. Emanuela odhaduje, že mu může být tak čtyřicet. Nebo o něco málo víc. Řekne mu to, on však se smíchem odpoví:

- To jste se ale pořádně přepočítala, je mi čtyřiašedesát. Údivem otevře Emanuela ústa. To je hrozné! Ne, to přece

není možné! Nemůže být tak starý. Není přece možné, aby ona, tak mladá, ležela nahá na nahém těle muže staršího, než je její dědeček! Její dědeček, důstojník čestné legie, má bílou hlavu, hodící se k jeho ctihodnosti. Cožpak si někdy představovala, třebas v těch nejodvážnějších snech, že by se s ním mohla vyspat? A teď se jí stalo něco podobného!

A přitom se jí ten muž ze všech, které v poslední době poznala, líbí nejvíc! Neví, zda se má za svou náklonnost k němu stydět, nebo zda má pochybovat o svých smyslech. Ale ostatně — rychle si to rozmyslela — má si snad pro to rozbít hlavu? Pěkně jí to udělal a nyní se cítí skvěle na jeho zarostlé hrudi. Cožpak existují lepší znaky k rozeznání dobra od zla?

Učinil mne šťastnou, měla jsem tedy právo pomilovat se s ním, ujasnila si to. A taky si povzdechla: chtěla bych mít dědečka, který by se podobal tomuto, a chtěla bych být jeho milenkou. Emanuela si představuje, že je v divadle, na večeři, v dekoltované toaletě, odhalující nohy, jak je v náručí svého vyznamenávaného kavalíra s bílými — ne, s černými vlasy. Hlas skutečného milence ji vzbudí z jejího snění o šedesátiletém milenci-dědečkovi.

- Dej mi svá ňadra ke kousání!

Pozvedne se na loktech a kolenou, posune hruď, až se její levé ňadro octne nad jeho hustým knírem, prohne se v bedrech, aby malý, kulatý, krví haběhlý hrot sestoupil až nad jeho ústa, jejichž polibky se jí tak líbily.

Arianin obličej se znovu objeví pod pravou Emanuelininou

paží. Ariana se ptá muže s černými chlupy:

- Chcete se o ni se mnou rozdělit? - Jistě!

- Ona to ostatně zbožňuje, být dělena.

A to má tedy Ariana pravdu, souhlasí pro sebe Emanuela. Opravdu je to tak.

Bradavku jednoho prsu v Gruzíncových rtech, druhou v ústech Ariany rozložila se Emanuela lenivě na pohovce. Jejím tělem probíhají vlny, dlouhé chvění. Perlící pěna, tisíce vláken chaluh, tisíce pocukrovaných citrónů jakoby laskaly její mušličku, kterou muži s nazlátlou pokožkou na břehu snových toků naplnili až po okraj poklady, cennějšími drahých kovů a vzácného koření...

Přišli noví hosté a Emanuela přerušila erotické hry, aby se s nimi pozdravila. Již opět ožila a rozveselila se a ani si již nevzpomněla na svou dočasnou ztrátu odvahy, které podlehla před hodinou. Shledávala zcela normálním, že je tu nahá, v salónu, kterým procházeli nesčetní hosté. Většinou zůstávali ve večerním obleku, zapnutém až ke krku, velmi vzdáleni, jak se zdálo, jakéhokoliv sklonu k rozpustilostem. A proč ne? filozofovala Emanuela. Ať se ti, kdo se cítí dobře oblečeni, obléknou a nechť ti, kdo dávají přednost nahotě, jsou nazí. Není z toho třeba dělat žádné problémy.

Přesto však docházelo neustále v tomto paláci k jakémusi rozdvojení perspektivy, což v Emanuele vyvolávalo pochybnosti nejen o místu, ale také o čase, ve kterém se sama nachází. Mysteria, do kterých byla zasvěcena, se zdála mít původ v dionysiovském starověku, současně však se zdála náležet budoucnosti. Připadalo jí to jako když vidí neznámá města, v nichž kráčejí po kovových ulicích nahé ženy mezi komickými skafandry a muži v černém.

Dva z těchto hostů, aniž se čehokoliv vzdali ze své upjatosti, ji poprosili, aby si lehla, pěkně natažená, na záda a pak nad ni umístili Arianu. Ta se opírala o ruce a kolena tak, že její pohlaví bylo přímo nad Emanuelinými ústy. Emanuela si již

říkala, že od nich budou požadovat, aby předvedly klasickou figuru 69 (a to by jí bylo po všem tom upejpání, které dala Arianě najevo v posledních dnech, přece jen trochu proti srsti), ale kdepak! Jeden z obou mužů vytáhl ze svého upjatého oděvu dlouhý robustní úd, zavedl jej do Arianina ochotného pohlaví a zmocňoval se jí tak přímo před Emanuelinými zraky. Tak, jak byla umístěna, nemohla Emanuela přehlédnout ani jediný detail tohoto divadla.

Po celý časový úsek, který se jí zdál nekonečný, viděla, jak se jeho pyj vnořuje až po varlata, znovu vynořuje, opět zajíždí a tak dále, tak ostentativně a bezostyšně, že ji to obrovsky vzrušovalo. Nikdy v životě neviděla nic tak mohutně dráždivého, jako tento „detailní záběr" na dosah jejích rtů. Zřetelně slyšela mlaskání pochvy, která byla zcela mokrá od toho ježdění sem a tam, a čekala, kdy jí přebytek vláhy steče na tvář. Přála si, aby tato scéna trvala bez konce. Byla tak předrážděna, že křičela, otřásala se vlnami rozkoše, aniž se jí kdo dotýkal. Ani dokonce nepotřebovala nápomoc vlastních doteků a byla to ona první ze všech tří, jež dosáhla orgasmu.

Teprve po tomto vyvrcholení uchopil druhý návštěvník (který doposud nijak nezasáhl) Emanuelinu pravou ruku a nesmlouvavě ji zavedl na klitoris, přinutil ji masturbovat. Pak otevřel kabelku, vytáhl z ní filmovou kameru a celý výjev nafilmoval. Emanuela však nebyla schopna si to uvědomit, měla oči jen pro fascinující soulož, probíhající těsně nad ní.

Ve vrcholném okamžiku penis prudce ustoupil a chvatně se vnořil do Emanueliných připravených úst, aby tam vystřikl své sémě, naparfumované vůní Arianina pohlaví.

Emanuela ještě stále vypíjela mužův nektar, když nějaká ruka odstrčila její ruku a rázně se chopila jejího pohlaví. Zpočátku myslela, že je to druhý oblečený host. Podívala se mezi ňadra, aby to zjistila — nebyl to však ani ten, nýbrž někdo, koho již znala. Setkala se s ním v uniformě námořního důstojníka na recepci, kterou uspořádal velvyslanec. Byl mezi

těmi, které vzrušila poloviční nahota jejích ňader. Vzpomněla si na šumot, který prozradil konflikt mezi dobrými mravy přihlížejících a jejich touhou, a tato vzpomínka ji rozveselila. Nyní, uvažovala, jsem vystavena pohledům jednoho z nich bez nejmenšího závoje a jak se zdá, má on pojednou mnohem méně upjatý vzhled než na velvyslanectví.

Ariana asi již byla unavena a položila se na bok. Emanuela s jemným půvabem povstala.

- Námořníci nejsou nikdy opálení, uvažovala nahlas.

- Vedle vás bych se vskutku mohl stydět za svou bílou kůži, přiznal. Funkcí muže však není přinášet krásu.

- A co tedy má přinášet?

- Zákon.

Emanuela hledala stopy onoho ostychu a nesmělosti, které tentýž partner před pouhými čtyřmi dny projevoval v jiném prostředí. Viděla však pouze usmívající se sílu, zvyklou na to být respektována, poslouchána. Považovala to za povzbuzující.

- A co mám dělat, abych vpadla do své role? zeptala se.

- Nic zvláštního, pouze se podrobit. Tón vyjadřoval nesmlouvavou naléhavost jeho požadavku a nepředpokládal odpověď.

Emanuela však přece jen považovala za nutné říci:

- Nepřeji si nic jiného.

Náhle však si prala víc. Aby její podrobení bylo úplné, muselo být veřejné. A muselo podrobovat nejen její tělo, ale také její pověst. Tak, aby se nestalo tajemstvím skrytým před ostatními, nýbrž aby bylo pro ty, kdož se jí zmocnili, důvodem k oslavování.

Požádala:

- Budete o tom vyprávět, jak jste si mne podrobil?

- Ale ... to přece ne! bránil se překvapený námořní důstojník.

- Ale pročpak ne? Což není pro muže příjemné bavit se o dívkách, které dobyl?

- Ne o takových ženách, jako jste vy. -To by vám nebylo dost ke cti?

Pouze se zasmál, protože nechápal, kam má tato slovní potyčka vlastně vést. Zmateně se domníval, že jej podrobuje zkoušce mimořádné mlčenlivosti, neodpovídající ani této společnosti, ani této době. Seděli nyní na pohovce tváří obráceni k sobě a nedotýkali se.

-Nuže? trvala na odpovědi Emanuela. Jestliže se za mne stydíte, tak to neskrývejte! Mne by potěšilo, kdybyste svým Přátelům vyprávěl, že jste se mne zmocnil.

- To mluvíte vážně? pohlédl na Emanuelu a měl dojem, že se mu vysmívá. Tím ale jenom jeho zmatek vzrostl.

-Vy jste ale... To je tedy věc! mumlal. Myslel jsem si opravy opak ... Je to nějaký druh exhibicionismu?

Emanuela vydala hrdelní tón, který mohl být chápán jako kladná odpověď. Nemyslela sice, že by slovo „exhibicionismus" vystihovalo právě nejlépe to, co měla na mysli, ale teď nebyla situace vhodná k příliš subtilní analýze slovníku. Ostatně pasivní erotismus tohoto výrazu jí ani moc nevyhovoval.

- Nuže, jestliže se vám to líbí, tak o tom budu vyprávět. Zjistil, jej že ta představa vzrušuje. Rozkoš, kterou prožije s Emanuelou, se mu vrátí vždy, když o ní bude vyprávět a když si připomene, že ona sama si zvolila tuto nediskrétnost. Jeho touha po ní tím vzrostla natolik, že se jí málem zmocnil hned na místě. Ale ne, měl na mysli něco lepšího. Přesto však se ještě otázal, dosud ne zcela vyléčen ze svých pochyb:

- Trváte na tom, abych uvedl vaše pravé jméno?

- Ano, prosím!

Nebylo pochyb. Myšlenka, že její necudnost se stane předmětem rozhovorů, zřejmě tuto ženu vábila. Snad je to jakási perverzní rafinovanost, myslel si.

- Jste podivná bytost, řekl dost drsně. Od té doby, co jste přijela do Bangkoku, zachovávala jste svému manželovi

věrnost, snad až přílišnou pro gusto některých. A dnes se vrháte z jednoho extrému do druhého. Co je příčinou této překvapivé změny?

- Mýlíte se, byla jsem vždy stejná, řekla klidně Emanuela. Skutečně si nemyslela, že u ní došlo k nějaké změně. Tím méně, že by se změnila za pouhou jedinou noc. Jistě, Mario jí pomohl, spíše však k tomu, aby vyrostla, než aby se změnila. K tomu, aby si uvědomila své právo na to, aby byla sebou samotnou. A možná i svou povinnost být takovou. Emanuela však vždy dávala přednost tomu nemyslet na lásku jako na povinnost. V tomto smyslu se nepodařilo jejímu učiteli, aby ji přesvědčil.

Námořník na ni pohlížel beze slova. Když se však zdálo, že chce Emanuele ještě něco říci, rázně povstala:

- Ztrácíme čas řečičkami. Pojďte!

Uchopil ji pod paží a velmi silně ji nad loktem stiskl.

- Kam ji odvádíte? ptala se Ariana. Neberte nám ji! patří nám.

- Teď zatím patří mně, opravil ji.

- Vrátíš se? volala Ariana, když odcházeli. Emanuela přikývla, že ano.

KAPITOLA V.

HETERIE
(Heterie — tajná literární společnost)

Čím by byl náš duch, můj bože, kdyby se nemohl živit chlebem pozemských věcí a opíjet se vínem stvořených krás?

Cesta, kterou rýsujeme pro svůj vzestup, je Vytvořena z hmoty.

R. P. Pierre Teilhard de Chardin

V jednu hodinu po půlnoci se v Malighatu podával vývar z červené a zelené papriky, mentholová citronáda, sepiová polévka s květy lotosu, žraločí ploutve v krabí omáčce, humrový salát, maso z barrakud naložené v kokosovém mléce se sedmadvaceti různými druhy vonných přísad, pašovaných z Číny, Indonésie a Vietnamu, grilovaní ptáčci s dlouhým úzkým zobáčkem, kohoutí hřebínky okořeněné tak, že na jazyku pálily jako oheň, průsvitná želatinová vlákna z medúz, které jsou samčí v mládí, hermafroditní když dospějí a samičí ve stáří. Toto jídlo je proslulé bohatstvím proteinů a kyseliny fosforečné, nemá však žádnou chuť.

Jídla nabízeli hostům dva mladíci s nahými hýžděmi, kteří na sobě měli jako jediný kus oděvu pás, na kterém byla vpředu zavěšena i miniaturní zástěrka ze stříbrných řetízků, umožňující pohled na jejich pohlaví, a dvě dívenky se sotva se rodícími ňadry, které měly do ochlupení ohambí vpletené květy jasmínu a ibišku a kolem krku hedvábnou šňůrku, na níž byl zavěšen pyj ze slonoviny, zdobený zlatem. Tímto ná- strojem mohli někteří hosté případně dívky během slavnosti deflorovat, neboť byly vybrány jako panny s tím, že po slavnosti již jimi

nebudou.

Emanuela ochutnala od všeho trochu a k tomu si dopřála zákusek — karamelový kořen mandragory, teplé rýžové pivo. Když jídlo ukončila, nedokázala by říci, zda je zde již hodinu, celý den, celý rok nebo celý život. Seděla na zemi uprostřed lidí, které nikdy předtím neviděla, kteří mluvili, smáli se odpočívali a se kterými se cítila dobře. Velký hnědý muž, položený na vysokém koberci z modré vlny, jí hlavou spočíval na stehnech, druhý jí hladil nohy. Její srdce jásalo: sladká noc, krásná noc!

Princ ji později vyhledal, aby ji zavedl ke svému stolu v jiné místnosti. Představil ji, lidé ji obklopili. Muži i ženy ji obdivovali, dotýkali se jejích vlasů, líbali ji na rty, objímali v pase. Jen těžko je rozeznávala, bylo jí příliš horko. Postěžovala si hostiteli. Ten ji uchopil za ruku, uvolnil z okruhu obdivovatelů a zavedl ji do jakéhosi patia.

Čerstvý vzduch ji osvěžil. Může si opět obléci šaty? Princ přisvědčil, zavolal sluhu a dal mu pokyn. Zatím co čekali, měla Emanuela pochybnosti o tom, že se sluhovi podaří nalézt její krásnou tuniku barvy malachitu. Již litovala, že ji takto ztratila, když v tom sluha přiběhl s tunikou i s doplňky, na nic nezapomněl. Pokynem ruky jí ukázal zrcadlo, aby mohla uspořádat záhyby svého roucha, a pod zrcadlem parfémy k osvěžení pokožky. Poděkovala a sluha ji pozdravil úklonou s dlaněmi sepjatými před obličejem.

- Pojďte se mnou, řekl princ. Ještě jste neviděla mé zahrady, procházka vám prospěje.

Bude mne i on milovat? dohadovala se. Ještě se zcela nezotavila z onoho nakládání, kterému ji podrobil námořník.

Následovala pána domu mezi bazény a ovocné sady a pokoušela se uhodnout, zda se jí zmocní na jednom z těchto vlhkých trávníků nebo na lavičce pod rozvětveným banánovníkem. Svlékne si ten neobvyklý damaškový kostým, ve kterém vypadá jako figurka z paravanu? Pak ale možná

ztratí něco ze svého majestátu!

Dvě dívenky v malém zahradním altánku, které vyplašil jejich příchod, vyskočily a dvěma skoky byly z jejich dohledu. Na místě zanechaly pouze své sarongy. Emanuela litovala, že Jejich nažloutlá těla tak rychle zmizela.

-Vím, že máte v oblibě ženy: nalezla jste dnes večer nějakou, která se vám zalíbila?

Trochu dotčeně odvětila:

-Zdá se mi, že se toho o mně příliš mnoho ví! A to jsem zde pouze tři týdny ... Přece se celé město nezajímá o to, co dělám já?

- Nikoliv, celé město ne, ale město ve městě. A jak by se o vás nezajímalo? Vždyť vás očekávalo!

- Ale proč? V tomto tajném městě, rozumím-li tomu dobře, se mi přece všechny ženy podobají...

- Jeden významný muž prohlásil: „Milovat lze pouze vlastní sestru." Je to přirozené, že vás milujeme.

-A Anna Maria Serguine, ta není vaší sestrou? zeptala se Emanuela neusmířena jeho odpovědí. Není však snadné přít se s princem:

- Kdo to může říci? Někdy je třeba celého života k poznání vlastního bratra. A jindy dokonce více životů.

- Vy věříte v znovuzrození?

- Nevím nic. Dokonce ani nevím, zda je možno zemřít.

- Já zemřít nechci!

- Tedy neumírejte.

Posadili se na mramorové schodiště sestupující do bazénu.

- Poslechněte si báseň jednoho mladého soudobého čínského inženýra:

„Hory jsou mým polštářem, nebe je mou střechou. Zítra prorazím hory a nebe nespadne." Emanuela má sevřené hrdlo:

- Vím, co si počít se svým životem, nevím však, co se svou smrtí.

Princův pohled je plný sympatií:

„Neznám život -

jak mám znát smrt?" Tak pravil Konfucius. K čemu je dobré vaše soužení?

- Nemyslela jsem na to. Přišla však Anna Maria a připomněla mi můj konec. Od té doby na to musím myslet.

- Myslete na co chcete, řekl princ. Nesmíte však mít strach. Skryjete-li svou hlavu do dlaní, protože se vám zdá, že bytí a konec bytí jsou nepochopitelným mystériem, nakonec spatříte Boha. A tak je to Bůh, ze kterého máte strach. No to jste tedy udělala pokrok!

Emanuela se neubránila smíchu. Princ jí dále dodává odvahy:

- Jeden z vašich spisovatelů, Georges Bataille, moudře řekl: „Nechci se chlubit, ale smrt mi připadá jako nejsměšnější věc na světě."

- Mně se to tak nezdá, přizná se Emanuela.

Princ se usměje. S povzdechem praví Emanuela:

- Nevím, co se se mnou děje, mohla bych říci, že mne vše zahání do těchto úvah, a to již po celé dva, tři dny. Nikdy jsem tolik nemilovala — a nikdy jsem tolik nemluvila o smrti! A ty dvě věci přece nejdou dohromady!

- A pročpak ne?Není naopak nic logičtějšího: vše, co životu dodává jeho cenu, nás nutí k tomu, abychom se ho snažili uchovat.

- No právě, a bude přece nutno vše ztratit!

- Kdo ví? Mario Serghini mi řekl, že máte ráda matematiku. Měla by Vám přece pomáhat pochopit to. Výpočty vašich vědců dokazují, zdá se, že dosáhne-li hmota rychlosti světla, smršťí se a ztratí. Jistě, zmizí nám z očí, nebo z dosahu našich přístrojů. Ale kdo může tvrdit, že přestala skutečně existovat? My sami na této planetě jsme ze stejných důvodů a ve stejné míře již dávno přestali existovat pro ty, kteří nás pozorovali z druhého břehu světa. Ztroskotali jsme sami v nicotě rychlosti, která, jak se nám zdálo, pohltila jejich galaxie vzdálené deset

miliard světelných let od naší Mléčné dráhy. A nikdy více nás již nic nemůže učinit vzájemně viditelnými. Rozděleni však jakousi zcestnou konstantou, záhadou velkých číslic, možná, že budeme i nadále žít, oni i my, v odlišných systémech, v prostorech bez možnosti vzájemné komunikace, každý svým způsobem. Není třeba být pro to smutný, když nás zatím naše smysly nechávají na holičkách, jako když se Hadaly pokoušel zvážit ve věčné noci paprsky mrtvých hvězd.

- Ano, to je pravda, to vím.

- Tedy víte, že čas nevede do pekla. Budoucnost není smrtí současnosti — je to jednoduše nový vrcholek. Kdysi jsme znali Měsíc pouze z jedné strany. Ale druhá strana nebyla Přece proto ještě smrtí! Možná, že smrt budeme opět my, viděni a viditelní jiným způsobem ...

Emanuela byla současně šťastná, i se jí chtělo plakat. Nepochybně to bylo také to, tato přítomnost slz na jásavé tváři života. Se zvrácenou hlavou, s vlasy dotýkajícími se téměř mramorových stupňů, pozorovala se srdcem plným naděje i beznaděje ty nejvzdálenější hvězdy, které v každé vteřině jejího života uhasínaly na hranicích vesmíru a ve svém osudovém pádu unášely tu část lásky, kterou k nim pociťovala, i onen bláznivý sen, jehož se nikdy nebude moci vzdát, že je jednoho dne přece jenom pozná, že bude žít dost dlouho, aby mohla dojít až tam a obejmout jejich plamenná ramena.

Nějaký muž si sedl vedle nich. Tmavě ryšavé vlasy na krátko přistřižené podtrhovaly jeho mládí. Emanuele se zdál zajímavý a ani mu nezazlívala, že se k nim tak vetřel.

- Michaeli, řekl princ, vaše společnost je právě to, co tato mladá dáma potřebuje. Pobavte ji.

Protestovala: že je s princem ráda, že nemá chuť „nechat se pobavit". Hostitel ji však uchopil za ruku a vložil ji do dlaně mladého muže:

- Jděte, řekl. Jděte si oba zaplavat s mými labutěmi. Voda v bazénu se zdála příjemná, prosvětlená září měsíce.

Emanuela ji zkusila nohou — byla vlažná. Obrátila se tázavým pohledem na mladíka. Dodal jí odvahy přívětivým úsměvem. Uvolnila svou ruku z jeho dlaně, obrátila se, vzdálila se na několik kroků a sáhla si na rameno, aby rozepjala zlatou sponu.

Přestože byla po většinu noci zcela nahá, zdálo se jí nyní, že gesto, kterým se vysvléká, jak zde tak stála v parku v té průsvitné tmě, ji vydává na pospas více než samotná nahota. Barbarský stud jí umrtvil prsty. Potom však jí dodalo odvahu pomyšlení, že její průvodci očekávají, že jim předvede svou proměnu. Odhalit se, to zde nabývalo zvláštního smyslu, byl to erotický akt s veškerými náležitostmi, byl to slavnostní úvod. Měla radost z toho, že ještě není nahá a že tedy může vytvořit dílo krásy tím, že se nahou stane a že tak může poskytnout formu něčemu cennějšímu, než je krása nehybná, již dokonaná: rodící se kráse, prchavému okamžiku, kdy se sochařská hlína mění v ňadro, břicho, nohy, celou postavu.

Nejprve rozepjala pás a její tunika se okamžitě vzedmula vánkem, potom jí sklouzla k bokům a odhalila prohnutá záda, protknutá dlouhou brázdou, která je svým stínem dělila vedví. Tkanina jí na okamžik uvázla na bocích, ovinula se jí kol stehen a kotníků oněmi záhyby, ve kterých sochaři tak ráji zobrazovali Venuši. Skutečně se zdálo, že vyvstává z antického snu, tak podobná obrazu, který si po dlouhá staletí uchovávali v srdci mužové, kterým se její zjevení zdálo neuvěřitelným.

Možná, že tato iluze netrvala déle než záblesk; postačil jediný pohyb dlouhých vlasů, profilu ňadra nebo moderně štíhlého pasu, aby socha ztratila svůj nádech božství. Živé tělo však vytěžilo z této proměny jiný půvab a bylo posvěceno jiným kouzlem a jinými přednostmi, než jenom půvabem masa. Rázem se ruce mužů vzpínaly nikoliv k pozemské Emanuelině kráse, dokonalejší, než byly křivky bohyň, nýbrž k pomyslnému vábnému kameni, který jí jako zázrakem propůjčil svou nesmrtelnou neskutečnost. Cožpak by neoživla i

kamenná ňadra Aphrodity, kdyby na nich spočinul zrak mužů tak, jako na ňadrech Emanueliných? A přestože byla krása Emanueliných ňader tak dokonalá, tak nenapodobitelná, že by krásnější nedokázali ani sami bohové vytvořit, nikdo nezahrne Emanuelu z masa a kostí takovou láskou, jakou byla chimerická láska spojující ty, kdož ve svých svatyních a jeskyních drželi v zajetí kamennou bohyni, jejíž zmrzačené torzo obdivují lidé i dnes, aniž si uvědomují proč.

Princ s Michaelem nepromluvili ani slovo a pohlíželi na fantastický obraz rozpouštějící se ve vodě. Drobné vlnky bazénu jej lámaly na kousky, které se ztrácely, až nakonec zůstal na hladině jen oblak černých vlasů, tak jako černá skvrna kdysi v pradávnu označovala místo, kde moře pohltilo trojveslici i s jejími amorfami, vyzdobenými na bocích obrazy mladých dívek, jejich náboženskými tanci a jejich sny.

Michael se svlékl a připojil se k Emanuele uprostřed jasmínových květů, které do vody napadaly z keřů rostoucích na břehu. Plavali vedle sebe, jejich údy se zaplétaly do lodyh lotosů. Ve hře se ponořovali pod obrovské plovoucí listy, které prý jsou sto unést nohu člověka. Princ se vzdálil. Tiskli se jeden na druhého. Emanueliny smysly se znovu probudily Pod dotekem dlouhého, tuhého mužova údu, který prozrazoval jeho touhu. Pokusil se ji milovat ve vodě, neobratně, protože jejich těla klouzala a protože byl příliš netrpělivý a příliš silný. Přece však se mu nakonec podařilo vnořit se do Emanuelina nitra. Křičela rozkoší, promíšenou bolestí. Prosila o milost, aby jí dovolil vystoupit na břeh. Tam jej počala las-kat jazykem a prsty, břichem a stehny, mezi ňadry, které stiskla k sobě tak, aby byl mezi nimi penis pevně sevřen jako v pochvě panny. Donutila jej nakonec k dlouhému výstřiku hustého semene, tak vydatnému, že téměř naplnil její dlaně spojené jako misky. Přiložila je ke svým rtům a pak nabídla milenci:

- Chceš?

Naznačil, že nikoliv, rozesmál se, ale přiklonil tvář k její líci

a pozoroval, jak pije. Emanuelininy mokré vlasy zahalily ramena obou, jako by obě jejich těla byla zakončena společnou hlavou.

Potom, protože jí počalo být chladno, si na ni po celé délce lehl, aby ji rozehřál. Vyměňovali si slova lásky. Nad hlavou jim svítil Orion s prosvítajícími mlhovinami a s gemy jeho opasku, jejichž názvy si Emanuela tiše opakovala jako kabalistickou formuli: Anilam, Alnitak, Mintaka ... Její myšlenky se rozpustily ve snu.

Vynořila se ze snu rozlítostněná, bezmocná, neschopná pochopit, co tam vůbec dělá, v tomto parku, drcena nehybným tělem muže, kterého nikdy neviděla a který byl možná mrtvý... Její panika se však s vracející se pamětí uklidnila. Již zde však zůstat nechtěla. Prosila, aby ji společník doprovodil domů. Byla unavená, chtělo se jí spát a chtěla spát ve své vlastní posteli, po celé dny, jako svišť...

On však odpověděl, že je ještě příliš brzy, že je třeba vyčkat svítání. Emanuela nechtěla. Asi bude lépe vyhledat Maria. Znovu se oblékla, pokožka jí již uschla. Dotek plisované róby na těle jí vrátil vážnost. Chtěla si však také pročesat vlasy, slepené vodou, ze kterých prsty vyčesávala mokré plátky květů a lístky. Vzpomněla si, že jsou v paláci koupelny, vyzdobené stříbrem a slonovou kostí, kde bylo možno nechat se obsloužit dospívajícími mládenci s očima rozšířenýma obdivem. Hledala a našla jednu takovou koupelnu. Svého průvodce před dveřmi opustila a přikázala mu, aby na ni nečekal.

Vykoupala se v horké vodě, nechala se osušit, napudrovat, naparfémovat a učesat a byla by tam strávila třeba celý zbytek noci, kdyby ji tam nebyl vyhledal princ, zřejmě upozorněný Michaelem.

- Mnoho hostů si stěžuje, že jste byla tak dlouho zadána, svěřil jí. Nechcete ukojit jejich nespokojenost?

- Když jsem před chvílí procházela domem, zdálo se mi, že všeobecný zápal ochabl. A taky, že zde již není tolik lidí, jako

na počátku. Myslela jsem, že již šli spát.

- Tento druh shromáždění je vždy dříve nebo později postižen úbytěmi, žertoval hostitel. Je však záležitostí ducha, aby dokázal oživit hmotu. Shromáždil jsem zde na vhodném místě malou heterii, pro kterou to, co se zatím odehrálo, bylo jen preludiem. A co vy, dělala jste doposud něco více než jen zbůhdarma lelkovala?

- Mimochodem, zeptala se Emanuela, kdo to byl ten hezký chlapec, kterému jste mne předal v parku?

- Michael? Myslel jsem, že jej znáte. Je námořním ataše Spojených států.

Emanuela sice ani nemrkla, ale měla pocit, že ji zasáhl úder přímo do tváře. Bratr Bee! Milovala jsem se s ním, aniž bych cokoliv tušila! Jak jsem mohla být tak slepá? Stejný pohled, stejné rty, stejný úsměv, ryšavé vlasy, pohrdavé chování ! A stejný způsob řeči... To byl více než bratr, spíše dvojník. A ona jej nepoznala!

Nechala se princem vést, aniž kolem sebe cokoliv viděla, ke dveřím z palisandrového dřeva, omšelým jako lodní můstek, pobitým železnými pruty, vytvářejícími symbolické figury, které však nebyla Emanuela schopna v tomto okamžiku rozšifrovat.

Její průvodce otevřel jedno křídlo a nechal ji vejít před sebou.

Otřásla se, protože klimatizátory naplnily místnost poměrně chladným vzduchem ve srovnání s vlahým nočním vzduchem venku. Narudlá mlha jí clonila zraky. Vtíravá nahořklá vůně, snad zázvoru a šafránu, nebo dřeva, v každém případě spíše pach venkova než pach mužů a žen, se zdála stoupat z lůžek skrytých v polotmě. Cítila, jak ji ta vůně pohlcuje, prosakuje její pokožkou ...

Z počátku viděla jen podlouhlé šestihranné lampy z tlustého skla, postavené na zem, kryté prořezávanými stříbrnými stínidly, jež kreslila na stěnách bizardní obrazce. Široké ploché

polštáře, potažené sametem, kožešinami a tkaninou připomínající peří, pokrývaly v tomto nejasném osvětlení bílý koberec.

Přestože si její oči rychle přivykly na tuto zvláštní polotmu, barevnou a téměř hmatatelnou, jejíž hustota se neustále měnila snad vlivem průvanu při každém otevření dveří, Emanuela neviděla dál, než kousek před sebe. Vše, co viděla zřetelně, byly tři ženy na podušce, ještě mladší než byla ona. Ležely na zádech se široce roztaženýma nohama. Jednou z nich byla princova dcera. Kolem nich, kam až dosahovalo světlo lamp, spatřila obrysy postav, snad mužů, kteří dívky pozorovali.

Emanuela se obrátila na prince — cítila potřebu slyšet svůj hlas. Pronesla první jméno, které jí přišlo na mysl, aby se cítila méně nesvá v přítomnosti tolika záhadných postav.

- A Ariana — je zde také?

- Přála byste si, aby zde byla? odvětil okamžitě princ. Dám ji vyhledat.

- Ne, to ne! prosila spěšně Emanuela, jako když si uvědomila svou netaktnost.

Potom z předstíranou nenuceností dodala:

- Bavila se dobře?

Uvědomila si, že použila minulého času, jako kdyby slavnost již skončila.

- Myslím, že měla v dnešní noci více úspěchů než kdokoliv jiný, řekl hostitel s úsměvem.

Ale proč ona, ptala se sama sebe Emanuela a shledala, že ji tato domněnka pobuřuje.

- Více než já? protestovala. Její hlas zněl pohnutě, snažila se však pokračovat v škádlivém tónu:

- Snad proto, že je krásnější?

- Ne, prohlásil Orméaséna.

- Nuže, jsem-li já krásnější, mám pak nárok na více milenců, více než kdokoliv jiný. Její hlas zazněl vítězoslavně rudou tmou. Z temnot se vynořil muž a uchopil ji za zápěstí:

- To záleží na nás! řekl.

S údivem jej poznala — byl to ten námořník.

Postoupil s ní kupředu a zdálo se, že se před nimi rudá tma rozestupuje, odhaluje další těla, většinou muže. Jedni byli mladičtí, téměř ještě děti, se světlými nakrátko ostříhanými vlasy. Jiní byli zralejší, s výsměšnýma očima, ochotnýma ke všemu. A další zase — zkrátka všech možných druhů.

Dvě ruce jí zatlačily na ramena, až si sedla na chladivou, klouzající tkaninu podušky. Cítila doteky. Roztáhli jí nohy, ihned se chopili jejího pohlaví, aniž jí poskytli čas k tomu, aby se vysvlékla, aniž ji políbili nebo jediné slovo na ni promluvili.

Neodvážila se odporovat, i když očekávala, že ji najednou bude dobývat několik mužů — její ústa byla na to připravena. Ruce, které pronikaly do jejího klínu, jí působily bolest, ale nezanaříkala, když se ji snažily rozevřít a hluboko prozkoumat. Očekávala, že bude muset vydržet mnohem více a byla k tomu odhodlána. Příval hrdosti a rozkoše jí naplnil hruď, když poznala, že již nemá více strach. Ani fyzický strach, ani psychický ostych.

Na rozkaz námořníka zmizely jako kouzlem ruce, které se jí zmocňovaly, a nechaly ji volnou. Dokonce si mohla myslet, že ji nechaly samotnou, protože stačilo, aby se její uchazeči vzdálili na dosah paže a již se jejich postavy jakoby rozpouštěly v temnotě. Jako mávnutím kouzelné hůlky vznikl kolem ní volný kruh.

- Přiveďte Arianu, řekl kdosi neviditelný, a bylo slyšet, jak někdo odešel. Do místnosti pronikl horký závan. Emanuela si uvědomila, že má ještě v tomto okamžiku — a jistě již naposled — možnost opustit tuto místnost. Věděla, že by nikdo neučinil jediný krok, aby ji zadržel. Ponechávali jí svobodnou volbu. Takový byl smysl těch pootevřených dveří.

Zůstala. Ne z lidských ohledů, ani z lenosti nebo z odevzdanosti osudu. Zůstala proto, že měla chuť na to, co mělo následovat. Tu chuť cítila v hrdle, jako ruku, která ji pomalu a

sladce počala svírat. Byl to takový druh touhy, jaký dosud nepoznala. Tak ať si již pospíší! přála si mlčky. Vždyť přece musí vidět, že jsem připravena, že mohou mého těla užívat, jak se jim zlíbí!

- Co si přejete, abychom vám dělali? ozval se hlas režiséra této hry a Emanuela v něm vycítila nádech ironie. Nevěděla, zda námořník nesprávně pochopil její slova nebo zda je to další ústupek obvyklému ceremoniálu, když řekl:

- Dáte přednost muži či ženě?

Ale dříve, než mohla odpovědět, dal sám odpověď:

- Ostatně to není důležité, při určité úrovni erotismu již] žádný rozdíl v pohlaví neexistuje.

A nyní nasadil velitelský tón:

-Odhalte se!

Emanuela se opřela o levý loket a naklonila se dozadu. Cípy své tuniky rozhodila na obě strany a odhalila ohambí, ze kterého již zmizely téměř všechny perly. Pozdvihla jedno koleno, pravou nohu posunula stranou a pomalou grácií rozevřela dvěma prsty pysky svého pohlaví.

- Tak, kupředu! zavelel důstojník a Emanuela nepochybovala, že se obrací na muže v okolní tmě.

Kolik jich asi mohlo být? Nedokázala si ani představit rozměry místnosti. Co když jich je sto? Ale co! Všichni stejně nebudou po takové noci schopni se na ní vystřídat. Její skutečnou starostí spíše bylo, aby jich zbylo dost schopných a aby experiment nedopadl neslavně. Pocítila jistou úlevu, když jeden z mužů, velký a nahý, s kudrnatými vlasy a tlustými rty, nepochybně černoch, jí poklekl mezi nohy, odtáhl její ruku, kterou se zakrývala, naklonil se hrudí nad ni, opřel se na jedné ruce a druhou do ní zavedl penis tak tvrdý, jak jen si Emanuela mohla přát. Byla by se ostatně spokojila s rozměry méně impozantními, zejména pro tento první útok.

Považovala si za čest, že nezanaříkala, když jí násilně pronikl, po tvářích jí však stékaly slzy, jako kdyby byla

pannou. Emanuela se v duchu podivila, že je tak hluboká. Když muž pronikl až na konec, přičemž se smiloval a nepoužil celé své možnosti, byl natolik ohleduplný, že v ní nepočal hned jezdit sem a tam v okamžiku, kdy ještě živě pociťovala přílišnou bolest. Zůstal hluboce v ní a pouze pohyboval svaly břicha a stehen, pomalu se v ní natáčel ze strany na stranu a využíval tuhosti a velikosti žaludu k tomu, aby učinil poddanějšími a uvolněnějšími vnitřní Emanueliny tkáně, až nakonec ucítila, jak vlhne, jak se k němu horoucně přimyká, obepíná jej pažemi, až z jejího hrdla počaly unikat supavé povzdechy. Potom teprve rozpoutal náhlou bouři, divoce do ní ponořoval a opět vytahoval úd tak, že při každém úderu zachroptěla. Jeho chraptivé, téměř nelidské sténání, když z jeho nitra vyrazil proud těžkého a hustého semene, se vmísilo do jejího vzlykání. Semeno proniklo tak hluboko do jejích útrob, že téměř okamžitě pocítila jeho chuť na chuťových buňkách svého jazyka. On však ještě dlouho po výstřiku pokračoval v zarážení, zhroucený na hrudi své oběti, obličej zabořený do jejích vlasů, s nadskakujícími hýžděmi, bičovaný neustále nově se rodící křečí. Emanuele to skýtalo zcela nové pocity dosud nepoznané pronikavé příchuti, rvoucí a trpké. Přitiskla se k jeho drsné tváři, kousala do ní, líbala a její vzlykavé zmítání prolínalo bouří smyslů. Muž ji stále provrtával a zpracovával se stejným zuřivým zápalem a v stejném frenetickém rytmu, déle, než kdy jindy zažila, až ji strhávala narůstající rozkoš k dalším a dalším orgasmům, početnějším, než kdykoliv dříve. V jasnějším okamžiku mezi dvěma extázemi si uvědomila, že láska může vždy přinést něco navíc, něco dosud nepoznaného. Kdyby se jí nebyl tento neznámý zmocnil, nevěděla by snad po celý život, že je možno prožít takovou rozkoš.

Musím se překonat, ukládala si, tato noc musí být mým největším úspěchem. Když ji však jako blesk zasáhl oslepující orgasmus, silnější než všechny ty předchozí, neměla již touhu po dalších. Po ohni a vichru v ní následovalo svrchované

bezvětří. Jestliže to, co pociťovala před chvílí, byla rozkoš, potom tento nový stav byl nepochybně štěstím.

Muž vystříkl podruhé s chraptivým výkřikem své semeno. Pak na ní znehybněl, jako by byl mrtev. Ostatní jej odtáhli a vystřídali jej. Ona si ti však již neuvědomovala.

Když opět procitla, uvažovala, kolik asi milenců se na ní vystřídalo, když zde ležela bez smyslů.

- Musím je nezbytně počítat, vytýkala si. Vždyť by to jinak nestálo za tu námahu!

A tak, jak se jí zmocňovali další, odhalila další novou formu slasti: tentokrát se již nejednalo o nejvyšší stupeň smyslné rozkoše, nýbrž o duševní vyvrcholení, které ji ještě více uchvacovalo než rozkoš tělesná. Sama usoudila, že nabyla schopnost zaměnit smyslový orgasmus, orgasmus těla, za orgasmus erotický, duševní. Dát se z touhy, to již pro ni nic neznamenalo. Erotismus je dát se ze své vůle, ze svého rozhodnutí. Erotismus začíná tam, kde končí vytoužené. Možná, že v plném svém významu začíná teprve tam, kde končí tělesná rozkoš...

Znepokojilo ji, že si ji někteří brali příliš pohodlně, bez vášně; ztratili zájem nebo si příliš zvykli na její mimořádnou situaci a brali ji jako něco běžného, samozřejmého.

Nedošla již proto uspokojení, dokud necítila, že se do ní muž dodělal, protože teprve potom uvolnil místo dalšímu. Uchvacoval ji zejména pohyb toho, kdo odcházel, pozvedal hruď, vyvlékal se z objetí Emanueliných nohou a vracel se do tmy, aniž vstal, protože — jak se zdálo — zde se vše mělo odehrávat na úrovni podlahy a vzpřímený postoj byl zakázán. A pociťovala touhu s příchutí lásky k tomu, kdo jej vystřídal, klekl si mezi její nohy nebo si na ni pocelé délce lehl a jediným přiražením údu jí pronikl — pokud toho byl schopen, nebo — což bylo častější, si přitom pomohl rukou.

Jedni zakotvili ústy na jejích, zatímco jejich bedra hledala

rytmus, který by jejich schváceným pohlavím skýtal nejpřijatelnější rozkoš. Jiní zachovávali odstup na natažených pažích, aby se na ni mohli dívat, když se zahořovali do jejího těla. A u všech používala oněch znalostí, za které vděčila Jeanovým lekcím a které zvyšovaly jejich rozkoš. Když její zkušené pohyby donutily partnery k chroptivé extázi, věnovala manželovi vděčnou vzpomínku plnou lásky za to, že z ní udělal takovou milenku, jakou ještě nebyla v době, kdy mu darovala své erotické panenství lesbičanky.

Podle mlčky uzavřené dohody nebo snad proto, že k tomu dal námořník pokyn, ji nikdo nelaskal, neohmatával. Tato objetí byla bez jakékoliv shovívavosti, což by normálně pociťovala jako urážku. Zde však vyhovovala jejímu současnému duševnímu stavu. Chtěla již jen jedinou věc: přimět muže k orgasmu, vidět v sobě nástroj rozkoše pro mnoho mužů. Aby byli spokojeni s její pochvou a s pocity svých pohlavních údů. Aby se ukojili sami, egoisticky, aniž se starali o ni. Ona měla něco lepšího: pocit, že ovládá umění milovat. A využívala všech svých schopností, své invence a své vůle k tomu, aby jim zajistila co nejdokonalejší nasycení, aby o ní mohli ve městě říci, že bylo příjemné se jí zmocnit, že byla tak ochotná a pohodlná k dosažení jako nejlepší prostitutka, a přitom nečekaně schopná.

Nastal okamžik, kdy počala pociťovat bolest. Potom, ještě později, již necítila vůbec nic a dokonce přestala myslet.

A nakonec si ji přestali brát. Teprve potom si uvědomila, že je docela zapomněla počítat.

Mnohem později ji probudil nějaký hlas. Zdálo se jí, že se v místnosti ochladilo. Asi ji většina návštěvníků již opustila.

Emanuele to chvíli trvalo, než rozeznala, kdo na ni mluví. přitom bylo v místnosti mnohem více světla než předtím, její oči však jakoby zůstávaly oslepeny spánkem. Nakonec přece jen poznala bytost rozkročenou nad jejím tělem, jednu nohu po každém boku. A jaké to byly nohy! Zejména tam, kde se

stýkaly v bujné, ohnivé hřívě! Na ohambí tak vystupujícím, že se to zdálo být až nenormální. Emanuela si vzpomněla, že již jednou tento kožíšek obdivovala — tehdy jej rozdělovaly směšné miniaturní kalhotky, které nic nezakrývaly. Tehdy zatoužila po té dívce právě pro tu tenkou bavlněnou tkanici, která byla vypočítána tak, aby zůstalo odkryté nejen ochlupení, ale i celé pohlaví — tkanice totiž zcela mizela mezi pysky, které pod jejím tlakem vyvstávaly a poutaly tak na sebe pohledy více, než by dokázala prostá nahota. V tomto okamžiku Emanuela téměř litovala, že dívka na sobě nyní ony perversní bikinky nemá. Ale i tak bylo krásné, jak se toto agresivní pohlaví nabízelo jejím zrakům, a — postačilo by se jen trošku pozvednout — i jejím ústům. Ne! Bylo by ještě lépe, kdyby naopak toto pohlaví sestoupilo až k jejím ústům a přitisklo se na ně jako naříznutý slaný mořský plod a uhasilo svou vláhou její žízeň.

Jejími rozbolavělými smysl projel náhle nový vlahý záchvěv. Záhadná bytost se však nehýbala.

- Já vám znám, řekla nakonec Emaneula, jako kdyby se chtěla přesvědčit, že zjev není pouhým výplodem její představivosti. Viděla jsem vás u bazénu. Nevím však, jak se jmenujete.

A dodala:

- Vy jste lvíče.

- Jmenuji se Mervée, řekla dívka. Římané mi raději říkají Fiamma (plamen), poněvadž je spaluji, nebo Renata, (znovuzrozená), protože se znovu rodím z jejich popela. Můj milenec mne volá Mara, to je jméno jednoho indického démona, ale jsem také Maya nebo Lilith.

- To je prima mít tolik jmen, schválila to Emanuela, trochu však přece jen tím byla zaražená.

- Mám ještě další jména, ale ta by se mi dnes v noci nehodila. Ta, která jsem vám řekla, jsou jména, která nosím, když jsem nahá.

Přimhouřila oči a řekla bez úsměvu:

- Mám přirozeně chlapecká jména pro dny, kdy jsem chlapcem.

Emanuela pozvedla obočí, ale pak se rozhodla přijmout situaci takovou, jaká byla. Ostatně u tak neobyčejného tvora nebylo nic nemožného. A proto se zmínila pouze o jedné podrobnosti :

- Doufám, že neztrácíte své vlasy, když se proměníte v muže.

To by bylo škoda, pomyslela si. Je to neuvěřitelná hříva, pravá džungle, hustější, než moje, a tak ohnivé zlatá. Zlatá barva čínského zlata, které má vzhled červeného emailu.

Na tom nezáleží, zda dívka nebo chlapec, usoudila. Chtěla bych se s ní pomilovat. Očima hledala štěrbinu olemovanou ohnivými chlupy.

Podivný tvor ji však náhle překvapil těmito slovy:

- Škoda, že jste do Siamu nepřijela dříve! Byla bych vás draho prodala.

Její rty naznačily, že to není třeba dramatizovat, a dodala také proč:

- Ale to nevadí, však se ještě naskytne příležitost. Emanuela se informovala:

- Vy prodáváte ženy?

To lvíče, řekla si, aniž vyčkala na odpověď, zřejmě patří k tomu druhu žen, které neznají ani ctnost, ani neřest, ani vi-níky, ani nevinné. A bezpochyby ani stáří, protože cožpak mohl někdo poznat, zda je jí deset let, jako jejímu obličeji, nebo dvacet, jako jejím ňadrům, nebo zda má za sebou celou věčnost, jako její pohlaví, které muselo být pohlavím anděla — nebo ďábla.

- Kde je Ariana? zeptala se Emanuela.

Mervée na ni pohlížela s podivně našpulenými rty:

- Pojďte se mnou do koupelny, řekla, ale tak nedbalým tónem, jako kdyby nepřikládala svému návrhu ani důležitost,

ani žádný určitý smysl.

Proč? ptala se Emanuela sama sebe. Byla si jista, že to nemá být proto, aby se milovaly, alespoň ne tak, jak to dělají ostatní — tak nějak to odhadovala. Od ženy — lvíčete se dalo čekat vše. Byla ochotna s tím souhlasit, jenomže by se musela zvednout...

V tom se v místnosti znovu objevili lidé a dříve, než si to Emanuela uvědomila a mohla na to reagovat, Mervée se již vzdálila. V rytmu, který jak se zdálo dával v Malighatu pravidelně střídat podávání jídel s láskou, se opět objevily podnosy s jídly a nápoji. Přišlo to jako na zavolanou, protože Emanuela právě objevila, že dostala hlad.

Nevzpomínala si, že by se již byla setkala se spolustolovníky, ale připadali jí hezcí. Byli mezi nimi i ti, kterým před chvílí dávala? Mohla se jich jednoduše zeptat — rozmyslila si to však, protože se jí zdálo pikantnější zůstat v nejistotě. Přinesli opiové dýmky. Mlhavý opar v místnosti zmodral a nabyl nové vůně. Emanuela však na to neměla chuť — stačilo jí, že to již jednou ochutnala. Slyšela, jak někdo deklamuje:

- Vzduch je tak sladký, že brání umřít...

Kde to vlastně četla? Již si nevzpomněla. Již nebyla ospalá, snila však i v bdělém stavu — z únavy.

- Co chcete dělat se svým manželem? zeptal se jí mladý muž, který byl v tom okamžiku po jejím boku.

Omezila se jen na vyhýbavý posunek: šlo přece o složitý problém.

- Tu je Ariana, oznámil jakýsi hlas. Dveře však zůstaly zavřeny, nic se nedělo. Emanuela pocítila žízeň.

- Prosím, řekl mladík a dal jí napít, podepíraje jí ramena. Potom si povzdechl:

- Chtěl bych se s vámi ještě milovat, ale opravdu, již mi to skutečně nejde!

A mně jíž také ne, pomyslela si Emanuela. Ale to nevadí.

Přece nelze pořád dělat jenom jednu věc. Podívala se na své tělo. Je to legrační být tady mezi tolika lidmi zcela nahá. To ji svlékli? Ani si toho nevšimla. Nohy má roztažené: přimkne je k sobě. Pohlaví, kterého se nikdo nedotýká, je směšné, myslí si. A ani nemá odvahu dotýkat se ho sama v tuto pozdní hodinu. Kolik hodin vlastně může být? A kde je její krásná róba? Tentokrát již je asi definitivně ztracená. Jak to udělá, aby se mohla vrátit domů?

- To jsem zvědava, co řeknu Jeanovi!

Muž potřásl hlavou, zřejmě sdílel její starosti. Měl návrh:

- Nabídněte mu Maru, doporučil.

To musí být asi její milenec, pomyslila si Emanuela.

- Měli byste žít ve třech, pokračoval naléhavě. Dobře byste se hodili dohromady. Určitě, právě tak to musíte udělat!

Proč právě Maru, byla by ráda řekla Emanuela. Proč ne raději Arianu, nebo ještě lépe Marii Annu? Nebo některou jinou? Annu-Marii, to by například nemuselo být špatné. Nechce však zarmoutit tohoto chlapce, pro kterého zřejmě na světě neexistuje jiná žena, která by toho byla hodnější.

- Ano, řekla proto, to by se mi docela líbilo.

- Pak nesmíte ztrácet čas. Je to směšné, že Jean a vy necháváte nevyužity všechny ty příležitosti.

Jaké příležitosti? myslí si Emanuela, aniž však je na to vůbec zvědavá. A jaká je nejlepší kombinace, dvě ženy a jeden muž, nebo jedna žena a dva muži? Ta druhá kombinace se jí zdá dosti lákavá. Druhým milencem byl například mohl být Christopher. Nebo Mario. Ne, Mario ne. Ani Christopher.

- Co si o tom myslíte? ptá se po chvíli mlčení.

- Logičtější se mi zdá kombinace se dvěma ženami, protože jste lesbičanka. V každém případě je však důležité začít. Ať již tak či onak, na tom nezáleží. Pošlu vám svou knihu.

- Pojednává o domácnosti ve třech?

- Mimo jiného.

- Tak to si ji určitě musím přečíst, protože ještě nemám

představu, jak se taková domácnost organizuje. Asi to není příliš snadné — asi něco jako tanec ve třech.

- Asi tak.

Emanuela dala najevo překvapení, že on tomu neodporuje. Pokračoval :

- Je to dokonce ještě mnohem těžší. Naštěstí! Kdyby to šlo samo od sebe, bylo by to špatné znamení, že? Ostatně co by vám to dalo? Snadnost, to není náš styl.

Vždyť to nebudeme dělat pro zábavu, myslí si Emanuela. Jsme zde proto, abychom dali šanci zítřejším pokolením. Ne proto, abychom provokovali morálku, ani proto, abychom se jí zbavili, nýbrž abychom vytvořili novou. K pěstování jabloní na včerejší půdě by to stačilo. K tomu, abychom se stali hodnými průzkumu Betelgeusy, je třeba nalézt něco lepšího.

Hle, konstatovala sama pro sebe, hraji si na Maria. A pokračovala nahlas:

- Chceme-li mít děti, které by byly vyspělejší, dokonalejší než my, právě tak je to třeba dělat.

Chlapec potřásl hlavou:

- Pozor, jste sentimentální žena!

- Já? vykřikla dotčeně.

- Všichni jsme takoví. Jsme inteligentní, ale naše city se opožďují za naším vědomím. Myslíme jako Einstein a milujeme jako Paul a Virginie.

Pokrčila rameny:

- Einsteinovy zákony není možno a nikdy nebude možno aplikovat na lásku. Láska není vlastní přírodě.

- Právě tak! souhlasil její společník. Zcela správně! A právě z toho pramení veškeré naše nesnáze. Lidé se mohou milovat jen jako zvířata. V tom je tragédie našeho pokolení. Svou inteligenci odvozujeme z organizace hmoty, která v současném okamžiku přesahuje možnosti a schopnosti, ale zcela sami jsme vynalezli lásku. Není nic divného na tom, že toto naše dílo jeví nedostatky.

- Vesmír, prohlásila Emanuela, je jako kus brokátu, hladký a lesklý. Člověk na něm udělal záhyby, aby jej přikrášlil. Tak si to alespoň myslí — ve skutečnosti to udělal proto, aby se v něm vyznal!

- Žehlička času to vše vyžehlí. Vraťte se po několika tisíciletích a pak mi řeknete, zda ještě naleznete stopy po těchto záhybech.

- Láska tam možná již nebude, ale její stopy přetrvají, říká Emanuela.

Mladík jedním hltem vypil obsah velké sklenice a změnil náhle tón i námět:

- Vyspat se s hromadou lidí v jedné noci orgií, to není nic, to je pouhá fantazie. To, co zde děláte, to je vaše dovolená, je to výjimka z vašeho normálního života. Utíkáte z morálky, nevytváříte novou.

- A to se tedy mýlíte! To, co dělám dnes v noci, dělám proto, že je to dobré.

- Čistým je vše čisté, nic není nečisté samo o sobě, praví svatý Pavel, ale řekl také: vše je dovoleno, ale ne vše povznáší. Chcete-li změnit svět, nevěřte, že se s tím vypořádáte tak, že přijdete na slavnost. Počněte tím, že ponecháte vládnout vaši morálku u vás doma, ve všední den jako ve svátek. Potom bude mít vaše chování co říci, bude mít sílu přesvědčivosti, když učiníte ze způsobu života v Malighatu vaše obvyklé pravidlo. Jestliže budete ve dne ženou podle zákonného vzoru, myslíte, že mne to uchvátí, když se po západu slunce změníte v succuba? Zapůsobí to na mne teprve tehdy, až se například dozvím, že jste Jeana oženila s Marou. Nebo že jste vašeho manžela naučila nabízet vás po večeři svým přátelům. Ne ve skrytu, tajně, ale tak, aby to vidělo a vědělo celé město. A ne jenom ve svatojánské noci. Každodenně!

A svůj projev ukončil gestem naprostého vyčerpání, kte-rým dal najevo, že toto jeho úsilí bylo posledním.

- Nestydatost, cizoložství, prostopášnost mne nezajímají,

jde-li o pomíjivé výstřelky, o tajné hry, o malé hříšky. Chcete-li, abych vám uvěřil, ukažte veřejně, hrdě a bez studu, že vyžadujete právo být nahá a svobodná, svobodu mít rozkoš a poskytovat rozkoš libovolné duši či tělu. Buďte svědectvím vážnosti vašeho odhodlání a odvahy. Nepřijímejte úlohu nestálé ženy podváděného manžela! Prohlašujte a dokazujte, že váš sňatek s jedním mužem vám nebrání milovat současně mnoho mužů. Ukazujte se s nimi společně přede všemi, aby úžas těch, kdo se neodvažují stát se vašimi milenci, upevňoval vaše renomé, vaši pověst, aniž mařil jejich případné naděje. Jednoho dne se možná vaše prsty dotknou i jejich ztopořeného pohlaví a také oni se změní v muže. Odolávejte nutkání, abyste činila zázraky. Dokazujte pravdivost svých teorií spíše tím, že se budete přidržovat rozumových metod. Zdar vašich experimentů, známých a pro všechny ověřitelných, tak jako mají být experimenty vědeckých disciplín, naučí vaše okolí, že milostná asociace a souběžně s ní tělesné intimnosti, mnohotvárnost vášní, z nichž žádná se nedá srovnávat s jinou a nedá se jinou nahradit, nejsou nepořádkem, který by bylo možno přiřknout nějaké duševní vadě, nýbrž voláním dospělé epochy a že již nadále nemůžeme zůstávat dětmi: dětství nás nudí, nechceme si již hrát na věrné lásky, na lásky žárlivé, na lásky podváděné a jiné dětské hrátky. Máme již dost jednodenních slibů, věčných slz, mučivých a vražedných lásek. Chceme žít jako lidé schopni toho všeho, čím jsme, jako lidé, pro které jsou již pryč ty časy výprasků a klečení v koutě.

Zmlkl. Emanuela povstala a dala pozor, aby jej neprobudila. Přemýšlí, zda má jít vyhledat Mervée. Nakonec dojde ke dveřím. Neměla sice v úmyslu odejít, ale protože je východ před ní, odchází. Prochází dlouhou opuštěnou chodbou. Je jí horko. Dojde k další místnosti, která — jak se jí zdá — není opuštěná. A hle, koho zde najde: Maria. Vykřikne radostí. Neslyšel ji, ani nespatřil, řeklo by se, že je příliš zaměstnán tím, že vzdává poctu jakémusi chlapci. Je obrácen zády k

Emanuele. Ta se se zadržovaným smíchem přiblíží a podívá se mu přes rameno na nahé tělo ležící pod ním. Je to Bee.

Emanuela cítí, jak jí vynechává srdce. Ta cudná Bee! A Mario, ten Mario, který nespí se ženami, je zabořen celou mocností svého pohlaví do pohlaví milenky, kterou si ona, Emanuela, nedokázala uhlídat! Chce se dívat, ale slzy jí kalí zrak. Se sevřenými rty se odvrátí, proběhne místností, utíká neví kam, potácí se těmito chodbami, předsíněmi, galeriemi, kde již nerozeznává nic.

Najednou je zde ale Ariana, sedící uprostřed ostatních. Emanuela před ní padá na kolena a pokládá jí hlavu do klína:

- Odveď mne! žadoní. Již tady nechci zůstat! Pojďme pryč.

- Ale copak se ti stalo, má gazelko? vysmívá se jí něžně Ariana. Udělali ti snad bolístku?

- Ne, nic se mi nestalo, vůbec nic. Jenom chci domů.

- K tobě? Vždyť tam nikdo není, co bys tam dělala?

- Tak mne vezmi k sobě.

- Opravdu chceš?

- Ano.

- A zůstaneš u mne? -Ano, ano!

- Budeš moje?

- Slibuji ti to.

- Skutečně?

- Vždyť to víš, že mám jen tebe!

Ariana se nakloní a políbí ji.

- Pojď.

Emanuela roztřese své uvolněné vlasy:

- Budu dělat vše, co budeš chtít.

Přítelkyně ji odvádí za ruku na mramorovou terasu ozářenou měsícem, přes trávníky.

- Jsem úplně nahá, naříká Emanuela.

- No a co má být?

Během jízdy autem obě mlčí. Emanuela spočívá skrání na Arianině rameni. Probouzející se den zhasíná světla ulic.

Autobusy hřmotí a prodavači ovoce vychvalují své zboží. Na křižovatkách, když červená světla zastaví vůz, se užaslí chlapci naklánějí do dvířek a třeští oči na tuto zcela nahou dívku na černém potahu sedadel.

Vrátný otevírá mřížovou bránu velvyslanectví. Na řece před průčelím staré budovy hučí a pískají bárky. Obě ženy vyběhnou nahoru a vstoupí do Arianiny ložnice, vonící kapradím. Emanuela se vrhne na lůžko, zkříží paže a pokrčí nohy. Arianin hlas jí zaznívá jako ve snu.

Komtesa se zbaví kimona, které si oblékla při odchodu z Malighatu. Rozrazí dveře, vstoupí do sousedního pokoje:

- Pojď se podívat, řekne a položí si prst na rty. Její manžel vstane a jde s ní až k lůžku:

- Podívej se, šeptá Ariana nadšeně, je moje. A já ti ji půjčím. Pokyne mu, aby se vzdálil, položí se vedle Emanuely, obejme ji a usne.

KAPITOLA VI.

U ARIANY

Posvátnost manželství lze ověřit pouze svatokrádeží.

PIERRE KLOSSOVSKI

Žít s Arianou, to znamenalo ztratit pojem rozdílu mezi dnem a nocí. Jak dlouho již je zde Emanuela? Vrátil se již její manžel? Emanuela nemá záchytný bod.

- Pokaždé, když tě přistihnu, že se nelaskáš, nabiji ti, upozornila ji Ariana. A drží slovo, přesně kontroluje hodiny, které Emanuela tráví rozkoší. Když Emanuela příliš dlouho spí, nebo věnuje příliš mnoho času toaletě nebo jídlu, je trestána.

Zvykla si neopouštět vůbec lůžko. A tam se učí intenzívní rytmu milování, jaký ještě nepoznala.

- Buď nenasytná, vtlouká jí do hlavy učitelka. A Emanuela se s údivem skutečně nenasytnou stává.

- Milovat se, to je nezbytné tak jako jíst, dýchat. Masturbovat, to však je něco navíc, stejně jako myslet, malovat nepravděpodobné tvory na čtverhranné plátno nebo vyluzovat tóny na flétnu ... Podle mého názoru, masturbovat — to je poezie. Jestliže se přesytíš láskou, budou to ostatní moci pochopit. Kdybys však měla přestat masturbovat, potom bych tě raději viděla mrtvou.

A pokračuje:

- Jestliže se setkáš s nějakou dívkou, potom se jí nejdříve přede vším ostatním zeptej, kolikrát denně si to sama dělá. Jestliže méně než ty sama, potom se na ni vykašli. Víš, že muži

se žení, aniž často ví, zda se jejich partnerka dovede ukojit masturbací? Jaká pak mezi nimi může být láska?

A poznamená:

- Pravda, existuje dost mužů, kteří se žení se ženami, které nemilují dívky. V přírodě jsou možné všechny odchylky.

Ariana nutí svou vězeňkyni, aby se laskala do zemdlení. Pak se položí na její bezvládné tělo, tře se o její nohy, o břicho, prsa nebo obličej a tak si přivodí orgasmus.

Nebo má jiné choutky: lehne si na záda, paže zkříží za hlavou a Emanuela ji dráždí jazykem. Arianin klitoris zřetelně vyčnívá, je tuhý a dokonale se ve vulvě rýsuje, lze jej cucat jako penis. Emanuela si s ním svými ústy hraje po celé hodiny. A když je Ariana unavena, zavolá Gilberta:

-A teď ty! poručí.

Gilbert naplní Emanuelino hrdlo spermatem, dvakrát, třikrát, čtyřikrát denně. Miluje se již jenom s Emanuelou. A jestliže vystříká semeno do její pochvy, Ariana pak na ni přimkne své rty a vychutnává hermafrodický nektar, kterým přetéká Emanuelino pohlaví.

- Nemyslíš, že by jednoho dne mohla být pro tebe Emanuela ideální manželkou? A i pro tvé přátele by to bylo praktické: mohli by ji mít, kolikrát by se jim zachtělo.

Když jsou samy, dobírá si Emanuelu: - Jeden manžel ti přece nemůže stačit!

- Ale ... a tobě stačí? diví se Emanuela.

- Já ráda své manžele rozdávám.

- Tvé manžele? Už jsi jich měla víc? Krásná komtesa se rozesměje:

- Mluvím o těch budoucích! Emanuela pocítí náhle starost:

- Gilbert se ti již nelíbí?

- Prosím tě, jak jsi na to přišla?

- Protože mi jej dáváš darem.

- Kdyby se mi nelíbil, tak bych ti jej nenabízela.

- Chceš se o něj prostě rozdělit?

- To není nutné. Ostatně já nechci nic. Mám hrůzu z plánů a projektů. Jsem pro to, co přijde. To, co samo přijde, je vždy dobré.

- Když ti manžel zůstane, tak je dobře. A když si ho neudržíš, tak bude taky dobře?

- Přesně tak.

- To znamená, že ho nemiluješ.

- Myslíš? řekne Ariana s takovým přízvukem, že se Emanuela zastydí. Zeptá se:

- Ariano, nezkoušíš to všechno jen z touhy po vyzkoušeni?

- Jistě, a to je právě inteligentní, nemyslíš?

- Nic ti nikdy nepřipadá jako špatné?

- Ale ano, vše, co znamená odříkat se, vše, co něco vylučuje. A všichni, kdo odmítají naučit se něčemu novému. Všichni ti lidé, kteří žijí jako larvy, v jejich mléčné ctnosti, nespokojeni svým prostředím, kteří se holedbají tím, že již nic nechtějí poznat nového a vykřikují, že neudělají to nebo ono, protože to nemají rádi. Připadají mi jako lidé, kteří prohlašují, že nemají rádi Marťany. Špatně, to je kochat a holedbat se vlastní neznalostí a prostředností, vzdát se zvědavosti, získávání zkušeností a objevování.

- Lze však něco vyzkoušet, co nemáme rádi?

- Jestliže se člověk narodil na dobré planetě, má předpoklady pro to, aby se mu líbilo všechno.

- Ale přece je možno unavit se i tím, co se nám líbí!

- Nikoliv, jestliže se dokážeme obnovit. Říkáme: „Včera si mne vzal ten a ten. Ten ale dovede milovat!" Znamená to, že milování je vždy pěkné, když to děláme s někým novým.

- Ale proč se potom vdávat?

- Protože i to je třeba poznat. A ty si myslíš, že je manželství jako hladomorna? Musíš se vdát, chceš-li být svobodnější. Inteligentní dívka ví, že bude mít více milenců po sňatku, než před sňatkem. Cožpak to nestačí jako důvod?

- Cožpak o to, bylo by to krásné, jen kdyby s tím manželé

souhlasili. Ženy se však vdávají, aby mohly spát s mnoha muži, zatímco muži se s nimi žení proto, aby spaly jen s nimi.

- Tak ať je raději vychovávají, místo aby naříkaly. - I za cenu nebezpečí, že je ztratí?

- Když je to třeba. Vše je lepší, než rezignovat.

- A ty, když máš manžela, který myslí tak jako ty, proč se s ním vlastně chceš rozloučit?

- A kdo ti řekl, že chci něco takového?

- Nutíš jej, aby si mne vzal!

- A to by znamenalo, že bych se s ním rozešla?

- Když by pak již nebyl tvým manželem? ... Neřekla jsi, že odříkat se něčeho je špatné?

- Cožpak jde o to, abychom se zřekli jeden druhého? Gilbert by mohl mít jinou ženu a mohla by nás dělit polovina světa — a přesto bych pro něj vždy existovala.

- I kdyby ses znovu vdala? - Což bych proto přestala být Arianou? Měla bych jednoduše ráda o jednoho muže více.

- Ale přesto!

- Každá láska má své místo. Žádná nikdy nenahrazuje jinou. A žádná také nebrání jiné.

- Kdyby měl Gilbert jinou ženu než tebe, kdybys ty měla jiného manžela než Gilberta a kdybyste se nikdy neviděli, co by vám potom zůstalo společného?

- Představ si, že právě láska!

Emanuela je z toho zmatena. Ariana vysvětluje :

- On i já se vzájemně milujeme stejným způsobem: není to ten druh lásky, kdy si dva pohlížejí do očí a drží se za ručičky. Největší rozkoš působí nám oběma, když druhý využije všech možností.

-Ale což není dobré žít s tím, koho milujeme?

- Jistě, vždyť jsem taky netvrdila opak.

- Tak trochu snad ano.

- Nemyslím. Vím pouze, že život se skládá ze změn a že to je právě dobré. A netrpím tím, že se také skládá z nestálosti, z

nejistoty. Je cena žití neznámá? Tak tedy dobře, vrhám se do života, žiji. A ty snad věříš, že znáš svůj cíl, že jsi nalezla správnou formu jak žít a nemáš jinou touhu než si ji uchovat? Jestliže tvé sny zvápenatěly, potom máš právo na stabilitu, vyhovující tvému stáří: na místo mezi lebkami a hnáty, které jsou si jisty svou budoucností v kostnici vyhaslých vášní.

Ariana de Saynes se vysmívá svým moralistickým předkům:

- Jen ať Gilbert zůstane mým manželem, jistě, budu šťastná. Budu však stejně šťastná, rozhodne-li se každý z nás započít znovu, odejít za novým dobrodružstvím. Změna neznamená ztrátu. Strach bychom měli mít z toho, co brání změně. To, co je mezi mnou a Gilbertem, by nám mohla vzít jediná věc. Ariana pohlédne zamyšleně na Emanuelu:

- Kdyby Gilbert umřel, zabila bych se. Ty ani nevíš, co je to láska.

- Možná, přitakala Emanuela. Možná je pravda, že to ještě nevím. Ale učím se to.

Jindy si Emanuela připomene tajemnou noc v Malighatu.

-To děvče s nádhernou lví hřívou, kdo je to?

- Je to důstojnice našeho řádu.

-To ale musela začít velmi mladá!

- Vynikla brzy pro své mimořádné zásluhy.

- Moc ráda bych se s ní seznámila.

- Když ti na tom záleží, mohu ti ji představit.

- Nedělej si násilí — představení se již konalo. Ale při tom to také zůstalo.

- A co bys vlastně chtěla ještě? -To je ale hloupá otázka!

- Dej si pozor, abys si na tom plameni nespálila křídla!

- A hele, najednou jsi velmi opatrná. Právě ty, která hlásáš, že je třeba vše vyzkoušet!

- Nevím, jak daleko vlastně chceš jít.

- Raději mne pouč, jakým nebezpečím se vystavuji.

- Existují rozkoše, které končí smrtí.

- A co je to? Zakázané drogy?

- Není to to, nač myslíš, ale již se mne raději na nic neptej.

- Ale ... ty sama jsi to vyzkoušela?

- Řekla jsem ti, že ti neodpovím.

- Ale já mám přesto chuť nechat si to od Mervée udělat.

- A proč myslíš, prosím tě, že ona by měla chuť na tebe?

- To nestačí, že já to chci?

Ariana se na ni zadívá s uspokojením.

- Pověz mi, ptá se, máš skutečně raději ženy než muže? Emanuela se zamyslí, nakrčí člo. Je nerozhodná.

- Vážně, já sama vlastně nevím. Ráda se na ženy dívám. Ráda se dotýkám jejich ňader, ráda vklouznu jazykem do jejich úst, ráda si to na nich udělám a mám ráda, když si to udělají ony na mně. Ráda cítím jejich stehna mezi svými, mám ráda příchuť jejich pohlaví na jazyku ...

Na okamžik se zasní, pak připustí:

- Ale je pravda, že mám také ráda sperma. A když někdo do mne něco zaráží.

- Tedy pokud jde o to, to ti mohu posloužit.

- To není totéž.

- Tak se rozhodni: mám zavolat nějakého muže, nebo se svěříš mojí péči?

- Tak dělej ty! souhlasí Emanuela. Ariana se nakloní a políbí ji.

- A za odměnu budeš moci vypít Gilberta!

A odejde vyhledat kulatý kufřík z jemné kůže se zlacenými ornamenty, veliký asi jako krabice na klobouky. Kufřík se zdá být těžký. Ariana jej položí na lůžko.

- Zkus jej otevřít!

Emanuela hledá uzávěr nebo zámek. Nic nenalézá.

- Má to tajný závěr, konstatuje.

Ariana zatlačí nehtem do rýhy a víko ihned odskočí. Emanuela zatleská překvapením.

- To je ale sbírka! raduje se, vyskočí na pružné lůžko a houpe se na kolenou.

Nepravidelně naskládané, nestejné co do délky, v nejrozmanitějších barvách a tvarech tyčí se před ní neobvyklý les phalosů.

Některé se podobají hadům, jiné tlustým houbám. Některé jsou rovné, s buclatým žaludem, s ústím vzhlížejícím přímo k nebi, jiné jsou prohnuté, mají orientální vzhled, sevřené rty, rudé zabarvení. Jsou dlouhé i krátké, štíhlé, zavalité, hladké, svraštělé... Jejich spodní konec není vidět, mizí v sametových záhybech dna.

Jejich vládkyně je s pýchou vyjímá jeden po druhém z úkrytu. Ty z pěnového materiálu mají na ohmat jemnost a pružnost pokožky, jejich rozměry jsou odstupňovány od opravdového kyje až po klásek. Některé mají na spodním konci kaučukovou hrušku: když se stiskne, potom se žalud nafoukne a zdvojnásobí svůj objem. Jiné jsou porcelánové, s veselými ornamenty, mohou vystřikovat smetanu nebo vodu. Dřevěné jsou nabarveny nebo vyleštěny a připomínají Emanuele chrám, kam ji Mario jednou v noci zavedl, její tehdejší rozpaky, ale také její vytržení nad touto první opovážlivostí. Jak velký pokrok udělala od té doby!

Potěžká v ruce ebenový kyj s vyvstalými žilami, černý a uzlovitý, jako jsou kořeny banánovníků. O jiné, jejichž hlavu nebo žerď zdobí chuchvalce hrubých chlupů, s hlízovitými výrůstky ve tvaru bradavic, nebo s povrchem jako rašple, se nějak zvlášť nezajímá. Nemá však námitky proti těm, co jsou ze vzácného materiálu: například olisbosy ze zažloutlé slonoviny, s intimně se rýsujícími křivkami opotřebování, s patinou — zdá se, že se do nich skutečně zamilovala! A jak by bylo rozkošné mít například tento zlatnický výrobek, jehož varlata byla zřejmě tepána podle přírodního vzoru! Na dotek je studený — ráda by si jej vyzkoušela.

Ariana má však jiný záměr.

- Nech ležet tyto mrtvé napodobeniny. Řekni raději, co si myslíš o těchto vynálezech?

A podá jí k vyzkoušení předmět z bílé slonoviny, tedy novější než ony, ve kterých nalezla zalíbení před chvílí. Měl překvapivý tvar. Místo aby se snažil napodobit orgán co nejvěrohodněji, umělec se beze studu pustil do inovace a vytvořil jakýsi druh krátkého, břichatého banánu, zaobleného stejně na obou koncích. Emanuela nechápe, jak je jej možno držet, když je zasunut na své místo — musí přece vyklouznout z prstů a zmizet na dně pochvy.

- No právě proto byl tento nástroj takto vytvořen, vysvětluje Ariana. Neslouží jako milenec tak, že by se zasunoval a vytahoval. Vsune se dovnitř a tam se ponechá. Doporučuje se potom procházet se nebo se kolébat na houpací židli.

- A proč kolébat?

- Protože ten předmět je dutý a je v něm rtuť, která se tam volně pohybuje, rozděluje a zase spojuje, dopadá na stěny, otřásá jimi a ani na okamžik nezůstane v klidu. Dovedeš si představit, jak to dokáže odhalit tvé nejlepší schopnosti?

- Chci to hned zkusit!

- Počkej, nejdříve se podívej na toto.

Na novém olisbu není na první pohled nic zvláštního. Je zhotoven z lesklého kovu, jeho rozměr je přiměřený a forma obvyklá. Jeho váha však Emanuelu překvapila. A také drát, který vybíhal z jeho základu a byl zakončen zástrčkou.

- To je elektrický milenec? zeptala se.

- To je vibromasážní úd. Obstarává pocity, které tě tak zaujaly v lázních, kam jsem tě zavedla — i když tam se tě dotýkal masážní přístroj jen periferijně. Tento tě zasáhne přímo do cíle.

- To může být poučné.

- Ovšem, jsou však ještě lepší. Podívej se.

Vytáhne z pouzdra přístroj zcela odlišný. Zdá se, že je opravdu z masa — byl snad uříznut nějakému muži? Emanuela pocítila odpor: kůže byla tak jemná, tak pohyblivá, záhyby pokožky tak věrné, že jen s přemáháním jej vzala do ruky.

Okamžitě ztuhl, narostl, napodobil erekci. Hrůzou vykřikla a předmět upustila. Naštěstí padl na lůžko nepoškodil se.

-To je hrozné, děsila se Emanuela. Který ďábel ti to dal?

Ariana se opovržlivě zasmála:

- Nemyslela jsem, že jsi tak malicherná. Uchopila přístroj a nedbale si s ním pohrávala. Znovu ztuhl, jako kdyby se nalil krví, zrudl a pulsoval jí v ruce. Žalud tak naběhl, že jeho napjatá pokožka hrozila prasknout. Jeho rozměry hrozivě vzrostly, rudá varlata se chvěla.

- Vidíš, vše to dělá, když ho máš v sobě, aniž musíš cokoliv dělat. Můžeš nehybně ležet, sám vše obstará: stahuje se a opět roztahuje, délka i průměr se zmenšují a znovu narůstají, ztvrdne jako šlacha, mění teplotu, dostane se do transu, zmítá se, otáčí a jestliže to ještě nestačí, může vysílat jistý druh vlnění, které tebou otřese až do morku kostí. Když vše to zkusíš, bude ti ten nejzkušenější milenec připadat jako nekňuba.

Nezdá se však, že by se Arianě podařilo Emanuelu přesvědčit. Pohlíží na přístroj s nedůvěrou.

- A nakonec, dodává Ariana, když se domnívá, že již ti poskytl dostatek rozkoše, ejakuluje.

- To si myslíš, že jsem tak hloupá, že tomu věřím?

- Tak to zkus, když mi nevěříš.

Emanuela však na to nemá vůbec chuť. Ve skutečnosti jí ta věc nahání trochu strach.

- Co je tam uvnitř?

- Celý elektronický systém s bateriemi, tištěnými spoji a tranzistory. Zdá se, že to není žádné kouzlo něco takového zkonstruovat.

- To je možné, ale je to přece jen moc kybernetické na mou chuť. Pro to, abych si to udělala, nepotřebuji tak složité zařízení.

- Já vím, ale není to špatné zkusit něco neobyčejného. Ostatně v otázkách erotismu ti jen mohu doporučit, abys se

ničeho nezříkala.

Ariana se rozesmála, když spatřila, jak se Emanuela kaboní.

- Chtěla bych tě vidět, kdybych tě zavedla do jednoho podniku, který znám a kde by ti dali k dispozici mechanismy mnohem dokonalejší než je tato hračka. Ale vidím, že jsi odpůrcem pokroku.

Emanuela tuší, že ji chce Ariana provokovat a ani nepípá.

Ariana proto pokračuje:

- Tebe to nezajímá? Nechceš, abych ti to vyprávěla? Zvědavost vítězí nad Emanuelinou zdrženlivostí. Ariana

vycítila, že si může klást podmínky.

- A co mi dáš, když ti to povím?

- Zbavím se posledních pozůstatků svého studu.

- Dnes večer, až budeš hrát tenis, vezmeš si svou skládanou sukénku, která ti sahá těsně pod zadeček, a nic pod ni. A hezky ji necháš rozevlát.

- A pro koho všechno to?

- Pro Caminada. Ještě tě neviděl. To mu dá látku k přemýšlení.

- Nikdy jsi zatím o něm nemluvila.

- Taky jsem neměla, co bych vyprávěla — je pro mne velkou otázkou.

- Je mladý nebo starý?

- Je starý jako ty.

- To je prima. A jak to, že jsi se nevdala za nějakého mladíka. Zdá se, že miluješ pel nevinnosti?

- Potřebovala jsem staršího, abych se vyučila. Nemyslíš ale, že jsem tím studiem získala dostatečnou kvalifikaci pro to, abych se nyní zase já stala učitelkou?

- S celými řadami žáčků, kterým budeš ukazovat nohy, až z toho budou na umření?

- Však ty mi již pomůžeš dodat jím spíše chuť k životu než k umírání, že? Rozdělíme si vyučovací hodiny.

- Tak začni tím, že necháš složit zkoušku tvému

Caminadovi. A v kterém předmětu se ti zdá nejslabší?

- V ukájení. Až budeš před svou třídou, co uděláš, aby tvoji žáci neonemocněli marnou touhou?

- Nechám je snít a stanu se skutečností jejich snů.

- Kéž bys je naučila, aby si nic neodmítali! Jaký by to byl nový, krásný svět!

- Právě jsi mi řekla, že jsi byla již zasvěcena do tajemství prvních předzvěstí toho světa?

- Přece nebudeš věřit tomu, že by mohli roboti někdy nahradit muže?

- Tak k čemu jsou vlastně dobří?

- Pomáhají nám čekat.

- Na to, až budou muži takoví, jako jejich vynálezy? -Tolik ani nežádejme! Čekáme prostě, až muži přijdou na svět.

Ariana se pohodlně položí, její hlava spočívá na Emanueliných bedrech. Jednou rukou laská Emanuelino ňadro, prsty tře jeho bradavku. V druhé ruce něžně svírá svůj vlastní prs.

- Nejdříve si představ ocelovou přepážku, studenou jako útes, s řadami ciferníků a pak, spínačů a tlačítek. Ostatní tři stěny jsou potaženy hedvábím. Je zde několik kabin, protože jedna by pro tak velký počet zákazníků nestačila. Kabiny jsou malé, dva metry dlouhé, metr a půl široké, tak vysoké, aby člověk mohl stát. Pochopitelně tam nejsou žádná okna. Světlo tam spadá z krytých žárovek u stropu, je stejnoměrné, dost ostré a studené. Vzduch je klimatizován, velmi tiše zaznívá hudba, která spíše znervózňuje než uklidňuje. Působí to spíše dojmem laboratoře nebo kliniky než budoáru, velmi moderní, anonymní, bezvadně vybavené. Není to příliš povzbudivý dojem, tím spíše, že nevíš, kam se postavit — není tam ani židle, ani lůžko.

Ariana si dopřeje několika okamžiků ticha — aby lépe vychutnala laskání svými vlastními prsty, pak sladce povzdechne a pokračuje:

- Samozřejmě záhy pochopíš, že si máš lehnout na podlahu, která je také potažena hedvábím, ale potah je bohatší a měkčí než u stěn. Je prošívaný v kosočtvercích tak jako bývá poduška, a pod ním je zřejmě tlustá pěnová matrace. Podle toho zda jsi zde nováček či nikoliv dveře, které jsou proti panelu s přístroji, se za tebou zavrou a ty zůstaneš buď sama, nebo s jedním či dvěma asistenty — to podle tvého přání. Ti tě zacvičí v používání nástrojů, vysvětlí ti funkci tlačítek, páček, ciferníků, barevných signalizačních světýlek, aniž máš ostatně sebemenší naději to pochopit. Vlastně na to asi budeš kašlat — právě tak, jako oni. Kdybys tam byla ty, Emanuelo, jistě bys se raději pustila do milování s těmi asistenty a přístroje by byly k ničemu. Tak bys vlastně zaplatila za nic. předpokládejme však, že je tam někdo ne tak impulsivní jako ty, někdo, kdo to dovede lépe vychutnat...

- Například ty?

- Například. Nechala bych vymluvit technika, z jeho výkladu bych si zapamatovala jen to nejnutnější, pak bych ho poslala pryč a lehla bych si tak, jak mi poradil, to znamená na záda, nohama proti kovové stěně, pochopitelně roztaženýma. V tom okamžiku bych viděla, jak strop, který jsem považovala za holý, oživuje. Rýsují se na něm tvary, objevují se gesta, vynořují se rozkošné barvy. A v zápětí tam dochází k nejerotičtějším scénám, dochází tam k mísení jedinců různého pohlaví, počtu a věku. Starci zasvěcují děvčátka, dospívající dívky se milují navzájem, pět divochů se najednou ukájí na zajatkyni a berou si ji všemi možnými způsoby, a pak ji připraví společně s dalšími zhýralci na jakýsi obětní stůl, kde pokračují v zneužívání jejího těla; nymfy se lepí na kentaury a na labutě a mladé moderní dívky si to nechají dělat od mladých oslů a velkých psů. Jen toto prostopášné promítání by samo postačilo rozehřát tvé tělo, ale mé nohy se k tomu ještě setkávají se širokými měkkými pedály. Stačí jen jemně na ně přitlačit a ze stěn vystupují buď postupně nebo najednou, podle

toho, jak umíš pedály využívat, velmi pomalu jakési údy, trochu podobné kroužkovým ohebným hadicím sprch, ale spíše připomínající hrozivé chromové plazy. Na konci každého z nich je, jak si asi dovedeš představit, nádherný mužský úd, ale ani dva z nich nejsou stejné. Některé jsou čerstvé jako dětské maso, s jemným povrchem, jiné zase mají protřelý, bohatý a triumfální vzhled.

- Hm ... hm ...

- Uvaž, jak to asi vzrušuje duši i smysly! Je však třeba rozhodnout se, čím začít. A zde se právě projevuje génius vynálezce: ať jsi sebevíce vycvičená, ať jsou impulsy, které pedálům dodáváš sebejemnější, nikdy — pokud to není náhoda — se ti nepodaří, aby k tobě zamířil právě ten milenec, kterého jsi si vybrala. A tyto magické pyje, dlouhé jako kobry, kolem tebe krouží, proplétají se, tancují a vlní se, rozvíjejí se a opět svinují, bičují vzduch, náhle vyrážejí proti tobě, aby v okamžiku, kdy se tě právě mají dotknout, se opět odvrátily a stáhly. Postupně se dostáváš do bláznivého, nesnesitelného vzrušení. A když se nakonec v zoufalství rozhodneš pro masturbaci, abys dosáhla ukojení, jako zázrakem jeden z těchto nenávisti hodných vytoužených plazů tě zasáhne právě tam, kde je třeba, a nikdy netrefí vedle nebo jen okraj cíle. Ten dotek je tak dokonalý, líbezný, že okamžitě zapomeneš na své nedočkavé roztoužení a na svou zlobu a křičíš: Ach ano, tam, právě tam! Jako zamilovaná se tomu zcela poddáš. A právem, protože to je opravdu umění, věda. Očekáváš chladný, odpor vzbuzující kov, a setkáš se se sladkostí a jemností něžného květu, s vlahostí dechu milence. Bála ses, že budeš poražena a zůstaneš tam ležet krvácející. A setkáš se s ohleduplností a s pronikáním tak sladkým, že se rozkoší rozpláčeš, se zpomalováním, zrychlováním tempa, s naplňováním, rozkošným kroucením. Zázrak neskončil tím, že se do tebe zabořil. Máš strach, že se vůbec již nebude moci zastavit, a máš dojem, že umíráš. Ale ta věc ví lépe než ty sama, kde začínáš a

kde končíš a prozkoumává tak, jako to nikdy nikdo předtím nedokázal, tvé nejzazší meze. Jsi rozevřená a vystavena jakémusi neviditelnému anatomickému cvičení. Ostatně brzo přestáváš vůbec přemýšlet, směješ se, pláčeš, ukájíš se, umíráš, žiješ plnou silou, dotýkáš se hvězd.

Myslíš si, že je vše skončeno, ale tvé geniální nohy znovu inspirují to klubko něžných zmijí. Jiný roubík zaujme místo toho, kterého jsi křečovitým sevřením vypudila. Noříš se do nových pocitů — tentokrát je to v pravidelnosti. Silou jakoby pákou znásobenou v tobě cirkuluje neznámá věc, každým úderem určitější a neodolatelnější, a ty řveš rozkoší. Sotva tě ještě celou udychtěnou opustí, již znovu jsi dobývána, vydána na pospas různým frekvencím a tlakům, jsi nadměrně roztahována nesmírnými přístroji, nebo se naopak těsně svíráš kolem dlouhých, jemně vibrujících vrtáků.

- A to se to nikdy nezastaví?

- I když jsou tito roboti sebe silnější, přesto se chovají stejně jako muži. Nastane okamžik, kdy všechny tyto umělé pyje podlehnou rozkoši a naplní tě svou šťávou — jestliže jsou právě v tobě, nebo ji vystříknou na tvé břicho, prsa, obličej, když se zmítají nad tebou. Jejich sperma je bohaté a je jako nejvzácnější pižmo. Jestliže si to přeješ, nabídnou se tvým rtům a můžeš pít, co hrdlo ráčí, protože na rozdíl od milenců z masa a kostí nejsou na svůj výron skoupí. Uhasí tvou žízeň podle tvého přání, pro které neexistuje žádné omezení. Jeden za druhým klouzají umělé údy do tvých úst, jsou na tvém jazyku šťavnatější a působí mu větší požitek, než jsou schopny jakékoliv lidské sliznice a překypují v pomalých a dlouhých výstřikách sexuálními šťávami, z nichž ani dvě nemají stejné aroma. Přijdou pro tebe do kabiny, až dá přístroj znamení, a odnesou tě do míst, kde se na tobě ukojí — dříve než opět nabudeš smyslů — zákazníci, kteří za toto privilegium zaplatí celý majetek. Tvoje návštěva tak přináší obratným provozovatelům tohoto domu dvojnásobný užitek: vysokou

částku, kterou sama jsi ochotna zaplatit za použití automatu, a cenu tvého těla, které prodávají, když jsi beze smyslů.

Ariana vytáhne z koženého kufříku dva dlouhé phalosy, stejně velké a ukončené abnormálně velkými žaludy. Sešroubuje je k sobě základnami a vytvoří tak dvojitý godemišet. Zatlačí na jeho konce a zdá se, že jeho středem prochází pružina, protože když Ariana vyzkouší pružnost nástroje tím, že oba žaludy přiloží k sobě a pak opět povolí, dvojitý pyj se prudce napřímí do původního obloukovitého tvaru.

Ariana ponoří nástroj do Emanueliny pochvy tak daleko, jak je to jen možné. Potom si nad Emanuelu rozkročmo klekne tak, aby se její pohlaví postupně přibližovalo k Emanuelininu klínu a narazí se na druhý konec. Pak se celou svou délkou položí na Emanuelu, jako by to učinil milenec, a pomalu počne souložit. Sama při každém pohybu cítí, jak tlačí latexový úd do hloubi jejího těla, napínaný ocelovou pružinou. Z jejích úst vychází sténání. Svými ústy drtí Emanueliny rty, hroty jejích prsů se otírají o Emanuelina ňadra, její hýždě nadskakují, rychlost přirážení se zvyšuje. Arianina křeč je tak podobná mužskému orgasmu, že se zdá, že vystřikuje. Jen s tím rozdílem, že ji to nijak neoslabuje, nepřestává Emanuelu znásilňovat. Ta přechází z jednoho orgasmu do druhého, je jako oslepená, hluchá, tvář jí zaplavují slzy rozkoše, do krvava v extázi škrábe záda své nevyčerpatelné vládkyně. A tak pokračují v zapomenutí na okolní svět až dlouho do noci. Ani ve spánku se neoddělí. Neprobudí je ani Gilbert, který se na ně chvíli dívá s úsměvem a pak odejde z jejich ložnice.

- Gilberte, kolik měla Ariana milenců?

- Mnoho.

- A jak začala?

- Dřív, než mne poznala, spokojovala se s tím, že se sama ukájela. Já jsem ji naučil, že nyní ráda ukájí jiné.

- Pro nedostatek učitelů umírá tolik nadaných dívek ve stavu

panenskosti!

- Pannou přestává být žena teprve tehdy, když posedmé dá svému sedmému milenci.

- Ariano, vypravuj mi, jak jsi ztratila panenství!

- Byla jsem zasnoubena s Gilbertem a byla jsem do něj zamilovaná. Všichni jeho přátelé mne milovali a byli hrdi na to, že mohou vzdát hold mé kráse. Gilbert mne rád svěřoval jejich péči, až se mi to někdy nelíbilo. Například na konci jedné slavnostní večeře, pozdě v noci, to dopadlo tak, že mi dal sbohem a požádal své přátele, aby mne doprovodili. Nejdříve mne to ranilo: nudila jsem jej? Nechtěl mne? Stala jsem se pro něj nepříjemným závazkem? Potom jsem pochopila, že to nedělal proto, aby se mne zbavil, když mne tak opouštěl, nýbrž proto, abych s těmi druhými zůstala sama a aby on si mne mohl s nimi představit. Když byl přítomen, byl šťasten již z toho, že uhádl jejich touhu po mně a proto je pozval, aby mne doprovodili. Jeho požitek zvyšovalo, že věděl, jak jsem jim vystavena na milost. Rychle jsem se naučila sdílet s ním jeho pocity, tak vypjaté, jako struna v pianinu, až to někdy vzbuzovalo bolest. Brzy mi však dosud nepoznaná rozkoš způsobila trnutí zubů, nutila mne k tomu, že jsem pod svými šaty jemně o sebe třela stehny. Seděla jsem v otevřeném autě, pádícím plnou rychlostí, mezi dvěma hochy, kteří byli nejlepšími přáteli mého snoubence. Gilbert mi nikdy nic neřekl a já jsem se jej nikdy na nic neptala. Jednoho dne ve mně jednoduše vyrostl doposud neznámý pocit svobody přinášející novou příchuť rozkoše. V pádícím voze jsem myslela pouze na Gilberta, toužila jsem po něm, ale současně jsem se tajně snažila svými gesty vystupňovat touhu jeho kamarádů. Opírala jsem se ňadry o jejich paže, trvala-li jízda dlouho, spala jsem s hlavou na jejich rameni, mé vlasy dráždily jejich rty. Koleny jsem se opírala o jejich stehna, a když jejich ruka jakoby nedopatřením spočinula na mém stehně, sevřela jsem ji mezi stehny, bych ji zahřála. Ráda bych se byla s nimi vyspala v

jejich lůžku, ale neodvážili se mi to navrhnout. A když mne vyložili před vysokou mříží vrat mého domova, kde již všichni spali, nastavila jsem jim tváře k polibkům a zmalátněně jsem se k nim hrudí tiskla tak, že museli poznat, jak jsem vzrušená. Druhého dne jsem Gilbertovi vyprávěla, jak je mám ráda, jak jsem mezi nimi byla na sedadle vozu rozpálená. Laskal mne s vybičovanou vášní a já jsem poznala novou příchuť rozkoše. I nadále jsme vycházeli společně a návraty s Gilbertovými přáteli se opakovaly. Postupně byli stále odvážnější a má vlastní touha byla stále zřetelnější. Jeden z nich se nakonec odvážil laskat mi ňadro. Nechala jsem jej a měla jsem přitom pocit, že se stalo něco nenapravitelného, sladšího, než vše co jsem doposud poznala. Chtěl mi rozepnout šaty, a když se nějak do nich zapletl, sama jsem mu téměř nevědomými gesty pomohla. Jeho ruka spočívala nyní pod mými šaty na nahém těle a pomalu klouzala ke hrotu mého prsu, uchopila jej něžně mezi prsty a prováděla velmi dovedně to, co se mi tak líbilo. Nevím, jak dlouho toto poblouznění trvalo, vůz jel stále pomaleji; ten, který řídil, se díval upřeně kupředu na silnici ozářenou reflektory a bokem se ke mně pevně tiskl. Jak jsem byla šťastná! Auto nakonec zcela zastavilo. Bez jediného vyřčeného slova pochopili mí průvodci, že mé odevzdání je úplné. Kdyby se mne nebyli zmocnili, byla bych je smrtelně nenáviděla. A nebyla bych ani chtěla více spatřit Gilberta, nebyla bych jej již milovala. Bylo však dobře, že příliš nepospíchali s tím, aby se mne zmocnili. První pokračoval v laskání mých ňader, druhý nás pozoroval. Chtěla jsem se jim odevzdat nahá, protože jsem věděla, že jsou touhou po mé nahotě posedlí. Již dlouho jsem v nich tuto touhu povzbuzovala tím, že sedíc mezi nimi jsem odhalovala nohy, rozhalovala jsem výstřih tak, že museli spatřit má ňadra. A nyní je budu mít na sobě, budu je cítit nejen na prsou, ale i na břichu, všude se mne budou dotýkat rukama, které nejsou rukama Gilbertovýma, jemuž patřím a kterého podvedu ještě dříve, než

se stanu jeho ženou. Ty sama víš, jak krásné je být nevěrnou jako manželka. Ale dovedeš si představit, jak nádherné je být nevěrnou snoubenkou? Dát se přátelům svého snoubence, kterým předstíral, že mne jim svěřuje tak, jak lze svěřit právě jen snoubenku, protože by bylo neslýchané, aby takoví ochránci a taková snoubenka mohli tak vyvrátit všechny mýty. Pohlížela jsem na své nohy, na které se díval také ten, který řídil vůz. Jak byly citlivé, jak se nabízely! Pod jejich laskáním se mé tělo vlnilo a sukně se mi vysoko vyhrnula. Přála jsem si, aby viděli ochlupení mého klínu pod průsvitnými kalhotkami. Bylo to snadné, stačilo, abych pohybovala boky. Jedna z rukou okamžitě opustila má ňadra a sjela mi do klína. Nestarala jsem se o své fyzické pocity a myslím, že ani ten, který mne objímal, nemyslel na svou vlastní rozkoš. Nakonec mne odtáhli mezi stromy, na zem prostřeli své vlastní šaty, ukojili se na mně jeden po druhém, ukořistili vše, co si představovali ve svých nejbláznivějších snech a o čem se ani mezi sebou neodvažovali mluvit. Ani již nevím, co se se mnou všechno dělo, až nakonec přišlo svítání. Bylo nám zima, byli jsme zpoceni a zmáčeni rosou, byli jsme k smrti unaveni, záda mne bolela. Ale jak bláznivě jsme se tomu všemu smáli! S obdivem jsem na sebe shlížela, jak tam ležím nahá, po té zázračné noci, náhle dospělá dívenka, zbavená panenství, uprostřed květů, s nohama vyvrácenýma, opilá únavou a štěstím.

Emanuela se vystříhala toho, aby Arianu přerušila. Poslouchala vzepřená na loktech jako zamilovaná sfinga.

- Potom jsme se s Gilbertem vzali. Neřekla jsem mu nic a jeho přátelé pochopitelně také ne. A nebylo to ani třeba. Kdyby láska nedokázala takové věci vytušit, k čemu by vlastně byla dobrá? Tolik jsem si přála být Gilbertovou ženou. Zpočátku jsme dělali to, co dělají všichni milenci, když se vezmou: po celé dny jsme se s tlukoucími srdci dívali jen na sebe. Potom jsme si vzpomněli na to, že kolem nás existuje svět a uvědomili jsme si, že kolem nás jsou bytosti, známé či neznámé, které si

zasluhovaly naši lásku. A vzali jsme vážně to, co řekl stvořitel jednoduchou větou: není dobře člověku samotnému. A to je celé naše tajemství, můj miláčku; svému manželovi vděčím za jedno: naučila jsem se od něj cenit si přátelství.

- A můžeme něco udělat, abychom se stali hodnými přátelství těch, kdo po nás touží?

- Ano, dělám to tím, že se jim dávám. Cožpak mám, Emanuelo, přátele jenom proto, aby trpěli? Cožpak chci, aby se mne zřekli, když vyhledávám jejich společnost? Vždyť právě oni činí tuto zemi pro mne obyvatelnou. Mají proto právo na vše, co mám já. Jim patří vše nejkrásnější, co mám. A mám něco krásnějšího, než své tělo? Zvonkohra nedalekého chrámu zve k večerní pobožnosti.

- Nebylo mi vždy známo, říká Ariana, že existuje pouze jediný způsob jak milovat. Morálka mého dětství mne učila, že se jinak miluje duše a jinak tělo. A bylo třeba velké moudrosti a citlivosti, aby to člověk nepopletl. A přesto se v tom lidé pletli, jak vyplývá z četby svatých knih, plných příkladů hříchů. A jistě bych byla potřebovala mnoho času k tomu, abych se v tom vyznala, kdybych se spoléhala jen na teoretické studium. Naštěstí jsem se však vdala jako mladá a mohla jsem se vyučit v praxi. A měla jsem také výborného učitele.

Ariana se snaží zastřít čtveračivým tónem své pohnutí, když dokončuje zpověď:

- Gilbert byl mým prvním přítelem. A nejlepším ze všech, kteří potom následovali. To on mne s nimi seznámil. Jejich nahota v mém objetí vyřešila problém, který jsem měla s pluralitou druhů přátelství, o níž jsem se učila ve škole. Není totiž snadné rozeznat nahého přítele od nahého milence. A ty, Emanuelo, budeš se horšit, když ti řeknu, že pro mne nejsi dvěma různými ženami podle toho, zda tě nazývám svou milenkou nebo svou přítelkyní?

KAPITOLA VII.

VĚK ROZUMU

Láska. *Vášeň jednoho pohlaví k druhému. Láska manželská, legitimní. Viz* Manželství, Hymen. *Láska nelegitimní, volná. Viz* Konkubinát, Prostopášnost, Dvornost, Poměr, Zhýralost, Chlípnost, *Volný* svazek.

Láska prodejná viz Prostituce.

Láska hříšná, trestná, nečistá viz Cizoložství, Krvesmilství.

(Heslo z Abecedního a analogického slovníku francouzského jazyka. Slova a myšlenkové asociace)

Dělám jednu věc a zapomínám na to, co zůstalo vzadu. Běžím k cíli.

Svatý Pavel (Epištola k Filipejským, III. 13)

- Myslela jsem, že jste se ztratila, říká Anna Maria a vytahuje z vozu malířský stojan, krabice s barvami a štětce.

- Možná, že to tak skutečně bylo, odpoví Emanuela.

- Kam s tím půjdeme? Emanuela naznačí paží:

- Tam nahoru, na terasu.

A vzpomíná přitom, že právě tam odhalila kouzlo Marie Anny. Od Anny Marie jistě překvapení podobného druhu nemůže očekávat.

Vzala s sebou čokoládu a sušenky a poručila služebné, aby jim vymačkala pomeranče.

- Dokud vás budu mít na očích, budu mít alespoň jistotu, že netroupíte hlouposti, řekla Anna Marie a vtlačila ji do hromady

podušek.

Emanuela se vzdorně zamračila.

- Podívejte se na mne, řekla jí návštěvnice a pevným prstem jí pozvedla bradu. Hluboce pohlédla do očí svého modelu. Emanuele se z toho pohledu rozbušilo srdce. Anna Maria se se skříženýma nohama posadila na dláždění terasy před pohovku, na kterou Emanuelu posadila. Na nízký stojan, který si přinesla, připnula nevelké plátno.

- Nemyslíte, že by bylo lépe, abych byla nahá? Anna Maria se smíchem odvětila:

- Na tom mi nesejde, protože chci především malovat vaše oči.

Z Emanuelina obličeje vyzařovala nespokojenost.

- Ah, jak to nemám ráda, stát modelem!

- Tak mi nestůjte modelem, raději mi vyprávějte ty hrůzy, které jste prováděla, když jste se skrývala u Ariany.

- Tak vás to přece jen zajímá?

- A proč ne? Možná mi to pomůže lépe vás pochopit.

- A pomůže vám to namalovat mé oči?

- Kdož ví?

Emanuela, kterou to nikterak nenadchlo, si povzdychla. Hledala, co by na to mohla neomaleného odpovědět.

- Tyto dny nejsou stejně k ničemu a tak se tedy alespoň mohu nechat malovat.

Aniž by tím byla dotčena, podívala se Anna Maria na Emanuelu tak, jako by chtěla říci: A proč právě tyto dny? Hostitelka jen čekala na tuto známku zvědavosti, aby mohla se smíchem konstatovat:

- Od včerejška vím, že tentokrát nejsem v jiném stavu. Poněvadž se jí zdálo, že ve tváři Anny Marie spatřuje známku odsouzení, řekla zcela bez obalu:

- Po čtyři dny jsem si myslela, že ze mne udělali matku. Asi to však bylo jen změnou klimatu.

- Máte více štěstí, než si zasluhujete.

- Štěstí? A proč? Bylo by to docela zajímavé otěhotnět.

- Chcete říci, že i bez toho, aniž byste věděla s kým?

- No právě tomu jsem se zasmála.

A znovu vybuchla v smích. Zřejmě to míní vážně, pomyslila si Anna Maria. Jde zřejmě o beznadějný případ.

- Ale stejně bych se snažila to uhádnout, řekla zasněně Emanuela. Pohroužila se do komplikovaného výpočtu, počítala na prstech, jejichž špiček se dotýkala jazykem.

Anna Maria ji nemínila sledovat na území, které, jak se zdálo, bylo dlážděno pekelnými úmysly. Ponořila se beze slova do práce a nanášela na střed plátna šedé a černé čáry, které vyvolávaly dojem, že kreslí jakousi úzkost vyvolávající krajinu. Emanuela, znepokojená tím, že o ni její host nejeví zájem, se zeptala:

- Mohu se podívat?

- Ne, ještě tam vůbec nic není. A není dobře mluvit o tom, co dělám, dokud to neskončím.

- A kdy to bude hotovo?

- Nespěchejme. Zapomněla jste, že stejně nemůžete v těchto čtyřech, pěti dnech dělat nic lepšího?

- Ale zbývá přece spousta věcí, které lze i tak dělat, odporovala Emanuela.

Anna Maria nepochybovala o tom, že tyto věci jsou v podstatě totožné s různými způsoby — více méně neobvyklými — jak provozovat lásku, a proto se raději neptala na podrobnosti.

- Ale přece jen vás to přivedlo zpět k manželovi, konstatovala. Ariana vás nemiluje, když máte menses?

Emanuela netrpělivě pokrčila rameny:

- Ale tak to vůbec není! Chtěla jsem se prostě znovu vidět s Jeanem. Chyběl mi.

- Mohla jste ho přece jednoduše pozvat na čaj do vaší nové domácnosti.

- To jsem také udělala.

- A jak on ocenil vaše dobrodružství?

- S humorem. Všichni jsme se tím bláznivě pobavili.

- A k žádnému incidentu nedošlo?

- Ne. Nakonec jsme s Jeanem odešli jako dva zamilovaní.

- Ubohá Ariana!

- A proč ubohá? Vždyť se s ní znovu setkám. -A hrabě Saynes?

- Ach, může mne mít vždy, kdy bude chtít.

Tentokrát naznačilo mlčení Anny Marie jasně, že tuto odpoveď odsuzuje. Po chvíli se však zeptala:

- A skutečně Jean nic neřekl k tomu vašemu útěku? Jemu jste nechyběla?

- Byl spokojen, že jsem šťastná. Sám mi to řekl.

- A vy, když jste věděla, že je sám, nepokazilo vám to náladu?

- Přece nebyl opuštěn — vždyť jsem na něj myslela. A kvapně dodala:

-A pak, není třeba to přehánět: neopustila jsem jej na dlouho, vždyť se sám vrátil z Yarn Hee teprve před čtyřmi dny, byl zde tedy beze mne jen dvě noci.

- A co byste tomu řekla vy, kdyby je strávil s některou z vašich přítelkyň?

Emanuela zeširoka rozevřela oči, zřejmě konsternovaná absurdností této otázky:

- Ale tím bych byla nadšena! Opravdu bych si to přála. Kdybych lépe znala Mervée ...

- Mervée!

- Cožpak se vám nezdá hezká?

- Hezká — to nevím. Ale ona ... a Jean!

- A co by na tom bylo špatného, cožpak se k sobě nehodí?

- Emanuelo, vy jste blázínek, nebo jste nevinnější, než jsem myslela. Vy byste té děvce poskytla příležitost, aby Vám vzala Jeana?

- Aby mi ho vzala? A proč tak silná slova? Cožpak nemůže

někdo spát s mým manželem, aniž mi ho vzal?

Anna Maria potřásla hlavou, zdálo se, že je tím vážně znepokojena. Emanuela propukla ve smích:

- Chcete snad říci, že kdyby Jean ochutnal Mervée, byl by tak omráčen jejími schopnostmi, že by již nechtěl nic mít s žádnou jinou ženou než s ní?

A když nedostala odpověď, pokračovala sama: -Anno Marie! Milovala jsem se s muži, kteří mi fyzicky poskytli více rozkoše než můj manžel. A přesto nejen že nemám chuť opustit jej, abych mohla žít s nimi, ale dokonce jej miluji více, než jsem jej milovala předtím, než jsem je poznala. Jak to vysvětlíte?

- Vůbec to nevysvětluji!

- A přitom je to tak jednoduchá věc: dokazuje to zaprvé, že Jeana miluji, a zadruhé, že čím více se oddávám milování, tím lépe dovedu milovat.

Anna Maria se ušklíbla. Emanuela své tvrzení upřesnila:

- Jestliže by láska k určitému muži neměla přežít pomilování s druhým mužem, protože ten vás dokáže silněji ukojit, potom by láska nebyla věcí příliš úctyhodnou.

- A právě to je jedním z důvodů, pro které se doporučuje, aby žena poznala pouze svého manžela, prohlásila Anna Maria tónem, který se snažil být objektivní.

- A kdo to doporučuje? řekla rozčileně Emanuela. Lidé, kteří mají strach! Strach je základem vašich ctností!

- A co, když Jean trpí vašimi výstřelky, aniž to dá na sobě znát?

- On netrpí komplexy. Muži, kteří se nejvíce obávají nevěry své ženy, jsou ti, kteří si nejsou jisti sami sebou, kteří si o sobě myslí, že jsou špatnými milenci. Jean nemá nikdy strach, ani z toho, ani z ničeho jiného. A právě proto ho miluji.

- Byl to on sám, kdo vám dodal odvahu k tomu, abyste měla milence?

Emanuela zamrkala — v tom si nebyla jista:

- Že by mi výslovně dodával odvahu, to ne. Dovoluje mi to. Nedokázala však být neupřímná a tak dodala:

- Ale je pravda, že bych byla raději, kdyby to Jean udělal tak, jako Gilbert. To je věc, která by mne učinila nejšťastnější.

- Gilbert? A co ten dělá?

- Půjčuje Arianu svým přátelům. To jí závidím. -To je ale hrozné!

- Tak vidíte, i vy máte strach!

- Emanuelo, což jste úplně ztratila pojem z toho, co je dobré a co špatné? Jak můžete schvalovat, aby manžel obchodoval s tělem své manželky, jako s nějakým spotřebním zbožím?

- Obchodoval? To není správný výraz. Nic za to přece nežádá. A pak, na tom přece není nic špatného být spotřebním zbožím — mně se například líbí být spotřebovávána.

Pozorovala, jaký účinek její slova vyvolala, a byla spokojena. Pokračovala:

- Půjčit, to je způsob, jak lépe mít, vlastnit, nemyslíte? Žárlivý manžel nechápe, co ztrácí, když si ženu hlídá jen pro sebe samotného, jako lakomec hlídá svůj poklad.

-Tak proč potom neporadíte Jeanovi, aby vás prostituoval?

Emanuela pozvedla obočí, tak jako když někdo přijde na dobrý nápad. Dlouho mlčely. Zdálo se, že Anna Maria zapomněla na vše kromě malování. Přesto však, když se znovu s unaveným povzdechem napřímila, odložila štětec a lehla si ke krátkému odpočinku na pohovku, mohla Emanuela s uspokojením konstatovat, že se malířka vrátila k témuž námětu:

- Ariana se poddává jen mužům, kterým ji nabídne její manžel?

- Ne.

- Tak tedy podle vlastní teorie mu neprávem ubližuje. Zbavuje jej privilegia půjčovat ji pouze tomu, komu on bude chtít a tím porušuje jeho manželská práva. Chová se jako svobodná žena, nikoliv jako vdaná.

Anna Maria byla zřejmě touto svou logikou unesena a rozváděla ji dále:

- A vy, vy jste ještě horší než ona, když dáváte jen mužům, které vám Jean nevybral.

- Existuje přece více způsobů, jak být dobrou manželkou, uvažovala nahlas Emanuela. Důležité je dát erotismus do služeb manželství. Protože to, co je naším cílem, je především učinit lásku šťastnou, není-li pravda?

- Já pochybuji, že by vaše metody k tomu napomáhaly.

- Ale to se mýlíte. Přece jsem vám řekla, že lásce jsem se naučila milováním.

- Takže štěstí je pouze otázkou techniky milování?

- Pokrok, který při milování dělám, není pouze fyzický, je především duševní. Učím se netrpět tím, co není špatné. Zamilovaní se rádi trápí a mají to trápení někdy raději než samotné milování. Já jsem se z těchto morbidních choutek vyléčila. Chci, aby láska byla pro Jeana a pro mne nikoliv strastí, nýbrž úlevou. Nemá být zkouškovým obdobím, nýbrž prázdninami. Bohužel, dávám se touto cestou příliš pozdě. Člověk se má stát hodným manželství ještě před sňatkem.

- Panenství je podle vás zřejmě neslučitelné s budoucím manželem, třebas neznámým?

- Právě tak. Mělo by tomu být právě naopak. Nevěsta by měla být hrda na to, že jako věno přináší manželovi nikoliv nevědomost a neobratnost, kytici zákazů a věneček předsudků, nýbrž chuť, umění a znalost lásky. A jestliže neměla odvahu a možnost vzdělat se a vycvičit před svatební nocí, nechť to napraví alespoň dodatečně. Dívky, které dokážou užívat a vyjdou z toho jako svěží květ, jsou pýchou a radostí svých manželů spíše než dívky, zežloutlé v plameni svíček na oltáři uzavřeném do mříží manželské věrnosti.

- Svatá prostoto, odsuzující každý počestný pár k tomu, aby chřadl v nechutenství!

- To je prosím prostý výsledek pozorování. Manželství se

může rozvíjet pouze pomocí povzbuzovacích prostředků, jaké mu poskytují excentrické lásky a skupinové milování. Ty jsou solí dlouhého soužití ve dvou.

- A jestliže místo aby manželství okořenily je naopak otráví? Jestliže manželství na to zahyne? Popíráte snad, že pro převážnou většinu případů je právě toto nejpravděpodobnějším výsledkem?

- Pak to ale byla špatná manželství! Nebudeme po nich nosit smutek. Jejich zánik není ztrátou pro nikoho.

- Nechť přežijí pouze svědkové Erota!

- Ti ostatní stejně nežijí, živoří. Je užitečné, aby i nadále pitvořili život?

- A žárlivost ostatních žen, těch, které tak beze studu olupujete o manžely, ta si také nezasluhuje nejmenšího ohledu?

- Což jsem povinna brát ohled na hloupost? Nebo povzbuzovat plachost? U určitých primitivních kmenů prý vám uříznou klitoris, aby si byli jisti, že nebudete pociťovat příliš velkou rozkoš. U nás nepotřebujeme kouzelníky, kteří by si s tím dali takovou práci. Cudné dívky se samy svým způsobem vykastrují tím, že se zříkají rozkoše. Nemíním brát ohled na ženy, jejichž civilizovanost má zpoždění za trpasličími kmeny.

- Zdá se, že neberete ohled na nic, vy excentrické a promiskuitní manželky. Vaši manželé se musí přizpůsobit idejím, které jim vnutíte, a když vás to napadne i tomu, že jim dáte děti jiných mužů.

- Děti nejsou „jiných mužů". Neptáme se po jejich původu tak jako kdyby to byly sýry nebo vína. Až budu mít dítě, nebude mne znepokojovat otázka, z jakého semene vzešlo, ale do jakého světa je zrodím. Nebude-li to svět inteligence a svobody, bude dítě v každém případě bastardem.

Anna Maria se zadívala na chvíli upřeně na svou paletu, pak pozdvihla hlavu a zeptala se:

- A vašim dětem nebudete, Emanuelo, zakazovat nic?

- Zakáži jim žít jako v roce tisíc. - Jaké druhy lásek jim

doporučíte?

- Existuje pouze jediná láska.

- Láska, kterou budete pociťovat k nim, bude tedy totožná s vaší láskou k Jeanovi?

- Řekla jsem vám přece, že existuje pouze jediná láska.

- Ale s Jeanem přece spíte — i když tuto čest nevyhrazujete jenom jemu.

- No a?

- Budete tedy stejně spát i se svými dětmi?

- To nevím. Na to vám odpovím, až je poznám.

- A dovolíte jim, aby se milovaly mezi sebou?

- Dovolit jim, aby se milovaly? Vždyť opak by byl nestvůrný!

- Vidím, že to nejhorší teprve přijde.

- Znásilňování nedotknutelných tabu, to je věc, která vás děsí?

- Což neuznáte alespoň některé přírodní zákony, když již nechcete ani slyšet o božích zákonech?

- Uznávám všechny přírodní zákony, nemám jinou volbu. Moje elektrony se otáčejí kolem svých jader, jak se jim zlíbí. Klesám pod zemskou tíží, zemřu. Pokud mne věda neučiní silnější, než jsou tyto zákony — a to nikdy nebudou všechny — nebudu mít jinou možnost než se jim přizpůsobit. Nenacházím v nich však nic, co by bratrovi zakazovalo milovat se se sestrou. Popravdě řečeno, mám dojem, že příroda takovým vztahům dokonce přeje.

- Cožpak není dovoleno milovat se bez dotýkání?

- To vy zakazujete hned to a hned zase ono. Já pouze říkám, že věřím, že je vše dovoleno.

Emanuela se na lehátku protáhne jako kočka, zívne a vůbec se nesnaží zakrýt, že ji tento rozhovor počíná nudit. Potom náhle vybuchne:

- Milovat se bez dotýkání, dotýkat se bez milování! Již po dva tisíce let se křesťané vášnivě točí kolem těchto problémů

jako můry kolem lucerny. Kdyby tato posedlost pobláznila jenom je, mohli bychom se s tím vypořádat. Pomátli však celou zemi. Přidělali poklopce sochám a košile Tahiťankám.

Nakonec dokázali, že v nás vzbudili strach z našeho vlastního těla. Cožpak není na této planetě nic užitečnějšího než nosit žíněnou košili a bičovat se důtkami?

- Jsou i jiné hodnoty než hodnoty tělesné.

- Kdo mluví o tělesnosti? Duše, kterou já vidím, předčí duši drogovanou vašimi modlitbami.

- A ta vaše duše nenalézá jiný smysl života, než erotismus?

- Já tvrdím, že kdo je slepý k erotismu, nerozeznává jiný smysl života, je slepý i k ostatním smyslům života. A pro ty, pro které tělesnost postrádá jakoukoliv hodnotu, zůstanou skrytými i hodnoty ducha.

- Emanuelo, jakým to prorockým tónem mne zavrhujete do temnot! Kdybyste mi raději lépe vysvětlila vaši pravdu, snad bych pak měla větší chuť jít její cestou!

- Dobře, tak se na mne podívejte. Vypadám jako ztělesnění zla? Mám obličej vašich démonů? A podívejte se na mé tělo: nese snad na sobě znamení zavržení?

A jediným gestem svlékne svůj svetřík a nastaví svá ňadra Anně Marii, která se usměje:

- Říká se: ďábelská krása. Já v ni nevěřím, krása pochází od boha.

- A znovu nemáte pravdu: krása je dílem lidí. Anna Maria ji chvíli pozoruje bez odpovědi. Potom vyskočí a jakoby s lítostí sebere své štětce a tuby.

- Skončeno? táže se Emanuela s nadějí v hlase.

- Pro dnešek ano. Zítra uvidíme, zda existuje možnost pokračovat.

Emanuela seskočí z pohovky, nahne se a prohlíží si plátno a s úšklebkem konstatuje:

- Nepodobá se to ničemu. Není to „Oválný portrét".

V neděli odpoledne zavedl Jean svou ženu a Christophera na dostihy. Emanuela si prohlíží diváky a nenalézá nikoho známého. Jako obvykle je středem obdivu, ale bez příchuti úsměvů, které by důvěrně navazovaly na skandál. Z toho soudí, že účastníci onoho večera nejsou návštěvníky závodiště.

Překvapí ji pak, když objeví Arianu v doprovodu dvou neznámých mužů, ani mladých, ani krásných.

- Opatruji diplomaty, prozradí jí komtesa. A co děláš ty?

- Jean mne učí, jak vyhrávat.

- A vyhráváš?

- Stále.

- Ty jsi ale učenlivá!

Rozesmějí se. Místní rozhlas hlásá nesrozumitelné upozornění. Emanuela se graciézně otočí na podpatkách směrem, odkud přichází zvuk; sukně se jí roztočí kolem stehen, na okamžik je vidět zadek, pak sukně opět měkce poklesnou.

- To nebylo špatné! hodnotí tento pohyb Ariana. Podívej se na Christophera! Proč dělá takové oči?

- Protože mne miluje. -A ty?

- Je zlatíčko.

- A dovede dobře milovat?

- To ti řeknu později. A změní námět rozhovoru.

- Dostala jsem dopis od Marie Anny. -Od té! A copak dělá?

- Píše o moři, větru, písku, o stopách, které zanechává písek v moři a moře v písku: hraje si na básníka.

- To se podívejme, co v ní je skryto!

- Na každý pád se podepisuje jako „ctihodná panna ze Svatého orgasmu, představená kláštera U matky boží masturbace.

- No, to se již k ní spíše hodí.

- Píše také, že se na ni přijela podívat Bee.

- Ano? A nic jiného?

- Vlastně — znáš její skutečné jméno?

- Koho myslíš?

- Bee. Nedělej, že nechápeš.

- Ta? Ta se jmenuje Abigal, Abigal Arnaultová.

- Arnaultová? Děláš si ze mne legraci! Jak se to píše? - Stejně jako francouzsky: a-r-n-a-u-1-t.

- Poslyš, to přece snad není možné... Emanuela je celá zmatená. Ariana se diví:

- A co se ti na tom nezdá?

- Ale to je přece mé jméno. Totiž mé jméno za svobodna. Jméno mé rodiny...

- No a? Co je na tom tak zvláštního? Určitě máš nějakého strýce v Americe.

- Nemluv hlouposti.

- Dobře. Tak poslyš: Bee vůbec neexistuje. Vymyslela jsem si ji.

Emanuela si rukou přetře čelo.

- Tak nevím, zda jsem si vše to, co se odehrálo v poslední době, vůbec jen nevymyslela. A její bratr — ten je také vy. myšlený?

- Pro mne nikoliv! přizná rozpustile Ariana. Každopádně nikoliv od Malighatu. Přiznám se, že mi předtím připadal jako dekorace.

- A v té noci jsi se s ním vyspala?

- A bylo to božské.

- Já jsem s ním měla stejný pocit.

- No, výborně — obě jsme tedy měly to štěstí.

- V jakém smyslu?

- No že obvykle má oči jen pro svou sestru.

- Jen pro svou sestru ...

- Ano, pro tu tvou sestřenici.

- Ale ... proč vlastně? To ji tak miluje?

- Bláznivě. Emanuela přemýšlí:

- Je ona... Je ona.. Ty myslíš, že je ona jeho milenkou?

-To je otázka! Ty's to nevěděla? Nijak se tím netají. Michael a Abigael, Abigael a Michael... Ti jsou jako Daphnis a Chloé,

jako Kleopatra a její bratři. Cožpak ti to neřekla?

Emanuela se vyhnula odpovědi, která by zranila její sebejistotu. Spokojí se s tím, že zamyšleně opakuje:

- Tak oni jsou milenci.

- Uráží to snad tvé zásady?

- Ne, to ne ...

- Jen si vzpomeň, co řekl jistý odborník: Krvesmilstvo upevňuje rodinné svazky a tím posiluje lásku občanů k vlasti. Emanuela se náhle vesele rozesměje.

- No, mají toho ještě alespoň na dvě hodiny, s těmi jejich čistokrevníky. Tebe to baví, ta cválající zvířata?

- Ani ne.

- Tedy vsázej raději na muže.

- Máš pravdu. Tak na shledanou.

Emanuela se vrátí ke svému manželovi.

- Dovolíš, abych se tu procházela? Vrátím se ještě před koncem.

- Dobře. A když nás nenajdeš zde, budeme v baru.

Projde budovou klubu, která stojí mezi závodištěm a tenisovými dvorci s bazénem. Její touha po dobrodružství jí zřejmě vyzařuje z tváře, protože se k ní pozornost mužů obrací stále naléhavěji. Nebo je to následek toho, že když prochází halou klubu, protisvětlo zářijového slunce jí nádherně pod šantungovými šaty obnažuje.

Přitom považuje Emanuela tyto šaty ještě za příliš střízlivé a cudné. Mají vpředu po celé délce zapínání, ale jako obvykle nechává Emanuela i nyní hořejšek pootevřený, aby bylo možno vidět prsa. A nyní, za pochodu, pozdvihne šaty vpředu tak, že kolemjdoucí se zastavují, aby se přesvědčili, že je neklame zrak a že skutečně vidí černý trojúhelník nahého klínu, zde, přímo před sebou ... A Emanuela rozepne i odspodu šaty až po knoflík na výši jejího pohlaví. Nyní jí odhalují poletující šaty při každém kroku celá stehna. Sama vidí, jak se z lehkého hedvábí vynořuje jejich do zlatova opálená pokožka. Mám

krásné nohy! jásá. Mám krásná prsa. Celé mé tělo je krásné. A mám chuť na milování.

Muži zůstávají pod jejími pohledy jako omráčení, ale Emanuela je míjí. Obracejí se, ale neodvažují se ji následovat. Bylo jí do zpěvu. Rozezpívala se. Skupina mužů se zastavila, v obdivu se usmívají. Lehké nohy ji nesou jako tanečnici. Emanuela se rozběhla, sukně poletuje. Jsem šťastna, již nepřipustím, abych se trápila. Doba nevědomosti je za mnou. Konec se stesky mého dětství. Teď již vím, jak je třeba milovat.

Došla na velké betonové parkoviště, přeplněné vozy všech barev až k prasknutí. Co kdyby si nějaké auto vybrala? Pomalu se prochází mezi velkými červenými a modrými americkými vozy, kolem italského sporťáčku, kolem bílého trpaslíka (a nostalgicky si připomněla, že jako poslední — než opustila fakultu — četla knihu s názvem „Příspěvek ke studiu spektra bílých trpaslíků" — tehdy se chtěla stát velkým astronomem. Mario jí ale řekl, že má jiným přenechat rovnice s jejich neznámými a že jejím úkolem je fyzická láska a krása...) S povzdechem pohladila kapotu malého anglického vozu — určitě byl anglický, s těmi velkými reflektory vpředu.

— You like Gussie? (Vám se Gussie líbí?) — pronesl kdosi pobaveně.

Překvapeně uskočila a teprve nyní si všimla za volantem uštěpačné tváře mladíka s krátce ostříhanými vlasy a s tak jasnýma očima, že jí chvíli trvalo, než zjistila, že jsou modré. Emanuela naň shovívavě pohlédla.

- How about a ride? (Což kdybychom se projeli?) zeptal se.

A dlaní pohladil boky své hliníkové přítelkyně, která voněla kůží svých sedadel. Emanuela přistoupila až těsně k němu. Je sice krásný, ale musí si být vědom toho, že jsem to já, kdo si vybírá.

Pozdvihla koleno a opřela se jím o červené čalounění dveří. Sukně se jí vyhrnula a obnažila stehno. Mladý muž si je

dosytosti prohlédl, mlaskl jazykem a řekl:

- You sure are a sweetie pie! (Jste skutečně rozkošný brouček).

A ukázal na volné sedadlo:

-Come along, baby! (Posaď se vedle mne, bejby!)

Emanuela udělala další krok, posadila se na zadní kapotu, přetočila se na zadku, sklouzla po bok svého vyvoleného společníka, přičemž se tímto pohybem do půli těla obnažila, a nabídla mu svou tvář k polibku. Pohladil jí líce, olízl jí rty a něco povídal. Přitiskla se k němu. Nechápala, proč hned neohmatává její pohlaví.

On se však rezolutně chopil volantu, jako blesk odpálil, projel městem, potom krajinou s rýžovišti, plnou vody a bláta. Buvoli zvedali těžce čumáky když projížděli kolem a prohlíželi si je. Kachny a husy se s křikem rozbíhaly. Emanuela opřela hlavu o pevné rameno a přitiskla sevřená kolena k řidičově boku. Volnou rukou — když právě neřadil rychlosti — jí kolena hladil, stále se však neodvažoval dotknout se nabízeného klínu a prsou, odhalených větrem. Několikrát si Emanuela vyhlídla vhodnou oásu stínu, pod tamaryškem, pod chlebovníkem, uprostřed polí rozdělených nízkými hrázkami. Ukázala tam rukou a vykřikla: Sem!

Rychlost vozu je však již odnesla dále, oba se hlasitě smáli jako zbavení rozumu. Brzo však se nad nimi nakupila mračna a zdálo se, že je tím řidič znepokojen. Na příští křižovatce bez snížení rychlosti otočil vůz prudce nazpět, až odstředivá síla přitiskla Emanuelu k jeho boku. Rozjeli se zpět k Bangkoku. Rozhodla se, že již tu krajinu přece právě viděla, a změnila polohu. Položila hlavu na řidičova stehna a protože jí volant při každém pohybu překážel, přitiskla se těsněji k jeho břichu. Brzo cítila, jak se proti její šíji vzpírá nalévající se touha, kterou očekávala. Nepatrnými pohyby hlavou ji dále vystupňovala a pak již to nedokázala vydržet a vsunula ruku mezi svá vlastní stehna — čas se proměnil v nepřetržité tření a

hlazení.

Ani těžké teplé kapky, které na ně počaly padat, ji neprobudily z extáze. Když se konečně auto zastavilo na skřípajícím štěrku, vzal ji muž do náruče a odnesl dovnitř bungalovu. Emanuelininy vlasy spadaly až na podlahu, okrové hedvábí bylo přilepeno na její pokožce. Položil ji na pohovku, pokrytou indickou rohoží a slíbal dešťové kapky s jejích rtů. Stáhl z ní šaty, sám se vysvlékl a pak bez jakéhokoliv úvodu pronikl jeho úd až na dno jejích útrob. Vystřikoval dlouho, čelisti pevně semknuté a oči zavřené. Ona pevně pažemi svírala jeho hruď, nechtěla však zatím být sama hotova, ani nijak narušit egoistickou dokonalost mužovy rozkoše, jeho uzavřený svět samotářské milostné křeče bez jakýchkoliv výčitek svědomí.

Vytáhl úd a zvedl se. To je k zbláznění jak je hezký! pomyslila si s nadšením Emanuela. Jsme dobře vyvolený pár!

- Chtěla bych se vykoupat, oznámila.

Zavedl ji do sprchového koutu, kde se s rozkoší vysprchovala. Voda jí splachovala kroutící se prameny černých vlasů na záda a mezi ňadra. Mladík ji znovu objal, třel se proti jejímu svěžímu tělu a kousl ji do ramene, až vykřikla:

- Mému manželovi se nelíbí modřiny, prohlásila s nádechem výsměchu.

S výrazem rozpačité lítosti se pokoušel rozmasírovat stopy svých zubů, které nechtěly zmizet. Emanuela se mu vyvlékla z náručí, poklesla před ním a dříve než mohl vyjádřit svůj Protest uchopila jeho pohlaví do úst a tak něžně je dráždila, že rychle opět ztopořilo. Emanuelininy tváře se vhloubily pokaždé, když úd vsakovala. Jazykem hladila a laskala jeho žalud. Pokračovala tak dlouho, až se zdálo, že masivní, jako šavle prohnutý roubík musí prasknout. V tom prudce ukončila práci svých rtů a oddálila hlavu, aby mohla obdivovat výsledek svého přičinění, který rudě před ní trčel do prázdna, jakoby ohrožován mrtvicí... Aniž se dala obměkčit tímto němým

naléháním, počala Emanuela mydlit svého hostitele velkým voňavým mýdlem po celém těle, které rychle pokryla obalizující pěnou.

- Počkejte, nechte mne! naléhala.

Dlaněmi svých rukou opisovala kruhy po hrudi a břichu svého chvilkového milence, třela mu svaly tak, až byly pokryty hustou pěnou. Foukala do bublin, vesele vykřikovala. Pak mu stejně třela záda, nohy, potom hýždě, boky a nakonec pohlaví tak přesvědčivými pohyby zkušené ruky, že se rychle opět nalilo do hrozivého tvaru, v jakém jej opustila. Hned dlaněmi, hned konečky prstů je dráždila hlazením a jemným poklepáváním, neposkytla mu ani chvilku oddechu. Pěnou pokrytý penis třela sem a tam, až muž cítil, jak mu horko vystupuje ke spánkům, na rty. Téměř trpěl, ale Emanueliny ruce jako by jej zbavovaly svobodné vůle, podroboval se, přijímal jejich nadvládu, i kdyby z toho měl mít smrt. Jeho stehna ztuhla, kolena jej bolela, ze rtů mu unikalo sténání.

Emanuela, jejíž pokožka se pod proudící sprchou leskla jako socha na nějaké fontáně, upírala oči na naběhlý žalud. Viděla přes vrstvu mýdla, jak se zabarvuje do tmavoruda. Dráždila střídavě rychlými údery svých nehtů varlata i citlivou oblast za nimi, až k zadnímu otvoru. Náhle vší silou sevřela úd a stáhla předkožku až ke kořeni, až téměř praskla. Do obličeje jí vystříkl prudký výron. Ještě však včas, dříve než muž stačil ukončit křečovité stahy, se jí podařilo ponořit mužův úd hluboko do úst a přijmout na jazyk dostatečnou dávku semene, aby jí chuť mýdla nepřipadala tak hořká.

Litovala, že připustila, by část toho daru přišla vniveč a byla by si přála, aby měla na dosah svých rtů ještě dalšího milence, kterého by mohla takto vysát. Napřesrok, až jí bude dvacet let, bude se muset v jejích ústech vystřídat dvacet mužů, jeden po druhém. To bude nejrafinovanější oslava narozenin. Ten nápad se jí zdál tak výtečný, že vyskočila a počala tančit nadšením nad svou současností i nad tím, co ji čeká v budoucnu.

- Osprchuji vás, oznámila partnerovi, který před ní stál vzpřímeně a nehybně.

Omyla jej, osušila, políbila, pak se i sama osušila a řekla:

- A nyní půjdu, je již pozdě. Naštěstí již neprší.

Vyšla z koupelny, postavila se na slaměnou rohož a s rozjařeným ustrnutím si prohlížela své šaty, které vyhlížely, jako by je vytáhla z vody.

- Nemohu si je přece obléci, konstatovala.

Tento chlapec určitě nemá ve svém vlastnictví dámskou garderobu, ze které by mohla čerpat. Rozpačitě se na něj ušklíbla, vypila polovinu skleničky, kterou jí nabídl a povzdechla si:

- Budu muset spát zde, než šaty uschnou. Hostitel se zamyslel a pak navrhl:

- A co kdybych je dal vyžehlit své služebné? Emanuela se nad jeho naivitou rozesmála. Měla lepší nápad:

-A nemohla by mi půjčit svůj sarong?

- Raději ne. Mám zde ale nějaké košile a trička. Emanuela nejevila velké nadšení.

- Ne, děkuji. Snad by mi ale padly vaše šortky? Upravila bych si je.

Přizpůsobila si je tak, že je nahoře v pase několikrát přehnula a nohavice srolovala až k bokům. Z mužovy tváře bylo vidět, že nechápe dost dobře, jaký to má smysl, že si od něj vypůjčila šortky a proč raději nejde docela nahá.

Emanuela si však vzala i košili, kterou nechala rozepnutou a jen cípy svázala v pase.

- A teď mne rychle dovezte domů.

Bílý vůz ještě jednou prosvištěl Bangkokem.

- Kde bydlíte?

- Zavezete mne do sportovního klubu, manžel tam na mně čeká.

Bylo vidět, že tomu nerozumí, ale rezignoval. Když přijeli na parkoviště, zbyly tam již jen dva vozy, jeden z nich patřil

Emanuele. Řidič k ní přistoupil a zpěvnou vietnamskou francouzštinou jí vyřídil:

- Pán odjel domů. Pán poslal vůz zpět sem pro madam.

- Vidíte, musím si pospíšit, vysvětlovala Emanuela svému společníkovi. Vyskočila z jeho bílého vozu, držíc mokré zmuchlané šaty v ruce.

- A kdy vás zase uvidím?

- Nevím. Konečky prstů mu poslala několik polibků. Zatvářil se rezignovaně.

V okamžiku, kdy jela kolem bazénu, od kterého ji odděloval záhon kaktusů, zdálo se Emanuele, že na ni někdo volá. Bylo to opravdu na ni? Dala znamení řidiči, aby zastavil, nahnula se z vozu a spatřila na mozaikovém chodníčku, vedoucím k bazénu, postavu, která na ni mávala. Kdo to byl? Nebyla to žádná z jejích nedávno získaných přítelkyň. Postava několika skoky seběhla k vozu — byla to žena (Emanuela jí nepřiznala označení „mladá žena", protože se zdálo, že se blíží ke třicítce), se štíhlou šíjí, rameny, pasem a boky, s plochým svalnatým břichem, dlouhými, štíhlými, tuhými stehny. Ta štíhlost však byla zarážející, protože na její hrudi, dmoucí se zadýcháním, se tyčila obrovská ňadra, podobná prsům erotických soch v indických chrámech. Jejich napjatá pokožka měla barvu sametového jantaru a vzbuzovala v Emanuele touhu po doteku. Ňadra se zdála být tak pevná, plná a vzdutá, že je jejich váha nikterak nedeformovala. Emanuela si je prohlížela s obdivem — v' myšlenkách je označila za provokující, vzdorovitá. Dobře poznala, že za svůj tvar nevděčí podprsence bikinek, protože ani její tvar, její rozměry, ani látka, ze které byla ušita, nebyly s to pozvednout tuto nádhernou ozdobu — ani se to nijak nepokoušely předstírat.

Emanuela byla tak zaujata těmito ňadry, že teprve po hodné chvíli pozvedla zrak k obličeji: hluboké, podlouhlé, černé oči se leskly jako v horečce. Úzký, rovný nos, vysoké lícní kosti, masité rty, nabarvené bílou rtěnkou. Čelo bylo do poloviny

zakryto koupací čepicí s gumovými prstenci, které působily dojmem vlasů ne zcela lidských.

- Pojďte se vykoupat, pozvala ji neznámá hlubokým altem, který se zdál Emanuele krásný a nezvyklý.

- Již jsem se hodně opozdila, pokoušela se vymluvit, ale pak zanechala svého zdráhání. Napadla ji však jiná překážka:

- Nemám plavky.

- To vůbec nevadí, jsme tam jenom my.

To „my" připadalo Emanuele jako velké tajemství. Ještě váhala.

Neznámá otevřela dvířka vozu, nabídla Emanuele ruku a řekla mazlivě:

-Tak prosím pěkně!

Emanuelu to dojalo a náhle se rozhodla.

- Počkejte na parkovišti, přijdu hned, řekla šoférovi.

Uchopila nabídnutou ruku a neznámá se s ní rozběhla. Vyběhly po schodech, proběhly za živý plot. Tam narazila Emanuela na svou průvodkyni, která se náhle zastavila a s rozhodností rozepjala opasek Emanuelininých šortek. Dříve než se Emanuela zmohla na jediné slovo, byla nahá. Cítila přitom svou nahotu velmi silně, poněvadž to bylo poprvé, kdy byla takto obnažena na veřejném prostranství. Ani noc ji nemohla zahalit svým závojem — vysoko zavěšené reflektory prosvětlovaly jaspisové dlaždičky a narůžovělou vodu ostřeji než denní světlo.

Dva muži stáli v bazénu na jeho mělčím konci, voda jim sahala do poloviny hrudi. Žena ji zavedla k nim a společně s Emanuelou vstoupila po schůdkách do vody. Představila jí: můj muž, a ukázala na toho staršího. I on byl štíhlý, svalnatý, s ostrými rysy obličeje, špičatým nosem, s velkýma, černýma očima. Ty se na ni dívaly tak upřeně, že měla dojem, že se snaží vyčíst její myšlenky. Byl to snad fakír? Ten druhý vypadal obyčejně, jí se však líbil více. Byl asi tak starý jako Emanuela.

A co se teď asi stane? pomyslila si Emanuela. Bylo zřejmé, že ji to trio pozvalo do bazénu k erotickým hrám, jinak by to nebylo normální. Čekala, že jí někdo vysvětlí úlohu, kterou má sehrát.

- Kdo je to? otázal se muž.

Žena pokrčením ramen naznačila, že neví.

- Vy mne tedy neznáte? Tak proč jste mne zavolala?

- Všimla jsem si vás dnes odpoledne na závodišti, řekla žena. Pod šaty jste byla nahá.

- To bylo vidět?

- Vy jste byla ráda, že je to vidět!

Emanuela na tuto impertinenci odpověděla úsměvem. Žena se zeptala:

- Vy jste nymfomanka, že?

Emanuela na ni pohlédla s ohromením. A proč ne třebas schizofrenička, nebo epileptička, paralytička, koktavá? Vy. prskla smíchem:

- Máte to ale směšné otázky?

K jejímu překvapení prohlásil brunet suše:

- Ale to je přece dobře být nymfomankou! Jestliže jí nejste, udělala byste nejlépe, kdybyste se jí co nejrychleji stala!

Emanuela nevěděla, co si o tom všem má myslet. Možná, že má nakonec o nymfomanii nesprávnou představu,? Musela si přiznat, že si není zcela jista, v čem vlastně spočívá podstata této nemoci. A byla to vlastně nemoc? Mladší muž přerušil její úvahy výkřikem, který Emanuelu překvapil:

- Ah, už to mám, vím, kdo to je! To je ta malá lesbičanka, která si vzala toho stavitele přehrady.

Jeho definice Emanuelu pobavila.

- Ano, je to tak, potvrdila.

Na tváři mladého muže se objevil výraz znepokojení:

- Vůbec nemiluje muže, tvrdil. Nezdálo se však, že by to nějak na staršího muže zapůsobilo.

- To potom máme o důvod víc, řekl.

Emanuela potlačila smích. Předstírala nezájem, když jí brunet ohmatával prsa, boky, stehna a ohambí. Tak se jí podařilo předstírat frigiditu, že se muž nakonec obrátil ke své ženě:

- Připrav ji ty, nařídil.

Věrna své roli předstírala Emanuela, že se blaženě utápí v náručí své partnerky, jejíž prsty jí prohmatávaly pohlaví. Ostatně dotek oněch nádherných ňader na jejích postačil k tomu, aby objetí přestalo být pouhou hrou.

- Svlékněte si podprsenku, prosila Emanuela.

Žena jí však neodpověděla, pokračovala v masturbaci, oči upjaté na Emanuelininy oči. Emanuela rychle podlehla náporu rozkoše, vzlykala, zavírala oči, zdálo se jí, že se reflektory počínají otáčet kolem nich. Její vlasy se namočily ve vodě.

- A teď rychle, řekla žena a nabídla třesoucí se tělo manželovi.

Stáhl si plavky do půl stehen, uchopil svůj úd do ruky, roztáhl Emanuele nohy, zatímco žena ji držela v pase a několika pohyby do ní pronikl. Oba jeho společníci k tomu napomáhali, nadnášeli Emanuelu na rukou, opět ji spouštěli a zacházeli s ní jako s loutkou, do které muž onanuje. Tato myšlenka bičovala Emanuelininy smysly: to je nádhera! Jsem pouhou pochvou, anonymní postavou, které používají k ukojení boha...

Oba pomocníci měli oči jen pro svého šéfa, sledovali na jeho obličeji, jak se stupňuje jeho rozkoš, zpomalovali rytmus, když se jim zdálo, že se blíží k vyvrcholení, a potom znovu zrychlovali pohyby, když poznali, že se ovládl a znovu získal kontrolu nad svými nervy. Emanuela byla lehká, snadno s ní v osvěžující vodě pohybovali. Phallos v ní volně jezdil sem a tam bez škubání, cítila, jak v ní narůstá napětí, které již nebude moci dlouho vydržet, že v ní vybuchne a unese ji do vrcholného vzplanutí.

Aby do ní mohl proniknout ještě hlouběji, pozvedla kolena a

sevřela boky muže pevně mezi svá kolena, rukama se mu zavěsila za ramena. Potom teprve ji pustily ruce, které ji nadnášely, a nechaly ji pokračovat vlastními pohyby. Již se nesnažila předstírat frigiditu: vybuchne v každém okamžiku a její orgasmus bude dokonalý. Potom si s ní bude moci vítěz dělat, co chce, prodat ji na trhu, když se mu to zlíbí... A před tím ji pravděpodobně ještě nabídne svému mladšímu příteli, pokud ovšem tento cherubín miluje ženy.

Očima hledala mladíkův pyj — a ztěží zadržela výkřik: honil si jej s jakousi nepochopitelnou brutalitou oběma rukama, zrak upjatý na spářená pohlaví před sebou. Emanuelu však nevyděsila jeho zběsilost, nýbrž nestvůrné rozměry žaludu a žerdě, se kterými tak brutálně zacházel. Nebylo na nich nic lidského. Jestliže do mne pronikne, zhrozila se, roztrhá mě na kusy, navždy zmrzačí! Při té vyhlídce ji opustily všechny pocity rozkoše, marně hledala pomoc v očích obou ostatních.

Tlumené zachroptění ji přinutilo, aby znovu obrátila pozornost na mladíka — a s úlevou pocítila, jak se jí vracejí smysly; s opět narůstající rozkoší pozorovala chuchvalce spermatu, soustřeďující se jako jemná síť, jako oblaka kolem tohoto minotaura, připlouvající k ní a ulpívající jí na pokožce. Nyní se mohla konečně sama ukojit. Prudce vybuchla chroptěla a křičela. Muž, který ji provrtával svým údem, ji se zájmem pozoroval, sledoval v její tváři známky rozkoše a prohluboval je, až úplně pozbyla vědomí.

Vytáhl z ní úd, aniž vytryskl. Pomohli jí z vody a položili ji na dlaždičky. Chvíli ji mlčky pozorovali.

-Chceš to udělat hned? zeptala se žena.

- Koneckonců je to tvoje kořist, rozhodni sama, odvětil.

- Zítra budeme mít více času, poznamenala stejným nezaujatým tónem, kterým se vyznačovali všichni tři.

Když přišla Emanuela k sobě, řekl jí její nový milenec se zdvořilou rozhodností:

- Zítra ve tři odpoledne vás budu očekávat u mne. Počítám s

tím, že budete přesná.

Emanuela nepovažovala tón, s jakým s ní mluvil, za nemístný. Muž má koneckonců právo mluvit takto s dívkou, kterou právě ukojil.

Jen se znepokojila:

- A jak to najdu?

- Není nic snazšího. Znáte bangkokský mrakodrap? Je to tam na samotném vrcholu. Mé jméno je na dveřích: Dr. Marais.

Na dlaždičkovém chodníku našla své šortky a košili. Nevěděla, má-li se obléci nebo se raději vrátit domů nahá. Rozhodla se pro zlatou střední cestu: až k vozu došla tak, jak byla, a šortky si oblékla ve voze. Z šoférova obličeje nebylo poznat, co si o tom myslí.

Emanuelin manžel četl na terase.

- Drahoušku, to je hrozné, jak jsem se zpozdila!

Držel ji v natažených pažích, aby si prohlédl, jak se vyšňořena, a srdečně se rozesmál.

- Hodně jsi mne podváděla? zeptal se.

Kývla hlavou a souhlasně zamumlala. Něžně ji přitiskl dlaně na líce a na rty jí vtiskl lehký polibek.

- Vždyť jsi celá mokrá, konstatoval.

- Šaty mám ve voze, řekla, jako kdyby to stačilo k vysvětlení.

Potom se zeptala:

- Kolik může být hodin?

podíval se na své hodinky:

- Za pět minut půl desáté. Jedla's?

- Ne, ale doufám, že jste na mne s večeří nečekali!

- Christopher má horečku, nechtěl nic jíst. Tak jsem povečeřel sám.

- Ach, to velmi lituji, měla jsem se vrátit dříve. A potom, jako kdyby teprve nyní pochopila:

- Christopher že je nemocný? Co je mu?

- Ale nic vážného. Zůstal příliš dlouho na slunci. Chtěl

poznat všechny zdejší klisny — však ho znáš. Nikdy nedělá nic polovičatě.

Emanuela si ulehčené oddechla. Byla ráda, že je již doma. Řekla:

- Vypadám pitomě v těch šortkách! A stáhla si je, hodila za pohovku, rozvázala cípy košile a nechala je volně viset. Košile nebyla příliš dlouhá, právě jí tak stačila zakrýt ohambí a zadek. Zapjala ji na jediný knoflík — v pase.

- Teď ti to sluší, schválil její oblečení Jean. A nyní jez. Posadil se proti ní ke stolu. Sluha postavil před Emanuelu

kouřící misku. Spolykala po malých lžičkách polévku a usmívala se při tom jako andílek.

- Spadla jsi do vody? Zazářila:

- Ano. A taky mne stihla bouřka!

Mlčky se na ni dále díval a působilo mu to zřejmou rozkoš. Emanuela spořádala jídlo v necelých pěti minutách. Vyskočila a nahnula se k jeho uchu:

- Musím se jít podívat na Christophera.

- Tak honem běž, dones mu toto pro povzbuzení. Podal jí láhev likéru.

- Proti úžehu. No to ho dodělá.

- Jen si nemysli, to je egyptský prostředek.

Vzala láhev pod paži. Rozparek košile se jí povytáhl a odhalil bok.

Vyběhla po schodech a bez zaklepání vtrhla do hostova pokoje. Ten zuřivě počal rvát přikrývku, aby ji přes sebe přetáhl. Emanuela vyprskla: ten Christopher, vždy je tak cudný!

- Můj malý Christobale, přece nám neumřete?

- Ale ne, kdepak, již je mi lépe.

Na obličeji se mu perlil pot. Rozhlížela se kolem sebe, pak vyběhla a vrátila se s ručníkem, posadila se na lůžko a otírala mu obličej. Protestoval:

- Nedávejte si s tím tolik práce, děkuji.

- Jen ležte klidně!

Třela mu též hruď, ale když mu chtěla odkrýt břicho, zoufale se zavěsil na pokrývku a to s takovou energií, že znovu propukla v smích:

- Dám vám udělat vývar a vločkovou kaši...

- Ne, ne! Nemám hlad. Vzal bych si však rád tonik s ginem a trošku ledu.

- Jean vás tedy zná lépe než já, jak vidím!

Vstala, aby zazvonila na sluhu. Když si znovu sedla, košile jí již nezakrývala nejen stehna, ale ani rouno klínu a Christopher z něj nedokázal spustit oči. Krev mu tepala ve spáncích. Co jsem to za proklatého blázna, peskoval se v duchu. Viděl jsem ji nahou nevím již kolikrát a nebudu se přece najednou chovat jako idiot jen proto, že si ke mně sedla na postel! Prudce se k Emanuele obrátil zády. Ta mu znepokojeně sáhla na čelo, měřila puls.

- Nezmítejte se tak, Christophere! Asi bychom vám měli spíše dát ten led na hlavu. Nebo snad by bylo lépe zavolat lékaře?

- Ne, ujišťuji vás, že zítra ráno budu již docela v pořádku. Zatím však, pomyslel si horce, vůbec nejsem v pořádku, jsem bídák. Aniž se byť jen trochu uklidnil, chtěl se ještě znovu pokochat pohledem na její černý trojúhelník, na stehna. Kdyby se však otočil na záda, musela by spatřit na pokrývce, v jakém je stavu. A to by byl konec jeho přátelství s Jeanem a Emanuelou, vše by pokazil.

Pro ni jsem jen bratrem. Proto také není na rozpacích a klidně se přede mnou odhaluje.

- Jste celý rudý, Chrisi! Jsem si jista, že vám horečka roste. Znovu jej otírá. On však propadá panice, že by mohla odhalit jeho zločinné vzrušení. Odstrkuje ji:

- Tak už mne přece nechte!

Emanuela se však nemůže uklidnit. Určitě mu není dobře. Musí to říci Jeanovi.

Nebo snad bude tu erekci přičítat mé nemoci? uvažuje I Christopher. Snad bych se jí mohl nějak alespoň dotknout, abych si ulevil...

Tak po tom touží, až sténá — a tím dokonale znepokojí svou ošetřovatelku. Ta se jej na něco táže — on však neslyší. Jediná věc, kterou si přeje, je, aby Emanuela uchopila jeho erekcí rozbolavělý úd do svých rukou, aby mu ulevila! Je ochoten podstoupit jakékoliv riziko, zaplatit každou cenu, i když by měl potom prchnout z tohoto domu, kdyby jím měli opovrhovat všichni, koho lze považovat za gentlemany. Ano, je ochoten to vytrpět. Je ochoten zvolit opovrženíhodný život, přímo po něm touží, výměnou za jedinou minutu toho štěstí...

S povzdechem se otočí a zoufale pohlédne na Emanuelu. Ta hned zpozoruje velikou bouli na pokrývce. Je tím zcela dojatá:

- Ubohý Christopher, říká si, tak proto je tak nešťastný? Ale když se s ním vyspím, bude pak třeba ještě více nemocný. Opravdu nevím, co dělat. Ale přece ho nemohu nechat v tak nepohodlné situaci? Co mám tedy udělat?

Neodvažuje se nyní odejít, určitě by si myslel, že je to proto, že spatřila jeho erekci a to ji tak šokovalo; je tak divný! A proč by mu vlastně nemohla otevřeně říci: „Chcete, abych vás laskala ?" Jistě by zrudl až ke kořenům vlasů, propadl by se hanbou do země. A co nabídnout mu s okolky: „Co bych pro vás mohla udělat ?" Požádal by určitě o další gin. Nejjednodušší by bylo vsunout mu prostě ruku pod pokrývku. Je však schopen vykřiknout. Kdyby si tam alespoň trochu strčil vlastní ruku! Emanuela se ještě jednou na Christophera usměje, ten však soudí, že se mu vysmívá a cítí se ještě hůře.

Tím hůř! Ať se stane, co se stane: bude se bít v souboji s Jeanem, nechá se od něj zabít, ale chce Emanuelu, musí ji mít, vezme si ji násilím, znásilní ji, její protesty udusí polštářem. A bude ji tolikrát milovat, že na to při své horečce zemře. Nebude se alespoň muset starat o to, co bude následovat. Ale co ona? Bude zneuctěna: snad spáchá sebevraždu? A to on, přítel,

téměř bratr, bude původcem všech těch hrůz. Cítí, že se mu dělá špatně. Jaký to jsem prašivý, hnusný tvor! Nejraději by se sám nad sebou rozplakal, kdyby se za slzy nestyděl ještě více než za svůj chtíč.

Vždyť ona je symbolem věrnosti. Jediný muž, který na světě pro ni existuje, je její manžel. Nejsem v jejích očích ničím. Ani mne nevidí. Ach, kdyby mi ho jen chtěla vzít do ruky, mezi své prsty, alespoň na chvilku! Pomaloučku se k ní přiblížím, a nepohne-li se, budu jej možná moci třít o její bok, aniž si to uvědomí...

Emanuela na něj pohlíží zmatena: co je to za divného chlapce! Je zde již tři týdny, proč se s ní ještě nevyspal? Má ji pod rukou — a nevyužije toho. A mohl by přece vědět, že vše, co je Jeanovo, je současně i jeho. Bylo by přece zcela absurdní, aby mu přítel půjčil svůj dům, svůj vůz, knihy, dýmky a nikoliv i svou ženu! K čemu je potom dobré, že je. krásná?

Je jí horko. Stáhne si košili. Christopher obdivuje takřka smutně její ňadra. Je tak dokonalá, tak Čistá, myslí si. Jsou to gesta, která by u jiné byla provokací, výzvou k neřesti... Měl bych padnout na kolena ...

Emanuela vstane a odejde po špičkách z pokoje. Vrátí se k Jeanovi:

- Řekla bych, že spí, ale pořád něco říká — myslíš si, že je v deliriu?

- Vždy mluví trochu zmateně, i když je mu dobře, nevšimla jsi si?

Uchopí ji kolem krku:

- Máš chuť se pomilovat?

- Na to mám vždy chuť! Emanuela jej počíná svlékat:

- Dnes večer to budu já, která si z počátku lehnu na tebe. A později, mezi dvěma vzlyky, zamumlá:

- Jsi spokojen s tím, jakou máš prostopášnou ženu?

Jestliže se mi podaří projet v tomto oblečení městem, aniž mne policista zastaví, řekla si Emanuela ve voze, kterým jela

na sjednanou schůzku, a jestliže mne nevyhodí vrátný, potom jsem dobrá k tomu, aby mne někdo znásilnil ve výtahu.

Ale vlastně, uvažovala, mohu být vůbec ještě znásilněna, když dávám komu se mi zachce? To se mi zdá nesnadné. Stala jsem se neznásilnitelnou.

Přesto však měla dojem, že vždy musí existovat nějaký způsob, jak se cítit znásilňována. Je to jistě otázka prostředí, atmosféry. Nebo osoby. Nebo úmyslu. Kdybych byla ženou, řekla si, líbilo by se mi být neustále znásilňována...

Ornát z rudého jutového plátna, který má na sobě, neodpovídá zřejmě městským obyčejům. Jako jediný kus oděvu je to prostý čtverec bez zapínání a knoflíků, pouze s dírou uprostřed k prostrčení hlavy. Dva cípy kryjí Emanuelu vpředu a vzadu, v pase je svírá kožená šňůrka. Zeširoka se však otevírají po obou bocích, takže lze z profilu vidět jak prsa, tak stehna a při sebemenším závanu i břicho a zadek.

Došla k závěru, že filosofie oblékání nemá být podrobena žádným příkazům a proto se drží tohoto: má-li sukni, je tato průsvitná nebo rozstřížená a alespoň o dlaň kratší než udává móda. Je-li sukně široká nebo skládaná, zvedne ji, když si sedá. Je-li úzká, zvedne se sukně sama. Ve dne má ráda průsvitný jersey a trička, která jako slupka cibuli obepínají ňadra a zdůrazňují jejich hroty. Nebo nosí halenky rozevřené až do pasu. Večer má ráda kulaté nebo rovné výstřihy odhalující dvorce bradavek a umožňující pohled na celá prsa, když se nahne. Nemá ráda róby bez ramínek, protože ty musí k poprsí přiléhat. Mnohem přitažlivější je odstávající dekoltě. A pokud jde o prádlo, to prostě nenosí žádné.

Nemusí se však obávat střetu s veřejnou mravopočestností, protože řidič přes zákaz zajel s vozem až těsně před vestibul mrakodrapu. Majordomus se ani neukázal. Liftboy a ostatní uživatelé výtahu ani nemrkli. Emanuela je hrdá na to, že svou odvahou dosáhla vítězství.

Terasa vysoko nad městem se podobá zahradě a doktorův

byt vile, postavené uprostřed této zahrady. Její fasáda je obrostlá růžemi. Jméno je skutečně na dveřích.

Doktor Marais byl zaměstnán stříháním růží... Ne, rozhodla se, to by byl špatný začátek: lépe by bylo, kdyby na počátku této historky bylo neznámo. Nikdo venku, zeď, v ní dveře; vše je za těmi dveřmi. A co? Stane se něco? Nebo nic? Neměla ani nejmenší představu o tom, co ji zde čeká.

To je vlčí tlama, myslela si, když pohlížela na dveře. Když se nevrátím, ani nikdo nebude vědět, kde mne hledat. Prohlížela si kameny — nebyl to mramor, ale nějaký vzácný materiál. Neměla by raději zajít do klubu a setkat se s nimi raději na známé půdě?

Otřásla se. Přece nyní nezatroubí na ústup! Stiskla knoflík zvonku.

Mladičká dívka, která jí přišla otevřít, byla služebná, jak se dalo soudit podle jejího oblečení. A právě to Emanuelu překvapilo: místo tradičního sarongu siamských služek měla na sobě přiléhavé šaty, stejně krátké — ne-li kratší — jako Emanueliny, ale ušité — v tomto klimatu! — z černé vlněné látky, s dlouhými rukávy a nahoře uzavřené kulatým bílým límečkem. Její účes byl korunován krajkovým trojúhelníkem, jaký nosí subrety v divadle. A ještě neobvyklejší byly dlouhé jemné černé punčochy na nohou, které Emanuela shledala k zbláznění krásnými, tak byly dlouhé, štíhlé a krásně vymodelované.

- Račte vstoupit, madam!

Hlas zněl libě a přízvuk byl tak věrný, že se Emanuela v duchu ptala, zda ta neobyčejná kráska není Francouzska. Odkud pak měla ale svou plavou pokožku, mandlové oči, svá vysoká prsa? Na návštěvnici pohlížela upřeným pohledem, který byl možná nevinným. Řekla:

- Panstvo vás očekává.

Emanuela šla za ní dlouhou klimatizovanou chodbou, kde se její nohy hluboce bořily do měkkých koberců a jejíž stěny byly

lemovány starými obrazy. Zdálo se, že Bangkok zůstal kdesi daleko.

Byla uvedena do veliké místnosti s čerstvým ovzduším, slabě osvětlené. Alespoň potřebovaly její oči hodnou chvíli, než se přizpůsobily světlu lamp s karmínovými stínidly. Zvenčí sem nepronikalo žádné světlo, všude byly závěsy a žaluzie a nikde nebylo vidět jediné dveře nebo okno. Ikony, vzácné dřevo, zdobená kůže, knihy, staré zbraně, zlaté sošky se postupně objevovaly před Emanuelinými zraky. A ticho, měkké jako vlna. Známí ze včerejška na ni mlčky pohlíželi, jak vchází.

Žena, která ji „objevila", byla oblečena do bleděmodrého přiléhavého trikotu baleríny nebo hotelového zloděje. Triko bylo z jediného kusu od hlavy až po nohy a pokrývalo dokonce i ruce. Ani nyní nemohla Emanuela rozeznat, zda je její hostitelka blondýna nebo bruneta. Její ňadra naštěstí (a to bylo pro Emanuelu nejdůležitější) zůstala i pod tlakem nylonu právě tak vynikající, jako když přečnívala z bikinek.

Domácí pán pozoroval flegmaticky Emanuelu ze svého křesla. Měl úzké sametové kalhoty, jemně pletené sportovní triko a hedvábnou šálu. Emanuele se ten pár zdál trochu zimomřivý. A byla zde další osoba, oblečená jako ke slavnostní večeři. Co však zvláště upoutalo její pozornost, byla u této osoby dokonale holá lebka, jako vyřezaná ze slonové kosti beze stopy vlasů. Po chvíli si všimla, že nemá ani řasy, ani obočí... Přesto však v ní ta osoba nevzbuzovala ani odpor, ani strach.

Na pohovce z černé kůže uviděla jako posledního mladíka z bazénu, ležícího na zádech, zcela nahého.

Pokud to mohla posoudit, nebyl tam přítomen nikdo jiný. Služebná zřejmě odešla... Ale ne, byla zde, téměř skryta v tmavém koutě. Její špičatá prsa se zdvíhala klidným dechem.

Doktor nakonec povstal, sklonil se, uchopil Emanuelu za ruku a nabídl jí křeslo, ze kterého se právě zdvihl. Octla se

zcela blízko holohlavého muže. Hostitel jej představil:

- Můj znamenitý přítel, Georg von Hone. Znamenitý, pomyslela si. Kdo to asi je?

- Erik spí, dodal hostitel pohnutě.

Erik může všechno, komentovala to v duchu Emanuela.

Němec jí nabídl skleničku. Nikdo nemluvil. Chvíli měla dojem, že také ostatní usnuli.

Aby si dodala odvahy, vysrkla nabídnutý nápoj. Jeho zrádnost odhalila, teprve když spolkla poslední kapku: točila se jí hlava. To ji trochu znepokojilo.

- Pokoušíte se mne drogovat, prohlásila.

Lékař se probudil k životu natolik, že dokázal právě jen pokrčit rameny.

- Vaše skleničká obsahuje pouze alkohol.

- Přinejmenším se mne pokoušíte opít.

- To je vaší věcí, abyste se dokázala mírnit!

Emanuela neměla náladu na to, aby se nechala peskovat. Zasmála se mu pod nos:

- A to jste mne tedy nechali přijít jen proto, abych se mírnila?

Je možné, připustila si, že mé výpady neoplývají právě tou nejbrilantnější logikou, ale abych si byla upřímná, počínám se sama sebe ptát, co zde vlastně dělám. Nezdálo se, že by někdo z přítomných nějak zvlášť netrpělivě toužil po její přítomnosti. Možná, že toto shromáždění nemá jiný cíl, než v tichu popít? Příkrost odpovědi, které se jí dostalo, ji zastihla nepřipravenu:

- Protože se zdá, že vám záleží na tom, abyste předem znala svou úlohu, tak vám ji vysvětlím: jste zde proto, abychom vás plně využili.

Otočil si křeslo, pohlédl na ni povýšeně, což na ní zapůsobilo méně než slova, která následovala:

- Ten druh hříček, které jsme vám včera nabídli, nás vůbec nezajímá a nebaví. Tím lépe pro vás, když vám to stačí. Nám je však třeba více, aby nás to vzrušilo. Ale máme vzrušení právě

tak rádi, jako vy. Dovolíte nám proto dnes, abychom použili takových prostředků, které pomohou vzrušit i nás? Vy jste byla ukojena včera, dnes je řada na nás.

Emanuela pocítila, jak v ní počíná klíčit pocit strachu. Pak si však řekla, že není třeba věc předčasně dramatizovat. Nejdůležitější asi bude — dokáže-li to — vypátrat sklony této bandy. A tak pokračovala v dialogu:

- Koktejl, který jsem právě spolkla, je jedním z těchto prostředků?

- Nechci předstírat, že jsme vám jej snad nabídli bez jakéhokoli záměru.

- Myslíte, že takto budu schopna lépe vás uspokojit?

- V každém případě se domnívám, že budete ochotnější.

- Možná že se budu chovat ještě lépe, než očekáváte — budu-li na to mít náladu.

Poprvé se usmál, s jistým přídechem shovívavosti.

- Myslím, že bude jednodušší, když vás nebudeme muset přesvědčovat.

-A proč byste mne zbavovali rozkoše z toho dát se přesvědčovat? bránila se statečně Emanuela.

- Vždyť ani nevíte, co máme v úmyslu s vámi udělat, zakročila nečekaně žena. Zdálo se, že se právě probudila.

Emanuela si ji již představovala s řetězi a s důtkami v rukou.

- Budete mne mučit?

Zdálo se, že tato otázka pána domu rozveselila.

- Vybíráte si špatnou četbu, dobíral si ji. My máme více představivosti.

- Chceme vás zbavit vaší přirozenosti, řekla hostitelka.

její manžel dodal:

- Chceme přizpůsobit vaši citlivost a vaše vědomí. Nahradit vaši vůli jinou schopností. Potom pro nás bude možná opět zajímavé zmocnit se vás.

Emanuela si řekla, že asi bylo chybou, že se nezneklidnila.

- A co mne necháte dělat, až mne proměníte podle svých

představ?

- To, co byste ve svém normálním stavu nedělala.

- Změní se tím můj vzhled?

- Ano, ale k lepšímu.

- Já však jsem spokojena s tím, jak vypadám nyní.

- Můžete být přece více animální, živočišná. Především to však bude vaše duše, která dozná změnu.

- Stane se ze mne obluda?

- Podle společenských kritérií lze připustit, že to slovo přibližně vystihuje to, jak se změní vaše činy a myšlení.

- Budu páchat zločiny?

- Určitě, ale což je nepácháte již nyní?

- Moje zločiny ubližují pouze hlouposti.

- Každý podle svých chutí.

Tak to jsem se pustila do pěkné ztřeštěnosti! soudila Emanuela. Nyní za svou nerozumnost budu platit. Ale ne bez boje!

- Otroctví nikdy ženy neodstrašovalo, vysmívala se s hrdlem staženým úzkostí. Je to forma rozkoše, která se vyrovná ostatním.

- To, co s vámi uděláme, je více než otroctví.

V Emanuele největší úzkost vzbuzovala skutečnost, že stále ještě se jí nedaří rozeznat druh nebezpečí, které jí hrozí.

- Už vím, chystáte se mne zhypnotizovat.

- Radím vám, abyste se těchto romantických hypotéz vzdala. Raději zachovejte klid.

- Myslíte, že mám strach?

- To mne nezajímá. Pro mne je důležité jen to, v jakém stavu budete za chvíli.

- A proč mi to nepopíšete? Možná že bych shledala, že může být zajímavé něčemu takovému se propůjčit.

V jejím pohledu se objevila stopa zvědavosti.

- Na tom ostatně nezáleží, řekl, jako kdyby mluvil sám se sebou, zda se tím budete bavit či nikoliv: jistě chápete, že ne-

máte jiné volby než jít cestou, kterou my určíme.

- Nepřivedli jste mne sem násilím, že? Přišla jsem zcela dobrovolně, bezpochyby proto, že jsem měla chuť zkusit to.

Tentokrát se zdálo, že je trochu zaskočen.

- Ale ... nemáte ani trochu tušení, v čem to spočívá?

- To nemám. Kdybych to věděla, tak ...

Na chvíli se zamyslel a pak se zřejmě náhle rozhodl:

- Tak tedy, o co jde, slabikoval. Pro začátek dostanete se do stavu jakéhosi superorgasmu. A to aniž se vás kdo dotkne, ani vy sama. Kvalita a intenzita toho, co pocítíte, nebude srovnatelné s rozkoší, kterou jste doposud poznala, ať jsou zdroje vašeho temperamentu jakékoliv. Doslovně budete bláznit rozkoší. A v tomto stavu zůstanete bez přerušení po několik hodin.

- Jak dlouho? zeptala se Emanuela.

- Tentokrát asi dvě hodiny, myslím.

Zatvářila se tak, jako by to pro ni nebylo nic mimořádného.

- A pak?

- Psychologicky podlehnete skutečné vášni poddávat se. Budete si přát, abychom vás užívali jako předmět, jako nástroj bez duše, již ne pro vaši vlastní rozkoš, nýbrž pro rozkoš vašich ovladatelů. Budete se zběsile nabízet k ukojení všech jejich fantazií. Budete posedlá touhou ukájet se.

Emanuela propukla v smích.

- To pak v tom opravdu nevidím nic, co by si zasluhovalo takové okolky, prohlásila. To vše jsem již vyzkoušela, ani nevím kolikrát. Jestliže to je to, co chcete objevit, mohu vás velmi pohotově informovat: je to velmi příjemné.

Lékař se obrátil ke svým společníkům, jako by je chtěl volat za svědky této nestydatosti.

- Takže nic vás v tom nemůže překvapit? řekl sarkastickým tónem, do kterého však byla přimíšena i shovívavost. Tak si ještě poslechněte toto: naše pocity, pocity těch, kteří vás budou využívat, dosáhnou takové dokonalosti, jakou si ani nemůžete

představit. Ve srovnání s těmito rafinovanostmi je uspokojení, které lze čerpat z přirozeného styku, pouhou nudou.

- To je nádherné, zvolala Emanuela. A co je třeba dělat, aby se člověk dostal do toho stavu? Protože v tom musí být, myslím, nějaký trik.

- No právě, jde o určitou přípravu.

- To je to, co jste mi dali vypít?

-. Ale ne. Preparát musí být vpraven injekcí. Emanuela se zatvářila znechuceně:

- Ale já se hrozím injekcí!

- Nemějte obav, toto je zcela bezbolestné.

Srdce jí zběsile tlouklo, ale z jiných důvodů, než ze strachu před přechodnou bolestí. Pokusila se o vytáčku:

- V žádném případě mne však nezmrzačíte, řekla s úsměvem. Víte, já nepotřebuji afrodiasika, abych se dostala do formy. Mám tělo od přírody dostatečně bláznivé. Možná, že ... váš povzbuzující prostředek je určen pro děvčata, která trpí nedostatkem hormonů?

- To není afrodiasikum, které by jen podrážděnou touhu. Můj preparát touhu ukojí, a to nezměrným způsobem.

- Jako opium nebo hašiš?

- Ale vůbec ne. Účinek, který jsem vám popsal, nepřichází z vnějšku, nýbrž z vašeho vlastního nitra.

- Snad jako u LSD?

- Ani to ne. Jeho působení je zcela jiné. Mnohem hlubší, mnohem radikálnější.

- Vysvětlete mi to podrobněji.

- Nemohu se pustit do podrobností.

- Tím hůře, povzdechla si.

Chvíli přemýšlela a pak řekla znepokojeně:

- Přirozeně riskuji, že na to zemru? Znovu se usmál:

- Ale kdepak! Byla skeptická:

- To říkají lékaři vždy, poznamenala bez nádechu nevole. V každém případě existuje značná možnost, že zůstanu šílená?

- Ani to ne.

- Po tomto druhu... transu se člověku opět vrátí zdravý rozum?

- Člověk pouze lituje, že to skončilo. A má chuť začít znovu.

- A toho pocitu se již nebudu moci zbavit?

- Ne, toho pocitu se nikdy nebudete moci zbavit. Emanuela se ani nepohnula. Z její tváře nebylo možno vyčíst, co si o tom myslí. Marais pokračoval týmž nezúčastněným tónem:

- Po několika pokusech budete potřebovat každodenně svou dávku, to vám však nebude bránit žít, naopak.

Podíval se na svou ženu. Emanuela si uvědomila se vzrušením, za které se zastyděla, že ta žena asi musí právě tak žít, v tom světě bláznivé rozkoše. Ukájet se každý den, až ztrácí vědomí, a ještě více ukájet ty, které miluje ... Tato myšlenka měla příchuť pokušení.

- Po kolika pokusech? zeptala se, navazujíc na poslední hostitelova slova. Chcete tím říci, že člověk tím není otráven za jediný pokus?

- Je skutečně třeba celé série injekcí, vysvětlil lékař omluvným tónem. K návyku zpravidla nedochází dříve než po desáté nebo dvanácté injekci.

- Ale potom to, co se mnou chcete dnes udělat, není k ničemu!

- To nám bude stačit pro dnešní odpoledne, odvětil zamyšleně. Pochopitelně, trvale byste z toho měla užitek jen tehdy, kdybyste se podrobila celé kůře, jak jsem vám řekl. Ta by si vyžádala přinejmenším deseti dnů.

- A kde bych se té kůře podrobila?

- Právě zde. Musela byste sem pravidelně docházet v stanovenou hodinu.

Emanuela se ani neodvažovala uvěřit svému štěstí: tak to neměli v úmyslu ji zde uvěznit?

- Já sem již nepřijdu, prohlásila, ponechávajíc veškerou

opatrnost stranou. Její znepokojení jakoby náhle zmizelo. Dodala:

- Ráj totiž není to, po čem bych toužila.

A pak dříve, než se mohli ostatní zaplést do tohoto rozhovoru, prohlásila vesele:

- Nemusíte se však znepokojovat, nepřijdete o svou slavnost. Ani já nemám chuť, aby vše to, co jsem již udělala, bylo pro nic za nic. Protože jednou neznamená ještě návyk...

Sebevědomě je přelétla pohledem:

- Vyzkouším váš preparát. Abych věděla, co si o tom mám myslet.

Marais ji nedůvěřivě pozoroval. Jeho žena si uchovala svůj neproniknutelný výraz. Pokud jde o ty další, Emanuela nebyla zvědava, jak se tváří a neotočila se. Všichni tito lidé postrádají smysl pro humor, usoudila. Tak ať se alespoň podílejí na její dobré náladě! Opravdu potřebovali, aby je někdo povzbudil.

- Tak, doktore, na co čekáte? Vždyť vidíte, že jsem se již rozhodla. Nemějte strach. Tak mi ji přece dejte, tu injekci!

KAPITOLA VIII.

BŮH MYSLÍ NA HŘÍŠNÍKY

Způsobila jsem velké zkázy, zbavila jsem celé provincie jejich obyvatelstva, celá království. Ale to bylo pro lásku Kristovu a Svaté Markéty.

Izabela Katolická královna Kastilie

Hledejme jako hledají ti, kdož mají nalézti a nalezneme jako nacházejí ti, kdož mají hledati.

Svatý Augustin

Marie-Anna jako by se počátkem odpoledne vynořila z krajiny, zmodralé pod nápory deště bičujícího zem. Emanuela, s bradou opřenou o koleno, s druhou nohou nataženou před sebe, seděla na prahu a její pohled bloudil po zmáčených korunách stromů v zahradě. Již po celý týden nestála modelem Anně Marii a teď na ni čekala.

- Ty, Ty! vykřikla radostně a vrhla se ke své malé přítelkyni. Odkud přicházíš? Jak to, že jsi zde?

Oběma rukama ji uchopila za zlaté copy, smála se radostí a s rozkoší přitiskla rty na tváře do hněda opálené sluncem a mořským vzduchem. Marie-Anna vysvětlovala:

- To tatínek. Potřeboval maminku pro lidi, kteří přijedou z Paříže. Zůstaneme zde celý týden.

- Jenom týden! zvolala Emanuela zasmušile.

- Proč se na nás nepřijedeš podívat na pláž? odvětila Ma-rie-Anna. Přece jsem ti to říkala!

A snažila se vyprostit:

- Tak mne už přestaň tahat za vlasy, to bolí.

Emanuela v mžiku svázala vlasy na uzel kolem jejího, hrdla, jako kdyby ji chtěla uškrtit, a pak prohlásila:

- Chyběla jsi mi. Jsi tak krásná!

- To si na mne již nepamatuješ?

- Ještě jsi zkrásněla. - To je přece normální. Emanuela se znepokojeně tázala: - A já, pořád se ti líbím?

- Však uvidím. Co jsi dělala celou tu dobu, kdy jsem na tebe nedohlížela?

- Jen samé hrozné věci.

- Dokaž to.

- Vyzpovídej se nejdříve ty ze svých smilstev. Mluv a já budu poslouchat. Obrátíme si role.

- Chtěla bych vědět proč?

Oheň v zelených očích trochu ochladl skepsí.

- Zdá se, že jsi Maria pustila k ledu, poznamenala víla, se stejnou nedbalostí. Již se s ním nescházíš?

- Mám tolik úspěchů, vychloubala se Emanuela, že musí čekat, až na něj zase přijde řada.

Potom, aby dala najevo, že se nenechá poručníkovat, připomněla:

- Nepokoušej se vytáčet! Přiznej se, prožila jsi nějaká dobrodružství?

- Tisíce.

- Tak mi popiš alespoň jedno, abych poznala, jaká. Rána z výfuku ji však přiměla otočit se k silnici.

- Co je to za vůz? zeptala se Marie-Anna. Kdo je to v něm?

- Anna Maria Serguine. Znáš ji?

- Ach, to je ta? Maluje tě. Budu se dívat, jak mlčíte.

- Ty víš všechno. Jak to, že máš tak dobré informace? Marie-Anna přivřela víčka, mezi kterými se na Emanuelu uštěpačně podívala, potom podle svého zvyku přešla otázku bez odpovědi a řekla:

- Doufám, že bude tvůj portrét zdařilý?

- Určitě. Maluje však bohužel jenom můj obličej. Škoda.

- Ohledně zbytku by ses raději měla obrátit na nějakého muže.

- Vy jste se tu milovaly? zeptala se přicházející Anna Marie.

Emanuela na ni s překvapením pohlédla:

- Ne... Proč?

- Jestli se nemilujete s tímto zázrakem, řekla Anna Marie, potom s kým tedy?

- Ale, vidím, že se odvazujete!

- Kdepak. Pokouším se pouze vystihnout vaši logiku. Marie-Anna prohlásila blazeované:

- Nevěřte Emanuele, že je lesbičanka. Tou je především před muži.

- Víš vůbec, o čem mluvíš? Anna Maria má pravdu, je na čase, abych tě zbavila panenství.

A velitelsky dodala:

- A vůbec, co tady děláš tak oblečená? Vysvleč se napřed donaha.

- Tvá návštěvnice by tím byla šokována, zašklebila se Marie-Anna.

- Ale vůbec ne, protestovala mladá Italka k rostoucímu překvapení Emanuely. Naopak.

- No, v tom případě ... souhlasila Marie-Anna s potěšením.

A obratem ruky zde stála nahá. Předváděla se před staršími družkami:

- Tak teď jste spokojeny?

- Ano. Zatím si vás dám stranou a až ukončím Emanuelu, tak udělám vaši sochu.

- Z čeho?

- Zatím nevím. Z něčeho příjemného na dotek.

- Hle, Anna Marie se dává na lesbickou víru, prohlásila ironicky Emanuela, ale prostřednictvím mramoru.

- Já bych chtěla, aby někdo objímal mou sochu, řekla Marie-

Anna, to by mi dělalo dobře.

- Tak pojď, ať ti pohladím ňadra. Marie Anna bez zdráhání uposlechla a Emanuela ji tiskla

a hladila po celém reliéfu, přičemž se po očku dívala, jak na to reaguje Anna Maria. Ta však nedávala najevo žádné vzrušení.

- Vy mne neodsuzujete? divila se Emanuela. Italka předstírala nevinnost:

- Myslíte, že bych ji mohla vymodelovat, aniž bych dělala právě to, co vy?

- Vše záleží na úmyslu, odpověděla Emanuela nahněvaně. Anna Maria se rozesmála:

- Kdyby bylo hříchem dotýkat se prsou této panenky, potom by nebyl měsíc měsícem.

- Tak proč se nedotýkáte mých?

Anna Maria neodpověděla. Emanuela naléhala:

- A co takhle?

Vsunula prst Marii-Anně mezi stehna, do rýhy pod kožíšek barvy severského rysa. Anna Maria zůstala klidná, zato Marie-Anna protestovala.

- Lechtáš mne, nech toho. Neumíš to.

Vlna zármutku, téměř sklíčenosti naplnila Emanuelu. Ze všech sil se snažila bojovat proti té slabosti: jsem pitomá, řekla si, je to jen poraněná ješitnost... Ale ne, ta hořkost měla stejnou příchuť, jako když trpěla pro Bee. Proč, proč? ptala se téměř zlostně. Pak se však najednou její stav proměnil téměř v blaženost. Vždyť na tom není nic špatného. A Marie-Anna mne neodmítá skutečně: její příkrost vyplývá ze stejného studu, jaký pociťuji, když se musím přiznat, že mám srdce. To nic neznamená, to jsou jenom pozůstatky panenství! Až ona i já vyrosteme z klackovských let, nebudeme se stydět za to, že jsem k sobě něžné. Usmála se na přítelkyni, jako kdyby jí tato otevřela náruč.

- Máš pravdu, budeme se milovat, až na to budeme mít

chuť. Ale ne teď, protože teď na to není vhodný okamžik.

Otočila se a na tváři Anny Marie zahlédla letmý záblesk výrazu, o kterém si nebyla jista, zda to není jenom její klamná představa. Řeklo by se, že tím, co se zde událo, byla mladá malířka poněkud zklamána. Jistě by se nebyla zlobila, kdyby byly události vzaly jiný běh. Emanuelu to povzbudilo.

Marie-Anna se tvářila, jako že se chce obléci.

- Zůstaň přece docela nahá, naléhala na ni Emanuela. Jestliže bude souhlasit, hádala, pak mne miluje. Marie-Anna odhodila sukni. Jak je život krásný!

- Pojďme na terasu, navrhla Anna Marie.

- Buď tak laskavá objednej nám čaj, požádala Emanuela Marii-Annu.

Ta si to zcela bez zábran zamířila do domu.

- Na tom, že je Marie-Anna zcela nahá s námi, není nic špatného, řekla vyčítavě Anna Maria. Ale že ji necháte, aby se tak procházela po domě, v tom je něco pervezního.

- Nejste spravedlivá, protestovala Emanuela. Nahá dívka v koupelně, to jde. Ale v kuchyni, to již má nějaký jiný význam?

- Chcete říci jiný erotický význam? Erotismus přece není kritériem pro dobro a zlo. Tělo Marie-Anny má lidskou hodnotu, tu, že jde o rozkošnou třináctiletou dívenku. A estetickou hodnotu, která není závislá na sexuálním vzrušení, které vyvolává.

- Ale ne! Právě v tom nejsou umělci upřímní. Jestliže malují nebo modelují raději akty než jablka, není to proto, že by umění bylo bezpohlavní. Je to proto, že jak oni sami, tak ti, kdo si jejich díla prohlížejí, chtějí být vzrušováni. Jejich úmysly jsou nad slunce jasnější: důkazem toho je, že když se ke stáří uklidní, malují jablka.

Emanuela neposkytla své odpůrkyni čas na repliku a pokračovala :

- A nechtějte se přede mnou pokrytecky přetvařovat, drahoušku! Ať předstíráte cokoliv, vím, že pohled na tělo

Marie-Anny vás vzrušuje.

- Ale to je absurdní! Marie Anna mne právě vůbec nevzrušuje, zatímco ...

Anna Maria se zarazila, zřejmě v rozpacích. Ale již bylo pozdě. Emanuela vyskočila, objala ji kolem krku a výsměšně jí řekla přímo do tváře:

- Zatímco mne nechcete malovat nahou, protože máte strach, že by utrpěly vaše zásady, že?

- Ne, to není tak, ujišťuji vás! Je to právě naopak!

- Zcela naopak? Co tím chcete říci! Vysvětlete mi to, abych to pochopila.

Anna Maria trpí zřetelně takovými rozpaky, že se Emanuela rozhoduje, zda ji nemá políbit na krásné, sevřené rty, aby ji utišila. Marie-Anna se však bohužel vrátila o chvíli dříve, než bylo třeba.

- Vy mne nechcete pochopit, Emanuelo! naříká Anna Maria. Nejde přece jednoduše o záležitost ctnosti a hříchu! Prostě nejsem lesbičanka, to je vše. Protože milujete ženy, myslíte, že všechny jsou jako vy. Ale to jste na velkém omylu. Většina není zrozena s takovou zátěží.

- Tak ať si na to zvykají! zvolala Emanuela hrdě.

Ty věci lze naučit. A učí se dokonce velmi snadno. K tomu stát se lesbičankou není třeba žádných ceremonií, lesbičankou se děvče ani nerodí, ani do ní nedoroste. Od té doby, co jsem vyspěla, jsem uviděla u tolika děvčat, že učinily tento krok.

- To ty's je obrátila na tu víru? zeptala se zvědavě Marie-Anna, roztažená ve své nahotě co nejpohodlněji na poduškách.

- Tuto proměnu přináší příležitost. Za určitých okolností zláká každou ženu dříve nebo později touha milovat se s jinou ženou. Když pro nic jiného, tedy ze zvědavosti.

- Nebo z lenosti, kazatelsky prohlásila Marie-Anna. Mají chuť a protože nemají po ruce muže, nechtějí si dát práci s tím, že by nějakého hledaly. Nebo protože je otravuje dělat si to samy. Pak se tedy masturbují čtyřručně.

Emanuela propukla v smích.

- To je ale hloupá psychologie. Pravdou je, že ženské tělo vzbuzuje touhu samo o sobě, nepůsobí výhradně jen na nervy mužů. Citlivá je k němu každá normální bytost. Ty ženy, které předstírají, že je druhé ženy nepřitahují, jsou buď nevyléčitelně frigidní, nebo si odmítají přiznat, že jsou obětí společnosti a byly přizpůsobeny, atrofovány konformismem a společenskými tabu. V tom i onom případě se jedná o mrzáky. Byl jim odamputován jeden smysl.

- Bylo jim odamputováno jedno pohlaví, upřesnila to Marie-Anna.

- A nikdy nebudou vědět, co je to skutečná láska, protože když milujeme svůj vlastní druh, milujeme opravdu.

Přinesli čaj a to na chvíli odvedlo rozhovor jinam. Ale bylo souzeno, že se námět rozhovoru opět objeví. Úvaha Marie-Anny, ve které se vyskytlo slovo „chuť", poskytla Emanuele záminku, na kterou čekala:

- To je jako u saphismu. Zpočátku je to estetická otázka: pro to, aby žena nemilovala ženy, nemusí být ještě zbavena chuti. Anna Maria měla na vysoké škole krásných umění propadnout.

- Já dovedu ocenit krásné dívky, ale normálním způsobem. A můžete si říkat co chcete, homosexualita je něco nenormálního.

- Zdá se mi to méně nenormální, než milovat Svatou Pannu.

Zdálo se, že to Annu Marii rozhněvalo, ale Emanuela na to nedbala. Pokračovala:

- Mám tomu rozumět, že vaší touhou jako umělkyně je utopit se v normálnosti? Myslela jsem, že úkolem umění je otevírat cesty ven z přirozeného.

- Pokouším se rozlišovat v nadpřirozenu, co je boží a co ďáblovo.

- Neříkejte, že opravdu věříte na ďábla. Přece úplně stačí Bůh! Musíte si vybrat, věřit v jednoho, nebo v druhého: ne v oba dva najednou.

Anna Maria nemá co říci. Emanuela ovládá takový způsob přebíhání od Lesbosu k teologii, že ji to úplně přivedlo z konceptu.

- Počkejte chvíli. Emanuela odběhla a po chvíli se vrací s velkou knihou v nádherném barevném přebalu.

- Hle, co řekl někdo, kdo by se vám měl líbit.

- Mondrian?

- Ano, právě ten: „Čistá krása je totožná s tím, co bylo v minulosti odhaleno pod jménem božství."

Anna Maria se zatvářila nespokojeně, neřekla však nic. Emanuela jí podala knihu. Marie-Anna se vmísila do rozhovoru:

- Není to proto, že je Emanuela tak hezká, že ji milujete?

Jiného dne našla Emanuela tuto myšlenku od Še Tao: „Lidé věří, že malování a psaní spočívají v reprodukování forem a podrobností. Ne, štětec má sloužit k tomu, aby nechal vystoupit věci z chaosu."

A nazítří objevila toto:

„Příroda je plna nebezpečenství. Člověk se nebude cítit v bezpečí, dokud nevybuduje svět nepřirozených forem, do kterého by se mohl utéci."

- Skutečností je, řekla Anně Marii, že se člověk ještě stydí za své zvířecí předky. Neví, co by vymyslel, aby se na ně zapomenulo. Duše, pocházející od Boha, to byla idea, ale daleko to nedovedla. Umělý prostor, kde pro Boha není prostě místo, to již je silnější. Aniž si to uvědomujete, to je právě to, co se pokoušíte dělat, když malujete. Ale to je pořád ještě jen příštipkaření.

Potom své myšlenky upřesnila:

- Umění je v podstatě takovou formou tvoření, která ještě není schopna tvořit přírodu. Toho dne, až budeme umět stvořit život, přemísťovat hvězdy, již nebudeme marně utrácet čas na to, abychom svět zhudlařili kvašovými barvami.

A pak ještě:

- Mario říká, že dokončené dílo je pouze mrtvou stopou. Ubozí milionáři, kteří tak draho platí za ty obrazy. Jsou pěkně napalováni! To, co kupují, již ztratilo všechno umění v okamžiku, kdy malíř odložil své štětce. Z jeho uměleckého snažení zbyla jen mazanina. Umělecké dílo v témž okamžiku zemřelo. Neexistují nesmrtelná díla, existují pouze tvůrčí okamžiky, tak krásné, tak prchavé, že mizí dříve než mohou zestárnout. Umění je v člověku, nikoliv ve věcech. Umění je v tom, co tvořím, je v tom, když miluji tak, jak to dělám.

- To je naivní umění!

- Umění nemůže být naivní. Láska naopak může být naivní: je však naší věcí, abychom tento nedostatek napravili, abychom z lásky umění učinili.

- Naivnost je tedy chybou, nedostatkem?

- Zajisté. Je to nedostatek, nemoc dětství. Opakem naivní lásky je erotismus.

- Potom mne raději ponechte v mé dětské nemoci! Pro mne jsou vaše cizoložství, vás skupinový sex, vaše ženy mužského pohlaví, vaše svobodná láska nemocí lásky, nikoliv uměním!

- Kdybych měla podezření, že to, co dělám, je špatné, přestala bych to dělat. Nejdůležitější není rozkoš, ale hrdost. Zajisté, existují způsoby milování, které jsou špatné, tak jako existují způsoby modlení, které musí vašemu bohu působit utrpení. Být erotický znamená něco jiného, než přecpávat se hanebnými myšlenkami! Vše, co člověk dělá ve skrytu, má sklon být něčím ošklivým. Ale já že bych se měla stydět? Za co? Vždy jsem tím jenom poskytovala dobro. Půvab erotiky spočívá v tom, že pociťujeme rozkoš z toho, že někoho ukájíme, poskytujeme mu rozkoš.

- Žijeme zřejmě v zcela odlišných světech.

- Jste si tím jista? Jestliže se skutečně domníváte, že láska je hříchem, potom toho víte více, než věděl Ježíš Kristus, protože on ubožák to nevěděl a měl spíše slabost pro cizoložné ženy,

kněžky rozkoše, hříšníky, pro lotry. Cožpak někdy hlásal: neprovozujete lásku, to je velmi špatné, nedostanete se do ráje? Učila jsem se čtyřem evangeliím, ale nikde jsem tam nenalezla obhajobu cudnosti. Proto jsou mi k smíchu vaše zdrženlivost a vaše panenství: do království božího bych vstoupila před vámi. A ve skutečnosti tam již jsem, protože království boží je v tom, že tam přicházejí muži a ženy, kteří mají oči pro dívání, uši k slyšení, ti, kteří mají hlad a žízeň po pravdě. Je to království tohoto světa, které nemusíme věčně odhalovat a které mi pomáhá hledat láska.

- To je hra se slovy! Láska, kterou hlásal Ježíš nemá nic společného se stydkými částmi vašeho těla!

- A co víte o těchto částech mého těla? Tam se právě dokresluje rozdíl mezi erotismem a sexuální posedlostí, tam se neshromažďují mrtvé orgasmy tak jako sádrové figury nebo obrazy, tam se vynalézá umění milovat. Podstata toho je spíše morální než tělesná.

- Tedy láska doktrinářská proti lásce endokrinální, lásce žláz s vnitřním vyměšováním?

Emanuela se usmívá, ale Anna Maria pokračuje:

- Kdopak naletí na takové bajky? Vy provozujete lásku křížem krážem celým vaším světem, protože vám působí rozkoš, to je vše. Zbavujete se těch zásad, které vám v tom překážejí, a místo nich prosazujete jiné, které mají za účel přikrášlit tuto prostou pravdu: že deset mužů vám poskytne větší ukojení než jeden.

- Přece bych mohla zvolit pohodlnější cestu a mohla bych se spokojit s manželem a se svýma rukama. Ale nejsem na světě jen proto, abych se ukájela.

- Jste na světě, abyste doufala.

- Jsem zde, abych se učila. Ale mám to ještě zapotřebí učit se lásce? Myslím si, že v tom již jsem dost silná. Zato však mám před sebou ještě dlouhou cestu, než budu umět skutečně milovat. Ve svých stydkých částech, jak vy říkáte se nestávám

lepší partnerkou rozkoše, ale lépe zamilovanou. K tomu, abych se takovou stala, nepostačí ani celý můj život, ani všichni muži a všechny ženy tohoto světa.

- Váš ideál spíše pramení z mozku než ze srdce. Jste si jista, že právě tato odtažitá vášeň člověka je skutečnou láskou?

- Je možné milovat bez vlastního rozumu? Láska, taková, jakou si chci zasloužit, je jiným názvem pro inteligenci. Milost být člověkem, to znamená milovat to, co činí schopným být géniem.

- Vy bojujete proti mýtům, ale obávám se, že váš erotismus se stává stále chimeričtějším.

- Je školou skutečnosti. Věřím pouze v principy, jaké odhalují Archimédové. Principy pána Boha proti nim neobstojí.

- Vždy existovala děvčata, která byla ochotna vyspat se s kýmkoliv. Cožpak za pokrok věd vděčíme jim?

- Kdožví? Kdyby nymfy a kurtizány nebyly po celá dlouhá staletí bránily muže před tím, aby nepodlehli boží hypnóze, bylo by se možná církvi podařilo zbavit je touhy po poznání a touhy po životě. Bez zvětšovacího skla, kterým byly při rozeznávání dobra od zla, by se možná náš svět již po tisíc let otáčel jako vykleštěná hvězda.

Emanuela se počala rozpalovat:

- V důsledku vašich nesmyslných zákonů již není přípustné být cudnou a věrnou. Mít hodně milenců se stalo povinností, jako je pro revolucionáře povinností házet pumy, i když se hrozí výbuchů a krve. Viníky nejsou ti, kdo přinášejí tyranům neštěstí. Jen ať přijdou pánové inkvizitoři. Černá duše božích služebníků soudí samotného Boha: dny jejich vlády byly pro zem nocí.

- Vaše invektivy proti Bohu jsou vlastně svým způsobem jeho uznáváním. Věříte v Boha, ale jste proti němu.

- Ale to mi prokazujete příliš velkou čest. Tak nerozvážná bych si nedovolila být. Minulost je však přeplněna Bohem a přitom byla minulost dobou omylů. Pravda je přede mnou. A

není mou chybou, že když se dívám přímo, nevidím Boha. Nenuťte mne, abych se obrátila nazpět: možná, že bych potom zapomněla na své křivdy.

- Na stvořitele nelze tak snadno zapomenout.

- Myslíte? Zkuste to myslet na Boha, když se právě ukájíte v rozkoši! Náboženství vymyslili lidé, kteří neuměli milovat.

- Ale proč potom vůbec věci existují, řekla úzkostlivým hlasem Anna Maria. Proč oplývá příroda tajemstvími? Proč spí netopýři hlavou dolů? Proč jste vy tak krásná, vy, která dovedete milovat a která musíte zemřít? V tom všem mi vědy nemohou říci nic.

- Ale ani náboženství. Pokusme se to odhalit, místo aby. chom si hrály na portrétování.

- V Angkoru v dobách chmerské slávy, vyprávěl Jean u oběda (Emanuela zdržela na oběd Annu Marii a Marii-Annu), mnichové velkého chrámu deflorovali dívky, které jim nabízeli jejich rodiče. Obvykle jim nebylo ani deset let. Jen chudí nechávali své dívky v panenství déle, protože bylo třeba za tento ritus mnoho zaplatit a lichváři nebyli ochotni půjčovat peníze bez záruky. Mnichové k tomu používali prstu nebo pohlavního údu. Zachytili tekoucí krev a smísili ji s vínem. Rodina se směsí poznamenala na čele a na rtech. Každý kněz měl právo na provedení takové deflorace pouze jednou ročně. Když se potom chtěla děvčata vdát, šla se vykoupat do jezera a tam si je mužové vybírali.

- Nic se nezměnilo, řekla Marie-Anna druhého dne dopoledne Emanuele, když tato lenošila na slunci na obrubě bazénu. Bonzové vždy mají rády panny.

- Jak to víš? Z vlastní zkušenosti?

- Nemám zapotřebí to vyzkoušet, abych to věděla.

- To já jsem zase slyšela, že se buddhističtí mnichové ženy, ani nedotknou.

- Panna není žena.

- No to tedy mají divné choutky!

- Však to také nejsou lidé jako my.

- A kde najdou tolik panen?

- Je to těžké, siamští rodiče nejsou tak servilní jako staří Chmerové, náboženství se bohužel postupně vytrácí, Budha již neexistuje. V dnešních dobách jsou to mniši, kteří musí sáhnout do kapsy.

- A jak to dělají, vždyť jim jejich víra zakazuje špinit se s penězi?

- Platí zlatem.

- Marie-Anno, to si vymýšlíš!

- Když mi nevěříš, tak se zeptej Mervée.

Emanuela se nesnažila lvíče vyhledat. Rozmarné tvrzení své malé přítelkyně vypustila hned zase z hlavy. Ale stalo se, že na dívku s vlasy barvy lví kožešiny narazila v neděli ráno, když v doprovodu Ey nakupovala orchideje v rozsáhlém předchrámoví smaragdové pagody. Zdálo se jí, že k obličeji Mervée se výborně hodí pozadí siamských střech, protože jak obličej, tak střechy se vyznačovaly stejnou geometrií.

- Budhistická architektura a vy jste homotetické, použila odborného výrazu ze svých matematických studií.

- Vy se zajímáte o buddhismus?

- Ani ne.

Zadívala se na dva kolemjdoucí bonzy, zahalené do šafránových tóg, s jedním ramenem a s nohama nahýma, s lebkami pečlivě vyholenými. Po boku jim kráčel stejně oblečený chlapec, starý asi deset — dvanáct let a nastavoval mezi žhavé slunce a jejich postavy stínítko z krajkového křiklavě žlutého hedvábí ve tvaru fíkového listu. Tito mnichové se zde ostentativně potloukali, aniž cokoliv dělali. Zdálo se, že nemají vůbec o nic zájem.

- Nezdá se, že by o něčem velkém meditovali, poznamenala Emanuela.

- Mají spoustu času.

Cestu jim zkřížily školačky ve skládaných červenomodrých sukénkách s iniciálami své školy na bílých blůzičkách; mniši jim však nevěnovali jediný pohled. To zřejmě není, co hledají, řekla si Emanuela. A nahlas dodala:

- Slyšela jsem, že nepohrdnou nedospělými děvčátky.

- Na věku jim nezáleží, potřebují však pouze panny.

- Tak to není legenda?

Emanuela si vzpomněla, co naznačovala Marie Anna a dodala:

- Je to pravda, že se mohu obrátit na vás s žádostí o poučení?

A se shovívavým úsměvem vyčkávala, co Mervée odpoví. Ta chvíli mlčela a prohlížela si tazatelku tak pronikavě, že měla Emanuela pocit, že je pod rentgenem.

- Chcete poznat ty věci jen abyste se pobavila, nebo o to máte vážně zájem? zeptalo se lvíče nakonec.

Její hlas vyvolal v Emanuele stejný zmatek, jako předtím Mervéein pronikavý pohled.

- Čeho se tito bonzové nejvíce dělí, to je poskvrnění. Spát s pannou však neposkvrňuje.

- Tak to asi příliš často nemilují, pokoušela se žertovat Emanuela.

- Není třeba, aby panenství bylo skutečné, důležité je, aby bylo zachováno zdáni. Neposkvrněný řekl: vše je pouze iluzí...

- A jeho žáci jsou natolik učenliví, že v to věří?

- Siamci nikdy nevěří: jsou si vědomi toho, že víra je pramenem všech nesnází. A před nesnázemi pociťují hrůzu.

Emanuela počínala mít o Mervéino vyprávění zájem. Doposud si na ní neuvědomovala nic jiného než její hřívu a drápky.

- Vás by například, dodalo lvíče, určitě dokázali ocenit.

- Ti bonzové? Pah! A potom, já jako panna!... Nezdálo se, že by to Mervée dokázalo zviklat.

- To již by bylo mojí věcí, prohlásila suverénně. Dokonale byste vyhovovala.

- Ale ... mne to ale vůbec neláká. Myšlenka, že bych se vyspala s mnichem, třebas budhistickým, mne vůbec nevzrušuje. Asi nemám dost smyslu pro posvátné věci.

- V tom to není. Jednou jste mi řekla, že byste se ode mne nechala prodat. Dohodly jsme se na tom.

Emanuela si sice dobře vzpomínala na to, že jí to Mervée nabídla, ale nevěděla nic o tom, že by to ona přijala. Musela se tomu proto zasmát.

Jsem asi blázen, ale stálo by to za to poznat, jaký je to pocit, kdyby mne tato dívka prodávala jako zboží.

- A to děláte pro peníze? divila se.

- Ano. Máte chuť to zítra zkusit?

- Tak dobře. A kde vás najdu?

Vydělá na mně hodně? ptala se v duchu Emanuela. Jsou ochotni za mně zaplatit hodně? A úplně zapomněla, že by musela být pannou, aby měla nějakou cenu.

Jejich loďka bezhlučně klouže, poháněná veslem bárkaře, po okrových vodách řeky vzduté dešti. Emanuela prstem odstrkuje kokosové ořechy a svazky zeleniny, které unáší proud. Kalná voda dosahuje až po okraj jejich úzké pirogy z teakového dřeva vybělené stářím. Emanuela si myslí, že určitě spadne do vody dříve, než jejich cesta skončí, ale co na tom záleží? Voda se hemží plavci, jednoduše by se k nim přidala. Nějací hoši se jim zavěsili na okraj loďky a nic nedali na nadávky bárkaře: chtějí je snad převrhnout? Chlapci ručkují po okraji loďky, jeden se přiblíží k Emanuele. Oči mu září sluncem a Emanuela opětuje jeho úsměv. Cáká, setřese vodu ze svých černých vlasů a natáhne k ní ruku. Co chce? Ale hned se to také doví. S úlisností hada vklouzne jí jeho ruka pod sukni a lehce se dotkne jejího pohlaví. S vítězným výkřikem se chlapec opět ponoří. Emanuela vylévá vodu, která při tomto manévru

natekla do loďky.

- Určitě se jednou nebo dvakrát vyklopíme, než tam doplujeme.

Mervée odpoví, že snad ne, protože by se jim věci pěkně vymáchaly. To je pravda, vzpomene si Emanuela, Mervée vzala s sebou v tašce šaty, kterými ji chce vyparádit pro kult, jemuž se hodlá oddat. Myšlenka na ceremoniál, kterému se bude muset podrobit, vyvolá v Emanuele více veselí než nepokoje: co vše si navymýšlí ti svatí muži, aby si to mohli rozdat s hezkým děvčetem! A jestliže se její kostým namočí, pak tedy se v klášteře představí v Evině rouchu a to je snad přece nezastraší. Žádná maškaráda přece nemůže zastřít holou pravdu.

Než vstoupila do loďky, rozhodla se, udělat to, o co ji Mervée požádá. Již od Malghatu tušila, co ji čeká, ale protože souhlasila s tím, že se plně vydá lvíčeti, bylo zcela přirozené, že to bude bez výhrad a že lvíčeti ve všem vyhoví. Konečně bude to další věc, kterou Emanuela pozná.

Přístaviště, ke kterému přirazili, je ozdobeno sádrovými květinami, proloženými střepy skla a hliněného nádobí a nad ním je trojitá střecha stejně jako nad chrámem, ke kterému kráčejí. Chrám se skládá z mnoha starobylých staveb, které dělí široké, zelené plochy. Největší budova, obklopená sloupořadím, asi skrývá velikého sádrového Budhu, jakých Emanuela v uplynulých šesti týdnech viděla celé stovky. Není na to vůbec zvědavá.

Zdá se jí, že větší pozornost si zaslouží sloup uprostřed klášterního prostranství. Jeho podstavec v podobě velkého obráceného šálku je pozoruhodný svým tvarem i výzdobou. A na něm je jehla desítky metrů vysoká, sestavená ze stále se zmenšujících prstenců. Vše je pokryto keramickými taškami barvy masa, které se v odpoledním slunci lesknou tak měkce, že si Emanuela vyzula střevíce a bosa běží trávou až k tomuto

monumentu, aby oběma rukama polaskala jeho krunýř.

Mladý mnich s ospalou tváří se přiblížil k Mervée. Emanuela se k nim přidá. Mnich pokyne, aby ho následovaly a zavede je do pravoúhlého pavilónu s omšelou střechou a bílými stěnami, do kterého lze vejít pouze tlustými skřípajícími vrátky. Vnitřek je osvětlen svíčkami, vydávajícími nasládlou vůni. Je tam několik skříní tvaru pyramid s pozlacenými dvířky, rohože a několik nízkých stolků, na nichž stojí drobné nádobky.

V koutě je pták, vyřezaný z červeného dřeva, s očima z drahokamů, s volavčíma nohama, se ženskými ňadry; v drápech drží zrcadlo. Emanuela si jej s podivem prohlíží.

Bonzo se posadí a ovívá se vějířem. Vstoupí malý chlapec, v rukou podnos s čajem. Nalévá vroucí čaj do absurdně maličkých šálků: musí se jich vypít několik po sobě, aby měl člověk dojem, že uhasil žízeň. A přitom si spálí ústa. Ale když to absolvuje, rozšíří se mu v hrdle aroma jasmínu. Emanuela se s chutí olízne — je možné, aby byl takový nektar spojován s životem v odříkání? ptá se sama sebe. Konečně — vždyť i ona je tu pro tyto askety!

Mladý mnich odloží šálek a uráčí se pronést frázi, tak krátkou a tak diskrétním hlasem, že Emanuela téměř nic neuslyšela. Ale Mervée odpovídá. Siamsky. To zná tuto řeč tak dobře? Mluví mnohem déle, než muž. Asi vychvaluje mé přednosti, soudí Emanuela. Aby zvýšila cenu. Zdá se, že to mnicha téměř vůbec nezajímá. Ani nejmenší pohled nevěnuje předmětu obchodu. To je stará praktika koňských handlířů, vysmívá se mu tajně Emanuela. Na to se nenecháme nachytat. Jaká škoda, že se toho smlouvání nemůže zúčastnit ona sama! Rozhodně se musí začít učit ten jazyk, jeho neznalost ji zbavuje mnoha zábavných zážitků.

Stejně náhle, jako zahájil rozhovor, se mnich zvedne a odejde. Zavře za sebou dveře. Kouř tlustých svící stoupá Emanuele do hlavy. I ona by nejraději z této hovorny odešla.

Mervée však, která zřejmě ví, co je třeba udělat, rozhodne jinak:

- Pomohu vám se převléknout, řekne.

Rozepne své svěřenkyni šaty a stáhne jí je. Otevře tašku, kterou s sebou přinesla a vytáhne z ní dlouhý, široký kus bílého hedvábí vyšívaný zlatem a s nevídanou zručností jej na Emanuelině těle zřasí. Emanuela má strach, že se tento druh tógy při jejím prvním kroku rozvine a spadne, ale konečně možná, že právě proto ji tak oblékli. Co na tom vlastně záleží. Ostatně jí tento oděv připadal velmi elegatní. Vypůjčí si od magického ptáka jeho zrcadlo — ty svíčky však místnost osvětlují jen velmi skoupě ...

- Pojďte, řekne Mervée.

Emanuela si ulehčené oddychne, když se opět ocitne na volném vzduchu. Denní světlo jí bije do očí.

Vejdou do jakési chodby. Zdá se, že Mervée dobře ví, kam jdou: polohlasem počítá dveře. U jedenáctých se zastaví před figurínou s velkýma očima a zakřiveným zobákem.

- Vstupte, vyzve ji. Sama zůstane venku.

Uvnitř se Emanuela opět setká s mladým bonzem. Ten ukáže na rohožku, na které je položena klínová poduška.

- Posaďte se a vyčkejte zde, řekne k Emanuelinu údivu bezvadnou francouzštinou. Potom odejde. Emanuela se posadí na rohožku, tak jak jí přikázal, složí nohy pod sebe, poněkud na stranu, tak, jak to viděla u Siamek před králem nebo v chrámech.

Místnost je bez oken a je příjemně chladná. Je naplněna neurčitou pryskyřičnou vůní — snad z dřevěných stěn? Není je však vidět, jediným zdrojem světla je miniaturní olejová svítilna, spíše noční lampička, která stačí osvětlit jen nejbližší okolí. Přesto však je Emanuela přesvědčena, že jde o malou celu. Nevidí žádný nábytek. Ale není pravda, že stěny nelze spatřit, opravuje svůj první dojem. Dokonce rozeznává ve stěně dveře, nižší a užší než ty, kterými sama vstoupila. A zatímco

dveře pozoruje, tyto se otevřou. Velmi pomalu, zcela nehlučně. Emanuele počne prudce bít srdce. Schoulí se na své rohožce. Když jsou dveře dokořán, něco — nebo někdo sfoukne lampu. V místnosti zavládne naprostá tma.

Emanuela vyjekne. Přece nebude plakat! Ale má takový strach...

Cítí, že je někdo přítomen. Je si jista, že to není ten mladý bonzo — ten by nedělal takové okolky. Jak by si přála, aby se vrátil! Tento zde, ten fantom, který si nepřeje být viděn, co s ní asi udělá?

Je tak napjata, nervy tak přetažené, svaly tak vypjaté, že vykřikne, když se jí dotkne jakási ruka. Tato dětinskost (jak sama ihned svou reakci kvalifikuje) ji současně osvobodí a zbaví strachu. Opět v ní převládne chladnokrevnost a sama sobě se musí smát. Návštěvník byl možná právě tak vyplašený jako ona sama, protože od ní odskočil. Emanuela si vyčítá, že si počínala tak hloupě. Jak jsem mu asi připadala hloupá, když na mne narazil a odešel zhnusen tím, že mu sem přivedli nějakého blbečka! Shodila jsem se v očích Mervée. A ta se mnou zbytečně promarnila den.

Ale, když se to vlastně uváží, tím, že jsem se tak vyplašila, jsem vlastně sama dobře zahrála svou roli. Nemusím toho tedy litovat. Tím spíše, že tato temnota, tato tajemnost nebyly vymyšleny proto, aby zapůsobily na mne, nýbrž proto, aby ušetřily hanby mnicha. To on hřeší a proto se skrývá. V Emanuele vzrostlo sebevědomí, cítí jistou nadřazenost a té musí využít. Nyní, kdy již nemá strach, má chuť se pobavit: věří ten zbožný muž, že je pannou? To bude tedy vyveden z bludu. Svatokrádež! Svatokrádež! Skandál! slyší jej již nyní Emanuela křičet. A musí se tomu v duši smát.

Natáhne před sebe ruce a tápe. Brzo něco nahmatá: cíp tenké tkaniny, laciné, mačkavé. Výše vlevo, nahoře, musí být rameno. Tady. Je nahé, maso je tvrdé, kůže na dotek připomíná suchý kámen. Tento mnich je určitě hubený, je silný, ale mladý

není.

Panovačná ruka uchopí Emanuelinu pátrající ruku, uvězní ji v sevření, aby jí zabránila v dalších urážkách. Emanuela se chápavě usměje: žena se nesmí dotknout údu svatého Sanghy. Ale potom, proč zde vlastně je? Nemá chuť na pokryteckou hru. Bojuje, aby své prsty uvolnila. A přitom se přiblíží ke svému hostiteli. V hlavě jí utkvěla myšlenka: svlékne jej.

Mnich se však brání a tak Emanuelin závoj spadne na zem dříve, než se jí podaří svléci mu žlutou tógu. Háv budhistického mnicha však není připevněn a upjat o nic více, než byl její a tak nyní použije Emanuela svých nehtů a zubů, aby se uvolnila z protivníkova sevření. Také on — a na něm je nyní řada — nechť vyráží výkřiky, a to nikoliv výkřiky rozkoše. Emanuela mu nic neodpustí.

Když konečně celá rozdychtěná leží celou délkou na nahém těle muže, pociťuje uspokojení: pod svým břichem cítí mužův phallos, tuhý jako železo, jeho žhavý dech jí bičuje tvář a nasvědčuje, že zvítězila. Má nyní právo na odpočinek.

Kostnatými články svých prstů jí mnich prohrabuje vlasy, sevře její šíji, až ji to zabolí, ale je to bolest, která se jí líbí. Tápe jí rukama po zádech, sjede dolů po páteři a zatne se jí do hýždí. Jeho tělo se současně dotkne Emanuelina pupku a ta počne téměř neznatelně vlnit boky, aby vybičovala touhu jeho i svou. Neviditelné ruce opět kloužou nahoru až k ramenům, která pevně sevřou a tlačí na ně tak, aby se Emanuela sesunula dolů. Emanuela povolí, její obličej mu nakrátko spočine na hrudi, vonící santalem, a pak její ústa pojmou rozpálený žalud.

Emanuela se mu podrobí, ale nedělá nic, co by mu to zpříjemnilo: nemá chuť zbytečně plýtvat svým talentem, ani na to, aby se mnich ukojil na její jazyk.

Ale byl jejím chováním znechucen, protože ji náhle odstrčil. Neměla však ani čas uvažovat, čím skončí tento projev jeho nespokojenosti, protože ji ihned uchopil a násilím donutil lehnout si na bok, vtlačil jí hlavu mezi prsa, skrčil jí nohy, až se

koleny dotýkala obličeje, jako embryo v děloze. A pak počal jeho penis, tuhý jako kost, násilím pronikat do zadního otvoru jejích beder.

Emanueliny sliny, kterými byl ještě navlhčen, usnadnily průnik; přesto však musela vynaložit všechny své síly, aby nesténala. Jak jsem tam úzká, jak to bolí, litovala se. A když se mužovi podařilo projít, znovu trpěla tím, že jeho úd byl tak dlouhý. Ani si to neuvědomovala, když jej měla v ústech. Postupuje stále hlouběji, určitě ji provrtá. Byla přesvědčena, že nejvíce to bude bolet v okamžiku, kdy jí bude žaludem rozevírat anální otvor — nyní však brutálně buší kdesi hluboko v ní, až jí z očí tryskají slzy.

Ani neví, v kterém okamžiku se do jejího vzlykání přimísila rozkoš. Potřebovala k dosažení orgasmu mnohem delší doby, než když jí to někdo dělal do pochvy. Rohož, zvlhlá jejími slzami, vydávala vůni sušené trávy. I když se poprvé plně ukojila, mnich pokračoval v sodomizaci takovou silou a s takovou vytrvalostí, že ji brzy vybičoval k nové křeči. Potom křičela mnohem silněji, než předtím, když jí působil bolest. Nemohla říci, zda to trvalo celé hodiny nebo jenom minuty, a také nevěděla, kdy do ní rozlil svou rozkoš.

Nyní leží — opět sama — v této tmavé cele. Údy má jako zdřevěnělé v ukojené malátnosti. Čeká, neví, co dělat, neodvažuje se pohybu. Snad ji ještě potřebují: přijdou další bonzové? Chtěla by však vidět, ta temnota ji tíží, skličuje. Kde je východ z této uzavřené místnosti? Pociťuje únavu. Leží tak stočena do klubíčka a jen čas od času si povzdechne.

Konečně někdo otevírá dveře, které vedou z cely ven. Den se schýlil ke konci, dovnitř proniká pouze matné světlo soumraku. Je to ten mladý mnich, který je přijal na počátku. Emanuela si klade otázku, jak asi vypadal ten, který se jí zmocnil: určitě nebyl tak hezký jako tento, jinak by se nebyl zahalil do naprosté temnoty. Byl určitě starší. Přesto však, jak byl vášnivý! Asi to byl opat tohoto kláštera, nejvyšší

patriarcha... Impertinentně se usmívá pod nos tomuto kuplíři, ten však nikterak nedává najevo, zda jej to pohoršuje. Spokojí se tím,že nezúčastněně pronese:

- Nyní můžete, slečno, odejít.

To je pravda, rozveselí se, vždyť jsem zapomněla, že jsem zde byla jako panna!

Při této myšlence se nahlas rozesmála. S ohledem na to, co od ní ten klášterník očekával, bylo opravdu zbytečné mít nějaké výčitky svědomí. Vždyť vůbec ani neměl možnost prohlédnout ten podvod! Při odchodu byla právě tak pannou, jako když sem přišla. Mohla pro stejný účel klidně posloužit znovu!

Náhle ji napadlo, že ti mnichové si berou zcela jiné panenství než v běžném slova smyslu. Ale potom jak mohou spolehlivě zjistit, že jim bylo vyhrazeno prvenství? Musí být asi pořádně lehkověrní! Nebo opravdoví mudrci... Obtočila kolem sebe svůj závoj (další věc, která nezapůsobila žádným dojmem, vždyť co by se bylo stalo, kdyby byla oblečena v cárech?), avšak s mnohem menší péčí, než když ji předtím Mervéé do něj oblékala. Pak překročila práh. Mladý kněz se k ní obrátil zády a kráčel před ní dlouhou klášterní chodbou.

Po několika krocích vstoupil do jiné, větší místnosti, osvětlené širokým oknem. Přistoupil ke skříni, mající téměř krychlový tvar a stojící na vyřezávaném podstavci, otevřel ji, vyňal z ní jakýsi předmět, otočil se a podal jej Emanuele.

- Toto je dar našeho společenství pro vás, řekl.

Byla překvapena. Počítalo se s tím, že dostane nějaký dar? Domnívala se, že tato část obchodu se týká výhradně Mervée. Atmosféra však naznačovala, že by nebylo vhodné klást nějaké otázky a žádat v tomto směru nějaké vysvětlení. Převzala proto nabídnutou skříňku bez jediného slova.

- Otevřte to, povzbudil ji bonzo.

Nezdálo se, že by to bylo zvlášť jednoduché. Byla to čtverhranná krabička z vonícího červeného dřeva. Teprve po

chvíli se Emanuele náhodou podařilo otevřít víko. Hned potom nadšeně vykřikla.

Byl to opravdu štědrý dar: zlatý phallos v přirozené velikosti, zcela věrně odlitý. Musel být dutý, protože jinak by byl příliš těžký. Byl dlouhý, tlustý, bylo na něm vidět podélně naběhlé žíly, zakončen byl mohutným žaludem, tak rozkošným na dotek, že se jeho povrch téměř vyrovnal živým sliznicím. Ani Ariana nemá nic podobného ve své sbírce!

A tento nádherný skvost je opravdu určen pro Emanuelu? Pak jej ale neodevzdá Mervée! Ponechá si jej pro případné použití.

Bonzo již vyšel z místnosti a tak se vydala za ním. Za několik minut došli k přístavišti, kde na ni čekalo lvíče.

Mladý muž se bez jediného slova rozloučení obrátil a zamířil si zpět k chrámu. Emanuela potlačila nápad rozběhnout se za ním a říci mu ... ale co by mu vlastně řekla? Pokrčila rameny a přitiskla skříňku na srdce.

-To nechápu, zašeptala. A pak řekla Mervée:

- Přece jim stejnou službu mohl poskytnout nějaký chlapec z chrámového služebnictva!

Nad řeku již přikvačila noc. Bárka i s nudícím se veslařem na ně čekala.

- Přece se nevrátím do města v tomto oblečení, prohlásila Emanuela. Svlékla si tógu a pocítila rozkoš z toho, že je nahá. Voda ji lákala.

- Vykoupeme se?

Mervée však potřásla hlavou:

- Je pozdě. Mám schůzku.

Jen nerada na sebe Emanuela navlékla svůj civilní oblek.

- Taky bych měla chuť na milování, prohlásila.

- Se mnou? tázala se Mervée.

- Ale ne, s nějakým hezkým chlapcem.

- Nějakého vám najdu, řekla Mervée.

- Raději si ho najdu sama. Nebo se nechám od nějakého

nalézt.

Jejich bárka splývala po vlnách mezi osvětlenými břehy.

- Dosáhnete lepších výsledků, jestliže se sama ujmete iniciativy, poznamenala Mervée.

- Nebýt iniciativní, i to je erotické. Vždyť jsme ženy.

- Nejedná se o erotismus, řekla netrpělivě Mervée. Jedná se o to mít úspěch. Pasivita nedává výsledek.

- Já si stěžovat nemohu, odvětila vesele Emanuela.

- A jak si tedy počínáte?

- Je přece na těch, kdo mně chtějí, aby si něco začali. Stačí, aby se podívali na mé nohy, na má prsa, aby věděli, že jim stojím za tu námahu.

- Nebudou věřit pouze svým očím.

- Nic jim nebrání, aby se přesvědčili dotykem.

- Ale nejsou přece tak odvážní.

- Ani když si povytáhnu sukni ?

- Budou se domnívat, že jste tak učinila pouze v jejich představách. Budou zmateni svou touhou, neodváží se to považovat za skutečnost. Z ničeho nemají takový strach, jako že dostanou přes nos.

- Budu na ně dělat zamilované oči.

- Tím je uvedete do ještě většího zmatku.

- Přitisknu se k nim.

- Bude to pro ně jen dalším důkazem vaší nevinnosti a čistoty: kdyby se mýlili ve významu vaší důvěrnosti, mohla byste se zhrozit, volat o pomoc ...

- Přitlačím svá kolena na jejich.

- Malé dívky se dopouštějí provokujících gest, která si neuvědomují. Je přece věcí mužů, aby se dovedli ovládat.

- Tak vida. A já jsem si představovala, že nemyslí na nic jiného než jak se se mnou vyspat.

- Oni na to také myslí, můžete být klidná. Co jim však chybí, to je odvaha.

- A to je k tomu třeba tolik odvahy, aby mne políbili?

- Jedině opravdoví hrdinové nastupují k útoku na pevnost. A která pak pevnost je nedostupnější, než žena bližního, ten pomník ctnosti?

- Tak co mám dělat?

- Nečekat na to, až budete obléhána.

- Mám vyvěsit bílý prapor?

- Jen jedinou věc žádají muži: aby mohli útočit s naprostou jistotou ve vítězství. Nebo ještě lépe — aby útočila druhá strana. Nepostačí jim to jen naznačit, musí mít jasnou, výslovnou, neodvolatelnou jistotu. Na pouhý náznak, symbol, jen zkamení. Dokážou ožít pouze s prostitutkami. Ne tak pro jejich krásu a umění, ale proto, že prostitutka promluví jako první a že muž chápe to, co prostitutka říká.

- Tak proto nás tedy prodáváte!

- Neprodávám vás proto, abych posloužila mužům, nestojím na jejich straně.

- Ten váš způsob rozdělovat svět na muže a ženy mi připadá směšný. Podle mne všichni, kdo jsou pro milování, pro lásku, patří do téhož tábora: pohlaví nehraje žádnou úlohu. Což nejsme právě proto lesbičanky?

- Já nejsem hříčkou pro zábavu válečníka. Musí existovat otroci a vládci, dobyvatelé a poddaní. Já patřím do rasy královen. Muži jsou zde k dispozici pro mne.

Emanuela se pouze pousměje. Bárka pluje dál. Vlahá noc činí Emanuelu šťastnou. Mervée promluví — tentokrát již vážnějším tónem:

- Nastala epocha světa obráceného naruby. Muži se již dost naběhali za děvčaty. Nyní je na nás, abychom zahájili hon na muže. My si je budeme vybírat, my je budeme odhánět, my si je budeme vyměňovat podle své chuti! Měli své garsoniéry, což znamená pokoje pro chlapce, aby do nich lapali ptačí samičky a tam si dopřávali jejich svěžího masíčka.

Já mám pro podobný účel — jak bych to nazvala — pokoj pro děvčata? A tam si vodím muže, které jsem svedla, abych

zneužila jejich nevinnost a připravila je o sperma. Nad vodami zazněl Emanuelin jásavý smích.

- Znásilňujete jich mnoho? zeptala se.

- Tolik, kolik se mi zachce. Muže lze dostat snadno, protože jsou přesvědčeni, že to jsou oni, kdo si berou nás.

- Ale přece jen nemají zcela nepravdu, že? Ať jsem to my, kdo si je bereme, nebo si berou oni nás, v každém případě z toho mají rozkoš.

- Menší než my. Vzpomínáte si na Tiresiase? -Ne.

- Tak toho proměnili bohové v ženu, protože vyplašil hady z jejich milostných her. A Tiresias na tu proměnu nijak nedoplatil, jak teprve pozdě pochopili bohové, kteří byli vždy dost špatně informováni o pozemských věcech. Když se později Tirésias stal opět mužem, prozradil udivenému Jupiterovi, že ženské ukojení rozkoší je devětkrát mocnější, než ukojení muže.

- Devětkrát!

- Nic víc, nic méně.

- Jaké to ale máme štěstí! zvolala překvapeně Emanuela. Ubozí mužové! Musíme na ně být velmi laskavé. Příště to zařídím tak, abych jim postoupila trochu své vlastné rozkoše.

Mervée se ušklíbla. Emanuela se s údivem táže:

- Vy si nemyslíte, že by měly královny mít na srdci štěstí svých poddaných?

Lvíče zaútočí:

- Stydíte se za to, že jste se nechala prodat?

- Ovšem že ano. Ale je to velmi příjemný druh studu. Chvilku přemýšlí a pak dodá:

- V těchto dnech se mne stále někdo ptá, zda jsem nymfomanka, prostitutka a nevím co ještě. Necítím se být ničím z toho. Jak se to může poznat?

- Podle ničeho jiného než podle úmyslu.

Emanuela přikývne — jednou konečně s Mervée souhlasí. Ta napřáhne ruku, rozepne jí na šatech několik knoflíků a

oznámí:

- Já na to rande nepůjdu, raději si vás odvezu domů.

- Kolik je vám let? ptá se Emanuela, jako kdyby na odpovědi záleželo co udělá.

- Narodila jsem se ve stejný den jako vy, jen o rok později. - To je neuvěřitelné! podivila se Emanuela.

Několik minut mlčela a pak se zeptala:

- Vyspala jste se s tolika muži, jako Ariana?

- Nepočítala jsem, kolik mužů měla Ariana. Já je měním každý den.

- A žádného si nenecháte déle? Řekla jste mi, že máte milence.

- S tím ale nespím. Nikdy nespím dvakrát s týmž mužem. To by mne nudilo.

- A jste si jista, že z toho máte devětkrát větší rozkoš než oni? zeptala se pochybovačně Emanuela.

Mervée odpověděla zvýšeným hlasem:

- Myslíte si snad, že jsem frigidní?

- Frigidní nikoliv, ale jisté je, že my dvě se sobě nepodobáme. Vás žádný muž nezajímá opravdově, ani ostatně, jak se obávám, žádná žena. Ve mně naopak všichni vyvolávají vášeň, plní mne rozkoší a všechny je vášnivě miluji. A docela dobře bych se po celý život mohla spokojit s jediným milencem. Jestliže je střídám, není to z potřeby.

- Ani u mne to není z potřeby, to si jen tak hraji.

- Já je měním pro krásu. Miluji se s nimi jako kdybych tesala sochu. A tesala bych jen jednu jedinou? Nenarodila jsem se pro to, abych prožila jedinou lásku ... Narodila jsem se, abych světu přinesla více krásného, než jsem v něm našla. Nemiluji proto, abych se zbavila své touhy, nýbrž abych překonala hranice možnosti. Miluji, protože jsem schopna štěstí a činím tak bez podmínek, protože jsem schopna svobody. Kdybych byla básníkem, vyjádřila bych svou něhu ve verších. Kdybych byla malířem, obohatila bych skutečnost

originálními tvary a barvami. Kdybych byla královnou, zanechala bych své jméno nějaké květině. Jsem však Emanuela a vyryji na zem svou stopu svým tělem. Chci, aby jeho teplo zůstalo v této stopě živé i tehdy, až již budu tisíce let mrtvá, a proto dám toto teplo poznat tisícům a tisícům živých těl: ta všechna budou mou láskou!

Její zrak se zkřížil s Mervéiným:

- Je možné, Maro (neuvědomila si při tom, že užívá jejího druhého jména), že se vyspíte s větším počtem mužů než já nevím však, zda to uděláte také tak dobře jako já. Protože já vím, a to lépe než kdokoliv jiný v tomto městě a snad na celém světě, proč to dělám. A jak jste před chvílí řekla, hlavně v tom spočívá hlavní rozdíl mezi námi.

KAPITOLA IX.

PTÁCI BEZ MASEK

A mezi těma nohama, kam se ukládá oběť vyčnívá patro těchto podivných úst bledé a růžové, jako mořská mušle.

Stephane Mallarmé - Satyrický parnas

Ach, ať se jen nadouvá, mohutni a zvětšuje ten tvrdý a přitom tak sladký svědek, lapený do mých azurových sítí... Tvrdý ve mně, avšak tak sladký v ústech!

Paul Valéry - Mlada Parthka

Dobré chovám, to je dobrá souhra tělesných pohybů.

Platon - Definice

Marie-Anna se vrátila na svou pláž, Christopher se zase vrátil do Malajska, aniž se odvážil přiznat ženě svého přítele svou touhu a aniž se jí dotknul. Září pomalu končilo.

Anna Maria, když dokončila na obraze Emanueliny oči, vymodelovala její nahou sochu. Tak, jak o tom mluvila při návštěvě Marie-Anny. Emanuela neučinila nic, aby ji pokoušela. Když jí stála modelem, nemluvila s ní o lásce, ani o rozkoši, ani o morálce nové doby.

Krásná Italka se do Emanuely zamilovala a ta si toho byla vědoma. Nechtěla však, aby jí Anna Maria mohla vyčítat, že ji svedla. Raději se tedy milovala s Arianou nebo se Siamkami,

jejichž matnou pokožku obdivovala.

Chyběl jí Mario. Neviděla jej od noci v Malighatu. Když konečně pochopila jeho učení, nebyl zde. Obdržela od něj následující dopis:

„Proč se nemohu dívat na Řecko, aniž bych Vám přál vše nejlepší? Tentokrát není na Peloponesu sníh. Jeho povrch připomíná plášť srdce. Ještě těsně předtím jsem zahlédl ten dokonalý obraz moře kolem Kefalonie a Zantu, vrtkavé mraky mi to však odmítly podél Korintské šíje, snad proto, abych vám nemohl vyprávět tutéž historku.

Letím. A nebesa kolem mne spočívají celou vahou své báně na horizontu. Po třicet století byla na kovadlinách těchto hor kována má železná křídla. Vzduch, který je nese, byl dechem bohů. Můj život a moje svoboda jsou obrazem jejich humanismu, darem mé nevíře. Ó bohové plní dobré nálady, bohové skeptičtí, bohové této země, jak nás musíte chápat, nás, kteří jsme se vám nikdy neklaněli. Od samého počátku jste věděli, komu patří království tohoto světa, vy, kteří jste nám záviděli naše ženy a naše války, kteří jste nám záviděli naši schopnost milovat.

Emanuelo, pod tímto lakonickým nebem mne osvítila jistota našeho osudu: existuje štěstí a my, potomci Promethea a pokrevní otcové Heleny jsme tváří v tvář vesmíru tohoto štěstí schopni. Skrblictví, zbabělost, nepokoj nejsou naším osudem. Poslechněte mne: povstaňte a ukažte se! Je třeba, abyste svět donutila pochopit, že je pánem svého štěstí. Dosud si to neuvědomuje. Je ještě dětský a přesto je již znaven. Ze své naděje učinil úzkost. V jeho tmavých velkoměstech je vzduch plný peněz, bacilů a popela.

Já jsem zajisté nezapomněl na svůj cíl za celou tu dobu, po kterou jsem žil mezi těmi, kdož již nepomýšlí na milování, kdož si na to nenašli čas, jejich malomyslnost mne však skličovala. Konečně, snad jsem byl jen snílkem a život byl skutečně jen zadrhnutým hrdlem, pokrčením ramen. Zde však

nyní, když nad dórskou zemí přelétám tak rychle, že již možná — aniž jsem si toho vědom — je již daleko za mnou, zde mi azurová skutečnost, vznášející se vysoko nad parami země, dokazuje: člověk je bohem."

Týdny, které potom následovaly, byly naplněny přípravami u příležitosti Arianiných narozenin. V Siamu, kde se čas počítá v cyklech odchylných od ostatního světa, je konec každého z těchto cyklů spojen se zvlášť významnými slavnostmi. Arianini přátelé a Ariana sama si přáli, aby oslava jejích narozenin byla hodna těchto zvyklostí. Především bylo rozhodnuto, že bude uspořádán jako podívaná pro sousedy velkolepý maškarní bál.

Pozvané ženy si samy zhotoví své masky a v tomto delikátním umění je povede Mervée.

Již samotná tato práce byla slavností. Mladé ženy trávily u Ariany celé hodiny, postlaly podlahu odstřižky, labutími péry, kanárčím, hrdliččím, papouščím peřím, ostřížími a vlaštovčími perutěmi, ozdobným peřím všech možných ptáků.

Jejich práce pokračovala pomalu, zábavy bylo více než skutečné činnosti. Všechny plány byly mnohokrát prodiskutovány a měněny, jen pro radost ze změn. Nakonec se konstatovalo, že masky dobře přiléhají, zakrývají celý obličej, vlasy i krk. I oči zmizely za víčky a řasami z hedvábí. Žádné z nich nemělo být po celou dobu bálu dovoleno masku sejmout. Tak nebude možno nikoho poznat a každá bude moci dělat, čeho by se neodvážila ve všední den, s odkrytým obličejem.

Jako kostým postačí přiléhavá trika z velmi jemné a zcela průsvitné vlny. Mervée samozřejmě věděla, kde je možno taková trika obstarat. Sehnala deset černých a deset červených a to také rozhodlo, kolik bude žen-ptáků. A ať již měly jakoukoliv postavu, trika jim padla, protože byla z pružného a všude dobře přiléhajícího materiálu. Jestliže však ženy chtěly, aby si i pod trikem uchovaly vznešený profil prsou, musela být ňadra dostatečně plná, aby dokázala vypnout tkaninu. Tento

požadavek měl za následek, že řada uchazeček se raději vzdala masky, než aby se objevily s ňadry sploštělými pevnou pružnou látkou.

Trika měla dlouhé rukávy až po zápěstí. Mají se doplnit rukavicemi? Arianin manžel, povolaný v této věci jako znalec, byl názoru, že laskání velmi jemným hedvábím může být účinnější než pouhou holou rukou a tak se rozhodly pro jemné rukavice, které budou u černých trik rudé a u rudých černé. I o rukavicích platilo, že nesmí být v žádném případě svlečeny.

Ariana a Emanuela zpočátku myslely, že trikoty, které obstarala Mervée, budou podobné těm, jaké nosí tanečnice z jednoho kusu od krku až po paty. Ve skutečnosti pokrývaly však jen horní část těla až po bedra. Mervée navrhla, aby tato trika doplnily síťovými punčochovými kalhotami s velkými oky. Nošeny bez kalhotek by takové punčochy byly velmi efektní. Její družky však nesdílely její názor a to z praktických důvodů: dlouhé punčochy by asi vzhledem k lidské netrpělivosti nebyly dlouho obstály, ať již by byly sebe efektnější, nebo právě pro svou atraktivnost. Buď by se do nich udělaly na nejzajímavějším místě díry — aby se usnadnil přístup, čímž by utrpěl celkový vzhled převleku, nebo by byly svlečeny, což by bylo ještě horší, protože bonton vylučuje při takové příležitosti vysvlékání. Jestliže již byl vydán příkaz, že účastnice musí mít na sobě po celou noc masky a rukavice, nelze připustit, aby si nechaly svléknout kalhotky. Návrh Mervée byl tedy zamítnut.

- Ne, prohlásila Emanuela, chceme-li zachovat korektnost, potom jedině možné je přijít tam přímo s nahýma nohama a zadkem: jsou ještě k dispozici zbytky peří? Možná, že bychom si jimi mohly vyzdobit ohambí.

Na námitku Mervée, že se tato ozdoba nebude hodit k trikotu, který sahá až po slabiny a část této výzdoby by překrývalo, rozhodly se partnerky takto:

- No výborně, potom nám ale zcela postačí trika, jsou-li tak

dlouhá — vždyť v nich budeme dostatečně oblečené.

Takový kostým však přece jenom nebude snadné nosit, konstatovaly znovu. Hlavní problém je v tom, koho do něj obléci. Jistě, vhodných těl je do něj možno nalézt více než dvacet, ale neměly přece v úmyslu zorganizovat přehlídku soch. Ještě důležitější než fyzická dokonalost je pro zdar podniku duševní schopnost — účastnice musely být nejen schopny myslet, ale musely mít také zásadně shodné názory a musely si být vzájemně sympatické. Byly to Arianiny narozeniny a pro tuto příležitost neměly v úmyslu připravit pouze divadlo, nýbrž opravdový svátek přátelství.

Zakládající výbor proto sestavil seznam žen, přicházejících v úvahu a ten byl den za dnem revidován, nejdříve podle názoru členek výboru, potom, když již byla rozeslána pozvání, bylo třeba doplnit seznamy za pozvané, které se zúčastnit nemohly buď pro nepřítomnost ve městě, nebo pro indispozici, nebo pro nedostatek odvahy. Nakonec se však podařilo nalézt potřebný počet uchazeček ještě včas, aby si mohly přizpůsobit péřové masky ke svým tvářím, a tak byl úspěch večera zajištěn.

Pak se začaly zabývat problémem mužských účastníků. I v tom se vyskytly námitky a rozpory. Mají být muži také v kostýmech? Raději ne, bude lépe, když veškerou pozornost soustředí na sebe ženy. Budou vzácným zjevením, večírek se stane voliérou s čarovnými opeřenci, zakrývajícími tvář a nabízejícími těla. Stanou se dokonalou hádankou. A to by jim měl někdo konkurovat? Nechť se muži pro ten večer stanou jejich modlosložebníky — nechť jedinými jejich bohyněmi jsou ženy! Jedině bohyně také bývají nahé — muži nechť přijdou ve smokingu.

Kolik jich má být? Stejný počet jako žen? To by se pro ně udělala ta slavnost příliš snadnou — nechť jen soupeří o milost ztělesněných bohyň, nechť se o ně ucházejí jeden po druhém! A aby nebylo třeba vypočítat a přidělit určitý podíl mužů, připadajících na jednu ženu, bude nutno se vyhnout tomu, aby

byl pozván přesný násobek počtu žen. Mužů nebude ani dvojnásobek, ani trojnásobek, žádný počet aritmeticky beze zbytku dělitelný.

A nakonec, které manžely pozvat? Žádného řekla Mervée. Ariana odporovala: všechny ty, kteří to zasluhují. Počínaje Jeanem. Do rozpaků je přivedla Emanuela.

- Ne, rozhodla, Jeana ne, protože nemůžeme mezi sebe vzít Annu Marii, ona toho není schopna.

Jaká je vtom logika? Emanuela to nebyla schopna vysvětlit — a tak na ni dál nenaléhaly.

Naposled se Arianiny přítelkyně shromáždily v předvečer velkého dne, aby jen tak mezi sebou vyzkoušely své masky.

Byly nádherné ve svých pláštích s kapucemi, které je zahalovaly od hlavy až po nohy a které neměly odložit dříve, než bude dostatečně vybičována zvědavost diváků. Dlouho mlčky pozorovaly své obličeje snových ptáků. Pokoušely se připomenout si ony smrtelné bytosti, které se skrývaly pod maskou.

Emanuela měla masku sladkého korintského sýčka s pateticky zasněnýma očima, s dlouhými chvějícími se řasami zdobenými slzami z perel. Emanuela však v nočním ptáku, kterého představovala, neviděla sýčka houkajícího neblahé předzvěsti, nýbrž — jak si sama pro sebe vynalezla název — sůvčátko.

Husté a vysoké ambrové opeření, zpupné oči a modrý zobák propůjčovaly Arianě mystický vzhled. Které pak ženské rysy by mohly vyrovnat toto kouzlo?

Maska Mervée připomínala korunu krále Inků.

Jedna Afričanka měla hlavu pterodaktyla. Péra, která vyrůstala z jejího čela jako dva rohy, splývala až na podlahu a kovově chřestila, což bičovalo nervy. V pozorovateli to vzbuzovalo otázku, zda tento materiál a zvuk nepocházejí jako hrůzný kontraband z planet daleko vně sluneční soustavy.

Pikantní průvod těchto umělkyň, zamilovaných do svých

vlastních vrcholných výtvorů, zkrášlil svou červení a černí parkety prázdných sálů, zatímco stíny per jejich masek vykreslily na zdech sálů snový balet. Nahá stehna si byla navzájem zcela podobná, snad to byl jen dojem vyvolaný bujnou originalitou každé z hlav. Tyto magicky dlouhé nohy se navzájem jen nepatrně odlišovaly odstínem: do zlata opálené u blondýnek, temněji zabarvené u Siamek. Ojedinělé svou matnou černí byly nohy pterodaktyla, které se z toho zlatohnědého úskalí tyčily jako dva majáky.

Jedna z těchto krásných efébek měla kolem hlavy svatozář z perleťově lesklých per. Její ohambí svítilo barvou mořské pěny, do které jsou zapleteny ony tajemné polorostlinné a položivočišné organismy, které odliv zanechává mezi pobřežními skalami. Byla tak zamilovaná do svého podbříšku vyzdobeného chaluhami, že její rukavicemi pokryté ruce byly neustále neodolatelně přitahovány k jejich chuchvalcům vyzdobeným korály. Brzo spočinula její opeřená hlava na sametových poduškách a takto nechávala něžným rtům svého pohlaví snít o polibcích, které nemohla přijmout na svá ústa ozdobená zobákem.

Emanuela si při pohledu na ni představovala, že moře při svém bájném tvoření z ní mohlo místo dvojnožce lačného dobrodružství udělat zamilovanou řasu, krasavici znalou hlubin. Byla by také tak šťastna, kdyby— neznalá jiného možného osudu — byla v tomto okamžiku milenkou modravých sirén, kterým by z jejich pohlaví olizovala výtečnou sůl nebo z jejich šupinatých ňader kapky iodizovaného mléka, vylákané jejím laskáním?

Se svýma mandlovýma vyzývavýma očima, s vysoustruženými těly, opeřenými hlavami, oděvem prelátů a chováním hvězdných bytostí, s ostrými zobáky byly více než maškarami. Byly partnerkami, které surealismus života nabízel mužům náhradou za záhady žen. Proto také v této noci byly jejich zobáky přes svou ostrost přitažlivější, než milostná těla.

Ptáci si slíbili, že budou tento div prodlužovat, pokud jen to bude možné a pokud si uchová svou přitažlivost. Nezprofanují se ani emocemi, ani smíchem a budou se předvádět ve svém snovém opeření, aniž prozradí svá tajemství, ochotny vybičovat touhy až k zešílení.

Tak dokonalá byla jejich proměna, že dokonce ani příbuzní nedokázali poznat ňadra andulek s červenou chocholkou, něžnou šíji hyacintového papouška, nebo pod komicky zahrocenou maskou a čtyřbarevným kolibřicím peřím bohatý účes šestnáctileté Alžířanky, která předstírala — což jí ostatně nevěřily — že již měla tisíce milenců. A i pro ty, kteří zbožňovali princovu dceru tak, jak bylo málo žen ve světě zbožňováno, bylo nemožné překonat pochybnosti a vrhnout se jí k nohám, poněvadž její dlouhý krk, indigové oči a něžný profil jejího těla byly zastíněny nehybným vzhledem její masky.

Jistý počet mužů — a magičtí ptáci v to také doufali — se dopustí omluvitelných omylů, vyvolaných tímto zmatkem. Bez předstírání a bez postranních myšlenek si mohli beztrestně plést Lauru s Mervée, Djamilu s Malinií, mohli tvrdit, že poznávají Emanuelu v Marayat, Daphné pod opeřením Myriam, Maité pod Arianiným zobákem, mohli zaměnit Inge za Nil a této projevit svou náklonnost. A jestliže chovali touhy, ke kterým se nemohli přiznat, mohli dokonce předstírat, že bytosti bez obličeje, se kterými se vášnivě objímali, jsou ony nepřístupné krásky, se kterými se setkali jinde a které sem vůbec nebyly pozvány. Ty by se potom jistě velmi podivily, když by později zaslechly, že byly spatřeny na tomto večírku a že je tam zamilovaní, o nichž neměli ani ponětí, zchvátili do barbarského objetí.

Dívky trávily celý den tím, že již předem vychutnávaly to, co očekávaly od této hry. Již předem odpouštěly svým uchazečům všechny jejich slabosti a chyby. Až na Emanuelu, která hlásala, že výtvor jejich fantazie umožňuje zcela nové

emoce a že mužové by prachšpatně využili šance, která se jim naskytne, kdyby se spokojili tím, že pod maskami účastnic večírku budou spatřovat pouze obvyklé tvary a obvyklé city. Naskýtá se jim příležitost k mimozemské lásce, lásce nadlidské, neznámé. Cožpak nepřijdou na nic lepšího a budou myslet na ženy, když budou mít na dosah ruky bohyně?

Teprve pozdě v průběhu oslavy oznámili bájní ptáci, že odloží masky. Od stropu bylo spuštěno jemné hedvábné plátno a rozdělilo obrovský salón na dvě části. Nikdo si plátna doposud nevšiml, bylo zamaskováno zlatým obkladem stropu. Světla zhasla a svítily pouze projektory za promítacím plátnem. V tmavé části salónu se rozesadili hosté do hlubokých křesel, dostatečně zásobeni všemožnými nápoji. Byli tam všichni muži a z žen ty, které přišly bez masky. Zavládlo mezi nimi ticho, zvědavost, napjaté očekávání.

Na původně zcela bělostném plátnu se počaly objevovat stíny ve tvaru fantastických symbolů: mužské pyje různé velikosti a různého tvaru, držené ve štíhlých prstech jako nějaké květiny: dva, čtyři, osm. Vytvořily pohyblivý pás kolem fantomu se vztaženými pažemi, stínu dívky, jejíž reálné tělo se nacházelo v zakázaném prostoru mezi projektory a plátnem ...

Jeho stín se malátně zlomil a lehl si, takže jej bylo jen stěží ještě možno vidět; pouze ňadra se rýsovala nad nezřetelným reliéfem. Proč si neuchoval výrazné tvary masky, které všem utkvěly v paměti! Tím, že na sebe žena vzala lidskou podobu, nevěděl nyní nikdo, o koho jde.

Stínová ruka opsala na plátně parabolu a položila se na neviditelné břicho. Zápěstí zůstalo pozdvižené a bylo možno rozeznat prst, který se zasunoval a vysunoval tam, kde bylo možno tušit pohlaví. Stíny phalosů pomalu zrychlovaly svůj pohyb, až se pustily do veselého reje. Zamilovaná ruka se přizpůsobila jejich rytmu. Ležící tělo se vzepjalo do oblouku, dotýká se podlahy již jenom patami a šíjí, zřejmě se stále více

vypíná. Náhle se ruka hluboce zaboří do těla, silueta znovu splyne s podlahou a plátno ztmavne.

Když se znovu objeví světlo, rýsuje se na sněhobílém plátně tmavý profil s ostrými ňadry a dlouhýma pružnýma nohama, s vysokým nadýchaným účesem. Zleva se na plátně objeví silueta muže, postupuje lehkým tanečním krokem v rytmu tlumeně zaznívající hudby. Stín jeho mužství připomíná zemitost etruských obrazů.

Oba stíny splynou. Jeden vyzdvihne druhý, jako by byl bez váhy. Vztyčen, s prohnutými zády, opíraje se pouze o své nohy pronikne stínový muž nelítostně do tanečnice, jejíž údy při tom opisují graciézní křivky a jejíž torzo se prohne do tvaru půlměsíce. Noc zahalí spojené siluety.

Náznak svítání odhalí ženu, jejíž obličej je nezřetelný — je to táž žena, nebo jiná? (Jednodušší bylo rozeznat od sebe maskované opeřence!) Stín ženy sedí, jednu nohu zkříženou pod sebe, druhou napřímenou, opřenou patou o podlahu. Objeví se muž (je to opět ten faun z obrazu?), přiblíží se k ženě, poklekne. Stín ženy položí na rameno muže tu nohu, kterou měla skrčenou pod sebe a posune své břicho k nabízejícím se ústům. Hlava muže zmizí mezi stíny stehen. Žena uchopí do dlaní svá ňadra, pozdvihne je jako oběť k nebesům a zvrátí hlavu. Vše náhle zahalí temnota.

Čtvrtý obraz nejprve ukazuje sedícího muže. Z pozadí vystoupí stín s ňadry nájady, s mračnem vlasů, přitančí k sedícímu a klesne k jeho nohám. Hrdinův úd pomalu tuhne a vztyčuje se, pomalu mizí v nejasném obličeji bohyně, znovu se vynoří, znovu zmizí, pokračuje jako v ceremoniálním aktu do okamžiku, kdy se jeho ztělesněná oběť v záchvěvech hroutí. Bohyně mizí, schvácený polobůh zůstává sám.

Na obzoru se však již objevuje nový tvar, podobný černé plachtě. Muž ke stínu vztahuje paže, přitahuje jej, nadzdvihává a stejně jako to před chvílí udělal s prvním stínem, proniká do něj svým údem. Něžné křivky ženského těla zastíní uzlovité

svaly milencových stehen, ramena obejmou jeho šíji a neviditelné rty přilehnou na jeho ústa. Potom se pomalu počne ženské tělo pohybovat, s pravidelností mořských vln se vznáší k chimérické hladině, opět se ponořuje, pluje. Při každém nadnesení lze zahlédnut úd, který je poutá k zemi, a pak se úd opět zaboří do stínového masa.

Diváci pociťují ve svých nervech a tepnách vlhký tlak, rostoucí hloubku zajíždění, sání, svaly svírající sliznice, vzestup fluida podél vnořeného pohlaví. Scéna trvá dlouho, napětí neustále roste. Nakonec se kořist prohne v bedrech, paže se zazmítají vzduchem, ňadra se vyhrotí. Upravený účes se uvolní, stín ženy v záplavě vlasů klesá.

Mužovo břicho pulsuje, vzpíná se. Zdá se, že je vidět tryskající sperma.

V následující scéně jsou záda ženy, ležící na břichu na lehátku, zahalena vlasy, které překrývají i její obličej. Ňadra se dmou, hýždě se zvedají, svírají, tuhnou, stehna se trou o sebe, rozevírají se, kolena se sunou vzhůru až na úroveň boků. Stín se opírá o předloktí, jako divoká číhající kočka.

Objeví se muž. Uchopí pevně mezi ruce nabízený zadek, přitáhne si jej a pronikne do něj až na dno. Mužův stín ustrne, zdá se, že i žena zkameněla.

Z levé strany plátna se objeví nový ženský stín. Rozpačitě, zdráhavě se přibližuje. Její ohambí, přečnívající před úroveň plochého břicha, se dostane až na úroveň hlavy ženy, probité mužovým údem. Ta náhle zvrátí hlavu, odhodí hřívu, která jí zakrývala obličej, vyplázne jazyk a lačně jej zaboří do nabídnutého vnadidla.

Muž potom ožije a chtivé počne ukájet svou touhu do beder vězenkyně, která nepřípustným způsobem poruší dosavadní ticho scény a s dlouhým divokým výkřikem zmizí v temnotě.

Po chvíli se plátno znovu prosvětlí a ukáže stíny dvou mužů, kteří stojí uprostřed tváří proti sobě, takže se zdá, že jejich vztyčené údy jsou spojeny v jediný most, tlustý jako paže. Za

každým z nich stojí jakýsi stůl — nebo je to oltář?

Na levém i pravém okraji stojí dvě figury, připomínající nubijské plastiky oslavující bohyni Isis. Jejich špičatá ňadra přečnívají nad plochá břicha. Kužely jejich stehen náhle oživnou — pomalu se přibližují k ústřední skupině. Pravý stín se na chvíli zastaví na půli cesty. Levý se umístí mezi oba mužské profily a splyne s nimi. Je zapotřebí zvláštní pozornosti a ještě spíše představivosti k tomu, aby divák pochopil, že ženský stín se sklonil a líbá nebo dokonce dává proniknout dvojitému pyji do svých úst. Potom se vztyčí a jde se natáhnout na jeden ze stolů, vše v pomalém rytmu, s ňadry trčícími k nebi. Její šíje přečnívá okraj stolu a hlava visí dolů na úrovni zadku muže, příliš však vzdáleného na to, aby se jej mohla dotknout rty. Druhá žena potom opakuje přesně stejný rituál a nakonec se octne v poloze přesně symetrické k první. Nato se obě střední postavy otočí čelem vzad, postoupí o jeden krok. Ústa ležících žen se otevřou a pohltí jejich údy.

Na scéně se objeví další stíny, mezi bujnými ňadry nesou mužské symboly. S dvojsmyslným půvabem rozváží šňůrky, za které je mají zavěšeny kolem krku a naroubují je na ležící ženy. Potom si kleknou mezi nohy těchto nových dvojpohlavních bytostí, skloní se nad jejich břicha a cucají rouby, o které je obohatily.

Nastupují další dva muži, zleva a zprava, přistoupí ke klečícím ženám. Ty odvrátí na okamžik pozornost od priapů tyčících se nad břichy jejich milenek a ochutnají priapy nových příchozích. Ale jak se zdá, dávají jejich rty přednost erekcím umělým před přirozenými a muži, které nechaly být, je obejmou, pomohou jim pozvednout bedra a brzo je vidět podle pohybů, jak pronikají dovnitř.

Určitý prostor stále ještě odděluje obě vztyčené mužské figury uprostřed plátna, jejichž pohlaví mají v ústech dívky — hermafroditi. Vstoupí další dva muži, projdou až do středu plátna a tam se otočí, až stojí proti sobě tváří v tvář, pyj proti

pyji ve stejné poloze, jakou zaujali hned zpočátku první dva muži, jejichž zadků se nyní dotýkají svými zadky.

Sotva zaujali svá místa, vynoří se na okraji plátna další dvě ženské figury a za nimi ještě další dvě.

První se postaví vedle stolů, počnou líbat vždy jeden z prsů žen ležících na stolech a laskají zářez, do kterého je zasazen mužský roub. Druhé se posadí na paty kolmo ke klečícím ženám, které umělé rouby cucají. Vsunou ruku do stínu jejich břicha — asi pronikly prsty do jejich pohlaví, protože milenci těchto žen zřejmě, zvolili zadní cestu. Druhou rukou dráždí tyto ženy ňadra svých partnerek.

A opět dalších šest nových stínů, tři z každé strany: jeden muž a dvě ženy. Každý muž uchopí jednu ze žen v pase, položí ji na záda na zem tak, aby její šíje spočívala na patách klečícího muže, který sodomizuje cucalku umělého phalosu Potom umístí svou druhou přisluhovačku tak, že má pohlaví na ústech té první a ramena opírá o záda téhož muže, jehož hruď odzadu objímá svými pažemi, dost douhými na to, aby dokázala uchopit pyj, který je ze tří čtvrtin vnořen do zadku jeho partnerky.

Muži, kteří přivedli poslední čtyři dívky, se potom natáhnou na obou koncích celého seskupení na těla těch žen, které doposud zaměstnávaly jen svá ústa, a souloží s nimi. Přitom tisknou ve svých rukou ňadra těch žen, kterým jejich partnerky projíždějí pohlaví jazykem, a připojí svůj jazyk k jejich jazyku.

Jejich pohyby jsou v souladu s pohyby, které v témž okamžiku a se stejnou rozkoší provádějí ostatní účastníci této stínohry. Celá skupina je v harmonickém pohybu, všechno to pronikání, svírání, cucání a lízání probíhá současně a v stejném tempu. Světlo však pomalu slábne a jen stěží lze ještě rozeznat, co každý z účastníků dostává a co dává. Po plátně se šíří stín, ten pohlcuje jednotlivé postavy, vyplňuje světlá místa mezi nimi, divadlo však stále ještě nekončí. Nyní již jen vlnění světlejších a tmavších stínů prodlužuje divákovu představu o

tom, co se za plátnem odehrává, dává mu tušit, k jakým milostným křečím tam dochází ve splývajících tělech.

KAPITOLA X.

NEJVZNEŠENĚJŠÍ TALENT

Cílem školy, kterou mne nechal projít, nebyla jeho vlastní rozkoš, nýbrž mé poučení. Nebyla to cvičení v erotismu, nýbrž jednotná nauka: miluješ-li, musíš být alespoň schopna aktu lásky, nebo raději mlč. Naučil mne ctnosti stále více se oddávat. Je to ctnost, kterou bych byla dříve nazvala nectností.

Christiana Rochefortová - Odpočinek válečníka

Mario si protáhl nohy a povzdechl si při pohledu na tu padající potopu.

- A takhle to bude pokračovat po celé dny, prorokoval.

- No a to vám tak vadí? rozumuje Emanuela. Proč si to počasí berete tak tragicky? Měl jste snad něco za lubem pod širým nebem?

- Ať již je člověk vězněn deštěm či něčím jiným, je vždy vězněn. Vše, co nějak omezuje mou svobodu, je mi nepřátelské. Nenávidím déšť.

Emanuela se směje. Zdá se jí, že to monotónní klokotání vody na střeše a na terase má do sebe něco krásného. Má náladu, ve které vidí vše v nejkrásnějším světle.

- Hřejme si na to, že jsme svobodní! navrhne. Obličej návštěvníka ztrácí své napětí:

-Vy se cítíte svobodná, Emanuelo?

- Musí přece být možné, aby byl člověk stále svobodnější, ne?

Přikývne souhlasně:

- Tak je třeba chápat svobodu.

- Než jsem přijela do Bangkoku, myslela jsem si, že jsem tak svobodná, že jsem si nedovedla představit, že bych mohla

být ještě svobodnější. A přesto jsem dnes desetkrát svobodnější. Ale určitě mohu ještě v tomto směru udělat další pokrok!

- Ano, vždy totiž zbývá něco, co lze ještě odhalit.

- Nevím však co. Bezpochyby mi chybí představivost. Jste v tom směru nadanější?

- Ne více než vy: vždyť jsem jenom muž! Mohu vám však pomoci, abyste nikdy neupadla v sebeuspokojení.

- Byl jste mi zřejmě poslán, abyste ve mně vzbudil neuhasitelnou žízeň, paroduje jeho slova Emanuela, ale výraz jejích očí svědčí o tom, že se nechce Mariovi vysmívat. Mario to také tak chápe.

-Přesně tak!

- Víte, Mario, mohu vám vyprávět o podivných zážitcích. Byla jsem znásilněna.

Mario se připojí k jejímu tónu a deklamuje:

- Jestliže jsi slyšela, že někdo znásilnil Parthenis, věz, že k tomu přispěla svým dílem, protože nikdo se na nás neukájí, aniž k tomu byl vyzván.

- Ach, jak je mi dobře, vyzradí Emanuela svůj pocit. Jak jsem šťastná! Z čeho to vyplývá?

- Z toho, že jsme spolu. Z vašich krásných nohou ...

Naslouchá již nyní šumění deště s větší snášenlivostí. Emanuela se k němu nakloní a pokračuje ve svých důvěrných sděleních:

- Byla jsem také prodána! Mario chvíli mlčí a pak se optá:

- Jste odhodlána učinit i další krok?

- Zajisté, jen mi povězte jaký.

- Dovést vaši úlohu až do konce! Navrhuji vám, abyste se prostituovala.

- Ale to už se přece stalo, právě jsem vám to řekla.

- Mám na mysli, abyste se opravdu prostituovala. Nikoliv jen tak z vrtochu, pro legraci.

- A tím se přiblížím ke svobodě? diví se Emanuela.

Domnívala jsem se, že prostituce je otroctví: cožpak obvykle není žena k tomu donucena? Někým nebo něčím: neštěstím, zklamáním, bídou. Nekončí to tak, že se stane zajatkyní podmínek, v nichž žije?

- Žena, která se prostituuje, když ji k tomu nic nenutí, je opakem otrokyně.

- Budiž. Čím se to však liší od toho, co jsem dělala já?

- Nejde o rozdíl v podstatě, nýbrž v kvalitě. Jednoduše vám to poskytne ještě více svobody. A není to právě to, co hledáte? Výběr, který děláte mezi muži, kterým se odevzdáváte, omezuje vaši svobodu. Myslíte si třeba, že právě v tom výběru je vaše svoboda, ale ve skutečnosti jste vězněm vaší potřeby vybírat. Jakmile si budete vědoma toho, že jste zcela bez omezení nabízena a že vaším milencem pro příští hodinu bude ten, koho vám přinese náhoda, potom budete naprosto svobodná.

Emanuela se usměje, ale zřejmě ji nepřesvědčil. Mario tedy pokračuje:

- Erotismus — a to jsem vám myslím již řekl — vyžaduje organizovanost. Nezbytně potřebuje systém. Ve svém erotickém životě budete mít tím větší úspěch, čím dokonaleji jej podrobíte nějaké metodě. Když říkám, že se máte prostituovat, míním tím, že máte prostě obratně organizovat rozdělování svého těla. Tak, aby se nestalo kořistí rozmarů a náklonností. Znamená to současně i estetickou vymoženost, poněvadž byste uplatnila systém nepředvídaného. Považujte to za vítězství rozumu nad tělem. Přitom nezáleží na tom, zda z toho budete mít rozkoš větší či menší. Umění — a znovu vám to opakuji, má větší význam než rozkoš.

- A prostituci je tedy třeba považovat za jedno z krásných umění?

- Umění, to je zpočátku hodně práce. Máte v úmyslu žít po celý život bez práce?

- Nemusím nic dělat, Jean je dost bohatý.

- Považujete za normální, že se mu prodáváte? Nebylo by čestnější, kdybyste se prodávala pro něj?

- To je pravda. Hrozně ráda bych to dělala, jen kdyby mne o to požádal. Proč však mne o to nepožádal?

- Rozhovor mezi mužem a ženou, to je jedna z nejobtížnějších věcí na světě. Proč by právě on měl říci první slovo? Jestliže mu chcete skutečně být dobrou manželkou, buďte dobrá alespoň k něčemu, tak jako je on. Jeho věcí je stavět přehrady, vaší úlohou je láska. Nikoliv prováděná jen diletantsky, ale s užitkem.

- Chtěla bych však, aby pro mne láska zůstala rozkoší, ne aby se stala řemeslem.

- Není pro Jeana jeho řemeslo současně i jeho radostí? Cožpak staví přehrady jenom proto, aby vydělal peníze? Není to proto, že se mu líbí vztyčovat svou mužskou moc nad masou své země?

- Proč pak ale svět ctí architekty a opovrhuje prostitutkami?

- Snad proto, že ti a ty, kteří znají pravdu, nemají dost odvahy vykřičet pravdu silněji, než pitomci vyvolávající omyl. Dva tisíce let ničemnosti a hlouposti přece nemohou rozhodnout o osudu dobra a zla pro celou věčnost. Lidé dosáhli věku, kdy mohou chápat, že jejich předstíraná morálka — současně tak stará i tak mladá — je prostě k smíchu. Neříkejme jim, že je ošklivá — vůbec by je to neznepokojilo. Pokusme se ukázat jim alespoň, jak je pochybná a k jakému zmatení hodnot dovedla naši společnost jejich morálka svou zlomyslností a svým pokrytectvím. Lidé prokazují poctu ženě, která své tělo propůjčila k nošení břemen nebo se dá připoutat ke stroji, případně se nabídne jako model fotografovi, a nikdo nepoukazuje na to, že je to urážka dobrých mravů, když ji její zaměstnavatel za tyto fyzické služby odměňuje. Není však zákonné, není slušné, záslužné, je hříšné a hrabivé, špinavé, nestoudné, svatokrádežné, když má žena zisk z nejvznešenější schopnosti svého těla! Cožpak milovat zaslouží větší

odsouzení, než klepat na psacím stroji zatykače?

- A kdyby se všechny ženy věnovaly galantnímu povolání, kdo by odpovídal v telefonu?

- Cožpak jsou obě tyto funkce neslučitelné? Mohu mít respekt jen před těmi sekretářkami, které se prostituují.

- Musí však k tomu mít také prostředky!

- Ach, to je konečně správná odpověď! Těm, které příroda štědřeji vybavila pro jemnou obsluhu mačkacích knoflíků a spojovacích kolíčků než pro tělesné umění, nečiníme překážky, když se chtějí zabydlet v dílnách a ve spisovnách. Ale pro vás, která jste se zrodila tak krásná, že o tom mohou muži jen snít, pro vás že by bylo přijatelnější, aby váš život byl zasvěcen něčemu jinému než lásce?

- Jinak řečeno mají všechny hezké dívky ze sebe udělat kněžky lásky?

- Nechť jim k tomu dopomáhá bůh! Rád konstatuji, že dědičky naší vznešenosti dnes více lákají nevěstince než kláštery. Bylo by si možno představit přesvědčivější důkaz toho, že konečně do naší civilizace vstupuje rozum?

- Potom však vaše Anna Maria do toho hnutí zapojena není.

- Byla byste ráda, kdyby vás v tom předstihla?

- To ne! Vždyť přece já chci pracovat... brání se Emanuela.

- Netvařte se proto tak sklíčeně. Slibuji vám docela snadnou práci.

- Kdyby to byla jen otázka lenošení, povzdechla si Emanuela, neměla bych tolik pochybností. Myslím však, že můj zmatek pramení spíše z šokujícího výrazu než z té činnosti samotné. Kdybyste to nazval jinak...

- A právě proto to chci udělat. Připomínám vám vaše poslání ženy a bez zástěrky vám říkám, že nejuspokojivějším způsobem jak toto poslání splnit je, když se oddáte prostituci.

- Připusťte alespoň, že mi prostituci předvádíte v pozlaceném převleku. Mé horování pro tuto činnost asi ochabne, když se bude nějaký ošklivý, tlustý stařec snažit

donutit mne ke službám jeho tělu. A nemluvím již o nemocných.

- Má drahá, odmítnete pochutnávat si na ústřicích jen proto, že mohou být některé zkažené? Myslete raději na krásná překvapení, jichž se dočkáte!

- Muži, kteří se mi líbí, za mne platit nemusí.

- A víte jistě, že by za vás raději nezaplatili, než aby se vám museli zalíbit?

- Je tedy třeba, abych se prodávala, aby se muži cítili nenucené? Již jsem něco takového slyšela.

- To je výborné. Mohla jste již tedy o tom přemýšlet. A určitě budete souhlasit s tím, že muž, který se necítí zavázán, aby předstíral, jakým bleskem lásky byl zasažen, má větší naději na to, že bude své myšlenky moci soustředit jen na to, co dělá, když smilní. Měla byste mu za to být vděčna.

- A co muži, nemají snad větší pocit hrdosti a větší rozkoš z toho, že nás svedli podle všech pravidel?

- Především mají pocit nudy. Přimět vás k roztouženosti, to by vás snad mohlo učinit žádoucnějšími, kdybychom neměli jinak nic na práci. Nemůžeme se však již oddávat jen takové zábavě — pozemské a kosmické problémy nás příliš zatěžují a vy byste chtěla, abychom ztráceli čas blouzněním a blouděním po stezkách něhy? Dvakrát dává, kdo rychle dává. Pokud jde o mne, každá žena, která není ochotna vzdát se mi po půlhodinovém rozhovoru, je pro mne ještě méně zajímavá než tento dnešní déšť. A nikdy se nevrátím k té, která se mi zcela neodevzdá již na první schůzce. Mario se na chvíli odmlčí a pak dodá:

- Přirozeně z vlastní iniciativy!

- Možná, že mi vyčtete, že jsem líná. Ale jak vidím, bylo by třeba ušetřit vás veškeré námahy. I toho, abyste se o nás museli ucházet.

- Jde o pouhé rozdělení úkolů. Mužům náleží podnikat činy, k nimž je třeba jejich síly, vám, ženám zase láska. Hlavním

důvodem je toto: mužové dnešní doby nejvíce oceňují to, když vědí, na čem jsou. Co nemohou vystát, to je nejistota, dvojsmyslnost. Móda nevyjádřené, skrývané lásky patří již dnes do muzea stejně jako dlouhé sukně. Dnešní láska již nezakrývá ani ústa, ani nohy. A zítřejší láska bude plna realismu, nebude znát pochybnosti. A stejně jako hříšné nálady uvolnily místo hormonům, láska bez přísah, bez pohnutých duševních stavů, bez zmatku nahradí lásku Tristanovu, Romeovu, Abélardovu, které jsou v našich městech, postavených z lehkých slitin a ze skla, přežitkem. Pravdivost, čistota, živost a nahost erotické lásky zesměšňují okolky, trpělivost, pokrytectví a svatouškovství měšťácké lásky. Její omdlévání, utrpení, sebevraždy a romantika nás již dost dlouho nudily: chceme nalézt chuť ke smíchu a lásku provozovat jasně, průhledně. Budoucnost patří těm, kdo jsou schopni vědět a chápat bez utrpení. Nešťastná láska nemá budoucnost. Emanuelo, lidé jsou unavení a mají jedinou touhu: aby energie světa byla vynaložena na něco méně směšného a něco užitečnějšího, než na lámání srdce a rozbíjení hlavy pro lásku. Přejí si, aby si v lásce mohl jejich duch odpočinout, ne aby je láska utrmácela, zpitoměla. A přejí si, aby k nim láska hovořila otevřeně. A tak, když vás vyzývám, abyste se prostituovala, radím vám pouze, abyste jednala otevřeně podle svých idejí. Jedná se prostě o to, abyste zcela logicky nosila v epoše demystifikace barvy erotismu. A vše, co bych vám k tomu ještě snad mohl říci, je podřízeno tomuto základnímu principu.

- Výborně, prohlásila Emanuela, tak se do toho dejme! Mario na ni přátelsky pohlíží, přesto ji však varuje:

- To, co si já myslím či nikoliv, by pro vás nemělo být určující, rozhodující. Nebylo by správné, abyste se oddala prostituci jen proto, že to od vás žádám. Ve skutečnosti to na vás nepožaduji. Ukazuji vám pouze, že se vám tato příležitost nabízí a jaký to má význam. Ponechávám vám však plnou svobodu volby. To vy sama se musíte rozhodnout. A nebudu

vás vést v tom, co můžete pohodlně učinit sama, ledaže byste mi to sama nařídila.

Změřila si jej s podivnými plamínky v hloubi očí. Pozvedl ruku, aby zastavil slova, která by snad mohla pronést:

- A vy byste také neměla přijímat můj návrh jednoduše jen proto, že vaše duše pociťuje téměř fyzickou rozkoš z toho, že se podrobujete. Měla byste se zbavit i tohoto pocitu.

- Cožpak by nebylo erotické, kdyby mne donutil k prostituci muž, který by mne miloval?

- Jistě! Erotismus není možný u páru, který se omezuje jen sám na sebe. Mohl by snad někdo předstírat, že umí milovat, kdyby nedokázal vydat tu, kterou miluje? Opravdoví milenci jsou jen ti, kteří prodávají své milenky. A blázen je ten manžel, který nedonutí svou ženu, aby se alespoň na nějakou dobu stala kurtizánou.

- Tak vidíte, je zřejmé, že nakonec přece jen docházíte k donucování. A přitom jste měl před chvílí plná ústa mé svobody!

- Člověk se přece často podrobuje svému osvobození jen z donucení!

- Proč tedy mne odmítáte k tomu donutit!

- Nejsem přece ani váš manžel, ani váš milenec!

- Abych řekla pravdu, nevím vlastně, co jste.

- Tlumočník vašich vlastních myšlenek.

- Tedy jste mne nic nenaučil?

- Nic, nanejvýše abyste si uvědomila své schopnosti.

- Tedy až se plně zrodím do toho vašeho nového světa, pak se vy, jak předpokládám, zcela vypaříte v mlze?

- A zrodíte se někdy?

Emanuela se náhle usměje při myšlence, která ji napadla a optá se tónem, který má svědčit o jejím klidu:

- Milujete mne?

- V tomto okamžiku ano, odpoví Mario zcela bez rozpaků. Jeho odpověď naopak vyrazila dech Emanuele:

- Mario, řekla znepokojeně, počínám se ptát, zda jste vůbec byl kdy zamilován a zda vůbec kdy budete. Toužíte zřejmě po nějaké ženě jen proto, abyste s ní navázal erotický vztah, nikoliv však abyste ji miloval.

- A co si vlastně myslíte, že je láska? Pořád ještě sníte o tom, že je to dar nebes, nadčasová milost, obtěžkaná tajemstvími, která na vás sestoupí z transcedentních výšin jako boží plamen na vyvolený keř? Je stále pro vás láska vizí z jiného světa, která vás činí slepou vůči všem realitám tohoto světa? Ochromením duše, se kterým se nedokážete vyrovnat? Berme to přece vážně! Tato láska plná halucinací přece nikdy neexistovala, leda ve špatných knihách! A dejte si pozor! Je-li láska andělským navštívením:, co vám zbude, když vás anděl opustí? Jestliže někoho milujete bez zdravého důvodu, není to on, koho milujete, nýbrž fantazie, kterou jste si vytvořila, a náhlé probuzení z takového tranzu opravdu je s to zabít. Je správné umřít na zázrak? Protože to není smrt z lásky, nýbrž smrt pro mýtus milování. Dovedu milovat? Říkám vám, že láska je absolutno inteligence a významem toho je to, co provádím pod jménem erotismu.

- Jestliže je důvod milovat, existuje také důvod již nemilovat?

- Určitě. A tato jistota by vám měla dodat moudrost a rozumnost. Láska vám není dána sama sebou. Musíte si ji zasloužit. Neztrácejte právě ty vlastnosti, pro které jste milována. Líbila jste se, protože jste v sobě měla Eros — vyžeňte jej, a nebudete se více líbit. Přestanete-li být erotická, přestanu vás milovat.

- A přestanu-li být krásná?

- Je vaší povinností zůstat krásnou.

- A až zestárnu?

- Erotova krása se neobává let. Záleží na vás, abyste se nenechala zestárnout.

- A kdybych se se stala ctnostnou, tou ctností, kterou uctívá

svět?

- Pak bych vás nenáviděl.

- Kdybych nalezla jiný cíl života než lásku a milování?

- Zapomněl bych na vás.

- A taková je tedy vaše věrnost?

- Což bych měl být věrný těm, kdo zradili?

- Cožpak je zradou, kdybych se změnila?

- Nemáte právo se změnit, ledaže byste se stala ještě smělejší. Vrátit se zpět by bylo opakem změny. Bylo by to ustrnutí, smrt.

- A jestliže jednoho dne budu erotismem unavena, unavena tím, že musíme stále kupředu?

- Potom raději zemřete.

Emanuela se odmlčí. Zdá se, že přemítá a uvažuje o problému. Pak se náhle rozesměje:

- Ale dříve, než dospěji tak daleko, mám chuť vyzkoušet to.

- A co? táže se Mario.

- Život galantní dámy.

Zdá se, že to neslyšel. Povstane a prochází se místností Zdá se, že jej monsun již tak netrápí.

- Mario! vyruší jej Emanuela. Řekněte mi ještě: budu tím něco riskovat?

- Jistě, budete vystavena četným nebezpečím. Povzdechla si, určitě se při tom nepřetvařuje. Mario však nedopustí, aby její zájem ochabl.

- Měla byste však touhu poznat to, kdyby s tím poznáním nebylo spojeno žádné nebezpečí?

Emanuela vyzývavě odvětí:

- Možná, že již jsem toho udělala více, než si myslíte.

- Já vím.

Pohlédne na něj pochybovačně.

- To bych se tomu moc divila! prohlásí.

Protože se zdá, že o tom Mario nemíní diskutovat, vrací se Emanuela k původnímu námětu:

- Již nejméně třikrát jsem vám řekla ano, poznamenala kriticky. Co mám tedy ještě prohlásit, abych vás přesvědčila, že sdílím váš názor?

A počne pateticky slabikovat:

- Jednajíc zcela ze svobodné vůle a podle svých práv nezletilé, která nabyla zletilosti sňatkem, považuji za správné a svobodně se rozhoduji provést pokus tím, že se budu prostituovat. Odveďte mne na ono místo, které — jak se zdá - znáte!

Přistoupí k ní, uchopí ji za ruku, pozvedne jí bradu, upře svůj zrak do jejích očí a jednoduše se usměje. Emanuela má při tom pocit, že ji políbil.

- Půjdeme tam? zeptá se Emanuela.

- Ne, dnes ne. Musím to připravit. Mezitím vás zvu na oběd. Do denního baru.

- O tom jsem doposud, neslyšela.

- Představte si noční bar, který funguje za dne. Čeká vás tam překvapení.

- Jaké překvapení? Rychle mi to řekněte! Co je to?

- Ne co, ale kdo je to. Váš starý přítel. Se kterým se jistě opět ráda setkáte.

- Mario, prosím vás, nenapínejte mne!

- Quentin. Doufám, že si na něj vzpomínáte?

- Quentin!

Emanuela se zasní: večeře na břehu kanálu, první večer, který strávila s Mariem, noční procházka, Džingischán, opium, chrám s phalosy, sam-lo... A tento Angličan, který se na ni stále beze slova upřeně díval, dotkl se pouze jejích nohou a dal před ní přednost chlapcům... Nemyslela, že se s ním ještě někdy sejde.

- Je tomu dnes přesně dva měsíce, Mario. Bylo to 19. srpna, nezapomněla jsem.

A s čistým úsměvem dodává:

- Je krásný. Téměř stejně krásný, jako muž, který mne našel

nahou v letadle.

- V jakém letadle? diví se Mario. Tu historku neznám.

- Tak poslouchejte: byl jednou jeden jednorožec, krásný tak, jako může být jenom sen ...

Bylo tam tak temno, jako bývá v nočním baru. Chvíli to trvalo, než mohli rozeznat stoly, jenom asi deset, byly velmi malé a rozmístěny byly kolem liliputánského tanečního parketu. Zdálo se, že jsou všechny obsazeny. Všude čalounění. Orchestr tří mladých dívek v přiléhavých trikotech, lesknoucích se jako ocel, s krátce přistřiženými vlasy žlutými jako svit luny, nohy a obličeje pomalovány téměř, fialovou modří, rty, oční víčka a obočí stříbrné. Hrály tak tlumeně, že se zdálo, že jen ladí.

Drobounký vrchní se jich zeptal, zda mají rezervovaná místa, ale v témž okamžiku pozvedla ruku silueta jednoho z mužů, který seděl sám u stolku a Mario řekl:

- To je Quentin.

Sedli si k němu. Emanuela byla pohnuta — byl ještě elegantnější, než při posledním setkání.

- Vrátil jste se již ke svým Muriům? zeptala se žertem.

- Ne, tentokrát ne, na to je již pozdě, že? odpověděl anglicky.

Emanuela se zdvořile pousmála a zadržela povzdech. Tak na to jsem zapomněla, řekla si. Bude třeba, abych se znovu počala vyjadřovat posunky... Byla to škoda, protože měla na rozhovor s Quentinem docela chuť. Mario jí přispěchal na pomoc. Nikdy jej nepoznala tak úslužného.

Pojedli siamská jídla, popili výtečná vína. Hodně se smáli. Byli jistě nejhlučnějšími hosty v této němé svatyni, ostatní hosté byli však tak. diskrétní, že se tvářili, jako by nic neslyšeli.

To je ale zvláštní, řekla si Emanuela, všechny ženy, které zde jsou, jsou krásné. Neviděla ani jednu, která by nebyla

žádoucí. U všech stolků se pánové rytířsky nakláněli ke svým partnerkám, jako by je přitahoval plamen. Jeden pár se zvedl k tanci. Další jej napodobily, ne však v takovém počtu, že by Emanuele zastiňovaly výhled. Mohla je tak na vzdálenost několika metrů obdivovat, mohla je v myšlenkách svlékat a představovat si, jak se s nimi miluje.

Jakási mladá dívka se k nim přiblížila a zeptala se, proč netancují. Jenom se usmáli a dívka si sedla k jejich stolu a s nevinnou zvědavostí si je prohlížela. Její obličej se vyznačoval mimořádnou bělostí a čistotou pleti, orámován byl hustou záplavou hladkých tmavých vlasů, uprostřed rozdělených pěšinkou a vzadu na šíji svázaných do uzlu, který jí dodával poněkud neobvyklý vzhled krásky z minulého století, kontrastující s jejím mládím. Černá róba halila tělo tak vkusně, že zásluha za to mohla náležet jedině přednímu pařížskému salónu. Tenoučký briliantový náhrdelník a průhledné, téměř neviditelné punčochy na krásných nohách dodávaly dívce pečeť rafinovanosti, taktu a vkusu, které neodpovídaly možnosti, že by mohlo jít o jednu z bardám. Emanuela usoudila, že asi jde o návštěvnici, která přišla sama a nudí se.

Mluvila stejně dobře francouzsky jako anglicky a zeptala se jich, kdo jsou. Všichni se k ní chovali přívětivě. Byla s nimi sice teprve chvíli, ale již všichni k ní cítili takovou důvěru, jako kdyby byla jejich přítelkyní již dlouho. Přijala nabídnutou kávu, potom likér. Quentin ji vyzval k tanci. Mario a Emanuela následovali jejich příkladu, ale vrátili se ke stolu první. Na parketu zůstaly jen tři páry. Quentin tancoval velmi dobře, jeho partnerka se s ním zřejmě velmi dobře bavila. Orchestr s potěšením sledoval svým rytmem složité taneční figury, které předváděli. Druhé dva páry se držely stranou, aby na ně lépe viděly.

Dívka se při rozhovoru s Quentinem smála, pokyvovala hlavou. Její účes se náhle rozvázal a hustá záplava vlasů jí zakryla záda až pod pás. Současně — zřejmě aby se osvěžila—

rozepnula první knoflík, který zužoval výstřih její róby. Pokračovala v tanci a trochu se od svého tanečníka odtáhla. Rozepjala druhý, pak třetí knoflík. Emanuelu to vzrušilo, sledovala ji pozorně. Docela přirozeně, beze spěchu, jako kdyby šlo o něco zcela obvyklého rozepjala dívka postupně všechny knoflíky až dolů, aniž ztratila něco ze svého distingovaného chování, a pak róbu vysvlékla. Pečlivě ji složila na opěradlo židle a pak se vrátila ke svému partnerovi.

Neměla podvazkový pás, její punčochy mizely vysoko na stehnách pod přiléhavými krajkovými kalhotkami, na bocích vysoko vystřiženými a ty přecházely do živůtku, těsně ji obepínajícího přes ňadra až k ramenům.

Byla překrásná. Emanuela cítila na jazyku příchuť své touhy. Mario to zpozoroval:

- Nevím, zda je to obvyklá atrakce tohoto lokálu nebo její osobní improvizace, ale zcela s tím souhlasím.

Quentin s partnerkou se vrátili ke stolu. Emanuela jí blahopřála. Neodvážila se zeptat, zda se jednalo o profesionální povinnost nebo zda tak učinila z pohnutek své vlastní fantazie. Cítila se trochu nejistá.

K jejímu rostoucímu údivu ji dívka vyzvala k tanci. Emanuela si vyměnila pohled s Mariem a ten jí k tomu dodal odvahu, pokynul, aby pozvání přijala.

Polonahá dívka ji objala a tančila s ní s lící přitisknutou na její tvář, aniž pronesla jediné slovo. Nakonec to byla Emanuela, která promluvila: řekla jí, že by se s ní chtěla milovat.

Neznámá odtáhla svou tvář, se smíchem pohlédla na Emanuelu, jako kdyby ta pronesla něco veselého. A zeptala se:

- V kterém klubu pracujete?

Emanuela upadla do rozpaků. Byla by jí ráda dala nějakou adresu, ale Mario jí neřekl, kam ji měl v úmyslu zavést. To mám ale smůlu, pomyslila si sklíčeně, kdyby mi byla tato otázka položena alespoň až zítra, mohla bych již odpovědět.

Ale cožpak to vím již nyní? Omluvně řekla:

- Teprve jsem do Bangkoku přijela, doposud jsem nezačala.

- A co děláte?

Ani na to neměla Emanuela odpověď. Ostatně ani otázce dobře nerozuměla. Naštěstí neznámá dodala:

- Tancujete?

- Ne, řekla Emanuela s ulehčením, jenom se zabývám milováním.

Dívka se znovu rozesmála. Asi tu odpověď nepovažovala za vážnou.

- Promiňte mi, sundám si živůtek. Uvolnila se z Emanuelina objetí, stejně spontánně rozepjala neviditelnou sponu na přední části svého černého negližé, svlékla je vybranými pohyby a odhodila nonšalantně k nohám hudebnic.

Její punčochy nekončily v pase, tvořily jediný celek s trikotem, zakrývajícím tělo až ke krku. Triko bylo ze stejného absolutně jemného a průhledného nylonu, jako její punčochy a tak se zdálo, že je dívka zcela nahá, ačkoliv přesně vzato byla oblečena až po krk. Jemný materiál dokonce ani nezplošťoval malé, krvavě červené hroty jejích nádherně vykroužených ňader a bylo zřetelně vidět, jak se štěrbina jejího pohlaví široce rozevírá pod ohambím, které nezdobil jediný chloupek a které vyčnívalo před ploché, nervní břicho.

- Jste úchvatná, šeptala jí Emanuela, se kterou se vrátila na parket. Asi jsem zde jediná, kdo ví, že nejste ve skutečnosti zcela nahá, a přitom jste ještě více vzrušující, než kdybyste nahá byla. Pak se zlomyslně zasmála a dodala:

- Vidíte, v tomto kostýmu se nemůžete milovat s mužem, se ženou však ano.

Dívka se na ni vyčítavě podívala, jako kdyby se trochu hněvala pro nevhodnost těchto slov. Emanuela by mohla přísahat, že se dokonce začervenala.

Pokračovaly tak v tanci velmi dlouho. Emanuele to působilo jakási příjemná muka, protože se neodvažovala přitisknout

příliš těsně k tomuto tělu, po kterém tak toužila, a to ze strachu, že by se mohla dotknout její paradoxní stydlivosti. Pomyšlení na všechny ty oči, které sledovaly, jak drží ve svém objetí tuto mystifikující nahotu, jen zvyšovaly její zmatenou rozkoš.

Spolutanečnice jí náhle pošeptala do ucha:

- Svlékněte se také!

Emanuela zakroutila záporně hlavou.

- Pojďte ke stolu, řekla na to cizí dívka, tam vás vysvléknu. Připojily se ke svým druhům. Ostatní hosté se sice na ně dívali, ale o nic pozorněji, než předtím, než se dívka svlékla, a bez jakékoliv chlípnosti.

- Jak se jmenujete?

- Mečta.

Přitom posunkem připomněla Emanuele, co má udělat.

- Svléknu se, oznámila tato svým společníkům.

Ani Mario, ani Quentin na to neřekli ani slovo. Nikdo již netančil.

Emanuelin kostým byl jednoduchý — rychle svlékla jeho obě části.

- Nyní byste měla udělat něco, co by bylo hodno cti být nahá.

Emanuela povstala, uchopila Mečtu za ruku a odvedla si ji na parket. Ostatní hosté je chvíli pozorovali, potom se k nim připojily další páry. Nechovaly se k nim nikterak jinak, než kdyby byly Emanuela a Mečta oblečeny.

- Chtěla bych vás nabídnout svým přátelům. Kdy jste volná? Zaplatím vám, řekla Emanuela.

V srubovém bungalovu na břehu kanálu, kam Emanuela přišla poprvé od oné noci, kdy ji Mario zasvěcoval do svých zákonů, leží Emanuela s Quentinem na tlustém čínském koberci u nízkého stolku, na kterém je na servírován čaj. Zůstali v denním baru dost dlouho a tak již začíná krátký tropický soumrak. Mečta se k nim přidá, až půjdou na večeři.

Voda má stejnou modrofialovou barvu, jakou měla pokožka hudebnic.

Mario sedí u svého psacího stolu. Píše, občas se chopí nějaké knihy a čte jeden, dva odstavce, pak ji zavře a natáhne kouř z dlouhé filipínské cigarety. Sluha s očima laně mu přináší večerník.

Mariův hlas naruší ticho:

- Byl zatčen lékař, čte na první stránce, v jehož bytě byla nalezena dívka, jež zemřela za podezřelých okolností.

- Jestliže někdo zemře u lékaře, není na tom nic podezřelého, poznamená Emanuela.

Mario namítne:

- Na mé gusto se v poslední době příliš mnoho umírá. Emanuela neodpovídá. Mario potichu dočte zprávu a dodá:

- Já jsem pro erotismus, který dává žít, ne pro takový, který zabíjí.

Potom se vrátí ke psaní a nikdo již o tom případu nemluví.

Emanuela má na sobě fialovou sukni, trochu do zvonu, a hedvábné triko téže jen trochu světlejší barvy. Ona a Quentin leží proti sobě podél stolu s čajem, velmi blízko jeden druhému. Osa jejich těl s Mariovým stolem svírá úhel 45°, jejich nohy leží směrem k Mariovi.

Quentin pročesává prsty Emanueliny dlouhé vlasy, odsunuje kučery, které zahalují její čelo, jemně se dotýká jejího obočí. Líbá ji na oči, na líce, na nos a nakonec na rty. Ona obejme jeho ramena, tiskne mu šíji. Quentin si ji přitiskne na hruď. Dlouho se tak baví. Emanuelina levá noha se nakrčí a položí přes Quentinovu pravou nohu, její nahé koleno se přitiskne zcela nahoře ke Quentinovu stehnu, pak se sune níž, opět vzhůru. Nahá pokožka její nohy klouže po jeho noze, její bosé chodidlo je napjato jako při špičkovém baletu, měkká dlaň chodidla umí laskat právě tak, jako dlaň ruky.

Protože je Emanuelina noha nadzvednuta, může se Quentinova noha vsunout mezi ni a druhou, která nehnutě leží

na koberci. Tím se Emanuelina sukně vytáhne vysoko nahoru a Emanuelino stehno je téměř zcela obnažené. Mario si uvědomí, že je jeho tvar nejkrásnější, jaký kdy viděl. Má přitom ženské nohy tak rád, že na ně nezapomíná. Ta Část, která se vynořuje zespod vlněného okraje, je nejrozkošnější, zejména při tomto pohledu shora a z polovičního profilu. Vpředu se pod pokožkou rýsují zcela oblé svaly, na zadní části je podélná, sotva znatelná úžlabina, počínající pod kolenem a delikátně lemovaná napjatými šlachami. Mezi délkou a průměrem tohoto masitého kužele je neuvěřitelně dokonalý poměr. Mario poznal málo krás, které by jej byly dojaly tak, jako tyto nohy, právě v tomto okamžiku, právě v této ideální poloze: trochu přikrčené a přitisknuté k tělu muže, po kterém touží. Nohy jsou jako vysoustruhované, bez nejmenší chybičky; taková noha, uvažuje Mario, je právě tak intimní, jako prs. Existuje pouze pod sukní, protože ta umožňuje přístup k pohlaví a jakmile se jednou počne obnažovat, nic již nezastaví mužův postup do jejího těla.

Quentinova ruka se položí na Emanuelino koleno, ohmatává jeho obrysy, stoupá pomalu podél stehna, laská je pod sukní.

Emanuela si náhle sedne, zkříží paže před obličejem, zvedne lokty,přes hlavu přetáhne své hedvábné triko, daleko je odhodí a znovu se natáhne vedle Quentina, zbavena jedné tíže.

- Co to děláte, zeptá se Maria.

- Popisuji vás.

Její torzo, nahé nad fialovou sukní, je tak krásné, že si je Quentin dlouho bez pohybu prohlíží. Potom vezme Emanuelu za ruce a přitiskne jí je na ňadra. Poslušná Emanuela si je hladí tak, aby to Quentin mohl s rostoucím vzrušením pozorovat, až nakonec Emanuela podlehne své vlastní roztouženosti.

„Jsou přimknuti jeden k druhému. Tělo muže, těžké únavou a marnou nadějí, se otírá po celé délce o družku. Její ňadra jsou nahá — po kolenou a loktech se k němu sune, spočine na něm. Vychutnává pohodlí jeho pevného břicha. Rty, které se dotýkají jejích rtů, jsou svěží. Mužský úd, který rozevíra její

stehna, je neodolatelně mocný. Násilný polibek udusí její výkřik. Není to okamžik, v kterém by měl muž projevovat něžnost, pozornost, rozum. Žena plně souhlasí s průtrží, která na ni bezlítostně doléhá, až se láme v bedrech. Ani sama neví, zda trpí nebo zda je šťastná. Je otevírána, trhána, až se k mužovu sténání připojí její výkřik."

Muži na stožárech bárek, plujících po kanále, se naklánějí a pokoušejí se proniknout zraky tmou.

- Chtěl bych, říká anglicky Mario, vidět, jak si na ni jeden po druhém lehá deset mužů mnou najatých a souloží s ní. Deset, a možná dvacet.

- O čem to mluvíte, ptá se znepokojeně Emanuela.

- O vás. Dát vás jako kořist celé hordě.

- Dnes večer se raději budu milovat pouze s Quentinem, Mečtou a s vámi.

- Vím. A proto mne vzrušuje myšlenka, že byste mohla být nástrojem rozkoše i pro jiné.

- Domnívala jsem se, že nestavíte nic výše, než můj souhlas.

- Váš souhlas platí pro zítřek. Dnes toužím po něčem jiném.

- Po čem? Abyste se mnou mohl zacházet jako s věcí?

- Možná, ale nemám jistotu ... Existuje na světě rozkoš, která by byla bohů hodnější, než rozkoš muže, který se chystá dát znásilnit svou milovanou ženu tlupou žoldnéřů?

Jeho vášnivý výraz je náhle vystřídán elegantním úsměvem:

- A z toho usuzuji, že se my dva milujeme!

KAPITOLA XI.

SKLENĚNÝ DŮM

Není jiné střechy,
není jiných dveří,
není jiné krásy,
není jiné něžnosti!
Buď vítán v mém srdci,
v mých očích, na mých rtech,
ty, který vzpíráš balvany.

Korán

Nebudu trestat vaše dcery pro to, že se prodávají.

Bible

- Vezmeme si váš vůz, budu řídit.

Umyté slunce se vynořilo ze soutěsek města. Je téměř chladno. Vlaho jako na jaře v Evropě. Emanuela se s rozkoší nechává bičovat vzduchem, který rozevlál její vlasy. Dlouho spala a má chuť ještě se protáhnout.

Mario vstoupil do její ložnice a vybral pro ni odpovídající toaletu, která ji halila mnohem více než obvykle. K tomu vybral velmi krásné platinové šperky. Pomohl jí upravit se. Emanuela byla šťastna, když se při oblékání dotýkal jejího nahého těla. Pomyslela si, že den začíná dobře.

Přijeli k nejfrekventovanějšímu hotelu ve městě. Mario zahnul na volné prostranství před portálem.

- Jdeme do Chandry? znepokojila se Emanuela.

Určitě se potká v hale s nejméně dvaceti lidmi, kteří ji znají

a kteří určitě uhodnou, co tam přišla dělat...

Mario neodpověděl, ale v okamžiku, kdy si Emanuela řekla, že nemá jinou možnost než rezignovat, zahnul tak prudce doleva, že na něj narazila. Hotel zůstal za nimi, jedou nyní mezi dvěma hustými živými ploty, tak vysokými, že nebe viděli nad sebou jako ze soutěsky. Dříve, než mohla požádat o vysvětlení, Mario znovu zahnul s vozem do pravého úhlu a projeli do zahrady.

- To je divné, nikdy bych si nebyla všimla, že je na této straně mezi keři průchod. Jak to je, že jej není vidět?

- Je zde využito zrakového klamu pomocí zvlášť přistřižených keřů. Nikdo tu odbočku nenajde, pokud o ní neví. Je to velmi praktické.

Budova, ke které nyní směřují, uvádí Emanuelu ve zmatek. Má tak nečekané rozměry, že se jí zdá nemožné, aby tak velká budova existovala v této čtvrti uprostřed města, aniž si toho doposud všimla. Přitom tudy Emanuela téměř denně projíždí. Zdálo se jí doposud, že náměstí lemuje pouze bílá a černá masa hotelu.

Fasáda budovy je strohá, pravoúhlá, holá — na způsob kláštera. Místo matného kamene nebo cihel má však povrch, který světlo odráží v tisíci ohnivých záblesků. Vypadalo to, jako kdyby nějaký kouzelník proměnil v uměle vybroušený diamant budovu, kterou předtím zcela zakrývaly stromy rozsáhlého uzavřeného parku.

- Ten dům je jako ze skla. Jak je to možné?

- Je postaven ze skleněných panelů, tlustých patnáct nebo dvacet centimetrů a tak pevných jako beton. Teplo jimi neprochází, ani pohled dovnitř nepronikne. Ve všech místnostech je však příjemné rozptýlené světlo, i když tam nejsou žádná okna.

- A kudy se tam dostane vzduch?

- Větracími kanály, vyúsťujícími na terasu. Vzduch je upravován klimatizéry.

- Ale vždyť zde nejsou žádné dveře! Ani nejmenší otvor, který by umožnil průchod!

- Máte pravdu. Dovnitř se dostaneme jinak.

Auto jede podél zdi, od jejíhož lesku jim přechází zrak. Přijedou k rohu budovy a zahnou za něj: budova vyhlíží ze všech stran stejně. Má tvar obrovské skleněné krychle.

Mario zastaví vůz, nevystoupí však. Emanuela jej uchopí za paži — počali klesat.

V několika vteřinách jsou pod zemí. Mario spustí motor a pomalu sjede s plošiny výtahu, který se vrátí nahoru a připraví je tak o pohled na obdélník nebe, který se na chvíli odkryl nad jejich hlavami.

Namodralé světlo ozařuje kobku, ze které v polokruhu vybíhají široké chodby s nízkým stropem. U vstupu do jedné z nich se rozsvítí šipka a Mario tam vjede. Na další signál zahnou a před nimi se zvednou železné dveře. Projedou jimi a dveře se za nimi ihned zase sklopí. Jsou uvězněni v místnosti s perleťovými stěnami, kde proutí čerstvý vzduch, který Emanuelu zbaví její tísně. Toto je asi garáž, pomyslí si. Je to zde výborně zorganizováno.

Mario otevře dvířka a pomůže jí vystoupit z vozu. Beze slova vysvětlení zamíří k zadní stěně, jejíž hladký povrch se zdá neporušený. Automaticky se však před ním otevře obdélník dveří, tak přesně zapuštěných do stěny, že byly až dosud neviditelné. Emanuela projde první a ocitne se v úzké kabině, opatřené sametovým křeslem. Když vstoupí i Mario, dveře se zavřou. Téměř neznatelně se dají do pohybu vzhůru. Je zde dokonalé ticho. To je určitě výtah, ujišťuje se Emanuela.

- Takové zařízení muselo stát celé jmění, konstatuje. Odkud jsou ty peníze?

- Od veřejnosti. Emanuela se zamyslí.

- Jak se to tady jmenuje, ten podnik?

- Neexistuje pro to žádné jméno, alespoň zde v Bangkoku. V cizině ti, kdo slyšeli o jeho existenci, mu říkají Velký bordel,

ale málokdo ví, kde se skutečně nachází.

Výtah se lehce bez nárazu zastaví. Před nimi se otevře průchod do chodby se skleněnými stěnami, perleťově zabarvenými.

Vejdou do ní, Emanuele se zdá cesta dlouhá. Ani zde nevidí ve stěnách žádný východ, ani štěrbinku.

Dojdou do jakési rotundy, do níž ústí jiné podobné chodby. Nad jejich hlavami se vypíná jakási kopule, jako v chrámu nebo ve hvězdárně.

Uprostřed je přepychový stůl z vzácného vyřezávaného dřeva, zdobený mosaznými figurami. Je zcela prázdný kromě bloku horského křišťálu s nadpisy v různých jazycích. Emanuela tam francouzsky čte: sekretářka.

V tom okamžiku se otevřou zapuštěné dveře. Dříve, než se opět zavřely, zahlédla Emanuela za nimi velkou kancelář, kde seděly u psacích strojů dívky, uviděla košíčky na poštu, pořadače, diktafony, mikrofony, obrazovky a telefony. Velmi štíhlá a velmi vysoká žena s upjatým chováním a dosti snobským vzhledem vstoupila do rotundy a uklonila se před příchozími. Má na sobě přiléhavý čínský šat, po stranách s rozparky až po stehna, slonovinové barvy. Není namalovaná, nemá žádné šperky.

- Seznámím vás s pravidly, řekne a aniž dále vyčkávala, obrátí se k Emanuele.

Má pronikavý hlas a její dialekt není možno určit — je Evropanka nebo Asiatka? Emanuela to nedokáže rozeznat. A taky neví, zda ji má považovat za krásnou či nikoliv.

Sekretářka nepozvala návštěvníky, aby se posadili — ostatně ani neví na co, v místnosti nejsou žádná křesla. V ruce drží nějakou knihu v koženém přebalu, asi ta pravidla, je však jasné, že je zná zpaměti, protože knihu ani neotevře. Asi ji vytáhla ze zásuvky jen proto, aby si dodala vážnosti nebo aby zdůraznila oficiální ráz toho, co říká.

- Pro zápis není předepsána žádná formalita, prohlásí pro

začátek. Emanuela to bere na vědomí malou úklonou, kterou sekretářka napodobí. Pak pokračuje:

- Vzájemné závazky instituce a jejích klientů jsou zajištěny pouze počestností obou stran. Smlouva může být uzavřena buď ústně nebo písemně, podle volby ředitelství.

- Už vím, usoudí v duchu Emanuela, to je elektronická žena, má hlas robota.

Každý uchazeč může být připuštěn okamžitě podle úsudku sekretářky. V archivech institutu jsou založeny spisy s informacemi o všech obyvatelích města, o kterých bylo v tom či onom okamžiku usouzeno, že by mohli být pro institut zajímaví. To znamená, že rozhodnutí sekretářky nejsou svévolná, vydává je s dokonalou znalostí věci.

Její rozhodnutí se nejvíce opírají o zvláštní vlastnosti a schopnosti uchazečů. Jistě však bude chápáno, že se o tom nebude sekretářka podrobněji šířit.

Emanuela se ptá sama sebe, co tam asi je o ní: že má ráda, když se muž ukojí do jejích úst, když s ní souloží více partnerů najednou, když se na ni dívají, jak si to dělá sama, že je lesbičanka — to tak asi bude vše.

Některé požadavky kladené na uchazečky jsou však společné pro všechny a proto je možno uvést je, aniž by to byla indiskrece.

Tak například ženy, kterým bude povoleno užívat předností instituce, mají náležet do nejlepší společnosti, mají to být přednostně manželky nebo dcery vysokých městských funkcionářů, politiků, úředníků, univerzitních profesorů, vysokých důstojníků, náboženských hodnostářů, diplomatů, lidí z umění a literatury, podnikatelů, finančníků. Přijetí usnadňuje majetek stejně jako příslušnost otce nebo manžela k nějakému rytířskému řádu. Příchod je možný pouze vozem, protože u vstupního mechanismu se nepočítá s pěšími.

Právo navštěvovat tento dům mají samozřejmě jen ženy dokonale krásné. V tomto směru je správa instituce exemplárně

přísná, což je ve městě dobře známo. Mnohé ženy usilují a intrikaří, aby byly vpuštěny, jejich úsilí je však zcela marné, protože sekretariát je zcela neúplatný.

Neexistuje spodní věková hranice, právě nejmladším kandidátkám se dostává nejlepšího přijetí. Ženy starší čtyřiceti let nejsou přijímány, pokud se nevyznačují zcela přesvědčivými estetickými nebo technickými přednostmi.

Sekretářka přidělí každé návštěvnici jednu přijímací místnost na jeden den. Výběr místností není náhodný, protože rozměry, tvar zařízení a vybavení každé přijímací místnosti jsou odlišné. Je však malá naděje, že tatáž místnost bude návštěvnici propůjčena vícekrát po sobě — bylo by také zbytečné o něco takového žádat.

Žádná uchazečka nesmí poté, kdy byla přijata, a pochopitelně ani předtím, dávat přednost nebo projevovat diskriminaci vůči návštěvníkům, kteří jí budou přiděleni, rovněž nesmí projevit pokud jde o budoucí partnery žádné přání ať všeobecné nebo zvláštní. Vznesení podobného požadavku by mělo za následek, že by instituce musela na její služby rezignovat, protože pravidla kladou stejně náročné požadavky jak na původ a krásu žen, tak na mužskou kvalifikaci návštěvníků. Ty, které si přejí využít výhod tohoto domu, mohou se slepě svěřit posudku, zkušenosti a rozhodnutí vedení, které již po mnoho let k všeobecné spokojenosti spravuje tuto instituci a zasloužilo se o její mezinárodní proslulost. V tomto směru je ostatně příznačné, že nikoliv zanedbatelná část klientely je tvořena osobnostmi, které městem pouze projíždějí nebo sem přijely jen za tím účelem.

Hosté jsou k chovankyni připouštěni buď individuálně nebo kolektivně podle vlastního jejího přání nebo podle posouzení sekretářky. Zůstanou tak dlouho, jak se jim zalíbí. Mají možnost požadovat současnou přítomnost několika žen, nemají však záruku, že jim v tom bude vždy vyhověno. Až na tuto výhradu mají všechna práva.

I když to instituce nepovažuje za výhodné, poněvadž to zvyšuje její režii, má každá žena právo — jestliže si to přeje — zůstat v instituci pouze po dobu potřebnou k přijetí jediného návštěvníka. Musí však odejít z domu v jeho doprovodu. Jestliže však klient odmítne se o ni postarat, je povinna přijmout ty, které k ní sekretářka pošle potom. Jestliže je jí jako první přidělena celá skupina, je povinna ji přijmout, i když přišla jen k jedinému setkání: klienti, kteří k ní jsou připuštěni současně, jsou totiž považováni za jedinou návštěvu. Všeobecně však je třeba vzít v úvahu, že sekretářka sama dovede nejlépe posoudit, co je vhodné pro každou chovankyni, ať co do počtu, tak co do kvalit návštěvníků a lze proto jenom doporučit, aby se podřídily její autoritě.

Je samozřejmé, že žena riskuje, že náhodou jí bude jako klient přidělen některý z jejích přátel nebo její vlastní manžel. Taková situace však neodporuje pravidlům, pokud jsou dlužné částky správně uhrazeny. Správa instituce nenese žádnou odpovědnost za právní komplikace, které by mohly vyplynout z takových setkání nebo jiných náhod.

Z poplatků si instituce ponechává určité procento na úhradu provozních nákladů a na další rozšíření. Přes rozsáhlé úkoly, které plní a přes starosti, které s tím má, nepřijímá sekretářka zásadně žádné odměny od návštěvníků.

Nato, aniž jí položila sebemenší otázku a aniž jí podala jakékoliv ponaučení, aniž projevila zájem o to, zda Emanuela souhlasí s podmínkami, které zde přednesla, tato žena těšící se zřejmě naprosté důvěře svých zaměstnavatelů přikázala novicce, aby ji následovala. Prohlásila, že ji odvede do pokoje číslo 2238 a že již má pro ni zákazníka. Emanuela ji doprovázela s tlukoucím srdcem, otáčela se po Mariovi, který jí ani neřekl nashledanou, ani slovem jí nedodal odvahy. Byla by utekla, kdyby věděla kudy.

Místnost, do které ji sekretářka zavedla, měla tvar polokoule. Kupole, která tvořila současně strop i stěny, byla po

uzavření dveří celistvá a připomínala spíše kupoli planetária, poněvadž byla celá potažená tmavomodrým sametem. Z neviditelných lamp vyzařovalo slabé intimní světlo, které dodávalo sametové draperii měňavé odlesky. Klimatizéry, jejichž diskrétní šumot bylo možno jen stěží zaslechnout, šířily prostorem svěží parfémovaný vzduch. Celou podlahu pokrýval popelavě šedý kovral tak hustý, že Emanueliny vysoké podpatky se do něj celé zabořily. Musela střevíce vyzout, aby mohla jít dál.

Nezdálo se, že by byla místnost nějak zvlášť určena k přebývání. Uprostřed padlo Emanuele do očí obrovské lehátko bez rámu, postranic a jakýchkoliv nohou. Bylo pokryto hustou kožešinou, která přes okraj lehátka spadala na koberec. Tvar lehátka sice plně harmonoval s okolím, byl však přesto velmi neobvyklý: lehátko bylo přesně kruhové.

Kolem lehátka bylo rozhozeno mnoho pestrých, hustých vlněných koberečků, jaké se vyrábějí v Řecku a v Maroku. Byla tam dále tři křesla kulovitých tvarů, jedno modré, druhé červené a další fialové, dále měkké sedačky různě vysoké a podlouhlý stolek — to bylo vše. V určité výši nad podlahou byl na kupoli zavěšen velký nádherný abstraktní obraz v zlatém rámu, vhodně kontrastující se světlým lehátkem.

Sekretářka přešla k bodu klenby ležícímu přímo proti obrazu a zatlačila tam na stěnu. Stěna se rozestoupila (nyní se tomu již Emanuela nedivila) a za ní se objevila koupelna. Strop a čtyři stěny měly přísně pravoúhlý tvar, což při přechodu z kulatého prostoru pokoje připadalo nevhodné. Jak stěny, tak strop byly celé pokryty zrcadly. Emanuela si povšimla, že strop, vyleštěný a zářící jako sklo (z toho asi byla také zrcadla zhotovena) odráží její obraz tak neúprosně přesně, jako zrcadla na stěnách.

Do podlahy byla zapuštěna čtvercová nádržka, jejíž rozměry připomínaly spíše bazén než Vanu. I zde byly stěny i dno obloženy zrcadly. Bazén byl do tří čtvrtin naplněn zelenavou vodou, šířící lesní vůni.

Na závěsech na stěnách viselo mnoho různých nástrojů, další ležely na stolkách. Emanuela snadno rozeznala vibrační masážní přístroj, jaký již sama před nedávnem vyzkoušela, různé druhy sprch, z nichž některé byly zakončeny nástavcem tvaru phalosu se staženou předkožkou. Určení mnoha dalších nástrojů jí bylo neznámé.

Jakýsi pohyb za ní ji vyrušil, obrátila se a spatřila v oblém rámu průchodu dva muže.

- To je pro vás, upozornila ji sekretářka šeptem.

Emanuela pocítila náhlý popud zavěsit se do ní a vyprosit si odklad, alespoň než se vzpamatuje. Ta však již zmizela a nechala ji nemilosrdně samotnou. Emanuela si uvědomila, jak je její chování směšné.

Tázala se v duchu, zda by nebylo čestnější přiznat své rozpaky a nezkušenost a prohlásit se za začátečnici, která neví nic o zdejších zvyklostech a která apeluje na trpělivost svých návštěvníků. Jistě sem však přišli za rafinovanostmi, které dovede poskytnout pouze zkušená odbornice, a nebyli by asi příliš nadšeni jejím zdráháním. Obrátili by se se stížností na ředitelství, to by jim vrátilo poplatek a Emanuela by odsud odešla s hanbou. Ne, nepřipustí si takto své ponížení. Byla to konečně příležitost, aby si sama dokázala, je-li vůbec k něčemu nebo nikoliv.

Úsměv, který na její tváři vyloudila tato myšlenka; byl tak kouzelný, že již nemusela nic dodávat. Své první klienty si tím zcela získala. Připojili se k ní na okraji bazénu. S nevinností dívenky se obrátila k tomu bližšímu a nabídla mu své rty, pak zvedla ruce k jeho vázance, rozvázala ji, rozepla knoflíky jeho košile, zcela jej vysvlékla s pozorností plnou exotické něžnosti, že tím byl až ohromen. Stejně tak naložila i s druhým. A pak se sama půvabně beze spěchu vysvlékla tak, aby mohli vychutnat každý její pohyb, a sestoupila po schůdkách do bazénu, kde ponořena do poloviny stehen v zelené vodě jim připadala ještě více nahá. Obrátila se a pokynula jim, aby ji následovali.

Objímali ji a chytali, stříkali po celé místnosti. Vložila tolik péče do jejich uspokojování, že sama ani nepomyslela na to, aby se ukojila. Její dostatečnou odměnou byla chvála, kterou z jejich úst uslyšela. Dělala vše, aby se nijak nemuseli namáhat. Předvídala předem jejich tužby, využívala toho, jak je její tělo nadnášeno vlažnou vodou... Po mnoha různých vanacích se oba muži současně dodělali, jeden do jejích úst, druhý na dno jejího pohlaví. Potom je opláchla, osušila, a když si dosyta odpočinuli na bílé kožešině kulatého lehátka, znovu je ukojila svými rty.

Sotva ji opustili, když skrytý megafon oznámil, že se Emanuela má připravit přijmout další návštěvu. Běžela si obléci zelený měkký župan, který zahlédla viset u sprchy. Sotva jej na sebe natáhla, když vešla sekretářka. Přivedla velkého tmavovlasého muže a zase zmizela. Emanuela vyprskla smíchem: byl to její známý námořník.

Řekla mu, že by s ním dnes ráda odešla ze skleněného domu. Bude s tím souhlasit a odvede ji odtud? To bude záležet na tom, odvětil, jak dalece jej uspokojí.

Strávili zajímavé, dokonale rozkošemi naplněné odpoledne, udělali si a řekli si toho tolik, že byla Emanuela přesvědčena, že to nemohlo být lepší, ani kdyby do něj byla zamilovaná.

- Napsala jsem návrh nových pravidel, oznámila Emanuela vítězně. Mám vám ho přečíst?

- Myslím, že nebudu dobrým soudcem, odvětila Anna Maria. Nevyčítejte mi pak, jestliže neprojevím očekávaný obdiv v pravý okamžik; víte, jaké mám ve znalostech mezery.

- Netrapte se tím, ujistil ji přívětivě její model, vždyť můžete vždy požádat o vysvětlení. Mám dnes od rána po výtce pedagogickou náladu.

- Konstatuji, že pravidla, která tam jsou nyní v platnosti, se vám nelíbí — cožpak vaše horoucnost nově získané věřící již ochabla?

- Naopak, plane. A s ní má tvůrčí představivost. Zájmy

skleněného domu mi tak leží na srdci, že bych ráda viděla, jak prodělává oslňující vývoj, jak jde před svou dobou. Otevírá nové cesty. Nechtěla bych, aby dům upadl do všednosti, obyčejnosti.

- Ale vždyť tomu právě tak ve skutečnosti je! Vždyť žádná hra není starší, než bordel!

- Tak mne tam doprovoďte, místo abyste o tom mluvila, aniž to znáte. Uvidíte, jak je moderní a plný nečekaných věcí.

Co jediné mne mrzí, je to, že se tam smějí prostituovat pouze ženy ... A to je zpátečnictví, něco jako sexuální diskriminace.

- Vy byste si přála, aby tam byly i mužské kurvy?

- No právě. Není důvodu, aby mužové měli méně práv než my.

- Já jsem si myslela, že se prodáváte z pocitu povinnosti.

- Ve světě obojetných mužů či žen je povinnost a právo totéž.

- To je pravda. Kde jsem nechala svou hlavu! A váš návrh nových pravidel k tomu samozřejmě přihlíží?

- To musíte posoudit sama. Zakládá se na myšlence, že erotická láska není ani aktivní, ani pasivní, není v ní ani subjekt, ani objekt. Svoboda není vektor, veličina jistého směru.

- Prosím?

- Nebo jestliže je vektorem, potom oboustranným. Tak by to mělo být i s prostitucí.

- Vůbec vám nerozumím.

- Na tom nezáleží. Nové články nových pravidel stanoví: Za prvé, není žádného rozdílu mezi pohlavími.

Za druhé, každý člen klubu si může podle své vůle „vybrat" nebo „být vybrán". Tak například má žena možnost přijít do skleněného domu právě tak, aby si pronajala schopnosti muže, jako aby nabídla své vlastní. V prvním případě platí a poroučí. V druhém je placena a podrobuje se. Buď uspokojuje podle

vlastní vůle své tužby a touhy, nebo je tam, aby posloužila tužbám muže.

- A ty dvě věci nejsou možné současně?

- Fyzicky ano. Psychicky by však obrácením rolí mělo dojít k různým formám rozkoše.

-Ale!

- Co vy o tom můžete říci?

- Nic, pokračujte.

Za třetí, každý člen by si měl otevřít konto. Jestliže si přijde vybrat, zanese se jeho výběr k tíži jeho konta, v opačném případě ve prospěch konta. Základním pravidlem je toto: aby měl člen právo na výběr, musí být předtím nejméně jednou „vybrán". Jinak řečeno sloupec „dal" musí vždy převažovat nad „má dáti", vybírání na dluh by nebylo povoleno.

- Ani za naběhlé úroky?

- To je nápad. Musím si to promyslet, mohla by se stanovit úroková míra. Mohlo by se také platit tak, že by dlužník prostituoval své děti.

- To je ale odporné!

- Když jsou hezké? Ten, kdo by neměl dítě, které by mohl dodat, by si je mohl vypůjčit od druhých, nebo by mohl dodat nějakou svou známou, nejraději pannu.

- Doufám, že uznáváte, že je vaše představivost zaměřena výhradně na neřest?

- A vy si myslíte, že panna by měla zůstat pannou?

- Na to, aby dívka ztratila své panenství, jsou přece příznivější místa, než bordel.

- Vlastně se musím ptát, jak jsem přišla na všechny ty myšlenky. Na nic takového jsem přece nemyslela předtím, než jsem tam byla. Ale abych se vrátila k tomu účetnictví: koncem každého měsíce by se každému vyplatila částka, o kterou by příjem přesahoval dluhy.

- Váš systém neobstojí. Jak byste chtěla zajistit, aby saldo všech účtů bylo plusové?

- V té věci by bylo třeba dotázat se odborníka. Finance nejsou mou nejsilnější stránkou.

- To je vidět. Ale proč by se nemělo platit hotově? Trváte na svém klíringu?

- To proto, aby všichni byli donuceni se prodávat. Jinak by byli takoví, kteří by přicházeli jen proto, aby kupovali.

- Vaše sociální starosti mne nezajímají.

- Ale měly by! Protože když mluvím o vlastnických třídách, myslím především na manžely, kteří vlastní své manželky právě tak, jako vzácné tisky starých knih. Navštěvují skleněný dům, aby se potěšili s jinými, ale stavěli by se na zadní, kdyby měli zaplatit svou vlastní osobou.

- Připojujete se tedy k sufražetkám bojujícím za práva žen?

- Ne, řekla jsem přece, že mluvím v zájmu mužů. Není správné, že jsou zbavováni rozkoše prodávat se. I když zatím ještě nejsou s to to ocenit.

- To je ale altruismus! Měla jste se narodit ve Fourierově době!

- Má doba mi vyhovuje. Ostatně nebylo by také možné, abyste přišla do skleněného domu jen proto, abyste se obohatila. Nejméně polovinu získaného kreditu byste si musela povinně vybrat ve formě „výběru", který by byl z vašeho konta odečten. Cíle instituce jsou lidumilné, nikoliv komerční.

- Takže se již nejedná o prostituci, nýbrž o dobročinnost. Bude se tam chodit jako do manufaktury pro chudé ženy. Přiznám se, že jsem si představovala, že to bude spíše něco záletnického. A tak mne to láká čím dále tím méně.

- Počkejte, když přijde klient toho nebo onoho pohlaví a požádá o to, je mu předložen seznam těch mužů a žen, kteří dnes přišli nabídnout se k výběru. Toto se samozřejmě stane jen tehdy, má-li klient právo na výběr, to jest je-li jeho konto plusové. V okamžiku, kdy požádá o předložení seznamu, odečte se mu neodvolatelně z jeho konta ekvivalent jednoho „výběru" a to i tehdy, když mu nikdo ze seznamu nevyhovuje a

on odejde bez pořízení. Zvědavost je zde povolena, ale za stejný tarif jako chlípnost. Tím je uznána její erotická hodnota.

- Představy o kvalitách zboží nabízeného k prodeji si lze tedy učinit pouze pohledem na jméno? Předpokládám, že se všichni členové klubu navzájem budou znát?

- Ale kdepak. Neustále budou přibývat noví rekruti a to bude dokonce hlavní důvod přitažlivosti tohoto systému: přitažlivost neznámého.

- Řekla jste však, že se budou zapisovat jména.

- Nic nebrání uvedení nepravých jmen.

- Potom se však nejedná ani tak o výběr, jako spíše o loterii.

-Prosím, když myslíte, ale všechna čísla v ní vyhrávají a všechna jsou dobrá.

- Ošklivíi nemají tedy žádnou šanci?

- Žádnou.

- A v tom je vaše spravedlivost?

- Mají naději na váš ráj.

- Nebesa nejsou vyhrazena pro ošklivost.

- Země je rezervována pro krásné.

- Váš klub k tomu nepřispívá.

- Ale běžte! Buďte přece hodnou spoluhráčkou! Zapomeňte na chvíli na své zásady a řekněte mi zcela nezaujatě, co si myslíte o mých pravidlech.

- Jsou špatná. Svým režimem předstírané rovnoprávnosti obou pohlaví porážíte celý chrám erotismu. Řekla jste mi přece, že v tom chrámu je žena bohyní. A je jí jenom ona sama. Že by se její přízeň kupovala, to bych ještě mohla pochopit. Ale že by si ona sama kupovala přízeň svých věřících? Tím, že ženu milují, oslavují mužové její kult a dávají se do jejích služeb A jestliže je za to ještě nechá platit, to už spadá do oblasti černého humoru. Ale jestliže jim za to i ona sama má platit, co pak zbývá z její božskosti?

- Mluvíte velmi zajímavě. Pokračujte.

- Bylo by třeba vědět, zda chcete z erotismu udělat

estetickou morálku s odpovídající logikou, nebo zda máte v hlavě rovnostářskou utopii. V tom případě vás upozorňuji, že nejde o nic nového a dále, že je tato utopie asi tak přitažlivá, jako vrata vězení. Váš klub se spíše podobá tělocvičně nějaké Cythery budoucnosti. Vašim chovancům se podaří tak se vzájemně vyrovnat v záměrech i v chování, že tím zmizí i rozdílnost pohlaví. Pokud jde o mne, raději si uchovám své: být ženou, krásnou, cennou, vytouženou, a jestliže může být lidská bytost prodána, potom ať se raději prodávám já sama. Ať to zůstane mým privilegiem! A mužové nechť zůstanou na té straně, kde se vzpínají paže.

- Myslím, že tentokrát máte pravdu.

Emanuela zmačká svá pravidla do papírové koule a tu vší silou vyhodí přes zábradlí ke korunám broskvoní.

Jindy se Emanuela svěřila Anně Marii takto:

- Muž, který byl příliš unaven, než aby se se mnou mohl pomilovat, mi jednoho dne řekl, že láska je pitomost. Nyní již jsem se o tom dověděla tolik, že vím, že se mýlil.

V místnosti, která svou bílou barvou připomínala spíše kliniku, upoutalo Emanuelin zrak především jakési dvojité sedátko zhruba ve tvaru osmičky, jehož prostřední část byla prohloubena více než krajní. Asi si na ně ti, kdo se chtějí pomilovat, sednou proti sobě. Nebo možná jeden za druhým.

Místnost byla přepůlena závěsem. Kromě onoho bizardního taburetu bylo v této části něco na způsob houpacího koně, vitrína s nástroji z různých materiálů, různých tvarů a velikostí v podobě penisů, pouta, řemeny, svěráky, poševní zrcátka a jakýsi podivný přístroj, skládající se ze dvou skleněných polokoulí ve velikosti pěkného prsu, spojených gumovými hadicemi s malou ruční pumpičkou. To je něco jako dojící stroj pro ženy, to musí ženy hrozně dráždit!

Podél jedné ze skleněných stěn, kterými prostupovalo šeré

světlo okolního světa, byla dvě růžově potažená pódia a na nich ještě podivnější zařízení. První, zhotovené z nějakého tvárného kovu barvy světlé mosazi, bylo vyhloubeno ve tvaru ženského těla: ruce a nohy spočinuly ve žlabech, pro prsa byly určeny dvě prohloubené misky. Hlava se měla vložit do něčeho, co se podobalo šermířské kukle s vypolštářovanou obrubou, z otvoru na úrovni úst vyvěrala nažloutlá pára. Ozdobné otvory byly také na dně kalichů, určených pro prsy a také v prohlubni na úrovni pohlaví. Emanuela se nahnula aby přičichla k vystupující páře a okamžitě ji na klitoris a na hrotech prsů jako ostří břitvy zasáhl tak silný pocit vzrušení, že se málem dodělala. Váhala, zda se bez dalšího vyčkávání nemá položit do této prohlubně, břichem proti kovu, a zda si to nemá nechat udělat. Vmžiku se zbavila svých letních šatů, které se rozpínaly vpředu a pod kterými již nic neměla, ale při pohledu na to, co bylo na druhém stupínku, překonala svůj první impuls.

Zdálo se, že tam na tlusté matraci spí svlečená žena dokonalé postavy. Emanuela se jí dotkla — byla to loutka vytvořená z pěnového materiálu, jemnějšího než maso. měla smetanovou pleť, ani teplou, ani studenou. Ústa i pohlaví byly dokonale vytvářeny. Emanuela přiblížila obličej k tváři loutky a prstem jí pootevřela rty. Ucítila jemný výdech odlišné vůně, než jakou vdechla před chvílí. Měla z této nové vůně těžko definovatelný, spíše nepříjemný pocit. Emanuela nakonec prozkoumala také vaginu loutky: byla teplá a naplněná vlhkostí stejné vůně. To je zajímavé, asi jde o složení určené pro muže, které se líbí pouze jim. Instituce nenabádá k dvojpohlaví! Co je asi na druhé straně, za závěsem?

Hodila šaty na sedátko, prošla místností, roztáhla závěs a vešla za něj. Uviděla čtverhranné lůžko, pokryté přehozem. Tam seděli dva zcela oblečení muži a pohlíželi na sebe — vy. padali jako sošky z krbu. Obdivuhodně si byli vzájemně podobní, jako dvojčata. Byli vysocí, hranatí, obličeje s

vráskami, se sešikmenýma očima. Vypadali jako Korejci. Při Emanuelině vstupu neotočili hlavy. S usilovnou pozorností sledovali pak jako při vědeckém pokusu tělo, ležící mezi nimi na lůžku. Bylo to tělo s hrudí chlapce, s vystávajícím ohambím zbaveným ochlupení, s elegantníma nohama, ambrově zbarvenou pokožkou, které Emanuela důvěrně znala: tělo Bee.

Byla snad mrtvá? Emanuela ji strnule pozorovala, jako by byla ochromena. Ale téměř ihned otevřela ležící dívka oči, usmála se, otočila hlavu k jednomu, pak k druhému strážci a povzdechla si:

- Tak fantastické!

Také Emanuela si povzdechla. Ti tři se na ni podívali. Zdálo se, že se Bee cítí nahá právě tak dobře, jako oblečená v brokátovou róbu tehdy v polovině srpna, když se s ní Emanuela poprvé setkala na čaji u matky Marie-Anny. Radostně Emanuelu uvítala:

- Jak jsem šťastna, že se vidíme! Posadila se na lůžku a rukou se opřela o rameno jednoho z mužů.

Stále měla onen radostný hlas, zářící obličej. Něha jejího šedého pohledu nutila Emanuelu k slzám.

- Vy se zřejmě znáte, řekl jeden ze zákazníků lámavou francouzštinou. Tak se tedy pomilujte mezi sebou!

Emanuela přikročila k lůžku, poklekla na jeho okraj, zdvihla zrak k tomu, který promluvil a očekávala jeho rozkazy. Ten však již neřekl nic, ani víčky nepohnul. Obrátila se tedy k mladé Američance v očekávání, kdo učiní první gesto. Byla to Bee, která obejmula svou bývalou milenku kolem krku,; přitáhla si ji, prohnula ji v pase a přitiskla na svá prsa.

- Vzpomínáš si? řekla, to ty jsi mne tomu naučila. Její stehno se přitisklo na Emanuelino pohlaví:

- Udělala jsem od té doby pokrok!

Ruka nahradila stehno a byla tak zkušená, až si Emanuela řekla: skutečně, to je pokrok! A nyní ústa Bee na jejích ňadrech! Potom na rtech!

Emanuela však zůstávala netečná, nic necítila. To je hrozné, snad jsem se nestala frigidní? Nutila se, sledovala cvičené prsty Bee při hře na jejích citlivých místech. Náhle si připomněla den, kdy ještě byla docela malá a kdy jí bez uspání operovali mandle. Lokální umrtvení ji chránilo před bolestí, citlivost na dotek jí však zůstala. Přesně vše sledovala, nic jí z toho neušlo, jak se nástroje pohybují v jejím krku. Snažila se tehdy sama sebe přesvědčit, že cítí bolest, ale ne, musela si přiznat, že netrpí. Byla zbavena schopnosti fyzických emocí, byla zcela chladná, apatická, indiferentní k tomu, co s ní dělají, přestože cítila, jak ji řežou, píchají. Byla jako vyvržená ze světa bytostí schopných radosti i bolesti, které křičí bolestí nebo rozkoší. Prudká nevolnost tehdy rozbouřila srdce malé Emanuely a museli přerušit operaci, utišit ji a potom ji uspat. A podobná nevolnost zachvátila i nyní ženu Emanuelu, která stejně jako tehdy nedokázala snést, že je necitlivá. Divoce se převrátila na břicho a skryla tváře do polštáře.

- Co se mi stalo? polekala se a kousala do podušky. Co se se mnou děje? Pokoušela si představit si obličej Bee, připomenout si, jak na ni čekala, jak se milovaly ... Opakovala si: Ó má pevnino! Ó má krásko, má sladká krásko ... Slova se rodila a zněla prázdnou hlavou, již je nepoznává, ani jim nerozumí. Bee! Cožpak nepřísahala, že ji bude milovat věčnou láskou, že nikdy nezapomene?

Zlostně se zvedla, ani se na Bee nepodívala a otráveně vyskočila z postele. Aniž se otočila, šla k závěsu a znechuceně jej rozhrnula. Za závěsem sebrala své šaty, šla ke dveřím a vyšla ven. chvíli šla chodbou, aniž kohokoliv potkala. Pak jí vstoupil do cesty nějaký muž a zeptal se jí něco, čemu nerozuměla. Slyšela se, jak odpovídá:

- Promiňte, dnes ne.

Pokračovala v chůzi, bloudila z jedné chodby do druhé tak, jak byla nahá se svými šaty přes ruku, až se konečně jedny dveře otevřely a uvolnily jí vstup do složitého systému galerií,

kde se jí konečně vrátila rozvaha.

Ze skleněného domu vyjela jako hypnotizována, řídila vůz v rušném provozu a ani si neuvědomovala, kolik nehod mohla zavinit.

Jean na ni čekal. Zasedli k večeři.

- Půjdeme si brzo lehnout, navrhla. A budeme se hodně milovat. Chci vědět, zda tě mám ještě ráda.

- Máš v tom smyslu nějaké pochybnosti? vysmíval se jí něžně.

- Vlastně nemám, ale je dobře se o tom znovu a znovu přesvědčovat.

- Kdybych byla manželem, přála bych si, aby se moje žena milovala s co největším počtem mužů, řekla Emanuela Anně Marii a dodala: samozřejmě také s co největším počtem žen. Neustále bych pro ni vyhledávala nové a nové milence a rozkošné milenky. A snažila bych se, abych své vlastní vztahy rozšiřovala jen s ohledem na její naději využít jich pro sebe. Můj dům by byl nejpohostinnější v celém městě, ale vstoupit by do něj směl jen ten, kdo by byl odhodlán svést paní domu. Při každém setkání s neznámým bych si především kladla otázku: „Touží prokázat poctu tělu té, kterou miluji? Jestliže nikoliv, pak nemá smyslu, abych s ním ztrácel čas." A nikdo, koho by nelákalo sevřít v objetí mou ženu, by nemohl být mým přítelem. Protože bych nesnesla, aby ji někdo poznal a nechtěl ji.

- Jinak řečeno, každý dobrý manžel by měl mít duši kuplíře?

- Jestliže je kuplířem muž, který je natolik zaujat ženou, že by si přál, aby byla neustále zahrnována laskáním, pak ano. Dobrý muž si totiž přeje, aby celý svět vztahoval ruce po jeho milované, dotýkal se jí a ukájel ji.

- To je směšné. Přece se nelze milovat s celým světem!

- Já vím, to není možné. A je to škoda. Tak ať to alespoň dělá s co největším počtem. A právě proto chci, aby mne můj

manžel nejen dával, ale aby mne inzeroval, vystavoval, předváděl. Aby mne prodával veřejně, v dražbě, aby mne dal vyvolávat. Prodat mne, to pro něj neznamená, že by mne ztratil, naopak by mne více získal. Miluji jej a jsem hrdá na to, že jsem jeho bohatstvím.

- Život by se tedy mohl omezit jen na dějiny pasáků a prostitutek, a zákon prostředí by měl být jediným zákonem?

- Ve společnosti, která na prostituci pohlíží jako na vadu, se nemůžeme divit, že jsou pasáci odpadem společnosti a prostitutky kurvami.

- Máte snad v úmyslu, že mi příště předložíte projekt republiky kde by tato falešná pravidla již neplatila?

- Ne, vy jste mne od toho odradila, abych napravovala světské právo.

- Tedy vám nezbývá, než novelizovat zákony práva božího?

- To jsem právě udělala. - Jak?

- Tím, že jsem vytesala desatero nového práva.

- A že o tom nevím? Hořím zvědavostí, abyste mne s nimi seznámila.

- Jen si vzpomeňte na to, co se přihodilo Mojžíšovi!

- Váš bůh snad není tak žárlivý!

- A jste si jista, že byste se chtěla dostat do mé zaslíbené země?

- Posoudím to, až mi předložíte vaše desatero. Emanuela odběhla do svého pokoje, vyhledala tam aktovku, vytáhla z ní list papíru popsaný jejím písmem.

- Ženo, četla, toto je tvůj zákon, který jsi si sama dala, aby přišlo království lásky na zemi jako na nebesích hvězd, kde všude vládne člověk:

DESET PŘÍKAZŮ UMĚNÍ MILOVAT

I
Jedině Erota budeš uctívat
ve svých činech, představách a soudech
II
Lásku si sama sobě budeš dělat
ve dne i v noci, a v tom ti budou pomáhat sny
III
Hrdě budeš předvádět své nohy,
svá prsa i své ukájení
IV
Budeš se obnažovat na veřejnosti,
aby si tě milenci mohli veřejně brát
V
Do tvého masa povolíš přistup
každému tudy, kudy si bude přát
VI
Patro svých úst obdaruješ
dlouhými výstřiky spermatu
VII
Pro ženy stejně jako pro muže se staneš
svým laskáním tělem milence
VIII
Nevzdáš se pouze jedinému, nýbrž
většímu počtu, buď postupně nebo současně
IX
Budeš souhlasit s tím, aby tví vládcové
z těla tvého učinili dar
X
Svou lásku zušlechtíš, milenko, tím,
že se oddáš prostituci.

Obě dvě současně vyprskly smíchem. Potom to Anna Maria doplnila komentářem:

- Zdá se mi, že je to docela výstižný souhrn technik vašeho erotismu. Ale je to láska?

- Ne, řekla Emanuela, to není láska. Ale vně těchto zákonů je láska pouze zlem.

KAPITOLA XII.

JEJÍ NAHÉ NOHY NA OHNIVÝCH PLÁŽÍCH

To je tvoje žena, ta která je u tebe?
Není u mne, je ve mně. Já jsem ona.
Jestliže ji vidíš odděleně ode mne,
potom se neumíš dívat.

Jean Giraudoux
Grakchové 1, 3

Cesta, která vede k moři, běží podle splavného kanálu, pokrytého lotusy. Veslice a plachetnice je rozhrnují, ale za jejich zádí se lotusy opět spojují do celistvé pokrývky. Velká dřevěná čerpací kola sbírají bahnitou vodu a vylévají ji do rýžovišť, chvějících se teplem a do brázd ovocných sadů. Čeřeny, zavěšené na bidlech vysokých jako stromy, se při průjezdu bárek zdvíhají, když bárkař krátkým výkřikem upozorní děti, které čeřeny hlídají.

Auto míjí řady budhistických mnichů, kteří kráčejí po svahu hemžícím se hmyzem. Každý z mnichů nese kožený vak naplněný potravinami, jež jim jako almužnu darovaly za úsvitu dne zbožné ženy, a kromě toho složený nemotorný deštník, který je — jak se zdá — pěkně těžký.

- Proč si tolik nakládají? diví se Emanuela. A ani si ty deštníky neroztáhnou, ačkoliv je slunce již dost vysoko.

- To nejsou deštníky, vysvětluje Jean, to jsou stany. Když přijde noc, každý si postaví stan tam, kde právě je, položí se kolem jeho tyče a nechá žluté plátno klesnout přes sebe a tak může v úkrytu přespat.

- A co když prší?

- Pak je samozřejmě mokrý.

- A neudělal by lépe, kdyby se svým putováním počkal na

suché období?

- Vždyť je suché období. Začíná právě dnes. Dnes večer vyplují za měsíčního úplňku na kanály a řeky tisíce malých lodiček z banánovníkových listů a ze skořápek kokosových ořechů, vzdobené květy. Jako stěžeň ponesou zapálenou svíčku. Poplují s obětmi určenými matce vodě. Je to Loi Krathong, radostný slavnostní den, ve který se podle tradice navazují milostné známosti, milenci se zasnubují a snoubenci se žení.

- Cožpak existuje svět, ve kterém nejsou lásce zasvěceny všechny dny? předstírá pohoršení Anna Maria. Ubohá Emanuela, co by se s ní stalo? Kdyby s láskou musela počkat až na konec období dešťů!

- Tak bych s tím obdobím rychle skoncovala.

- Ti, kdo vyčkávají, nečiní tak proto, že by sami chtěli čekat, vysvětluje Jean. Ale čekají opravdu? Když se jedná o lás-ku, lidé s největším klidem dokážou lhát.

- Tak vida, řekne Emanuela. Já nemám lásku o nic raději než ostatní. Na rozdíl od ostatních mám však ráda pravdu.

Všichni tři sedí vpředu. Anna Maria mezi Emanuelou a jejím manželem. Večer před tím oznámil Jean, že má co dělat poblíž hranic. Cesta, kterou pojede, jde přes Pattayu. Emanuela vykřikla radostí:

- Pojďme se podívat na Marii-Annu!

- Nebudu mít čas se tam zdržet, mohu tě tam však vysadit a potom s vámi déle pobudu při návratu.

- Jak dlouho zůstaneš v Šantalunu?

- Týden. Vrátím se v sobotu nebo v neděli.

- Mohu vzít s sebou Annu Marii?

- Výborně. V tom případě nechám pro vás rezervovat bungalov, abyste neobtěžovaly Marii-Annu a její matku.

Anna Maria naložila do auta své malířské náčiní. Emanuela novou filmovou kameru a filmy, gramofon, časopisy, knihy, jako kdyby se naloďovala pro zámořskou plavbu. Jean se

musel smát jejímu oblečení, ale nenaléhal, aby se oblékla jinak. Blůzka, kterou měla na sobě, byla prostříhána jako rybářská síť, hroty jejích ňader volně vyčnívaly jejími oky. Jejich profil se zdál ještě špičatější, než obvykle. Sukně z řídkého a zcela průsvitného jutového plátna měla barvu její pokožky a v předu byla otevřena tak, že nyní, jak seděla, měla stehna odhalená až po slabiny.

Když při výjezdu z města zastavil Jean u benzinového čerpadla, seběhli se prodavači a chodci kolem vozu, aby si s otevřenými ústy prohlédli to divadlo. Emanuela tím sama zřejmě byla pobavena, ale co ji překvapilo, byl postoj Anny Marie, která v tom neviděla nic nestydatého. Dokonce řekla s potlačovaným smíchem!

- Tak se podívejte na ty dobráky — nikdy nelze předvídat, co si budou myslet. Asi by se měla přezkoušet jejich stupnice hodnot.

Jean se k ní přidal:

- Této zemi chybí náměty k přemýšlení. Poskytnout jí je, to je humánní akt. A vy víte, jaké dobročinné srdce má moje žena!

- Ale co! Jednou mne vezli přes celý Bangkok z jednoho konce na druhý úplně nahou — a nikoho proto neranila mrtvice.

- To sice ne, ale dodnes o tom celé město mluví, poznamenal Jean.

- Ve skutečnosti spočívá Emanuelina upřímnost v tom, že ráda ukazuje to, co má. Ale vzhledem k tomu, co má k ukazování, nelze jí to ani zazlívat.

Když se auto opět rozjelo, rozhalila Emanuela úplně cípy své sukně až po opálené břicho, pod kterým se leskly kudrnky tmavého trojúhelníku.

- Vy to nemáte ráda? zeptala se Emanuela provokativně mladé Italky. A když tato neodpověděla, uchopila ji za ruku a položila si ji na své lůno.

Bylo to poprvé, kdy se Anna Marie dotkla této části Emanuelina těla. Srdce jí bušilo, neodvažovala se stáhnout ruku příliš rychle ze strachu, aby jí to nebylo líto a také aby nevypadala upejpavější, než bylo třeba po dvou měsících důvěrných intimností. Nepřála si však také, aby to vypadalo tak, že to sama z vlastní vůle prodlužuje. Emanuela ji předvídavě zbavila části těchto starostí tím, že si rozpačitou ruku sama přidržovala v klíně. Ale čím déle tato situace trvala, tím více narůstal konflikt mezi pocity mladé Italky a její panika. A její rozpaky byly o to větší, že se to dálo v Jeanově přítomnosti.

Viditelné rozpaky přítelkyně jen zvyšovaly Emanuelin požitek. Svírala mezi nohy tuto tak vytouženou ruku a neznatelnými pohyby stehna ji nutila k bezděkému laskání... Tak jak rodící se rozkoší a něžnými dotyky nabíhaly Emanueliny rty a ta opřela šíji o rameno přítelkyně, nahrazoval pocit nečekaného uspokojení a hrdosti postupně počáteční zmatek Anny Marie. Nikdo již ji nenutil a přesto pokračovala v něžném hlazení tohoto pohlaví, chvějícího se jako ptáče, v laskání rozevřeného lůna.

Prsty Anny Marie pronikaly stále hlouběji, tak jak se krásné tělo vzpínalo vstříc laskající ruce. Jestliže ji činím šťastnou, nemůže v tom být nic špatného. A potom, vždyť ji miluji. Musím přece být logická ...

Emanuela ji objala kolem krku a přitiskla svou tvář na její.

- Ty jsi mou milenkou! šeptala schvácena radostí, miláčku, ty jsi mou milenkou!

Anna Marie nevěděla, co na to odpovědět. Při každém pohybu svých prstů pociťovala stále silněji, jak sladká jsou skrytá místa, jež objevovala. Tělo se pod jejími doteky třáslo. Touha silnější než všechny obavy a zákazy vnášela do jejích úmyslů a činů tajné smyslové popudy.

Přivolila, aby se Emanuelina ústa přitiskla na její, aby jí její ruce tiskly ňadra a sunuly se pomalu dolů, k břichu.

- Ach ne, ne! řekla si v duchu.

Ale neodporovala ničemu a tak když se jí Emanuela takto pomalu zmocňovala, zmítala se ve víru pocitů a myšlenek a ani nevěděla, zda pociťuje nějakou rozkoš.

Alespoň však věděla, že pociťuje lásku. A vše, co si kromě této jistoty ve zmatku svých pocitů uvědomovala, představy, které jí přeplňovaly hlavu, se koncentrovalo do jediné krátké věty, téměř směšné tím, jak byla jednoduchá, jak se omezovala na konstatování zřejmě neodvolatelné a nevyřknuté skutečností, takové, kterou možná hledají tak pateticky všechny živé bytosti a která je osvobozuje od falešných pravd:

- Tak vida, tak vida ...! Mnohem později přerušila Emanuela mlčení.

- Zítra za námi přijede Mario, řekla. To už něco znamená, když mu stojíme za to, aby se pohnul! Budu se ho muset držet jako klíště.

- A jak ho uložíš? zeptal se Jean.

- S námi. U Marie-Anny určitě není místo. Anna Maria se znepokojila:

- Budeme mít dost lůžek?

- Ne, řekla Emanuela, ale je to konečně tvůj bratranec.

- To tedy pěkně děkuji, protestovala Anna Maria, již tak bylo dost krvesmilství v naší rodině.

- Tak ho vezmu do své postele, odvětila Emanuela.

- Tak to bude nejlepší, poznamenal Jean.

Auto plnou rychlostí přejelo přes hrbol a Anna Maria se Emanuele zavěsila na krk. Hned se však zase pustila, trochu zmatena. Zeptala se:

- Jeane, to vás neznepokojuje, že bude jiný muž sdílet lůžko s vaší ženou?

- Ne.

- Jak to?

- Těší mne to.

Anna Maria si slíbila, že již neřekne ani slovo. Ostatně po

tom, co s odehrálo, se ani neodvažuje podívat se Jeanovi do tváře. Její zvědavost jí však nedovolí toto rozhodnutí dodržet. Je možno uvěřit, že by Jean skutečně schvaloval Emanuelina erotická pojetí? Nyní je příležitost donutit jej k upřímné odpovědi. Je sice možné, že to trochu vyvolá nevoli, ať již u Jeana či u Emanuely, ale stojí to za to riziko, že třeba bude muset vyslechnout několik sarkastických poznámek. Neomaleně tedy prohlásila:

- Tak to ji tedy zřejmě nemilujete!

Zdálo se, že Jean přijal tuto otázku mnohem klidněji, než Anna-Maria předpokládala. Omezil se na to, že odpověděl rovněž otázkou:

- A mít radost z toho, co ji činí šťastnou, to tedy neznamená, že ji miluji?

- Neříkejte mi, že má manžel hnát nezájem nebo sebeobětování až tak daleko, řekla s výsměchem Anna Maria.

- Prosím vás, to by mne ponížilo, kdyby mne někdo považoval za schopna sebeobětování.

- Jaká to hrdost! Nebo jaký to paradox!

- Ale kdepak. Jen přemýšlejte a poznáte, že to, čemu svět přiznává počestný název sebeobětování, je obvykle přeslazená omáčka z nároků a zbabělosti, pocta ctnosti v neřesti. A to není můj způsob, vůbec ne.

- A jaký je tedy váš způsob?

- Buď se mi Emanuelino chování zdá špatné, a pak se proti tomu postavím. Nebo ji to nechám dělat, a pak to znamená, že to schvaluji. Vše to je hrubý egoismus, bez falešné ctnosti: za správné pro ni považuji to, co je dobré pro mně. V mém postoji není ani odříkání, ani slepota, ani shovívavost. A teprve ne nezájem, protože nezájem by byl nejhorší.

- Přece mne právě vy nebudete přesvědčovat, že se Emanuela tím, že se rozdává nalevo napravo, stane lepší milenkou. Že se prodává, aby zvýšila příjmy domácnosti a že vám je to pochuti.

- Moje stanovisko je mnohem jednodušší: nepohlížím na Emanuelu jako na ostatní.

- A to znamená?

- Neliší se ode mne a já se neliším od ní. Ona a já jsme jedno.

- A nikdo nežárlí sám na sebe, vysvětlila Emanuela.

- Dva partneři se mohou střetnout, mohou mít odlišné zájmy, pokračuje Jean nebo může jeden v úsudku ustoupit druhému. My však nejsme dva partneři, jsme jeden. Její rozkoš proto nemůže být mým žalem, má-li na něco chuť, nemůže to ve mně budit nechuť, její lásky nemohou být mou nenávistí. A není v tom pro mne žádná zásluha, když si přeji její dobro: je to moje dobro.

- A když jeden z nás něco dělá, je ten druhý toho autorem. Nemusíme být fyzicky přítomni současně: tam, kde je Jean, jsem já. Když se mu podaří postavit přehradu, je to proto, že jsem ji stavěla s ním, já v něm.

- Máme pro nás oba jediný smysl, dodá Jean.

- Jsme jako dvoupohlavní buňka a budeme se množit dělením.

- Její tělo je mým tělem: je jeho ženským principem, jako já jsem jeho mužským instinktem. Její hlazená a laskaná ňadra jsou mými ňadry, její břicho je mým. Otevírá mi brány vesmíru, které jsou pro samotného muže uzavřené.

- A vy, vás netrápí, když se takto ztotožňujete s ní, že ji objímají muži? Není to trochu ... trochu jako byste byl homosexuál?

- Jestliže jsem ona, potom jsem žena. A tak když se ona miluje se ženou, potom já jsem lesbičanka.

Anna Maria zrudne. Jean se usmívá. Mladá dívka však rychle nalezne svou chladnokrevnost a znovu zaútočí.

- Míníte vše to vážně, nebo raději přijímáte Emanuelinu nevěru, abyste neriskoval, že ji ztratíte?

- Mně ztratit? rozhořčuje se Emanuela, což by to bylo

možné, aby mne Jean ztratil? A cožpak jsem mu někdy byla nevěrná?

- Emanuela je mi věrná, protože je neustále součástí mne samotného. Ani jeden, ani druhý nemáme strach, že bychom se mohli navzájem ztratit.

- Jak jste si sebou jisti! diví se téměř trpce Anna Maria. Což existuje mezi vědomím vás obou nějaký druh telepatie, přenášení myšlenek, který vás zbavuje všech pochybností o tom druhém?

- Tento druh telepatie je tak starý jako lidstvo samé. Má mnohem méně náročný, ale zato jednoznačnější název: sympatie. Což ti, kdo jsou schopni společně trpět, nemohou být schopni společně prožívat rozkoš?

- Anno Marie, má lásko, Jean ti právě dává odpověď na otázku, kterou si už tak dlouho kladeš.

- Na jakou otázku?

- Jen poslouchej, jistě; na to přijdeš.

Jean však již neříká nic a Anna Maria zamyšleně pohlíží na monotónní kořenovníkové stromy, které kolem nich defilují po obou stranách žluté cesty. Mohlo by se zdát, že všechny tři ovládá ospalost a že na obranu proti ní se krásná Italka vzepřela a vznesla tak vehementní protest, jaký Jean s Emanuelou nečekali:

- Ale vždyť takto nelze žít bez hrozného rizika! Jeane, když necháte jiné muže, aby se dívali na vaši nahou ženu, aby se jí dotýkali, pokládali se na ni, nemáte nikdy strach? Kdyby vám na ní opravdu záleželo ...

Před nimi leží křižovatka bez ukazatele.

- Doufám, že je to doprava? říká Jean. Zahne tak prudce, že pneumatiky zazpívají a Anna Maria, která se nedokázala včas zachytit, se celým tělem přitiskla na něj. Jean však pokračuje v dialogu a nedává nikterak najevo, že by si všiml jejích rozpaků.

- Domníváte se, že by zde byla opatrnost vhodnější? Ke kráskám, které žárlivci zavírají na zámek, rostou paklíče na

konečkách prstů. A potom, jsem přesvědčen, že by mne Emanuela nemilovala, kdyby se přesvědčila, že jsem bázlivec. Malomyslnost, má drahá, dělá z lidí hlupáky. Jestliže z obav, aby nikdo neviděl mou ženu nahou, ji stále držím přikrytou připravuji se sám o její krásu ještě více, než o ni připravuji ostatní. Má to pak smysl? Což se má schovávat to, co mátne rádi? Vy sama, Anno Marie, jste před chvílí schvalovala, že má Emanuela ráda své tělo, že je na ně hrdá a tedy že je ráda ukazuje. Nuže, já svou ženu miluji, jsem hrdý na to, že je krásná a jsem šťasten, že je žádoucí a že po ní lidé touží. Za hroznou považuji povahu onoho vězně, který ukazuje fotografii své ženy spoluvězňům a pyšně vyhlašuje: „Podívejte se, jak je škaredá! Je ošklivá jako zadek; vzal jsem si ji právě proto, že je tak hrozná — nemusím mít alespoň nikdy strach, že ji ztratím."

- Žárlivost má své blázny. Je však neoddělitelná od lásky. Jestliže milujete ženu, jak byste mohl netrpět tím, když si ji berou jiní? Nebo potom nejste muž.

- Zbožňuji tě, ó ty panenský hněve, jaká to slast! rozezpívala se Emanuela.

- Když si ji berou? opakoval zamyšleně Jean. Slova lásky jsou tak málo výstižná! Co si vlastně bere muž, který mé manželce přináší tu rozkoš, kterou si ona přeje? Bere si ji snad? Vždyť on si také bere pouze rozkoš. A co bere mně?

- To, co ona jim dává, mohla dát vám.

- Je to něco měřitelného? A má snad toho tak málo, že s tím musí hospodařit opatrně? Toho jsem si tedy nevšiml. To, co Emanuela dává jiným, není nic, o co by snad připravovala mne.

- Ale což vás neponižuje to, že se musíte o její tělo s kýmkoliv dělit? Nebylo by pro vás cennější, kdyby bylo přístupné a vyhrazené pouze pro vás a bylo nepřístupné pro vetřelce?

- Myslím, že jste si dala sama odpověď. Mluvila jste o hrdosti, o ceně věcí, o pocitu vlastnictví a o výjimečnosti, o vášni vlastnit. A já, já jsem s vámi mluvil o lásce.

- Tedy taková láska musí být něco jako svátost. Vy dva, kteří se vysmíváte mé spirituální horoucnosti, sami nejste z tohoto světa. Tělesná vášeň zasluhuje ještě méně důvěry.

- Představujete si mne jako odděleného od jejího těla? Zeptejte se jí přece. Hranice mé lásky nejsou omezeny obrysy jejího těla. Neznamenají konec naší společné cesty, označují její začátek. Již si nevzpomínám, zda jsem předtím, než jsem poznal Emanuelu, vůbec uměl milovat. Jsem si však bezpečně jist, že tím, že ji miluji, jsem se teprve stal schopným nekonečné lásky. A nemyslete si, že jsem se to naučil bez utrpení. Ale nikdy to nebyla žárlivost. Jestliže mám někdy strach (protože ani já nejsem dokonalý a strach mne může zachvátit), není to strach, že bych byl zbaven její péče, ale že ona by byla připravena o mou. Co by mi zůstalo, kdybych se již o ni nemohl znepokojovat, přikrýt ji v noci, když do ložnice pronikne chladnější vzduch a když si ani sama ve spánku neuvědomuje, že je jí zima? A kdo by po mně mohl o ni pečovat stejně dobře, kdyby z ní horečka udělala bezmocné dítě? Přitom bych však nenaříkal, kdyby mi ji uchvátil někdo jiný, pokud to nebude smrt. Jak bych se mohl odvážit předstoupit před své přátele, jak bych jim vůbec mohl říci, že tu, jejíž život mi byl svěřen, jsem nedokázal uhlídat? Protože ona je též jejich přítelkyní a před nebezpečím ji chráním jak pro sebe, tak pro ně. Měl bych za nebezpečnější označit muže a ženy, kteří mi pomáhají nechat ji žít? Jejich láska ani oni sami nejsou mými soky, nýbrž spojenci)

Anna Maria neodpovídá. Silnice je nyní tak přímá, že pod nimi ubíhá jako kolejnice. Jean, který zpomalil, nyní opět přidal plyn. Prach jim vysušuje hrdla.

- Jean nemá důvod, aby na mé milence žárlil, říká Emanuela. To spíše by oni mohli žárlit na něj. Protože nikdo z nich mi nedává tolik, co on. Nevěř, že to je jen svoboda. Dělá ze mne ženu, která stojí nad ostatními. Očekává ode mne pouze, abych byla osobností. Na jeho důvěru odpovídám

odvážností. Ty bys chtěla, Anno Marie, abych tě oklamala?

- Jediná svoboda, která vůbec má smysl, řekl Jean, je svoboda zbavující strachu. Kdo z nás se někdy nebojí pravdy? Emanuela však ví, že existuje na zemi alespoň jedna osoba, které může všechno říci. A to jí stačí, aby se cítila silná. Já jsem ona, ale já jsem současně její jistota. Zbytek světa proti ní nic nezmůže.

- A co když se zaplete do nějakého skandálu?

- Proč by ji to mělo děsit, když mi to nevadí?

- A kdyby vám to přece vadilo?

- Tak bych byl v neprávu a ona by mi to musela dát najevo.

- Mojí úlohou je dosvědčit, že nic, co je láska, nemůže být špatné, doplní jej Emanuela. Alespoň pokud nepokládáš, ty panno, za pravdivé, že by fyzická láska byla v rozporu s opravdovou láskou.

- Tělo je něco jiného než zdroj dobra a zla, odpověděla Anna Maria.

- Kdybych nemohl milovat vaše těla, nemohl bych vás milovat vůbec, řekl Jean.

- Jen si vzpomeň, archanděli! řekla Emanuela, když tvůj Pán chtěl přijít mezi nás lidi, přeměnil se v člověka z masa a kostí... Chtěla bys, abychom my byli choulostivější, než byl on?

- Jestliže Emanuelu neodsuzuji, když se s někým pomiluje, ať již byl jejím partnerem kdokoliv, prohlásil Jean, je to proto, že ona není vinna. Láska není správná nebo nesprávná podle toho, milujeme-li se s tím či oním mužem. Je sama sobě ospravedlněním. Je absolutní nevinností.

- Jeane, kdyby byla Emanuela ženou výhradně jen pro vás, styděl byste se za to?

- Nezasluhovala by si, abych ji miloval, kdyby byla schopna odmítnout oddat se jinému. Jedinou hodnotou, kterou si můžeme být jisti, je oddávat se.

- Věrnost je tedy pouze bláhový sen?

- Kdyby byla pouze bláhovým snem, mohli bychom jí to

prominout.

- Je tedy ještě něčím opovrženíhodnějším?

- V devíti případech z desíti je zneuctěním.

- Slova zde již zřejmě nemají smysl!

- Slova jako farizejství, úzkoprsost, konformismus, mravopočestnost na neštěstí vždy mají nějaký smysl. A „věrnost", která se jich dovolává, není zpravidla ani odvážná, ani krásná, ani vznešená, ani něžná. Je prostřední, je zaujatá, je zbabělá. Proto ji nazývám zneuctěním.

- Manžel tedy může být jenom něčím prostředním?

- Spokojit se s jedním, když jich mohu poznat mnoho, znamená přistřihnout si křídla a promarnit příležitost, která nás mohla naučit létat. Znamená to plazit se před láskou na břiše, řekla Emanuela.

- Ale cožpak nestačí milovat se ve dvou? Zcela se odevzdat tomu, koho milujeme? Cožpak potřebujeme ještě něco jiného? zvolala Marie Anna, tak rozčilená, že se zdá být na pokraji pláče.

- Cožpak je nutno zabarikádovat dveře? ptá se něžně Emanuela. Země je plná přátel.

- Kdyby smyslem lásky bylo vzdát se něčeho, potom by rozum napovídal, že je třeba začít tím, že se vzdáme lásky. Jestliže láska k jedné bytosti by měla uzavřít srdce a tělo lásce ostatních, pak by nepochybně bylo lépe nemilovat vůbec, dodal Jean.

- Právě Jeanova láska mne činí schopnou milovat, řekla Emanuela. Jestliže bych přestala milovat Jeana, nemohla bych již milovat nikoho, ani muže, ani ženu. Ani bych nebyla schopna pomilovat se s někým, ani sama se sebou! Pokud mne však miluje, pomilování s jinými muži mne učí lépe milovat.

- Lásku, která je egoismem dvou, zdůraznil Jean, nelze o nic více doporučit, jako egoismus jednotlivce. Ve výlučnosti je příchuť osamocení, ze které se mi dělá špatně. Nic mi nepřipadá tak znepokojivé, jako zamilovaní, kteří jsou „sami na

celém světě". Je v tom mnoho pravdy, když se říká o těch, kdo se nechtějí podílet s tvory sobě podobnými o sladkosti života, že se chovají jako medvědi. Jako vlci. Zvířečtěji, než člověk.

- Ale přece jste tak krásně mluvil o jednotě ve dvou! úpí Anna Maria.

- Páru nesmí stačit jen to, že existuje, říká Jean. Musí mít cíl, musí někam směřovat. A proto nechť přijme výměnu, nechť se zaplete mezi ostatní, nechť se pustí na cesty s bohatou frekvencí.

- Nelze jít kupředu, když trváte tvrdohlavě na tom hledět si navzájem do tváře, říká Emanuela. Pokusíte-li se udělat jediný krok, narazíte na sebe. Když se svět zredukuje na odraz v malém, černém, kulatém zrcadélku oka milované, pak jej nakonec musíte začít nenávidět. Potom se nesmí nikdo divit, že se pojem láska spojuje se smrtí.

- Pár, který je pouze uzavřenou křivkou, prstenem, se může pouze v této křivce točit kolem dokola. Což koneckonců znamená zůstat na místě. Chcete-li, aby se vydal do života, musíte jej otevřít, roztáhnout mu nohy do U, poznamenal Jean.

- Spíše jako hyperbola, která má čtyři nohy, opravuje ho Emanuela.

- V tom, co vy nazýváte cizoložstvím, pokračuje Jean, spatřuji privilegium páru dát před uzavřeným světem kruhu přednost neomezeným šancím hyperboly.

- Je tedy láska asymptotou, uzavírá Emanuela.

- Nelze ji tedy nikdy dosáhnout, konstatuje Anna Maria.

- Ale ano, lze ji dosáhnout — v nekonečnu. A buď klidná: pokud ti nechybí srdce, neustále se k ní přibližuješ.

- Jako Sisyfos k vrcholku kopce?

- Láska není tak tíživá jako Sysifův balvan. Pospícháš snad, abys si již odpočinula?

- Chtěla bych lásku, kterou bych mohla nést až do konce svého života!

- Paže tvého tisícího milence ji složí na stupně tvého

náhrobku.

- A proč nezůstat tam, kde jsem, proč nepokračovat v tom, co jsem?

- Poněvadž vývoj je zákonem života, odpověděl Jean, a poněvadž není pokroku bez proměny. To, co člověk je, není nic — je třeba stát se něčím jiným.

- Netrávíme sice již svůj život izolovaně na vrcholu sloupu, řekla Emanuela, ale určitě se nedostaneme na Mléčnou dráhu, poneseme-li v sobě tíži našeho strachu před ukojením.

- Jakou vyrovnanost mohu očekávat od takového hledání bez konce, od takové nerozhodnosti?

- A co je to za způsob žití být vyrovnána? vysmívá se Emanuela. Takový život nemůže být jiný než přízemní — a mé tělo lační po tom vznášet se.

Anna Maria se ulehčené na svou přítelkyni usměje:

- Což je pro jeho křídla přiměřenější prostor než je nebe a jiné nekonečno, než je věčnost?

- Nemyslím si, že existuje nějaký Bůh, řekne Emanuela. Ale i kdyby existoval, musel by být spokojen s mou opovážlivostí.

Cesta se vytočila z planiny do pobřežních kopců, ze kterých lze v oslnivém slunci spatřit moře.

- Věčnost je v těle těch mužů a žen, kteří se milují, řekne přesvědčivě Emanuela. Je však choulostivá a zranitelná: jakmile se přestanou objímat, je ztracena. A nová objetí, to je znovunalezená věčnost.

Zdá se, že se Anny Marie opět zmocňuje úzkost. -I vy, Jeane, věříte, že erotismus nahradí na zemi lásku a že je třeba nyní spíše uctívat tohoto boha, než našeho?

- Nic o tom nevím. Vím však určitě, že neexistuje nic lidštějšího, než je krásná dívka. Obdivovat se jejímu půvabu se mi zdá důležitější, než zpovídat se z hříchů nebo se zabývat problémem svaté trojice. Proto se mnou/nepočítejte, že bych se přidal k vám: pokud jde o bohy, nedávám žádnému přednost. Erotismus je pro mne celý obsažen v Emanuele. On jest

Emanuela. A protože vše, co Emanuela je, jest pro mne, potom i její erotismus je pro mne. Kdyby přestala být erotická, ztratil by v mých očích erotismus veškerý smysl, obsah. A žádný bůh ani žádná žena by mi ji nenahradili.

- Že by vám ji nenahradili? diví se Anna Maria. Vždyť by stále byla vaší ženou!

- Ne, řekla Emanuela, již bych jí nebyla.

- Já vám vůbec nerozumím, ani jednomu, ani druhému, povzdechla si Anna Maria.

- To bych totiž již dokonce nebyla ani ženou. Byla bych pohřební maskou, mumií. A Jean, který mne znal živou, by si mne měl uchovat v posteli nabalsamovanou? Mojí vinou by vše ztratil: chuť na erotismus i chuť na mne, ztratil by i chuť do života.

- Pro vás tedy neexistuje jiná možnost, než buď erotismus, nebo smrt?

- Neexistuje jiná volba pro nikoho. Leda že by někdo dal přednost živým mrtvým, to je těm, kdo čekají na ráj. Jestliže jednoho dne uvidíš, že jsme se stali takovými živými mrtvými, že nás opustila láska k milování, že se já zajímám více o strojené malichernosti než o touhu mužů které potkám na ulici, že si sedám aniž bych předvedla své nohy, že prodlužuji své sukně a zmirňuji své dekolté, že když vstoupí někdo do mé ložnice, aby mne navštívil nebo mi podal snídani, já si rychle natáhnu košili, že přijmu od muže pozvání k večeři a nevyspím se s ním potom, nebo že se s nějakou dívkou sejdu na čaj, aniž bych se ji potom snažila vysvléci, že nechám proběhnout celý den aniž bych si to sama udělala, že snesu, aby mne někdo znal a přitom mne nikdy neviděl nahou, aby někdo o mém těle mluvil jinak než ve vzpomínkách na to, že je laskal, potom, ó chodče, odvrať své zraky od scény, na které hrajeme tuto směšnou parodii života.

Věz potom, že Emanuela a Jean, které jsi tak miloval, se ve svém snu zmýlili. Ušetři svůj pohled hanby nad tím, jak

dopadli !

Přestože z Emanuelina hlasu zaznívalo výsměch nad tou přemírou patetičnosti, vycítila Anna Maria, že to Emanuela míní vážně. Téměř ostýchavě se proto po dlouhém mlčení otázala:

- A nehrozí vám nebezpečí, že tolik nesmiřitelnosti nakonec unaví jednoho z vás dříve než druhého? A co se stane, když tento absolutismus, toto odmítání smíru samo skončí tím, že se znesvářítе nebo nasytíte? Proč místo toho, že nepřipouštíte jiné východisko než svéhlavé setrvávání na svém stanovisku, raději nepřijmete myšlenku, že později vás nějaký odchylný druh života zbaví erotismu a přitom vás bude neméně zajímat?

- Mám strach, že jste nás špatně pochopila, odpoví Jean. Vypadá to tak, že si myslíte, že jsme prodchnuti jakýmsi druhem fanatismu nebo že jsme odhodláni udržet nevím jakou ortodoxní teorii. Taková konzervativní horlivost nám však vůbec není vlastní. Emanuela prostě chtěla říci, že chceme-li něco lepšího, musíme především dbát na to, abychom nešli nazpět. Je tolik mužů a žen, co maličko jen postoupí a pak po celý zbytek své existence se pokoušejí o to, aby jim to bylo odpuštěno. Nechtěli bychom se dopouštět podobného klamání, ale k tomu, abychom se chovali správně, nepostačuje jen to, že necouvneme. I to by byla forma pádu z výšin, jichž jsme již dosáhli.

Mluvil tak vážně, že se na něj Anna Maria uklidněna usmála.

- Naše jednota zatím je na svém počátku. Má-li být trvalá, musíme ji rozvíjet, upevňovat. Jak, to zatím ještě sám jasně nevím, ale již pro tu perspektivu stojí za to žít. Emanuela i já máme společnou vášeň odkrývat pravdy života raději, než nostalgicky se utěšovat pravdami včerejška. My dva nevstoupíme do budoucnosti pozpátku.

- Naše láska nás vede k mladosti, dodává Emanuela. Bok po boku jdeme vstříc budoucnu a to je opak stárnutí.

- Říkáte to tak upřímně a přesvědčivě, šeptá si Anna Maria zamyšleně. Kdo ví, co bude? Možná, že se vám podaří skutečnou lásku obnovit.

- Lásku nelze obnovit, ještě opravdu neexistovala, poznamená Emanuela.

Strmý pobřežní svah, jehož vrchol se rýsuje proti nebi v své divoké kráse, lemuje pobřežní cestu. Moře je na dosah ruky a je tak průhledné, že je vidět na jeho dně obrovské modravě mořské ježky.

- Zastavíme se na přesnídávku, dáme si vlaštovčí hnízda, řekl Jean, když přijeli k rozsedlině mezi pobřežními skalami. Prošli kolem ozbrojené stráže a vstoupili do jakési jeskyně, kde je roztřásl chlad. Zprvu nic neviděli, pak se jeskyně rozšířila v obrovský sál, osvětlený shora velkým otvorem, kterým neustále sem a tam prolétávalo tisíce drobných ptáčků. Na podlaze bylo rozmístěno několik stolků, vlastně pouhých prken, položených na velké kameny. V koutě byla kuchyně, jíž trůnil tlustý Číňan. Několik domorodců nabíralo na špičky hůlek z kotlíků jakousi želatinovou substanci. Sedli si vedle nich.

- Proč ten voják u vchodu? podivila se Anna Maria.

- Jeskyně ukrývá podklady, vysvětlil Jean. Hnízda jsou vlastnictvím státu, ptáci jsou chráněni zákonem. Ani kobry, ani vy nemáte právo je zabíjet, mohlo by vás to stát hlavu.

- Jsou to vlaštovky?

- Spíše trpasličí rorýsi, velmi čilí, jak vidíte. Nazývají je salangany. Živí se vodními řasami, planktonem a hmyzem.

- A svá hnízda si zhotovují z těch řas?

- Vůbec ne, i když vám to možná znechutím, musím vám říci, že svá hnízda vyrábějí výhradně z výměšků ze svých úst. Nejsou to sliny, ale jakýsi cement, který je však velmi stravitelný, obsahuje proteiny, iod, vitamíny. To dělá z hnízd tu lahůdku, která se zde podává.

- Chuť tomu dodává asi vybrané koření?

- Možná, že to někomu dobře chutná, ale to není ten důvod, proč je tato lahůdka tak vyhledávaná. Má i jiné přednosti.

Šikmooký kuchař před ně postavil ten vzácný pokrm.

- Protože nemají nožky přizpůsobené ke skákání po větvích, nestaví salangany svá hnízda na stromech, nýbrž na skaliskách jedenatřiceti zakázaných ostrůvků a v této jeskyni. Výhradní právo sklízet je má jeden jediný thajský kmen, nazývaný Tchao-ho, to je lid z chýší. Nazývají se tak, protože si staví chýše na vrcholkách nebo na svazích skalnatých hor. Zavěšují se na dlouhé lano a lezou s nasazením života po útesech, aby nasbírali hnízda tvaru škeblí. Když vezmou ptáčkovi jeho hnízdo, postaví si druhé, aby měl kam naklást vajíčka. Ale i to mu seberou a tak si z posledních sil postaví třetí, které jim již ponechávají.

- Jak je to kruté! rozhořčila se Emanuela. Nebudu to jíst!

Vznešeným krokem prošel kolem jakýsi muž, sledovaný čtyřmi krásnými dívkami s velkými plnými košíky na hlavách.

- Tady máte jednoho Tchao-ho, řekl Jean, i s jeho ženami.

- Čtyři! Myslela jsem, že siamské zákony povolují jen jednu.

- Kašle na zákony. Život v nebezpečí jej naučil milovat život.

Šplhač se se zájmem zahleděl na Emanuelina vystavená ňadra. Ženy se na ně mile usmály.

- Tak vidíš, řekla Emanuela, vůbec nejsou žárlivé.

- Možná, že mají chuť na to, aby jich bylo pět, řekla Anna Maria.

- Tak pojedeme, máme před sebou ještě půl hodiny cesty, řekl Jean.

Žhavý vzduch mimo jeskyni je na okamžik umlčel. Ujeli několik kilometrů, než Anna Maria obnovila rozhovor.

- Je to snad proto, že se většina mužů při tom šplhání zabije, že jsou ženy tohoto kmene nuceny spokojit se s jedním

manželem na čtyři?

- Nuceny! protestuje Emanuela. Kdo ti říká, že jsou k tomu nuceny?

- Jsou svobodné, ujistil je Jean, ale nelíbilo by se jim, kdyby měly být jedinou ženou.

- Proč?

- Styděly by se za to.

- Manželství omezené na dva určitě není vydařené, tvrdí Emanuela.

- Nevěra vám tedy nestačí, pohoršuje se Anna Marie. Teď vyžadujete polygamii!

- Nechte plavat toto archaické haraburdí, zasáhl Jean dobromyslně. Žije-li někdo v polygamii, musí se dělit. A to co my hledáme, to je stále větší jednota. To, co bylo uskutečněno v páru, ve dvojici, rozvíjet dál.

- Nevidím v tom žádný rozdíl.

- Například manželství ve třech, prohlásí Emanuela, to je opak polygamie.

- Ano? Vždyť to je každopádně jen chiméra, protože to nikdy nevyšlo.

- To proto, že to bylo vybudováno na špatných základech, řekl Jean. Možná, že zapřáhli vůz před koně. Pokoušeli se dělat ve třech to, co se jim zatím nedařilo ve dvou. Trio není lék proti nezdaru páru.

- Má to být naopak odměna za jeho zdar, konstatuje Emanuela.

- Polygamie je minulost, duo je přítomnost a harmonické trio je novinkou. Později však budou existovat i další formy, dodal se smíchem Jean. Takže toto je jen začátek. Vyvíjet se, to znamená zvětšovat se.

- Upřímnost a důvěra jsou již dost nesnadné ve dvou, povzdechne si Anna Maria. Představte si, jak špatně by mohlo dopadnout manželství ve třech!

- Raději si představ, jak krásně by mohlo vyjít!

- Nejpravděpodobnější je, trvá na svém Anna Maria, že jeden z partnerů by dříve nebo později byl ponechán stranou, stal se vetřelcem. A uvnitř vaší trojice by se zformovala a izolovala důvěrná dvojice. Nemusela by to být táž jako na počátku, mohlo by dojít k záměně.

- Dobré manželství je takové, které se zrodí ze splynutí tří párů, prohlásí rozhodně Emanuela.

- Co? Šest osob!

- Ale kdepak, tři: muž, který je milencem dvou žen a tvoří tedy s každou z nich pár, jako je Jean a já; a ony jsou také milenkami navzájem, tvoří tedy třetí pár.

- Nemůže tedy existovat šťastné trio bez homosexuality?

- Zřejmě nikoliv.

- A jestliže by šlo o dva muže, kteří by byli milenci?

- To by šlo právě tak dobře.

- A dva muži a dvě ženy, nebylo by to ještě lepší?

- Podle mne ano, ale Mario dává přednost lichému počtu.

- Tak tento pokus chcete uskutečnit s Mariem? ptá se Anna Maria.

- Nikoliv, odpoví Emanuela. S tebou.

Bílá pláž pálí do očí. Obloukem ji lemují jako výstražné bóje nad úskalím černí rybáři, kteří nevěnují přicházejícím ženám jediný pohled a upřeně sledují přibližování kořisti. Jako rozsévači rozhodí své jemné sítě, které se větrem nadují jako plachty a pak klesnou do vln, lehké jako vánek. Rybáři je potom přitáhnou a pohyb opakují. Chytili něco? Nebo nic? Jejich pohyby jsou tak střízlivé, tak plavné, že pozorovatelky nemají čas rozpoznat, zda je v jejich síti nějaká kořist. Možná, že byla ryba příliš malá a tak ji v síti nechali. Příštím rozmachem svých paží ji zase vrátí moři.

Na západě se objeví džunka. Nejprve se proti světlu rýsuje pouze její silueta, zrcadlí se ve vodě barvy kouře a slunce. Vyhlíží jako džunka z dětské knížky, džunka snů, s

lichoběžníkovou rezavou plachtou, otáčející se v bezvětří jako vějíř v prstech učence. Pak se objeví další bárky, všechny stejného tvaru, ale rozdílné velikosti a v různé vzdálenosti. Nyní je jejich rozmístění v obraze dokonalé, plně odpovídá krajině. Kdyby zde bylo o plachtu méně, byl by obraz příliš prázdný. A o plachtu víc, to by znamenalo přeplnění obrazu. A kdyby jich byl sice stejný počet, ale byly by jinak rozmístěny, dostali byste chuť přemístit je na správná místa.

Jako nejkrásnější však připadá Emanuele a Anně Marii právě ta nejmenší, která přídí míří ke břehu. Posílají jí vstříc polibky a běží k místu přistání. Bárka je naložena dětmi. Cožpak nejsou v posádce dospělí? Jistě jsou, ale není je vidět.

Z dálky se zdá, že vše pokrývají dětská těla — stožáry, ráhna, můstek, příď. Nohy jim visí přes palubu nad trupem z vybělených dřeva, ruce se drží tlustého lanoví. Když se loď přiblíží, je poznat, že cestujících není více než desítka.

Někteří z nich jsou Siamci, ostatní — a těch je více — mají zdravou do hněda opálenou pokožku Evropanů otužených sluncem a mořským vzduchem. Nejmladšímu jsou snad jen čtyři roky, nejstaršímu deset nebo jedenáct. Chlapců je tolik jako dívek.

Když se loď přiblížila ke břehu, pokud to její ponor dovoloval, otočila se bokem k pláži. Všichni se natlačili k jedné straně, smáli se, křičeli, vztahovali paže k mladým ženám. Orientálci měli na sobě bavlněné obleky, modré, bílé, červené a černé, žluté a fialové, ostatní, chlapci i dívky, byli zcela nazí.

Nejčilejší vyskočili do vody a vystřikovali celé gejzíry, dodávali odvahy těm, kteří zůstali na palubě, aby se k nim připojili. Malá dívenka s kulatými tvářičkami, s malým nosíkem, s velkýma tmavomodrýma očima, s plavými vlasy dlouhými téměř po paty si dodala odvahu, vylezla na odřené dřevěné brlení paluby, rozepjala paže, vykřikla ze všech sil a padala kupředu, jako by myslela, že ji rozepjatá křídla ponesou.

Ponořila se do rozpěněné vody, za okamžik se s mokrými vlasy vynořila a vykřikla radostí.

Ostatní tancovali ve vlnách, volali, mávali na velké dívky na břehu. Emanuela k nim běžela. Když jí voda dosahovala po stehna, vytáhla si krátkou sukni až na boky, svázala její cípy a chtěla do sukně chytit tu blondýnu jako do sítě, ale z jedné strany se jí pověsil na krk jeden chlapec, z druhé nejstarší děvče, kterému se již probouzela ňadra, pak se na ni navěšeli i ostatní, až Emanuela pod tou tíhou klesla. Radostné výkřiky ještě zesílily. Emanuela se uvolnila, rozepjala sukni, stáhla živůtek a rozmáchlým gestem — tak jak to činili rybáři — je hodila ke břehu. Potom nahá právě tak jako ty děti si s nimi hrála, až únavou ztrácela dech.

Další džunka, kterou neviděla připlouvat, mezitím zakotvila za první. Děti na ni vesele pokřikovaly. Zvučné hlasy jim odpovídaly. V džunce byla další dávka chlapců a dívek, tentokrát méně početná. Byli starší a oblečeni v plavkách. Anna Maria chtěla dát Emanuele výstrahu, ale v tom již ji přehlušilo radostné volání: byla to Maria-Anna, její copy poletovaly světlem jako zlatí motýli.

Hrozen dětí, které si hrály s Emanuelou, se rozlil po písečném břehu. Emanueliny ruce klouzaly po mokrých tělech. Nejmenší z děvčátek, které se na ni první zavěsilo, se jí drželo za rouno jejího klína. Emanuela uchopila její ambrové tělíčko pod levou paží, pravou paží vyzdvihla siamského chlapce a kráčela k Marii-Anně, která vystoupila na břeh.

- Všechny tyto děti jsou tvoje? zeptala se Emanuela.

- V tomto okamžiku ano, potvrdila víla. A jak jste sem přijely vy? Samy?

- Přivezl nás Jean. Abychom se na tebe podívaly. Už zase odjel, měl naspěch. Ale zase pro nás za pět dnů přijede. A mám pro tebe radostnou zprávu: zítra přijede Mario! Kde je tvůj bungalov?

- Tady ne, je na druhé pláži. A co vy děláte v tomto

ztraceném koutě?

- Máme tamhle ten domek, tam vzadu.

- Čí to byl nápad?

- Jean ho pro nás pronajal.

Marie-Anna se dívá na Annu Marii, chvíli přemýšlí a pak prohlásí:

- Pozvu vás na svoji džunku. Nejdříve odvezeme tu drobotinu, pak půjdete pozdravit maminku a společně povečeříme. Vrátíte se po útesích — v noci bude odliv. Je úplněk, nemusíte se bát, že zabloudíte.

- Něco si vezmu na sebe, řekla Emanuela a posbírala své mokré svršky.

- A vy, vy zůstanete oblečená? zeptala se Marie-Anna Anny Marie se zastřenou ironií. Mladá Italka se bez odpovědi usmála a následovala Emanuelu do chaty.

Za okamžik se pak obě vrátily v plavkách. Náhodou byl střih plavek u obou stejný: z jednoho kusu, z velmi jemné, přiléhavé tkaniny, záda a bedra nahá, vysoce vykrojené na bocích, zvýrazňující tvar ňader, klínu a zadku. Emanueliny plavky byly hnědé, plavky Anny Marie olivové.

Po naložení uviděly námořníky — byli to dva Číňané, kteří pohodlně leželi na můstku. Řídili loď, aniž se zvedli. Jejich červené zuby monotónně přežvykovaly listy betelu.

Když byla kotva vytažena, Marie-Anna svlékla podprsenku svých bikinek, potom kalhotky. Natáhla se na slunci na záda, hlavou k přídi, s nohama široce rozevřenýma. Do úhlu tvořeného nohama si na břicho lehl chlapec, tvář na úrovni jejích kotníků. Je velmi krásný, je mu dvanáct, možná třináct let. Soustředěně pozoruje pohlaví dívky. Ani slovo při tom nepronesou. Ani Emanuela, ani Anna Maria se nedívají na pobřeží vyzdobené chocholatými palmami, které defilují po jejich levici. Stále upírají zraky na chlapce, na jeho pozorné oči a na jeho bedra, pohybující se nárazy vln.

Moře ustoupilo tak daleko, že světla bungalovu není téměř vidět. Je jistě již po půlnoci. Emanuela a Anna Maria leží nataženy na mokrém, teplém písku tam, kam ještě dosahuje příboj.

Od Marie-Anny se vrátily pozdě. Když přišly na terasu svého bungalovu, starý hlídač s hlavou piráta, tmavou a vrásčitou, který byl pověřen, aby je v noci hlídal, tam ležel na zádech s otevřenými ústy a bez výčitek svědomí spal s klackem u ruky. Dobře však věděly, že není čeho se bát. Přítomnost tohoto ochránce byla jen známkou jejich důstojnosti.

Emanuela navrhla, aby se ještě jednou vykoupaly v moři. Anna Maria, aniž jí to její přítelkyně navrhla, stáhla s ramen obě ramínka plavek, svlékla je a nechala je ležet na zemi u tohoto piráta. Potom bílá v měsíčním světle kráčela po pláži. Bylo to poprvé, kdy ji Emanuela viděla nahou.

Nyní, když tak byla natažena vedle tohoto druhého těla, Emanuela pociťovala dosud nepoznaný ostych, který zadržoval její ruce a rty. Přála si, aby Anna Marie mluvila. Ne o lásce, ne o mužích, ne o nich samotných ani o budoucnosti, ale o zcela jednoduchých věcech, o pěně, o šumotu moře, o lasturách, které píchají, o černých siluetách, pohybujících se v dáli, sehnutých nad pískem při hledání krabů, o světlech tančících nad vodou, světlech bárek lovících sepie. Anna Maria však mlčky vzhlížela ke hvězdám nebe.

- O čem sníš? zeptala se konečně Emanuela.

- Já nesním. Jsem šťastna.

- A proč jsi šťastna?

- Kvůli tobě.

Kdybych se do ní nebyla zamilovala hned na první pohled uvažuje Emanuela, nebyla bych ji nikdy milovala. Proto jsem mohla tak dlouho čekat.

- Ještě nikdy jsem tě neviděla, řekne Emanuela.

- Podívej se tedy na mne.

- Mohu tě milovat, tebe, která jsi krásnější než já.

- Je již pozdě na to, abych se bránila.

- Stále si myslíš, že jsem zlo?

- A ty, ještě si myslíš, že jsem anděl?

- Jsi moje milenka. Jsi má žena.

- Budu žít s tebou a Jeanem. Budu s vámi jedno.

- To co mám ráda já, to tě nechám dělat.

- Jen s tím příliš nepospíchej, vidíš, jaká jsem ještě vyplašená.

- Je třeba více rozhodnosti, rytíři! Nechci tě proto, abych té šetřila. Chci tě promarnit jako léno, jako své panství!

- A nenecháš si ze mně nic?

- Promarnit tě, to neznamená ztratit tě. Myslíš, že se na tebe posadím jako upír, abych se nasytila tvou sladkou krví?

- Myslíš, že bych tě nepostačila nasytit?

- Ne, nikdy mne nic nenasytí. Budu vždy hledat dál. Podívej se na nebe ...

- Chtěla jsi, abych zapomněla.

- Podívej se na nebe. Vidíš, jak je v něm naše země šťastná? Je její nadějí. Je naše, vystoupili jsme tam rukou člověka.

- A co máme tedy ještě hledat?

-Všechno, všechno! Jen pomysli, co vše máme ještě poznat. Běda! Není to možné, svět nebude nikdy hotový!

- Uchovej si víru! naléhá Anna Maria s náhlou horlivostí. Jean a my, ti kdo se nám podobají, ti, které milujeme, uvidí jeho zrod.

- My nikoliv. Vždy pouze ti, kdo budou následovat.

- A kdo po nás bude následovat, po tobě a po mně?

- Naše dcera.

- A kdo ji udělá? Ty, já? Kdo nám ji udělá? Jean?

- Buď já tobě nebo ty mně, na tom nezáleží. Naučíme ji narodit se, proměňovat se.

- To je vše?

- Zbytek naučí ona nás. Nebo její dcery a vnučky jejích

dcer.

- U toho již nebudeme, řekla Anna Maria se sevřeným hrdlem. Ach, jak bych si přála moci se vrátit. Za dlouhou, dlouhou dobu, až lidé vyrostou.

- Mlč! Vzpomínáš si na fauna, co říkal? Má snoubenko, má sestro, udělal jsem ti dítě. Má láska k tobě prodlužuje můj sen. Pociťuji trvalou touhu.

- Co vlastně chceš? ptá se Anna Maria.

- Abychom se opakovaly. Chci tě. Miluji tě. Odevzdej se nám!

- Hle, zde je voda, sůl, vodní řady, písek. A potom je zde mé tělo ...

- Jak je krásné pod dotekem mých rtů, mých rukou!

- Tak dělej, co je třeba!

Té noci Emanuela zbavila Annu Marii panenství.

Nad bungalovem se slaměnou střechou svítá. Za široce rozevřeným oknem se rýsují na rákosovém lůžku objímající se těla.

Spala vůbec Emanuela? Neví to. Pozoruje slunce vystupující nad mysem, moře se asi v jeho paprscích blýská. Má chuť je vidět, ponořit se do něj, aby jí dodalo sil.

Anna Maria spí a na rtech má dětsky užaslý úsměv. Emanuela se opatrně uvolní z jejích paží a nehlučně vyklouzne ven. Na terase jsou pouze velké korálové úlomky, které předvádějí svou vybělenou kostru. Hlídač již odešel, pravděpodobně současně se stíny noci. Podíval se alespoň dříve, než odešel, na jejich nahá těla? Bděl nad jejich rozkoší, nad jejich sténáním?

Na pláži protahuje Emanuela své rozlámané údy. Její příchod vyplaší kormorány a albatrosy, i oni mají ještě ztuhlá křídla. Jemný písek jí laská nohy. Sehne se, nabere jej do dlaní a nechá jej protékat mezi prsty. Potom se vztyčí, nadechne

vzduch s hlavou otočenou k ústřicovým skaliskům, která olizována hřebeny vln jsou zde několik kroků od jejich nočního lože. Směje se s hlavou zakloněnou vzhůru k nebi, prohýbá se v bedrech, vypíná prsa, napíná stehna, nohy pevně zakotveny ve vlahém písku. Do tmavých vlasů se jí nachytaly úlomky lastur, krabích skořápek, chaluh a bambusu, které příliv naplavil na břeh. Vytřese je do jitřního vánku a pak běží přímo proti vlnám, rozstřikuje vodu kolem svých kotníků, kolen.

Ponoří se a pluje na širé moře. Její hlava se mění v tmavý bod mezi vlnami, mizí, znovu se vynořuje, až zmizí definitivně.

Tři siluety překročí skalnatou výspu, která uzavírá zátoku. Kráčejí po pláži, kopou do mořem vyvržených trosek, dloubají holemi do mrtvých medúz.

Projdou před chatou, pohlédnou na ni, nespatří však uvnitř spící Annu Marii.

Jsou to mladíci, hezcí, svalnatí, světlovlasí, s energickými, inteligentními obličeji, kteří se navzájem podobají tak, že to musí být bratři.

Zastaví na okraji vody, radí se, jeden zkouší vodu nohou, Potom se ve společném elánu vrhnou do vln a také oni brzo mizí z dohledu.

Když se pak plavci znovu objeví, jsou čtyři. Tři muži se setkali s Emanuelou, která plavala ve vlnách, a obklopili ji. Zpočátku se omezila na pohledy a úsměvy, potom se jí ptali, kdo je, odkud přišla, je-li sama, kladli jí všechny ty otázky, které neznámé dívce dávají mladí muži, když počínají uvažovat o tom, jak by ji svedli. Emanuela odpovídá a tak se dověděli, že ji nikdo nehlídá, že v tuto hodinu a na tak opuštěném místě není pravděpodobné, že by je někdo vyrušil. Unikla však z jejich obklíčení, museli s ní závodit, aby se ke břehu dostali společně s ní.

U břehu je voda průhlednější, a tak objeví, že je Emanuela nahá. To rozpálí jejich smysly, přiblíží se k ní, dotýkají se jí,

nejdříve jeden z nich, pak všichni tři najednou, hladí jí prsa, boky. Říkají, že nikdy dosud neviděli krásnější dívku. Nemá milence, nemá v oblibě líbání? Jedna ruka jí vklouzne mezi nohy. Prsty ji prozkoumávají, snaží se ji pootevřít. Znovu jim však uniká, polo plave, polo běží ven z moře, jako víla oděná pouze do kapek mořské vody, roztřásá vlasy, do nichž jsou zapleteny chaluhy, otáčí obličej ke slunci.

Chlapci ji dostihnou až u bungalovu. Nechá se povalit do písku a přenechá jim své dychtící tělo, svá ústa, do kterých se první útočník trochu zakousne. Cítí pohlaví, tvrdé jako blízká skála, jak se tře o její stehna, naráží proti jejímu klínu. Chápe jeho netrpělivost, otevře se mu, nabídne se bezpodmínečně těm zuřivým nárazům. Je šťastna, že se vítěz ani nesnažil získat její souhlas, že si ji zcela bezohledně bere, aniž se ji snaží předem na to připravit, vzrušit, že se do ní řítí až na samé dno jako ve spěchu,'aby ji již oplodnil. Potom přijdou na řadu další dva.

Ale ne, po prvním zuřivém útoku se ovládne, využívá obratněji tělo, po kterém tak toužil. Jeho polibky nyní Emanuelu vzrušují právě tak, jako jeho počáteční bezohledná říje.

Náhle se převalí na bok a pak na záda a unáší ji tak, že nyní leží Emanuela na něm. Pochopí význam toho pohybu, když cítí, jak jí hýždě hladí nové ruce, roztahují je, a když neodolatelně mezi ně proniká další pyj, aniž její první milenec ustoupil z jejího pohlaví. Mořská sůl jí vysušila sliznice, ona však v tomto okamžiku ani nepomyslí na to, že by mohla naříkat, že to tak pálí. Jediný pocit, kterého byla schopna, byl pocit štěstí. Rozkoš těchto blíženeckých údů, zabořených hluboko do jejích útrob, do lůna a do zadku, byla i její rozkoší. Představovala si, jak jsou dlouhé a tlusté, prohnuté, nesmiřitelné, odhodlané dosáhnout ukojení, navzájem oddělené jen tenkou přepážkou. Byla by si přála, aby i tato přepážka zmizela a aby oba muži stálým vrtáním a třením zlikvidovali každý ze své strany příčku a nakonec se v ní setkali, maso proti

masu, svými nahými pyji, aby si je bratrsky třeli jeden o druhý, až by splynuly v jediném společném výstřiku.

Ale to ještě není vše: volný zůstává ještě poslední přístup, další pramen rozkoše jejího těla: prsty, které sevřely její spánky, již netrpělivě očekávala. Pozvedla obličej a do jejích úst pronikl phallos třetího muže.

Má tím roubíkem zcela ucpaná ústa! Právě v okamžiku, kdy chtěla vykřičet svou rozkoš, svou radost, kdy se chtěla smát, zpívat, chvalořečit svému osudu. Jak podivné to má štěstí! A jak jsou její hrdinové krásní! Kterému z nich by dala přednost? Je však nutné, aby volila? Jsou pro ni týmž milencem, jediným milencem, jehož trojdílné tělo bylo počato toho rána mořem, aby byla Emanuela totálně učiněna ženou.

Triumf smyslů? Ale nikoliv! Kdo by se ještě odvážil nazvat tělesným tento vynález člověka, toto umění, které z výšin shlíží na přírodu! Marnotratný zvěčnitel! Jak Emanuela miluje! Vzpomíná si na úzkostlivé obavy panny: „A toto je ta láska ?" Tato těla, která jsou ze všech stran jí samotnou, jsou absolutizací lásky.

Kdo jsem? Odkud přicházím? Až kam sahá její vědomí existence, není nic jiného než tmavá vodní hlubina zdobená sněhovou tříští, ze které, jak si pamatuje, byla vytažena proto, aby byla vtělena do snů mužů. Je bohyní minulosti, zbavená pamětí, ano, ale jaké má budoucí nenapodobitelné poslání? Není to rozkoš tohoto okamžiku, co vám přináším, nýbrž rozkoš nejvzdálenější budoucnosti. Na otázku, kterou by jí mohla položit nějaká žena, by nebyla sto odpovědět. Neučím vás nejpohodlnější lásce, nýbrž lásce nejnerozvážnější, nejopovážlivější. Lásku není možno udržet v náručí, láska je nekonečno, ke kterému se přibližujeme.

Pojednou jeden za druhým, všichni tři její náhodní milenci do ní vystříkli svou rozkoš — tak náhle, že ani neměli možnost dát to včas najevo nějakým gestem. Její stehna povolila, Emanuela vyskočila na terasu, proběhla dveřmi do ložnice, kde

se právě probouzela Anna Maria.

Emanuela poklekla, roztáhla nohy své milenky, přitiskla své rty k jejímu rozkvetlému pohlaví a vytryskla do ní sperma, jehož měla plná ústa.

Konec druhé knihy

EMMANUELLE ARSANOVÁ

PRVNÍ KNIHA EMANUELA

DRUHÁ KNIHA EMANUELA
(Antipanna)

Vydalo nakladatelství IKAR Bratislava
(jako svou 18. publikaci)

a nakladatelství IRIS Praha
(jako svou 3. publikaci)

Rok vydání 1990
Z francouzského originálu
Emmanuelle Arsan: Emmanuelle
přeložil Zdeněk Abé

Obálka a grafická úprava Michal Kotouš

Vytiskla Typografie, tiskařské závody Praha
AA 22,309, VA 23,045
Stran 432
219-003-90
59_637-90
13/33

Cena brož. 64 Kčs